

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TATLI TEHLİKE

WENDY HIGGINS

KADERİNİ KABULLEN

Görevleri, cennetten kovulan iblislere hizmet etmek olan Nefillerden biri olduğunu öğrendiği günden beri hayatı altüst olan Anna, kötülüğe boyun eğmemeye kararlıdır. Ama dört bir yanda kol gezen fısıldayan iblislerin ve acımasız Düklerin dikkatini çekmemek için o da diğer Nefiller gibi çalışmak zorundadır. Bunun için tüm çekingenliğinden sıyrılıp bir parti kızı oluveren Anna artık tüm eğlencelerin aranılan ismidir. Bu şekilde yaşamaktan nefret etse de o, çok büyük bir amaca hizmet edecek olan “seçilmiş kişidir” ve zamanı geldiğinde ona emanet edilen Erdem Kılıcı ile büyük bir savaşa öncülük edecektir. Ama o güne dek kimliğini gizli tutmalı ve toplayabildiği kadar yandaş toplamalıdır. Bunun için kendisi gibi bir Nefil olan Kaidan Rowe’a duyduğu büyük aşkı bile kalbine gömen Anna, bir yandan “kötü kızı” oynarken bir yandan da iblisleri yeryüzünden silmek için ölümcül bir mücadeleye girecektir.

₺17.00

facebook.com/goyayinlari

twitter.com/gokitap

instagram.com/gokitap

gokitap.tumblr.com

1. Baskı: GO! Kitap, İstanbul 2015

GO! Kitap

Tatlı Tehlike
Wendy Higgins

Özgün adı: Sweet Peril

ISBN: 978-975-999-806-6

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695

MATBAA SERTİFİKA NO: 19039

© Metin: Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığı ile HarperCollins Children's Books'tan alınmıştır.

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları GO! Kitap'a aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Nurten Hatırnaz

Son okuma: Ergül Karakaya

Çeviren: Bige Turan

Kapak fotoğrafı: Howard Huang. Arka plan Maureen Farrelly & Cassidy Rose

Bonjo - Lunalarosa Photography

Kapak tasarımı: Tom Forget

Grafik uygulama: Ayşe Çalışkan

Baskı ve cilt: EKOSAN MATBAACILIK

Litros yolu 2. Matbaacılar Sitesi 2NF8

Topkapı - Zeytinburnu

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 K: 1 D: 1

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69

Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

GO! Kitap, Beyaz Balina Yayınları'nın tescilli markasıdır.

TATLI TEHLİKE

WENDY HIGGINS

Çeviren: Bige Turan

**Nathan Higgins için,
Hayatı bir azim, çalışkanlık ve sadakatin resmidir.**

AURALAR

RENK	ANLAM	AYIRT EDİCİ ÖZELLİK
Pembe	Aşk	Açık pembeler, rahat, tanıdık birine karşı sevgiyi temsil ederken koyu pembe, parlak pembe tonları tutkulu aşkı gösterir.
Kırmızı	Şehvet	
Sarı	Mutluluk	Tereyağı gibi, açık sarılar tatmin içinde olduğunu gösterirken parlak sarılar sevincin işaretidir.
Turuncu	Heyecan	
Uçuk Yeşil	Minnet	
Koyu Yeşil	Kıskançlık/İmrenme	
Lavanta Rengi	Huzur	
Koyu Mor	Gurur	
Uçuk Mavi	Umut/Rahatlama	
Koyu Mavi	Hüzün/Keder	
Gri/Kahve-rengi	Negatiflik	Gri tonları, duygunun yoğunluğuna göre değişir. Açık renk, puslu griler mahcubiyet ve sıkıntı gibi hafif negatif hisleri gösterir. Orta gri tonları ya da kahveler daha sert olumsuz hislerdir: Utanç, vicdan azabı, korku ya da kızgınlık gibi. Siyaha yakın koyu gri renkler derin negatif hislerdir: Yoğun öfke ya da depresyon gibi.

OLAĞANÜSTÜ ZİRVE, 1748, ROMA, İTALYA

Roma halkı bihaberdi ama yeryüzünde yaşayan 666 iblis, meşhur Kolezyumlarını kullanıyordu. On iki düşmüş melek ve Dükler insan suretinde oradaydı, diğerleriyse ruh şeklinde havada süzülüp gece göğünü karartıyordu.

Kibir Dükü Rahab, ortadaki yerini aldı, varlığının yarattığı ilgiden coşku duyuyordu. Dünyanın dört bir yanından bu toplantıya çağırılmış, Dük soyundan gelme binlerce Nefile büyük bir ciddiyetle baktı.

“Artık açalım şu zirveyi,” diye buyurdu Rahab.

Hürmetli tıslamalar ve naralar Kolezyumu doldurdu –Düklerden ve tepelerinde aynı anda kanat çırpın ruhlardan, gulyabani uğultuları gibi bir melodi yükseldi. Kulağını dört açmış bekleyen dinleyiciler arasında tüyler ürpertici bir serinlik gezindi. Rahab toplanmalarının amacını açıklamak için yerini almıştı.

“Siz iki Nefilin, artık üretilme amacınız olan işi yapmaya odaklanma ihtiyacı duymadığınız dikkatimizi çekti.”

Kimse kıpırdamadı.

Rahab bakışlarını kalabalığın arasında yer alan, yeniyetme bir kıza çevirdi; kız da bu bakış onu ısırmış gibi acıyla yüzünü buruşturdu. Badem gözlerini kaçırdı, olduğu yerde ezilip büzülürken yukarıda topladığı saçından siyah bir tutam önüne düştü.

“Öne çık, Alocer’in kızı.” Rahab’ın bu sözleri üstüne kız zangır zangır titremeye başladı.

“Femi?” Dük Alocer öne doğru geldi, kızını ararken keyifsizce kaşlarını çatı.

“Baba...” Femi öylesine kısık sesle fısıldamıştı ki, insan kulakları asla işitmezdi fakat o gece Kolezyumda yer alan her bir varlık gayet iyi duyabildi.

“Gel buraya,” dedi babası. “Ne yaptın sen?”

Mısır ipekleri içindeki Femi, babasına yaklaştı.

“Baba, acı bana, yalvarıyorum. Torununu taşıyorum.”

Alocer durdu, çatık kaşları gevşedi.

“Hepsi bu mu?” diye sordu. “Doğum sonrasında hayatta kalmayacağını biliyorsun.”

Kız tekrar bakışlarını öne indirip başıyla onayladı. Alocer, Rahab’a döndü.

“Olağan bir durum bu, Rahab.” Sinir olduğunu gizleme zahmetine girmemişti. “Hamilelik, olağanüstü zirve toplanması için çağrı yapmaya yeterli bir sebep değil ki. Kızım çok çalışkandır.”

“Ah evet.” Rahab küçümseyen gülüşünü Alocer’in kızına çevirdi. “Eminim bu hamilelik de, tüm o çalışmalarının

TATLI TEHLİKE

sonucudur. Şüphesiz, bir insanı günaha sevk ettiğin sırada gebe kaldın... Öyle değil mi, kızım?”

Femi'nin yüzünden dehşet dolu bir ifade geçti, anlamıştı; kalabalığa göz gezdirince yalnızca boş, düşmanca bakışlarla karşılaştı. Babasının ayaklarına kapandı, hıçkıra hıçkıra ağlayarak ayaklarını, bileklerini öptü. Alocer hayretler içinde kızına bakıyordu.

“Kiminle beraber oldun?” diye sordu ona. Kız başını sağa sola salladı, saçları yeri süpürdü.

Rahab öne eğilip Femi'yi saçından tutarak kaldırdı, başını çevirip bakmaya zorladı. “Babana cevap ver. Söyle hemen!” Rahab parmaklarını iyice sıkarken Femi yalnızca daha çok ağlayıp çığlıklar atmakla yetindi. “Korku onu susturuyor, susturmalı da çünkü bebeğin babası insan değil. *Onlardan* biri –kendi ırkından biri.”

Kalabalık aynı anda nefesini tuttu, hemen ardından fısıldaşmalar oldu ve bir sessizlik çöktü. Gözleri kısılıp incecik iki çizgi halini alan Dük Alocer, bir Femi'ye bir Rahab'a baktı.

“Doğru.” Rahab'ın tebessümle kıvrılan dudaklarının kenarında tükürükler oluştu. “Bizzat benim Lejyonerlerimden biri şüpheleri ortaya çıkardı ve tanıdığımız bir Nef, bu bilgiyi doğruladı.”

“Kimmiş?” diye sordu Dük Sonellion, kristal gözlerinde buz gibi bir nefret vardı. “Kimi cezalandıracağız?”

Rahab tek kaşını kaldırdı, beklediği soru gelmişti. “Yoshiro, Jezebet'in oğlu.”

“Olamaz!” Dük Jezebet, Rahab ile yüzleşmek için ayağa kalkıp öne doğru çıkarken gözleri kıpkırmızı, çakmak çakmaktı. En küçük Düklerden biriydi ama atikliği ve keskin bakışlarıyla varlığı çok kudretliydi. “Bu iddiayı ortaya atan Nef nerede?”

“Bu iğrenç hakikati bize ifşa ettikten sonra maalesef hayatına son verdi.” Rahab bir elini kalbinin üstüne koydu.

“Yoshiro, büyük bir sadakatle davamıza hizmet etmiştir!” diye bağırdı Jezebet, onun soytarılıklarını görmezden gelerek.

“Orasını göreceğiz,” dedi Rahab. “Öne çık, Yoshiro.”

Kalabalık ikiye ayrıldı. Herkes Yoshiro’ya doğru döndü. Babasından biraz daha uzun boylu olan çocuk, elinde incecik bir kılıçla aralarından yürüdü.

“Tam orada dur,” dedi Rahab. “Silahını yere koy, yoksa elinden zorla alınacak.”

“Aptal çocuk!” diye azarladı onu Jezebet. “Hiç aklın fikrin yok mu senin? İnsanlığa karşı çalışman lazımdı, kardeş Nefille günlerini heba etmen değil!”

Yoshiro, Femi’ye baktı; kız hâlâ babasının ayaklarının dibinde kederle yatıyordu. Kılıcını yere koydu.

“Benim yüzümdendi,” dedi Yoshiro, Düklerle. “Femi’yle uğraşmayın.”

“Ah, ne kadar romantik...” Rahab’ın sesinde hafiften bir alay gizliydi. “Acaba söylememe gerek var mı? Gebe

kaldığı saniye, ikiniz de onun hayatını sona erdirdiniz. Yazık.”

Rahab bir saniye volta attı, aradaki mesafeyi uğursuz bir gülüşle süzdü. “Tam da bu duvarlar arasında yarım milyon insanın can verdiğini biliyor muydunuz?” diye sordu. “Bu toprak, kendi gençlerinin kanına susamış. Kendi oyunlarımız için mükemmel bir mekân, sizce de öyle değil mi? Umarım bizim iki gladyatörümüz kaçmaya yeltenir de...” Sustu, Yoshiro ve Femi’ye tek kaşını kaldırıp baktı. İki genç de sus pusttu, sırlarının açığa çıktığına ve hayatlarının bu hale geldiğine inanamıyorlardı sanki. Birkaç Dük, hiçbir espri yapılmadan kahkaha attı. Öte yandan geriye kalan Nefiller onlardan uzaklaştı; sanki açığa çıkan olayla aralarına mümkün olduğunca çok mesafe koymak istiyorlardı.

“Eee?” Rahab kollarını iki yana açtı. “İşte size fırsat. Kaçın!”

Femi hıçkırıklar içinde ayağa kalktı ve Düklerin arasından ite kaka ilerleyip Yoshiro’nun yanında aldı soluşu. El ele tutuştular, birlikte kırık dökük Kolezyum boyunca koştular; ruhlar tepelerindeydi. Dükler, bu manzara karşısında neşeyle tezahürat yapıp alkışladı.

“Sen.” Rahab kalabalığı gözleriyle taradı ve en uçlarda oturan bir erkeği işaret etti. İfadesiz suratlı genç, omzunda bir okla kalabalıktan sıyrıldı.

“İkisini de öldür,” diye emretti Rahab.

Nefil çenesini sıktı ve bir anlık bir tereddüdün ardından başıyla onayladı. Sırtındaki kılıftan bir ok çekip yayını gerdi. Serin geceye rağmen alnında biriken bir ter damlacığı gözünün içine yuvarlanınca başını koluyla sildi.

“Kaçıyorlar, salak!” diye bağırdı Nefret Dükü.

Çocuk, koşan çifti hedef aldı. İleri seviyede görme ve duyma hislerini kullanıyordu. Âdemelması yukarı inip çıkarken ilk oku fırlattı, hemen ardından da ikinciyi.

Nişancılığı kusursuzdu. İki kalp atımı süresince Koleyumda çıt çıkmadı. Femi ve Yoshiro yere düştüler, kolları bacakları üst üste yığıldı. Okçu genç kolunu aşağı indirdi ve başı öne eğik vaziyette tekrar kalabalığın arasına karıştı.

“Bu mu yani?” diye haykırdı Cinayet Dükü Thamuz. “Hızlı katletmenin neresi spor, sorarım size?”

Rahab kıkırdadı. “Sakin ol, Thamuz. Herhalde pis işimizi bizim için yapan bir Nef çocuktan daha fazlasını bekleyemeyiz. Bu hepinize ibret olsun!” Rahab’m sesi, en uzaktaki Nefilin bile kulağında çınladı. “Tek amacınız, günahı insanlığa taşımak. Eğer aksini yapmayı tercih ederseniz, dünya üzerindeki zamanınızı sonlandırmış olursunuz. Siz kaderinizi unutmayı tercih etmeniz de şundan emin olun ki, ben etmem. Şimdi gidin! Bırakın zirvemizi tamamlayalım.”

Güruh, Düklerin huzurundan ayrılmak için itişip kakışıyordu.

Nefler önlerinden geçerken Jezebet ve Alocer ifadesiz yüzlerle onlara bakıyordu.

TATLI TEHLİKE

Rahab parmaklarını kıtlattı ve en son dışarı çıkan kişinin arkasından baktı. “Asırlardır söylerim, sağı solu belli olmayan şu melezler başımıza açtıkları derde değmiyor ama ısrarla gene üretiyorsunuz bunları. İğrenç şeyler –insanlar kadar aptallar ama vahşi hayvanlar kadar tehlikeliler.”

Bir sonraki düşüncesini fısıldamadan önce kendi kendine güldü.

“Tanrı bile onları unutup gözden çıkarmış.”

*Umut tüylü bir şeydir
Ruha tüner,
Ve sözleri olmayan melodiyi şakır,
Ve hiç ama hiç susmaz...*
–Emily Dickinson

Aşk zoraki olamaz, aşk dil dökmeyeyle tavlanamaz...
–Pearl S. Buck

Haziran

Lise son sınıftan önceki yaz

BİRİNCİ BÖLÜM

PARTİ KIZI

İblis babamın işini asla yapmayacağıma dair kendime söz verdim. İnsanları alkol ve uyuşturucuyla vücutlarını istismar etmeye yönlendirerek ruhlarını kirletmeyecektim.

Ne kadar safmışım ki, böyle bir ant içmişim. Birçok konuda saftım zaten.

Hepimizin dans ettiği loş odada bas, kulaklarımızda gümbürdüyordu. Sehpanın tepesine çıkmış, tüm gözlerin üzerimde olduğunun farkında değilmiş gibi yapıyordum: Çoğu dostane bakışlardı ama bazıları şehvet dolu, bazıları eleştirel ya da kıskançtı. Bu gece, sehpanın tepesindeki yerim spot ışıkları altında olmak için değil, en iyi bakış açısına sahip olmak içindi. Etrafta kol gezen bir fısıldayan iblis ruh dikkatimi çekmişti. Gözümü dört açmalıydım. En son bir hafta önce böyle bir ruh görmüştüm –yılbaşı zirvesinden bu yana en uzun araydı bu.

Jay ile Veronica buralarda bir yerdelerdi. İki en yakın insan dostum dört aydır resmen çıkıyordu. Jay'ın, Nefil arkadaşım, Zina Dükü Astaroth'un kızı Marna'yı öptüğü yıl-başı partisinden sonra nihayet barışmışlardı. Marna, Jay'e vurulmuş; Veronica ile aralarında güçlü hisler olduğunu bile bile onunla öpüşmüştü. O gece olanlar, aramızda bir tabuydu.

Jay ve Veronica'yı bulmaya çalışıyordum. Sanırım en alt katta, kâğıt oynuyorlardı. Birazdan kalkıp eve dönmek isterlerdi ama benim partiyi bu kadar erken terk ettiğim görülmemeliydi. Daha gece yarısı bile değildi.

İşte oradaydı —o fısıldayan ruh. Yüreğim ağzımdaydı ama dansa devam ettim.

İğrenç varlık, kaygan bir yağ lekesi gibi tavanda gezinirken hayat dolu, eğlenceli atmosfer karanlık ve uğursuz bir yere dönüştü. Korkudan içim içimi yiyordu. Bunca zaman sonra bile ödümü patlatıyorlardı. Ruh, kalabalığı gözleriyle taradı, kaşlarını çatıp güler yüzlü particilere baktı ve zehir gibi laflar fısıldadı. Dansçılar birbirlerine gıcık oldu. İçkiler yerlere döküldü. Sesler yükseldi. Ve itiş kakış başladı.

Selhadan aşağı inip doğruca mutfığa girdim. İblis de beni takip etmek için yolunu değiştirdi. Beni durdurup konuşmaya çalışan insanları fark etmemiş gibi yaparak kalabalıkta ilerledim. Birkaç saniye sonra o karanlık fısıldayan ruh tepeme çöreklenerek, *“Belial kızı, bu parti çok sıkıcı...”* dedi.

TATLI TEHLİKE

Dişlerimi sıktım ve sesi beynime sülük gibi yapışırken titrediğimi belli etmemek için kendimi kontrole çalıştım. Kafamdan söküp atmak istiyordum onu.

“Evet, biliyorum,” diyerek telepatik cevabımı yolladım.
“Ama işler değişmek üzere.”

Mutfakta sıcak bir karşılama gördüm. Kadehler kalktı. Birileri bana seslendi.

Yaşıtlarım eski ezik suçlarımı unutmuş, eski beni rahat bırakmışlardı. Altı ay önce, adeta kışın açmaya zorlanan bir çiçek misali, hiç doğal olmayan bir biçimde hayat bulan parti kızına kucak açmışlardı.

“Neyiniz var millet?” dedim en oyunbaz gülüşümü takınarak.

Zirveden bir hafta sonra fısıldayan ruhlar bana musallat olmaya başlamıştı. Altı ay boyunca... Her gün... Bir hafta öncesine kadar... Belki de bitmiştir diyordum. Belki kendimi kanıtlamıştım ve artık başımdan defolacaklardı. Yanılmıştım.

Aniden çıkan, şiddetli yaşam isteğimle kendimi bile şaşırtmıştım. New York şehrindeki o gece gözlerim açılmıştı. Yaşamak ve anlamlı bir amaca hizmet etmek zorundaydım. Zaten benden çok şey almışlardı –eski hayallerimi ve emellerimi. Onca şeyden vazgeçtikten sonra hayatımı onların eline teslim etmeyi reddettim; o yüzden hassas, meleksi yanıma rağmen savaşmaya başladım. Hayata açtım, çaresizce başıma bela arıyordum. Bir parti mi var, hop, ben oradaydım. Bazen içiyordum –ama çoğunlukla içiyormuş gibi

yapıyordum. Son moda şeyler giyiyordum; bir kulağımda üç, diğesinde iki küpe, göbeğimde de bir halka vardı. Aşırı havalı stilist, saçına istediğini yapıyordu; sarı bıraktığı sürece. Sapsarı. Çünkü sarışınlar çok daha eğlencelidir, değil mi? Ben ipimi koparmış gibiydim.

Dış görünüş ne enteresan bir şey...

“Bize kirli öpücük yapar mısın?” diye seslendi kızın teki.

Güldüm.

Bir partide bir shot karışım yapmış, adını da kirli öpücük koymuştum. Benimle anılan içki olup çıkmıştı. İçen kişinin shot bardağının dibindeki çikolatalı şurubu yalaması gerekiyordu.

“Tüh,” dedim dudaklarımı şapırdatarak... “Bu gece malzemelerim yok. Ama merak etmeyin, iyi bir şey hazırlarım.”

Sevindiler, ben de onların ilgisinden duyduğum heyecandan dolayı kendimden utandım. Midem çalkalanarak buzdolabına doğru döndüm. Bir iblisin bakışı altında gösteri yapmaya alışmıştım. Şu anda arkamdaki insanların tepesinde sinsice dolaştığını biliyordum. Ondan ne kadar çabuk kurtulabilirsem, o kadar iyiydi.

Ve şanslıydım. Buzdolabının en dibinde iki tepsi Jell-O shot duruyordu.

“Ah, gelin bakalım,” diyerek tepsiyi dışarı çıkardım. Partinin ev sahibi neredeydi, bu tepsidekiler özel bir sebepten mi ayrılmıştı, hiçbir fikrim yoktu ama önemli değildi. Mavi güzellikleri havaya kaldırıp, “Jelibonlu shot isteyen var mı?” diye sordum

TATLI TEHLİKE

Millet sanki kahramanlarıymış gibi çığlık çığlığa bağırdı.

İblisin karanlık fısıldamalarının etkisi altında kalan partiler, karar verme mekanizmalarını kaybetmişti. Önceden araba kullanması kararlaştırılan sürücüler shot bardaklarına uzandı. Alkol yasağı unutuldu. Eller, dokunmaya hakları olmayan vücutları yokladı. Kötü ruhu iş üstünde gördükçe, gülümsemek canımı acıtıyordu. İblisin gırtlaktan gelen o kahkahasını sadece benim kulaklarım algılıyordu. Parti başlamıştı.

Uyandığımda gözlerimin arkası zonkluyordu ve ağzım kupkuruydu. Başucumdaki yarı dolu şişeye uzanıp içindekileri mideye indirirken dün gece olanlar, bulanık hafızamda yüzeye çıktı. Birayı huniyle içmemiz... Banyoda alelade bir çocukla sarhoş sarhoş öpüşmem... Dışarıdaki çalılara kusan insanlar. Çok içip yine de araba kullanmak isteyen insanlarla çıkan kavga. Okuldan bir çocuğun, Matt'in anahtarlarını elimden alıp kız arkadaşı Ashley ile sendeleyerek arabasına yürümesi.

Yatakta dimdik oturdum ve ağzımdaki suyu tükürmek için elimi dudaklarıma bastırdım.

Ah, olamaz. Matt araba kullanmıştı. Ah, yo, yo, yo, olamaz, of.

Ellerim titreyerek başucumda duran cep telefonumu aldım. Saat daha sabahın dokuzuydu, muhtemelen çok erkendi ama umurumda değildi. Ashley'ye mesaj atıp sağ salım

eve döndü ler mi diye sordum, sonra iyi olduklarını söyleyen cevabı alana kadar nefesimi tuttum.

Per perişan bir oh çekerek yataktan aşağı kaydım, dizlerimi çarptım ve öne eğilip alnımı avuçlarımdan arasına aldım. Bundan nefret ediyordum –Nefil hayatından yani. Birisi bir gün iyi *olmadığında* ne olacaktı? Anna Whitt ile parti gecesi trajediyle sona erdiğinde? Diğer iblis çocuklarına kıyasla kutsanmış bir yaşam sürmem inanılmaz bir durumdu. Babam “iyi adamdı” ama elbette kötü iblis rolünü layıkıyla oynuyordu.

Biraz daha düzeldiğimi hissederek ayağa kalktım ve şifonyerime gittim, siyah saplı bir hançeri aldım. Duvara monte ettiğim, üstünde gerçek boyutta bir insan resmi olan delik deşik suntanın karşısına geçtim. Patti’ye göre tüyler ürpertici bir şeydi bu. Geçtiğimiz yılın anılarıyla gaza geleerek terapi niyetine bir tur bıçak fırlattım.

Babamın müttefiki iblis Azael, ki kendisi ironik bir şekilde Lucifer’ı n habercisi de oluyor, altı ay önce bir gece, Kaidan Rowe’un L.A.’e taşındığını öğrendiğimde, bana gelmişti. *Rahab bir sonraki emre kadar tüm Neflerin yakın gözetimde tutulması emrini çıkardı. Baban da soruşturma altında. Sana bol şans, Belial’in kızı.*

Hançerle hedefin avucunun içini vurdum. Lise birinci sınıf baştan sona berbat geçmişti, özellikle de ikinci yarısı. Onur öğrencisinden notları yerlerde sürünen kıza dönüşmüştüm. Asla hayallerinin peşinden gidemeyeceğini öğrenmek, insanın GPA sınavlarına karşı motivasyonunu nasıl

TATLI TEHLİKE

öldürüyor, tahmin edemezsiniz. Ödev yapmak yerine vak-timi sivri objeleri fırlatmaya harcıyordum. Bıçağı yerinden çıkarıp tekrar nişan aldım.

Altı ay boyunca ruhlar başıma musallat oldu. Patti'ye bana sevgi göstermemesini sürekli hatırlatmak zorunda kalıyordum ve bu da kalbimi paramparça ediyordu. Ruhlar etrafımızdaysa bir işaret belirlemiştik: Ben çenemi kaşıyordum. Renklerini göremesinler diye Patti benim yanımdan ayrılıyordu. Böylece beni sevdiğini göremiyorlardı.

Bıçağım tak diye hedefin bileğine saplandı. Ve vücudunun her noktasını gezdi.

Altı aydır ağlamamıştım, Lookout Point'te Kaidan'la birlikte ayakta durup manzarayı izlediğim o günden beri. Korku ve travma hâkimiyet kurmuştu. Eskiden gözyaşı pınarlarımdan nefret ederdim –gözyaşları beni zayıf gösterir zannederdim. İnsanın içini temizleyip arıtmalarını hafife alırdım, tıpkı diğer her şeyi hafife aldığım gibi.

Tak.

Dünyanın bir yerinde babam, Madde Kullanımı Dükü olarak namını korumaya devam etmekle meşguldü. Yine de zirveden hemen sonra, bana savunma dersleri ayarlamıştı. Huzur dolu içgüdülerime aykırı, meşakkatli, gaddar dersler.

Tak. Tam gözünden. Keşke Kaidan şu halimi görebilseydi.

Tek bir Nefle bile konuşmamıştım. Kai'den ses seda yoktu. Ruhumun derinliklerindeki endişe her an yukarı çıkıp beni aşağı çekmeye hazırdı. Kai ölmüş bile olabilirdi mesela.

Tak.

Kendini savunma manevraları arasında istediğimi seçip öğrenebilirdim. Hocalarım judo kısıkaç hamleleri ve teke tek dövüşe odaklanmıştı, çünkü görünüşe göre esnekliğim, gücüm ve dayanıklılığım yeterliydi. Bıçaklara olan ilgimi anlayamadılar; benim de tutup onlara bıçakların, sevdiğim erkekle aramda bir bağ varmış gibi hissettirdiğini söyleyecek halim yoktu. Gırtlığa hedef alıp tam on ikiden vurduğumu görse ne derdi acaba? Gurur mu duyardı, yoksa bunu itici mi bulurdu? Hâlâ umurunda mıydı? New York'taki zirvede ayaklandığında, hayatımı kurtarmak için savaşmaya hazırlandığında duygusal kalkanında bir yarık görmüştüm.

Tak.

Onunla ilgili her anıma sinmiş olan o tatlı, açık hava kokusunu almadan geçen altı ay. Dış dünyaya yalan söyleyerek yaşanan altı ay.

Hançer, mankenin kalbine saplanınca onu orada bıraktım ve küt diye yatağıma oturdum.

Tüm dehşetine rağmen, zirvede yaşanan olaylar inanılmazdı –hayatımı kurtarmak için cennetten yeryüzüne melekler gönderilmişti. Eğer tam vaktinde belirip araya girmeselerdi, o gece üç kişi daha ölecekti: Ben, Kaidan ve yine beni savunmak için ayağa kalkan Kopano.

İç çektim, Jay'i aramak için telefonu kaldırdım. Bir başka çılgın geceden dolayı ona tekrar özür borçluydum.

Hemen açtı telefonu. "Naber kız?"

TATLI TEHLİKE

“Selam,” dedim, sinirli konuşmamasına şaşırıp.

“İyi misin?” diye sordu.

“İıı... evet, sayılır.”

“Canım, senin araman biraz garip oldu çünkü ben de tam seni arayacaktım.”

“Öyle mi?”

“Hı hı. Buraya gelebilir misin? Sana bir şey dinletmek istiyorum.”

Heyecanlı konuşuyordu. Belki de artık gelgitlerime alışıyordu.

“Tabii, eee... Yirmi dakikaya gelirim?”

“İyi, hadi görüşürüz.”

Telefonu kapattığım anda Patti odama doğru baktı.

“Güvenli,” dedim.

Delik deşik hedefi görünce suratını buruşturdu. Gövdesinin çevresindeki aurada hüznünlü bir mavi renk belirdi fakat yüzünü bana çevirince yerini tatlı bir uçuk pembe aldı. Kollarını göğsünde birleştirdi.

Patti kızıl-sarı dalgalı saçlarını bir tokayla arkada tutturmuştu ama birkaç tutam aradan kaçıp hafif çilli yüzünü çevrelemişti. Her zamanki gibi, sise benzer bir koruyucu melek tam arkasında dikiliyor, sakın bir özgüvenle konuşmamızı izliyordu. İnsanları sessizce gözlemleyen koruyucu melekler, hayatımda bana güven veren bir simgeydi.

“Günaydın,” dedim.

“Bir yere mi gidiyorsun?”

“Jay’e.”

“Ah, iyi.” Gülümsediği sesinden belliydi. “O çocuğu ne zamandır görmedim. Söyle ona, özledim, tamam mı?” Saçlarımı atkuyruğu yapıp yanağımı öpti.

Ben de dönüp ona kocaman sarıldım. Diğer Neflerin sahip olmadığı bir şeydi bu –onları koşulsuz kabul eden, besleyip büyüten, sevgi dolu birisi. Patti son birkaç aydır, gelip beni partilerin ortasından alıyordu. Tüm bunlara şahit olmak zorunda kalması bana çok dokunuyordu.

“Söylerim, Patti. Teşekkürler. Seni seviyorum.” Şifon-
yerin üzerinde duran araba anahtarlarımı aldım, temiz ha-
vaya çıkmaya can atıyordum.

Arabayla Jay’in evine gitmek garipti. Bir süredir uğramamıştım. Bir iş bulup kız arkadaşı olduğundan ve ben parti kızı Anna olduğumdan beri aramızdaki ilişki değişmişti. Sanırım hiçbir şey sonsuza dek aynı kalamazdı. Jay hâlâ saçlarını kısacık kesiyordu, yoksa gür bir sarı süngere dönüşürlerdi. Dış görünüşündeki en esaslı değişim, Jay’in bu bahar beş santim uzayıp o yumuşak hatlarının kaybolmasıyla yaşanmıştı.

Asistan DJ’di, çok yoğunlu ve bu yaz Atlanta radyo istasyonunda staj yapacaktı.

Tek katlı evin garaj yoluna girince arabanın altındaki çam iğneleri çıtırdadı. Devasa bir salkım söğütün dalları aşağı doğru sarkmıştı perde gibi yaprakları Jay’in ön bahçesindeki seyrek çimleri şüpürüyordu. Kapıya doğru yürürken ağacı eski bir dost gibi inceledim ve yazın simgesi hanımeli kokusunu içime çektim.

Jay'in evinde kimse kapıyı çalmazdı. Doğruca içeri girerek eprimiş halı serili holden arkadaşımın odasına gittim.

Ben içeri girince, "Güzel," dedi. Bilgisayarın başına oturmuştu ve koruyucu meleş, yumuşacık beyaz bir ışıkla arkasından bakıyordu. Melek bana baş selamı verdi ama yine dikkatini Jay'in üstünde tuttu. Yanındaki boş sandalyeye oturdum ve ekrandaki kelimeyi görmemle beraber içimde acil durum çanları çalmaya başladı: Lascivious.

Jay gülümseyip, "İlk parçaları sonunda çıktı," dedi. "Albüm neredeyse tamam."

"Gerçek bir albüm mü yaptılar?" Onları en son internetten takip ettiğimde fazla bir gelişme yoktu. Ama iyiydi bu. Demek ki Kai kendini müziğe kaptırmıştı. Demek ki iyiydi.

Jay kakhaha attı. "Eh, *evet*. L.A.'de ne yaptıklarını sanıyordun? Aslında başlangıç olarak sadece California'da çıkarılacak ama ben sansürlenmiş radyo versiyonuna ulaştım. Dinlemek ister misin?"

Umurumda değilmiş gibi omuz silktim. "Olur."

Acaba Jay, kalbimin ne kadar hızlı attığını duyabilir mi diye merak ettim. Bir linke tıkladı ve ilgisiz davranma planım, ilk notayla beraber suya düştü. Öne eğildim, her bir notaya sanki bagetleri tutan kişiyle aramdaki son yaşam hattıymış gibi sarıldım.

Her zamanki müziklerinden daha popüler tarzdaydı ama yine de müthişti. Sözlerin başlamasıyla nefesimi tuttum.

*Seni uyarmaya çalıştım
Ama kı:lar hiç dinlemez.
Masumiyetini sigortalattın mı?
Çünkü çalınmak üzere
Hem de burnunun dibinde.
Şaşırmaya hazır ol
Çünkü aklım tek bir şeyde
Arka manzaran harikulade.*

*Nakarat:
Bana hoş şeyler oluyor
Kabuğumun içinde uyuyuyorum
Derken beni şaşırtıyorsun
Ve şimdi ağzımda yüreğim.
Sana acımak istemiyorum,
Hissetmek hiç istemiyorum.
Eğer hissetmek acı demekse,
O zaman gerçek olmak istemiyorum.
Şehvetimi uyandırdın kızım,
Öfkemi yatıştırdın.
İçindeki canavarı
Kafesinden saldın,
Dudaklarımız buluştuğu an
Gözlerinden okudum,
Ama sen de beni okuyordun,
Şimdi anladım.*

Nakarat:

Senden ne istiyorum?

Ben her şeyi isterim.

Ve paylaşmayacağım-

Geçici bir heves değilim.

Kötü kızım olabilirsin,

Ben de iyi çocuk olurum.

İşler nasıl tersine döndü!

Boş ver, aşk oynucağın olurum.

Nakarat

“Eee, nasıl buldun? Güzel, değil mi?” diye sordu Jay.

Güçlkle yutkundum, bir bardak su istedi canım. “Sözleri kimin yazdığı belli mi?”

Jay bana şaşkın şaşkın baktı. “Şarkı sözlerini yazan tek Michael’dır, başka yerlerden aldıkları hariç. Neden ki?”

“Hiç, merak ettim. Sözlerin bazıları...”

Yüzünde acıma dolu bir ifade belirdi. “Ah, sandın ki...”

“Yok canım. Boş ver.” Saçmalıkmuş gibi elimi havada salladım. Ne rezillik!

“Dur bir bakayım.”

Tuşları tıklayıp aradı ve sonunda albümün kapağını buldu.

“Evet, burada solist Michael Vanderson tarafından yazılmış diyor.”

“Harika!” Boğazım kaşınıyordu. “Dinlettiğin için sağ ol. Acaba ııı, resim var mı? Yani albüm kapağı?” Jay yerine

bilgisayar ekranına baktım. Onu ya da koruyucu meleşini bana üzülerak bakarken yakalamak istemiyordum. Jay gene tuşlara basıp tıkladı.

İşte buradaydı. Solist Michael alâmetifarİKası daracık giysilerini giymiş, en öndeydi. Grubun geri kalanı arkasında farklı konumlara yayılmıştı.

Ve Kaidan oradaydı –kameradan en uzak noktada, en arkadaydı. Ayakları ayrık, başparmakları ceplerinde ve başı yana eğik.

Onu en son gördüğümde kısacık kesilmiş saçları gözlerine düşecek kadar uzamıştı, koyu kahverengi ve uçları hafif dalgalıydı. Simsiyah giyinmişti ancak saçlarının arasından bakan gözleri capcanlı ve çarpıcı bir maviydi. Kolyemden sallanan turkuvaz ucu tutup ürperdim.

Eskisinden de yakışıklıydı. Bu gizemli, tehlikeli görünen imajını beynime kazıdım.

Jay’in sandalyesi gıcırdayınca kendimi ekrandan zorla geri çektim, kalbim küt küt atıyordu. İÇeri sinsice giren bir iblisin beni yakalamadığından emin olmak için odaya şöyle bir göz gezdirdim. HiÇbir zaman o zalim bakışlarından uzakta ve güvende hissetmiyordum kendimi.

Jay sandalyesinde arkaya yaslanıp yayıldı. Aurasındaki açık gri negatif hislerden anladığım kadarıyla, diğİer herifleri kesip arkadaki davulcuyu büyüterek albüm kapağının bir kopyasını bana göndermesini istemek için uygun bir zaman değildi.

“Konusabilir miyiz?”

“Elbette.” Aniden ciddileşen tavrından hoşlanmadım.

“Seni sevdiğimi bilirsin, değil mi?” Başımı aşağı yukarı oynattım ve bir başka söylev dinlemeye hazırlandım. “Sadece... sen ve Kaidan birlikte olduğunuzdan beri, sonra o uzaklaşıp gittiğinden beri, sen daha farklısın.”

Hı hı. Sesim kısılmıştı. “Değiştüğimin farkındayım...”

“Çünkü iyi kız sendromuna tutuldun.”

“Hı?” Ah. İyi bir kız, kötü çocuğu değiştirmeye çalışırsa ama sonucunda kendisi kötü kıza dönüşürse yaşanan olay. “Yo.”

“Evet, öyle oldu. Bak, Roni ile de konuştuk. Sen onu değiştirebileceğini sanıyordun, hatta belki biraz değiştirdin de. Ama sonunda adam taşındı ve telefonunu değiştirdi, sen de sanki yeterince iyi olmadığını zannettin. O yüzden de kendini değiştirip onun hoşlanacağı kız tipi haline getirmeye çalıştın. Doğru mu?”

“İl...”

Veronica ve Jay’in karşılıklı oturup benim psikanalizimi yaptıklarını hayal ettim. Bu tarz bir muhabbette çok dikkatli adım atmak gerekirdi, mayın tarlasında yürümek gibiydi. Genelde yalan söylemeyi tercih etmezdim, dolayısıyla bu tarz durumlar biraz karmaşıktı.

“Yolunu değiştirir diye umdum, evet,” diye fısıldadım. “Sonra, evet, onun yerine ben yolumu değiştirdim.” Ama Kai yüzünden değildi ki.

Jay çok iyi anlamış gibi kafa salladı. “Roni ilişkide kapanış yapmaya ihtiyacınız olduğunu düşünüyor.”

“Nasıl olacak bilemiyorum,” diye itiraf ettim.

“Roni’ye göre, senin kapanış yapman için tek yol başka birini bulman. Sadece sarhoşken başka heriflerle öpüşmen değil ama.”

“Gene mi o laf,” diye inledim.

“Harvardlı çocuğa ne oldu?”

“Kope mu? Sadece arkadaşız ve ne zamandır konuşmadık. Şu anda *gerçekten* başka bir erkek istemiyorum, Jay.”

“Tamam, peki. Çözüm yeni birini bulmak mı, bilmiyorum açıkçası. Şahsen ben Kaidan’ı unutmak istiyorsan, onunla konuşman lazım diyorum.”

Jay, sözlerinin bana ne kadar ızdırap çektirdiğinin farkında bile değildi. Kai ile konuşmaktan daha çok istediğim bir şey yoktu. Dışlerimi sıktım ve yere saçılmış, darmadağınık CD yığınınına baktım.

“Dinle şimdi,” dedi. “Sahiden neden bahsettiğim hakkında en ufak bir fikrim yok. Mutluymuş gibi filan davranıyorsun ama sanki... hiç öyle değilsin. Gerçekten değilsin. Seni çözemiyorum. Sürekli dışarıdasın, partilerde dağıtıyorsun ama ben bir içki içmeye kalksam, bas bas bağırıyorsun. Bir de her gecenin sonunda, ters giden bütün durumları düzeltmeye çalışıyorsun. Dün gece yedi kişiyi arabayla eve bıraktırdın bana!”

Vay be! “Kusura bakma!” diye fısıldadım.

“Yok, sorun değil. Hiç umurumda olmaz. Benim umurumda olan *sensin* ve böyle çift karakterli gibi davranma olayın. Sanki bir şey saklıyorsun ama ne olduğunu çıka-

ramıyorum. Tek aklıma gelen, hepsinin yine Kaidan'a dayandığı."

Başparmağımın tırnak etini ısırdım. Jay haklıydı ama bütün hakikati öğrenmesi asla mümkün değildi, söylemek için yanıp tutuşsam da olmazdı.

"Acaba onu bir daha görsen, kapanış mıdır nedir, öyle bir şey olur mu?"

Jay'ın ses tonunda umutlu bir tını gizliydi.

"Bilmem," diye başladım dikkatlice. "Belki de. Ama onu bir daha ne zaman görürüm, hiçbir fikrim yok."

"Evet, şey... Roni sana söylememi istemedi ama sanki ben söylemem lazım gibi hissediyorum." Bulanık, gergin aurasına ellerini ovuşturma hareketleri eşlik etti. "Haftaya şehre geliyorlar."

Midem hoplayıp dibe çöktü. *Nefes al, nefes al, kafayı yeme.*

"Immm." Boğazımı temizledim. "Neden buraya geliyorlar ki?"

Hepsinin ailesi Atlanta bölgesinde yaşıyordu, biliyordum –Dük Pharzuph, Kaidan'ı İngiltere'den koparıp Georgia'ya yerleştirmişti, ama müzik grubu olarak şehirde bir gösteri filan mı vereceklerinden emin değildim.

"Herhalde sırf buraları ziyaret etmek içindir. Ama perşembe akşamı Atlanta'da bir müzik markette albümlerini imzalayacaklar. Sana söylediğim için Roni gözlerimi oya-cak cidden."

Kaidan burada olacak.

“Teşekkürler, Jay.” Sesimin titremesine hâkim olamadım.

“Umarım durum iyice sarpa sarmaz. İstersen, seninle gelirim.”

Başımınla onayladım, hâlâ koltuğuma mihlanmış, kendime hâkim olma savaşı veriyordum.

Kaidan’ı göreceğim. Saf bir aptal kız neşesi etrafımda parendeler atıyordu.

Jay çenesini ovuşturup ayağa kalktı, okul çantasına tekme atıp önünden çekti. Dağınık yerden bir kot pantolon aldı ve koklayarak test etti.

“Of ya, bugün canım hiç işe gitmek istemiyor,” diye homurdandı.

Benim de, diye düşündüm. Eğer bu gece kötü ruhlar filan ortaya çıkmazsa, umarım mecbur kalmazdım.

Ayağa kalktım. “Ben gideyim de, sen hazırlan.”

Jay elini uzattı ve cılız bir tebessümle elimle avucuna vurdu.

“Her zaman arkamı kolluyorsun, Jay. Son zamanlarda bir tuhaf olduğum için kusura bakma.”

Jay beni kendine çekip sarıldı. “Hadi sana kapanış yapalım, olur mu?”

Kapanış...

Tek istediğim, Kai’nin hayatıma girmesiydi. Onu yenisinden görmek felakete... ya da mucizelere sebep olabilirdi.

Eh herhalde yakında öğrenecektik.

İKİNCİ BÖLÜM

FARKLIYIZ

Perşembe akşamı, Atlanta'ya sürdüm arabamı. Jay yanımda, Veronica da arka koltukta oturuyordu. Kaidan'ı görmeye gitmemden pek memnun değildi fakat aynı zamanda bu heyecanı kaçırmaya da niyeti yoktu.

Yanağımı ısırdım ve çaktırmadan gökyüzüne doğru baktım. Hepimiz şüpheli konumundayken bir başka Nefille görüşmeye çalışmak tehlikeli ve aptalcaydı. Çok uzun kalmayacağıma içimden söz verdim, ama onu görmezsem olmazdı.

Zirvenin sonrasında yaşanan keşmekeş sırasında Kai'nin bana doğru uzandığı an gözümde canlandı aniden. Taksi hızla gazlayıp beni uzaklaştırırken yüzündeki o harap ifade. Bu gece birbirimize dokunmaya cesaretimiz var mıydı? Sarılmaya? Kendimi tutabilecek miydim, ondan emin değildim işte.

Üçümüz içeri girdik. İnsanların içinde onu birden görünce vücudum kaskatı kesildi, duyularımı kontrol etmek için resmen savaş verdim. Yüreğim göğsümde genişleyip şişti, odadaki hava ağırlaştı, içim içime sığmayacak gibi oldu. Kaidan etrafına üşüşen hayranlarına kibarca gülümsedi ama gözlerinin çevresini kırıştıran o içten gülümseme yoktu. Her bir ayrıntıyı tek tek içime çektim –saçlarının, kulaklarının ve boynunun altında kıvrılışı; özel tasarım mavi tişörtü ve siyah kotu. Resimlerdekinin aksine, gerçek hayatta Kaidan'm kırmızı nişanını –göğüs kafesinden fışkıran doğaüstü ışığı, onu şehvete meyilli bir Nefil olarak belirleyen ışık patlamasını– görebiliyordum.

Kaidan kalabalığın arasında Jay'i buldu. İkisi de donakaldılar ve odaya beklenti dolu bir gerginlik yayıldı.

Bana bak, diye bağırdı kalbim. Jay, Kaidan'ı başıyla selamladı, Kaidan da karşılık verdi ve durdu, sonra gözleri bana doğru kaydı, irkilerek göz göze geldik. Şaşkınlık ve umutla bakakalmıştı. Kalbim sanki odanın karşı tarafından bir sapanla vurulmuştu.

Veronica elimi tuttu. "Aman Tanrım!" diye fısıldadı. "Herif sana dik dik bakıyor!"

Kaidan'dan nefret eden birine göre, bayağı bir heyecanlanmıştı. Kaidan'da böyle bir etki vardı zaten.

Gözleri benim üstümde olduğundan etrafında onunla konuşmaya devam eden insanlardan bihaberdi sanki. Durdu ve o seksi yürüyüşüyle salınarak masanın etrafından dolaştı, gözlerini benden bir saniye ayırmadı. Bakışları aynıydı;

TATLI TEHLİKE

gözlerinde, babamın beni sürükleyerek zirveden uzaklaştığı gece gördüğüm o acı dolu özlem vardı. Eksik olan tek şey panikti.

Hoş bir kızıl tam önüne çıktı Kaidan'ın. Kaidan gözlerini kırpıştırıp konuşan kıza baktı.

Bedenim öne doğru gidince Veronica elimi sıkarak beni olduğum yerde tuttu.

“Seninle gelmemizi ister misin?” diye sordu Jay.

Başımı iki yana salladım.

Mağaza müdürü kapanış saatinin geldiğini duyurdu. İnsanlar iyice gürültü yapıp vedalaştılar... Kızıl saçlı kız hariç tabii.

Jay ve Veronica her iki yanımda, beni yüreklendirircesine bir kez elimi sıkıp yanımdan ayrıldılar. Jay'in gruba selam vermek istemeyişine şaşırdım, ama aslında bugün buraya bir iş için gelmişti. Bana yardım etme işi için.

Yürüyüp grup üyelerinin Kaidan'la yumruk tokuşturup mağazanın arka kapısından çıkışını izledim. Kızıl saçlı kız ağzı kulaklarında sırtarak konuşmaya devam ediyordu.

Kaidan beni görünce bir nefes verdi ama o gerzek kız, anlattığı hikâyeyi kesmedi; Kaidan'ın kolunu sımsıkı tutmuştu.

Tam Kaidan'ın arkasında durdum, aramızda birkaç metre vardı. Omuzları daha genişti, ben yaklaştıkça sanki kasları tişörtünün içinde kasılıp gevşiyordu. Beni hissedebildiğini biliyordum. Aramızdaki o eski enerji capcanlıydı. Kaidan'ın farkındaydım, her bir ayrıntısının bilincindeydim, her

zaman olduğu gibi. Ayrıca vücudundaki gerginlikten, onun da tüm duyularıyla farkında olduğunu anladım. Şu kızı bir defedebilirsem Kaidan’a ikiye katlanmış bir kâğıt parçası uzattı, Kaidan da kâğıdı arka cebine soktu.

Gözüm döndü resmen.

“Affedersin,” dedim kıza, mümkün olduğunca kibarca.

Kız konuşmayı kesip bana şöyle bir baktı. “İzin verir misin?” diye sordu.

Kaidan, ortamı yumuşatmak için bir şeyler söyleyecek oldu ama ben geri adım atmadım.

“Aslında hayır,” dedim. “Veremem. Onunla konuşmam gerek.”

Kai dudaklarını birbirine bastırdı, sanki gülecekmiş de kendini sıkıyormuş gibiydi ve kız bu ne cüret dercesine gözlerini pörtletti.

Kaidan kıza döndü. Kız, dizini Kaidan’ın bacağına sürünce aurası kıpkırmızı parladı.

“Eh, seninle tanışmak güzeldi,” dedi Kaidan.

Kız sırtıttı ve parmaklarını “beni ara” dercesine kulağına götürdü. Kıza kapıya kadar bizzat eşlik etmek istedim. Niayet kirpiklerini kırpıştırma kırpıştırma, o kıpkırmızı aurasıyla birlikte mağazayı terk etti.

Kendimi toparlamak için derin bir nefes aldım ve masaya eğilip bir kâğıtla kaleme uzandım. Yazdığım soruyu okudu Kaidan: *Baban burada mı?*

“Hayır.” Pürüzsüz bir sesle konuşmuştu, kâğıdı avucunun içinde buruşturdu. “*Seninki?*”

TATLI TEHLİKE

Aniden gözlerini dikip bakması, tüm duyularıma bir saldırıydı. Tişörtünün gök mavisini yansıtan, o masmavi gözlerin gücünü unutmuştum.

Zorla sarsılarak bu histen kurtuldum ve sözleri kafama dank etti. Neden babamı soruyordu? *Benim* babam bir tehdit değildi ki.

“Hayır.” Gözlerimi ondan alamıyordum, bakışlarında aşırı derecede yoğun duygular gizliydi.

Eh, evet, karşılıklı bir danstı bu.

“Bana kızın numarasını ver.” Elimi öne uzattım.

Dudağını büküp kâğıdı cebinden çıkardı, açık avucumun ortasına koydu. Bakışlarımı ondan hiç ayırmadan eteğimin cebine attım numarayı. Kaidan biraz daha yaklaştı, aramızda sıcak hava dalgası yayıldı.

Bakışları tüm vücudumda dolaştı. Kıpırdamadan durdum ve incelemesini bekledim. Kolsuz krem rengi gömleğim, üstümde daha önce gördüğü her şeyden daha açıktı –göğüs çatalımı gözler önüne serecek kadar (ama tabii göğüs çatalım olsaydı.). Kısa kahverengi etek ve şirin katları bacaklarımı daha uzun gösteriyordu.

Beni tepeden tırnağa süzüşünü izlerken kıpkırmızı oldum. Başka kimse tek bir bakışıyla beni böyle terletemezdi. Hiç kimse... Gözleri yeniden yüzüme ulaştı, kulağında ve çift halka küpemde gezindi, ardından dudaklarımın üstündeki bene doğru kaydı.

Yemin ederim, gırtlığından bir inilti çıktığını duydum.

Koku duyumu tamamen açıp derin bir nefes aldım.

Kai'nin görünmez feromon bulutu doğruca beynime girdince dizlerimin bağı çözülecek gibi oldu. Lezzetli ve tatlı. Canlı ve sağlıklı. Bir nostalji dalgası battaniye gibi her yanıma sardı. Elimle omzuna dokunurken o da bileğimi yakalayıp tuttu.

Beni bırakmadan bir adım yaklaştı. “Buraya gelmemeliydin.”

Sözlerinin yakıcılığı ve gözlerindeki ateş karşısında kekeme oldum sanki. “Biliyorum.”

Bileğimi hâlâ tutuyordu, başparmağı avucumun bittiği yerdeki hassas deriyi okşuyordu. Tüylerim ürperdi. Kaidan elimi omzuna koydu, parmaklarını tüm kolumda gezdirdi.

Parmakları omzuma ulaşınca elini yavaşça kalçama indirdi ve kısık, allak bullak bir sesle sordu: “O zaman neden buradasın?”

“Çünkü konuşmamız gerek.”

“Konuşmak fazla abartılıyor.”

Bana dair tüm ayrıntıları içine çekişi başımı döndürdü. Derken diğer bileğimi tutup kaldırdı. Durup başparmağını bileğimdeki bir çilin üstünde dolaştırdı, o kadar minikti ki, nasıl fark ettiğini ben bile anlamadım. O noktayı öptü; dudakları yumuşak ve sıcaktı, kalbim göğüs kafesimde çırpınıyordu.

Ellerimi geri çekmeye çalıştım ama bileklerimi yakaladı ve biraz daha yükseğe çekti, boynuna doladı. Gözlerindeki bakış resmen bana “sıkıysa geri çek” diye meydan okuyordu. Parmaklarımı ensesindeki saçların arasına soktum.

TATLI TEHLİKE

“Seninle konuşmaya çalışıyorum,” dedim.

“Evet, fark ettim. Ama bence gerek yok.”

Bir adımda beni masaya yasladı, kalçamı masanın kenarına dayayarak vücudunu vücuduma bastırdı.

Dudaklarımdan iniltiyle karışık bir nefes çıktı.

Kekelememeye çalıştım, saçlarını daha da sıkı tuttum.

“Ciddi olman lazım.”

Mavi gözleri beni alev alev yaktı, kavurdu. “Ah, hiç bu kadar ciddi olmamıştım.” Yüzünü bana doğru eğince başımı çevirdim.

“Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun.”

Dudakları boynuma değip geçti. “Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok.”

Ah, *o sesi*.

“Ciddiyim,” dedim, hissettiğimden daha güçlü görünmüşümdür diye umuyordum. “Aramızda bitmemiş bir iş var, Kai.”

Yüzümü yüzüne çevirip sözlerini ağzımın içine fısıldadı. “Bence de büyük bir bitmemiş işimiz var, küçük Ann.” Kalçalarımı avuçlayarak vücudunu sertçe vücuduma yasladı. “Sence?”

“Ben...” Tüm bedenim titriyordu. “Bunu demek istemedim.”

Sıcak ellerinden biri kalçamın üstünden aşağı indi ve bacağımın çıplak tenini yakaladı, sonra yukarı doğru kaydı. Hatta biraz daha yukarı çıktı. “Anladım. Yani sen yarım kalan işimizi hiç düşünmüyorsun?”

Kesik kesik nefes alıyordum, hem de fazlasıyla. Eli ce-surca yukarı çıkmıştı, hem de fazlasıyla. En sonunda aşağı eğilip kolunu düzelttim. “Dur.”

Dilini alt dudağında gezdirip elini üstümden çekti. İçim-deki her şey jöle gibi eridi.

Güçlü olmak zorundaydım.

“Sakın bana karşı tek hissettiğin şehvetmiş gibi davran-ma,” dedim, avuçlarımı sert karnına bastırıp onu iterek. “Zirvede nasıl ayaklandığını gördüm.”

Gözleriyle yeniden saldırdı bana, ani öfkesiyle içimi kıymık kıymık etti. Beni yumruklarıyla masanın üstüne kıstırmak için yine öne hamle yaptı.

“O geceden mi bahsetmek istiyorsun? Neredeyse ca-nından olduğun geceden mi? Ne söylememi istiyorsun, Anna? Hayatımın en boktan gecesi olduğunu mu duymak istiyorsun?”

Gözlerim yanıyordu. Şöyle şöyle diyeceğim diye dikkat-lice planladığım tüm sözcükler zihnimden uçup gitmişti.

“Bu şekilde olmak zorunda değil...”

“Anna, yapma. Bunu yapma işte.” Gözlerinin içinde iş-kence –daha önce hiç görmediğim bir ızdırap ve azimli bir sert bakış vardı. “Geçen yaz başladığımız şeyi bitirmek is-tersen seni arka odaya götürebilirim, bir kere yapar bünye-mizden atarız ama sana tek sunabileceğim budur.”

Ufak bir iniltiyle onu dirsekleyerek üstümden attım; hüsrana uğramıştım, resmen nefes nefeseydim. Kaidan’ın yüzünden tatminkâr bir ifade geçti.

TATLI TEHLİKE

Mağaza müdürü yanımıza geliyordu. Kaidan lafımız bit-ti dercesine tek elini havaya kaldırınca adam kafa salladı.

Tekrar konuşmasına fırsat vermeden, “Artık umurunda değilse, söyle o zaman,” dedim.

“Kimin umurunda olup olmadığı bir bok değiştirmez,” diye homurdandı. “*Onlar* bizi asla rahat bırakmaz. Bıraksalar bile, sen ve ben çok farklıyız.”

“Değiliz...”

“Öyleyiz.”

“Hayır,” dedim. Sesim kalınlaşmıştı. “Ben... son aylarda... değişmek zorunda kaldım.”

Kaidan’ın tavrı yumuşar gibi oldu. “Yoksa çalışmaya mı başladın?”

Başımı evet anlamında salladım ve manikürlü güzel tırnaklarımı inceledim, bakışlarımdaki utancı görmesinden korktum. “O yüzden sandığın kadar farklı değiliz,” dedim.

“Gerçekten mi?” Alaycı bir yorum geleceğini sezdim. “Biriyle yattın mı mesela?”

Gözlerim yerinden fırladı. O ise seksi seksi gülümsüyordu. Yüzümü ateş bastı.

“*Hayır!*” dedim.

Sıradaki sözleri hainlik ve kötülük doluydu. “On yedi yaşına basabilir, dış görünüşünü değiştirebilir ve kaşarlanmış gibi davranabilirsin ama bu tamamen değiştiğin anlamına gelmez.”

Bana az önce ne demişti?

Telaşla, “Bir sürü çocukla öpüştüm,” diye yumurtladım.

Geri zekâlı. Doğruydu, ama gene de işte... Neyi kanıtlamaya çalışıyordum? Benim “işim” onun ve diğerlerinin yapmak zorunda olduğu şeylerle kıyaslanamazdı bile.

Bu itirafım karşısında Kai’nin sırtması yüzünde donup kaldı.

“Hâlâ her gece dua ediyor musun?”

Bir an durdum, sonra cevap verdim: “Evet.”

“Eğer kendine eşit birini arıyorsan,” diye sessizce yanıtladı, “Git Kope’la konuş. Birisiyle yatmak istiyorsan...” –göğsüne vurdu– “o zaman kalemin benim.”

Yüzü karardı.

Yatmak ile ilgili cümlesini duymazdan geldim, gene beni itmeye çalıştığının farkındaydım. “Kope’u istemiyorum,” diye fısıldadım.

“Henüz,” diye fısıldadı bana.

Ah, Kai. Ona böyle bakıp iç çelişkilerini gördükçe yüzünü avuçlarımın arasına almak, tüm dertlerini ve acısını yok etmek istiyordum.

“Tek lafına bakar, Kai, ben seninim. Başka bir açıdan olmasa da kalbim senin.”

Başı bana doğru eğildi, gözleri çıkmak çıkmaktı. “Hiçbir zaman benim olmayacaksın. Git hayatını yaşa.”

Gözlerimi kapattım. Keşke beyninin içine girebilseydim, o gizli tünellerinde emekleyip saklı odalarına ve üstünde benim adım yazan kapıya ulaşabilseydim. O çelik kapıyı kırıp arkasında neler gizlendiğini nasıl keşfedebilirdim?

Kaidan gözlerini tavana dikti ama ses tonu yumuşak,

TATLI TEHLİKE

neredeyse pişmanlık doluydu konuştuğunda. “Gitme vaktin geldi. Ruhlar her an burayı basabilir. Hem neyse, birisi birazdan beni almaya gelecek. Burada olmamanı tercih ederim.”

“Kim?” Kendimi tutamadım. “Bir kız mı?”

“Hayır, kız değil.” Dümdüz gözlerimin içine bakıp cevabını verdi. “Bir kadın.”

Midem çalkalandı; kendimi çocuk gibi, aptal ve yetersiz hissettim.

“Lütfen...” dedi. “Git hadi.”

Suratım alevler içindeydi artık. Mağazanın sahibi ha bire bize bakıyor, beni eliyle kışkırtmak istiyor gibi duruyordu. Son şansımdı.

Elimi Kaidan’ın koluna koydum. Teni sıcaktı, sert kasları parmaklarımin altında irkildi. Kırmızı nişanı, aynı kalbim gibi zonklayarak attı.

“Bu gece benimle takıl,” dedim, aptalca ve tehlikeli olduğunu bile bile. “Bize gel. Patti seni gördüğüne çok sevinir. Son iki hafta içinde sadece bir fısıldayan ruh gördüm.”

Bir saniyeliğine yüzü gevşedi, bir çocuk gibi özlem dolu bir hissi açığa çıktı. Bakışları suratımda dolaştı. Fakat aynı hızda, kendine engel koydu, tekrar zihnine gömüldü ve burundan oflar gibi bir nefes verdi.

“Yapamam,” dedi bastırarak, kolunu hızla elimin altından çekti. “Dediğim gibi, başkasıyla planım var. Gitmen lazım.”

“Tamam,” dedim.

Bir kez başını salladı, gitmemi işaret etti. Ama olduğum yerde dikildim, ta ki sonunda mağaza müdürü gelip, “Küçük hanım, artık çıkmanızı rica etmek zorundayım,” diyene kadar.

Kaidan’a uzun uzun baktım ama o, suratıma bile bakmıyordu.

Bir adım atıp uzaklaşırken ayaklarım adeta iki beton külçeydi.

“Küçük Ann,” diye seslendi.

Olduğum yerde döndüm, yüzündeki pişmanlığı görünce kalbim paramparça oldu. Kaidan kollarını göğsünde birleştirmişti.

“Çok fazla değişme.” Bunu deyip bakışlarını kaçırdı, mağaza müdürü beni çıkışa kadar götürdü.

Mağazadan çıkarken kapının tepesindeki ziller çın çın öttü. Tüm varlığım, Kai’nin yanından ayrılmama itiraz ediyordu. Dükkânın önünden geçerken vitrinden içeriye bakınca Kaidan’ı yumruklarını masaya yaslamış, başı öne eğik, gözlerini yummuş halde gördüm.

“İyi misin?” diye sordu Jay, ben sürücü koltuğuna geçince, her yanım zangır zangır titriyordu.

“Pek sayılmaz.” Dükkânın girişinden gözlerimi bir türlü alamıyordum. Bir mazoşist gibi, o kızı –Kaidan’ın beklediği o kadını– görmeden oradan ayrılmayacağımı biliyordum.

“Fazla uzun kalmadın,” dedi Veronica, iki koltuğun arasındaki boşluktan eğilerek.

“Kaidan’ın söyleyecek fazla lafı yoktu.” Göz ucuyla Jay ve Veronica’nın endişeli endişeli baktığını gördüm.

“Eee... şimdi kapanış yapmış gibi hissediyor musun?” diye sordu Veronica.

“Hayır.”

Kaidan, ileri seviyede Nefil işitme duyusuyla bu konuşmayı dinliyor olacaktı ama umurunda değildi. Tek odak noktam, şu anda kaldırıma yanaşan siyah, gıcır gıcır sedandı. Şoför arabadan indi, esmer tenli, takım elbiseli bir adamdı ve arka kapının yanında bekledi. Kaidan dükkândan çıkarken nefesimi tuttum. Adam yolcu kapısını açınca bir kadın aşağı indi.

“Hey, Kaidan orada!” dedi Veronica. “Bu kadın kim?”

“Onu almaya gelen kişi,” diye fısıldadım.

Üçümüz de öne eğilip kadını görmeye çalıştık. Kırklarının başlarındaydı ve vampir gibi, garip bir seksapele sahipti. Beline kadar uzanan siyah saçları vardı ve kısacık, kırmızı bir elbise giymişti. Her yanı yapma diye bağırıyordu: Aşırı gür kirpikler, fazlasıyla kalkık göğüsler, kan kırmızısına boyanmış upuzun tırnaklar.

Yüce Tanrım, o olmasın. Kaidan görmemi istememişti –bilmemi istememişti.

Kaidan omzunun üstünden tam bana doğru bakınca donakaldım. Öylesine duygusuz, bomboş bakışlardı ki... Yüz ifadesi karşısında nefesim daraldı. *Gördün mü?* diyordu gözleri, *Farklıyız işte. Benim hayatım bu, seninki de o.*

İlgisini tekrar kadına çevirdi. Kadın, Kaidan’a elini uzattı, Kaidan da elini öpüp arabaya bindi.

Bütün tenimi karıncalar ve örümcekler kaplamış, minik minik ısırtıyorlardı.

“Fahişe miydi o?” diye cırladı Veronica.

“Hayır.” Boğazımı temizledim. Çok daha beteri idi. “Babasının bir arkadaşı.”

Şoförün kapıyı kapatmasını izledik konuşmadan. Ardından Jay, “Belki de eski bir *Pristine* mankenidir,” dedi. Fakat arabanın hareket edişini izlediğimiz sırada tüyleri diken diken olmuştu sanki.

“Bilmiyorum, Anna,” dedi Veronica, koltuğunda arkasına yaslanarak. “Çocukta bir tuhafılık var, sanki gelip geçici şeylere filan meraklı. Sen ona fazla iyisin.”

“Hayır,” diye başladım ama sesim boğuldu gitti. Onlar anlayamazdı. Eve dönmek için arabayı çalıştırırken başka bir şey diyemedim. Kendimi araba kullanma hareketlerini uygulayan, otobandaki akışa karışan bir zombi gibi hissettim.

Tam o anda Kaidan, bir arabanın içinde Marissa ile –yeryüzü seks trafiğinin adı çıkmış mamasıyla, dünyanın dört bir yanından getirttikleri köle kızları yöneten kadınla– birlikte yol alıyordu. Kaidan bu gece çalışacaktı, Marissa’nın “yeğenlerini” cinsellikleri ve erkeklere zevk vermeleri konusunda eğitecekti. Bense her ne kadar bir yanım mütemadiyen kötü ruh görmek için uyanık kalsa da, iki arkadaşım ile eve gidiyordum; sevgi dolu annem, patlamış mısır ve tatlı çay ile birlikte bir romantik komedi filmi beni bekliyordu.

Arabamı emniyet şeridine çektim, kapıyı ardına kadar açtım ve arabalar vızır vızır yanımdan geçerken asfalta kustum. Veronica’nın bağırıldığını ve Jay’in elinin omzuma dokunduğunu duydum.

Fakat tek düşünebildiğim, sevdiğim çocuk ve bana bakmayan, boş bakışlarıydı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MELEĞİN SÖZLERİ

Eve döndüğümde Patti'nin turuncu aurasından, Kai ile işlerin nasıl gittiğini duymak için sabırsızlandığı anlaşıyordu. Kapıda dikilip beni karşıladı ama yüzümü gördüğü anda gülüşü ve parlak renkleri solup grileşti. Tek kelime bile etmeden bana sarıldı, kapıyı ayağıyla kapatıp beni hemen koltuğa götürdü.

“Ah, tatlı kızım,” dedi saçlarımın içine. “Bütün gece, gariplik bir huzur duyuyordum, uzun zamandır hissetmediğim bir huzurdu. Belki de Kai ile aranda iyi şeyler olduğuna dair bir işarettir diye düşündüm.”

“Özür dilerim,” diye fısıldadım ama beni susturdu, bir an bile bırakmadı.

“Özür dileyecek bir şey yok. İstemiyorsan, anlatmak zorunda da değilsin.” Geri çekilip yanaklarıma dokundu. “Film gecemize katılma havanda mısın hâlâ?”

Burnumu çektim. “Sanırım.”

“Bu akşam ruh muh yok mu?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

Patti mutfığa gidip mısır patlatmaya ve içecekleri hazırlamaya koyuldu. Çoğu zaman hep dingin ve odaklanmış duran koruyucu meleği, yanında hoplayıp zıplıyordu, ümit doluydu. Koridorun sonuna doğru bakışlarını dikince ayağa kalkıp orada ne var diye baktım ama bomboştu. Tekrar yerime oturdum, Patti’nin meleğine ne var diye sormayı düşündüm, gerçi vakit kaybı olacağını biliyordum. Bu ruhlar, yukarıdan bir emir almadıkları sürece ipucu vermezdi.

Gözlerimi kapayıp gevşemeye çalıştım. O pis Marissa’nın, sanki Kaidan’ın sahibiymiş gibi davranmasını düşündükçe göğsüm daraldı. Artı, Kaidan nasıl kuzu kuzu gitmişti; tartışmadan, yapmak zorunda olduğu –hatta muhtemelen şu anda yapıyor olduğu– eylemden dolayı kendinden nefret ederek...

Midem çalkalandı.

“İyi misin?” diye seslendi Patti mutfaktan. Patlamış mısır kokuları bana doğru süzülüyordu.

“Elimi yüzümü yıkamam lazım.”

Banyoda lavabonun başında durdum, tekrar kussam mı diye düşündüm.

Avuçlarımı serin seramik lavaboya yasladığım anda, birdenbire tüm bedenime bir huzur sindi. İçimi arıtan, derin bir nefes çektim ve şu gerçeğin ayırdına vardım.

Yalnız değildim.

“Neşelen, ufaklık,” dedi zihnimin içinde küçük bir ses.

Gözlerimi açıp hızlıca döndüm, sabunu yere düşürdüm. Yüzümün tam yanında bilge yüzlü bir ruh havada duruyordu, bir serap gibiydi. Bu ruhta kötülükten en ufak bir eser yoktu.

Annem miydi bu gelen? Yüreğim hop etti... ama daha önce gördüğüm meleklerle benzemiyordu. Kanatları yoktu. Öylece bakakalmıştım.

“İyi misin?” diye seslendi Patti dışarıdan.

Ruh bana başıyla onay verdi ve kapıyı açtım. Patti bana tuhaf tuhaf baktı, sonra gözlerini kapatıp tek elini göğsüne koydu. Bir insan olarak, Patti ruhları göremiyordu fakat duyarlı bir kadındı ve varlıklarından haberdardı.

“Neler oluyor, Anna?” diye sordu. “Çok şey hissettim...”

“Bir ziyaretçim var,” diye fısıldadım, uzanıp Patti’nin elini tutarak.

Patti hayretler içinde kalarak boş alana doğru baktı. Koruyucu meleği gülümsüyordu –daha önce böyle yaptığını hiç görmemiştim. Çoğu koruyucu melek gibi, daima son derece ciddiydi ama o anda, bizim bilmediğimiz bir şey biliyordu.

Dikkatimi yeniden gerçeküstü ruha çevirdiğimde ruh, zihnimin içinde konuşmaya başladı.

“Bu biçimdeyken dünyada yolculuk etmek zor oldu, özellikle cennete doğru güçlü bir çekim duyuyorken, ama seni nihayet buldum. Seni bulmak benim görevimdi, yaşarken olmasa, öldüğümde.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Derin bir nefes aldım.

“Sen... *Rahibe Ruth musun?*”

Nefesi kesilen Patti eliyle ağzını kapattı; gözleri kocaman açılmıştı.

“*Evet.*”

İnanılmazdı. Ağzım kulaklarıma vardı. Patti’ye kafa salladım.

Patti’nin gözleri yaşlarla doldu. Ruh, bana iyice sokuldu.

Bir sene önce görmek için California’ya seyahat ettiğim rahibe, onunla tanışmama ve hakkımda bildiklerini öğrenmeme fırsat kalmadan vefat etmişti. Şimdiyse buradaydı. Heyecandan ayaklarımın yerden kesildiğini hissetmiş olmalıydı çünkü kahkahası, zihnime nüfuz eden gümüş rüzgâr çanları gibiydi. Keşke ona sarılabilseydim.

“Banyoda dikilmesin bari,” diye fısıldadı Patti bana, bizi dışarı yönlendirerek. Arkamızdan oturma odasına doğru süzüldü Rahibe Ruth fakat içeri girince hiçbirimiz oturmadık. Oda sanki yabancıydı, adeta temiz havalı, ferah bir dağın doruğundaydık, son derecede gevşemiştik. Birbirimize yakın durduk.

“Çok üzgünüm, vaktinde yetişemedim...” diye başladım ama kibarca beni susturdu.

“*Çabucak konuşmam gerek çünkü ölümden sonraki yaşamın çağırısına daha fazla sağır kalamayacağım. Sana bir hikâyeye anlatmak zorundayım, sevgili Anna. Bu hikâyeyi saklamak, sayısız nesilden nesle aktararak anlatmak ailemin yegâne göreviydi. Sonunda sana anlatmak. Benim ailemin soyu*

TATLI TEHLİKE

benimle sona erdi, ben de kendime dünya üzerinde bir aile kurmaktansa, yaşamımı Rabbimize adadım. Sana anlatacağım şey, bir yere yazılamaz. Yanlış kişilerin eline geçerse, felakete sebep olabilir. Sen de kendin koruyacaksın.”

Ne diyeceğini merakla beklerken alnım boncuk boncuk terledi.

“Şunu bil, Anna: Eğer birazdan öğreneceğin şeyi, bir iblis ya da Şeytan’ın kendisi duyarsa...”

“Anlıyorum.” Kalp atışlarımı sakinleştirmek için derin nefesler aldım ki kulaklarıma akın eden kan, rahibenin tatlı sesini zihnimde boğmasın.

“Evet, hikâye şöyle: Tanrı’mızın yılı, 62 senesinde, havari Paul, Roma’da ev hapsinde tutulurken onunla uykusunda konuşması için cennetten bir haberci melek gönderildi. Havari karanlıkta uyandı ve kehanetin sözlerini parmaklarıyla toprak zemine kazıdı, kanı yere aktı. Sözlerinin üstünü samanla kapattı, güvenilir birisi tarafından bulunmasını umdu. Ertesi günse, kellesi uçuruldu.

Paul ve haberci melek dışında yalnızca iki ruh biliyordu bu kehaneti: Kendi koruyucu meleği Leilaf ve gecenin iblis ruhu.

İblis ruh, haberci meleğin, Paul’ün hapisanesinin içine indiğini görmüştü. Paul odasından alındığında iblis boş odaya girip sözcükleri okudu. Kısa bir süreliğine bir muhafızın bedenine girdi ve kehaneti anlatan sözcükleri bozdu. Sonrasında o iblise ne olduğunu bilmiyoruz.

“Paul’ün ruhunun güvenli bir şekilde ölümden sonraki yaşama kavuştuğunu gören Melek Leilaf’a, dünyaya geri

dönmesi için özel izin verildi. Toprağa yazılan kehanetin bozulduğunu gören Leilaf, zamansız bir hastalığa tutulduğu için hayatı sona ermek üzere olan bir çobanın vücuduna girdi. Sonra bir insanla evlendi ve çocuğu oldu: Meleksi bir Nefil çocuk. Kehaneti çocuğuna anlattı Leilaf. Böylece nesilden nesle aktarıldı. Her nesilde en az bir oğlan doğup kehaneti aktaracak kadar yaşadı, ta ki bana gelene kadar. Benim kardeşim yoktu. Havari Paul'ün koruyucu meleği Leilaf'ın soyundan gelen sonuncu Nefil bendim."

Saf meleksi bir ışık Nefili. Bu olağanüstüydü. Düklerin nasıl ondan haberi yoktu? Rahibe konuşmayı kesince nefesimi tuttuğumu fark ettim, lafını kesmeden hikâyesinin her bir kelimesini sindirmeye çalışıyordum. Rahibe Ruth, nefes alışımın düzene girmesini bekleyip devam etti.

"Şimdiyse meleğin kaybolan kehanetini anlatıyorum, en iyi bildiğim şekliyle:

İblislerin dünyada gezdiği ve insanlığın çaresizlik içinde yaşadığı günlerde

Büyük bir sınav verilecek. Kalbi dupduru bir Nefil

Yücecek diğerlerinden ayrılıp ve tüm iblisleri dünyadan kovacak,

Haklı olduğu halde yolunu kaybetmiş melekleri cenneteki evlerine gönderecek, bağışlananları,

Ve sonsuza dek kaybolanları da cehennemin dibine yollayacak,

Karanlık efendileriyle birlikte kıyamete kadar orada kalacaklar."

TATLI TEHLİKE

Rahibe Ruth'un ruhu, dizeleri sıraya dizişimi ve şifrelerini çözmeye çalışmamı seyretti. *Tüm iblisleri dünyadan kovacak. Olabilir miydi bu? Haklı olduğu halde yolunu kaybetmiş melekleri evine gönderecek. Babamı! Düşmüş meleklerin kurtulma imkânı olabilir mi gerçekten? Kalbim de, zihnim de küt küt atıyordu.*

"Anna, inanıyorum ki, sen o Nefilsin." Tüylerim diken diken oldu. *"Önündeki görev, hayati tehlikelerle dolu. Seni korumaktan aciz olduğumuz tehlikelerle."*

İdrak etmemle beraber, derinden sarsıldım. Muazzam bir görevdi bu. Çok büyüktü.

Odaklan. Düşünmem lazımdı. İyi bir şeydi bu. Dünyayı iğrenç iblislerden kurtarmaktan daha büyük bir arzum yoktu. Nereden başlayacaktım? Bunu nasıl başara-caktım?

"Tam olarak ne anlama geldiğini bilmem gerek," dedim. Sonra sessizce sordum: *"Özgürce konuşabilir miyim?"*

"Evet. Yakında hiç Dük yok, gelirken de kötü ruha rastlamadım."

Boğazımı temizledim. "O halde... yeryüzündeki iblisleri kovmam gerekiyor?"

Patti yanımda bir cansız manken gibi kaskatı kesildi. "Sesli söylemeli misin acaba?" dedi dişlerini sıkarak. Dikkatli olmaya o kadar alışmıştık ki. Sorun yok dercesine başımı salladım.

"Ben, dünyanın senin aracılığın ile karanlık ruhlardan arındırılacağına inanıyorum. Ailemin inancına göre, bu

Nefil, düşmüş meleklere ikinci bir şans verilmesi için bir köprü görevi görecek. İnsanları etkilemek için dünyaya inmelerine izin verildi ama sonsuza dek değil. Artık sen burada olduğun için onların da vadesi çok yakında dolacak."

"Rahibe Ruth, onur duydum..." Fakat aynı zamanda feci bir telaşa da kapılmışımdı. Mümkün olduğunca çok bilgi edinmeliydim, yoksa sonsuza dek gidecekti. Kaderime yazılmış bu büyük göreve kıyasla kendimi çok küçük hissettim. "Ne yapmalıyım?"

"Şimdi ne yapacağın senin ayırt edeceğin mesele. İhtiyacın olan tüm vasıtlar tedarik edildi, onları araman lazım. Güvenilir müttefikler sana yol boyunca yardımcı olabilir ama onları seçmek sana kalmış."

Kime güvendiğine çok dikkat et. Manastırda senin için bıraktığım kutu eline geçti mi?"

"Evet, Rahibe. Hançer kını mı?"

"Her daim yanında taşınmalı ve saklı tutmalısın. Leilaf'ın, cennetteki savaşta kullanılan, alevli kılıcı o." Tıpkı Kaidan'ın tahmin ettiği gibi. Spiritüel kılıcı korumam gerektiğini her düşündüğümde üstüme çöreklenen o panik hissini bastırdım. Böylesi bir hazinenin benim elime bırakılacağı aklıma hayalime sığmıyordu.

Rahibe Ruth'un ruhani biçimi ışıldamaya ve yukarı doğru yükselmeye başladı. Çaresizce tek elimi uzattım.

"Rahibe, bekle!" Rahibe Ruth büyük bir çabayla kendini tekrar aşağı indirdi. Onu burada daha fazla tutmam son derece bencilceydi ama hemen gitmesini istemiyordum. Tek

TATLI TEHLİKE

bağlantım oydu. “Nefil ırkı temizlenmesinden nasıl sağ çıktınız?”

“Mmm, evet. Biçare yıllardı. O dönemde ben rahimdeydim ve benden kimsenin haberi yoktu. Cennetten inen bir melek, sana geliyorlar diye annemi uyarmış. Nefil ebeveynim oydu ama insan babama her şeyi anlatmıştı. Babam dindar bir adamdı. Annem bir kilisenin bodrum katında saklanmaya gitmiş. İblisler, Kutsal Ruh’tan kaçınır, dolaşısıyla iki ya da daha fazla kişinin toplanıp dua ettikleri mekânlara yaklaşmazlar. Ben de ömrümü kiliseler ve manastırlarda geçirdim.”

Sesi yumuşuyor, silikleşiyordu.

“Beni bulduğun için teşekkürler. Her şey için teşekkürler.”

“Evet,” dedi Patti. “Teşekkürler.”

Rahibe Ruth, Patti’ye doğru baktı yukarıdan ve bir elini Patti’nin başının üstüne koydu. “Onu yetiştirmek için doğru kadın olduğunu, seni ilk gördüğüm an anladım.”

Sonra bana döndü. “İnancını yitirme, sevgili yavru. Sakın ümitsizliğe düşme.”

Ruhu yükseldi, tavandan geçerek gözden kayboldu, evine doğru ilerlerken safi sevinç yaydı. Az önce öğrendiklerimin tümüne zihnimde anlam vermeye çalışarak olduğum yerde kaldım. Dünyayı iblisler olmadan hayal etmeye çalıştım. İnsanlar için ne anlama gelirdi? Ya Nefiller için?

“Gitti,” diye fısıldadı Patti. “Gittiğini hissedebiliyorum.”

Ona tüm ayrıntıları anlatmamdan sonra Patti'nin gözleri yaşlarla doldu. Benim de ellerim havadisın şokundan titriyordu.

“Hepiniz için ne anlama geleceğini biliyor musun?” Uzanıp yanağıma dokundu. “Dünya için? Kaderinde büyük bir şey yazdığını biliyordum, bebeğim.”

Patti'nin gözlerinde anaç bir neşe olsa da, yarım gülüşü altta yatan korkusunu ele veriyordu.

Düşüncelerim özgür bir yaşam süremeyen Kaidan'a yöneldi ve gırtlığımdan istem dışı bir ses çıktı. Patti beni kendine çekip sıkıca sarıldı.

“Her şey iyi olacak,” diye fısıldadı. Bunu söylediğinde ben de ona inandım. Beni bırakıp elleriyle gözlerinin altını sildi.

Tam o anda biyolojik annem Mariantha aklıma geldi.

Acaba beni seyrediyor muydu, acaba ruh ikizine yeniden kavuşacağını biliyor muydu?

“Aman Tanrım!” dedim. “Babamı aramam lazım.”

Telefonu cebimden çıkararak listeyi taradım. Babama, bana öğrettiği o acil durum mesajını yollamalıydım.

Elim titreyerek “A911” yazdım ve gönder tuşuna bastım.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ŞİMDİLİK

Müjdeyi aldıktan sonra o gece uyuyamadım. Patti ile geç saatlere kadar oturup her şeyi karşılıklı konuştuk, ağladık, yeryüzünde artık iblis olmayacağı düşüncesiyle bayram ettik. İkimiz de içimizdeki bariz korkudan dem vurmadık –bu hedefe ulaşma sürecinde hayatımı kaybedebileceğim gerçeğinden yani. Gece yarısından sonra Patti beni yatırıp üstümü örttü ve çocukken yaptığı gibi alnıma bir öpücük kondurdu. Kaidan’ı gördüğümünden beri başım zonkluyordu ve artık kehanetin ağırlığıyla ağrı iyice zıvanadan çıkmıştı.

Mesajımın ardından babam arayıp en kısa zamanda yüz yüze konuşmaya geleceğini söyledi.

Sabaha karşı üçte, hâlâ gözümü bile kırpmamış, tavana bakıyordum.

Kaidan’ı düşünüyordum.

Onu arama arzusuyla yanıp tutuşuyordum. Ya da arabama atlayıp onu bulana kadar sokaklarda gezme. Çünkü bunu öğrenmek zorundaydı. Hem de *hemen*.

Parmaklarım alev alevdi, bilmediğim bir numarayı çevirmek için kaşınıyorlardı. Cep telefonumu aldığım gibi isimleri sırasıyla dolaştım, Marna'ya geldim. Derin bir nefes aldım, yavaşça bırakarak "ara" tuşuna bastım.

"Saat kaç?" diye mırıldandı uykulu uykulu. "Alo?"

Tatlı, uykulu İngiliz aksanını duyunca yatakta dimdik oturdum. "Müsait misin?" diye sordum.

"Ah, Tanrı'ya şükür iyisin, Anna. Senden haber almak için geberiyorum. Burası güvenli, tatlım. Bu sabah çok uyumaya ihtiyacım vardı ama artık kıcımlı yataktan kaldırmamın vakti gelmiş. Orada saat kaç?"

Sesini duymak o kadar güzeldi ki. "Çok geç. İyi misiniz?"

"Hı, evet. Astaroth kıcımlının dibinden ayrılmıyor ama ben daha çok seni merak ediyordum."

Son altı ayımın kısaca özetini geçtikten sonra derin bir nefes aldım ve ekledim, "Bak şimdi... Kai'ye ulaşmam lazım."

Sessizlik.

"Başın dertte mi, Anna?"

"Eh, hayır. Yani henüz değil. Sadece onunla ciddi konuşmam gerek."

Marna iç çekti. "Kusura bakma, Anna. Gerçekten. Ama numarasını sana vermememi rica etti. Çok önemliyse mesajını iletirim," diye önerdi.

Ben de öyle tahmin etmişim ama açık açık duyunca yine de gerildim. “Tamam. Beni aramasını söylediğimi ilet.” Ya-
tağımın kenarını elimle sıktım.

“Olmaz.” Cevabında böyle-saçmalıklarla-uğraşmam
mesajı gizliydi.

“Nedenmiş?” Ayağa kalktım. “Siz birbirinizle konuşmu-
yor musunuz? Sen, Kai, Ginger, Blake...”

“Orada dur, Anna. Kai aradığım zaman nadiren telefonu
açar. Artık tek görüştüğü kişi Blake. Sana hayır demek hiç
hoşuma gitmiyor fakat cidden, bunlara dâhil olmak istemi-
yorum. Hem ne oldu da böyle başın sıkıştı, hımmm?”

Marna’ya anlatmak istedim ama yapamazdım. Zaten te-
lefonda bile bu konuşmayı yapmamalıydık, ikimiz de far-
kındaydık.

“Yakında görüşmemiz gerekecek,” diye fısıldadım.

“İlginçmiş.” Sırıtiyormuş gibi konuştu. Ben de Marna’nın,
babasının kontrolünden kurtulduğunu düşünüp gülmek
istedim.

“İşler nasıl gidiyor?” diye sordum.

“Sürüsüne bereket kalp kırmakla meşgulüz,” dedi ifade-
sizce.

“Eminim babanın koltukları kabarıyordur.”

“Ah, sorma.”

“Hey, çok tuhaf bir sorum olacak,” dedim. “Bir çocuk
sana ‘kaşarlandın’ derse, ne anlama gelir?”

Marna homurdandı. “Pis herifin teki der bunu. Ya da se-
ninle alay etmeye çalışan bir piç.”

Şimdi homurdanma sırası bendeydi çünkü Marna, Kai'ye pis herif demişti. İkimiz de suskunlaştık.

“Lütfen,” diye fısıldadım. Son derece çaresiz konuştüğümün farkındaydım, zaten öyle hissediyordum. “Bana hiçbir şey anlatamaz mısın? Çünkü onu bu akşam gördüm ve çok kötü davranmasına rağmen, beni hâlâ umursadığını biliyorum. Biliyorum işte. Lütfen, Marna.”

“*Ay tamam!*” Hiddetlenerek fısıldaması, ısrarcılığını susturdu. Diğer tarafta bir sessizlik oldu, hatta telefonu kapattı sandım. “Peki. Bana söylediği bir şeyi sana anlatacağım. Geçen hafta bana müzik stüdyosunda sürekli onunla sohbet etmeye çalışan bir kadın olduğunu söyledi. Ama anlaşılan Kai, bu tatlı, şirin, ufak tefek sarışının ilgisini görmezden geliyormuş ve tesadüfen, onun adı da Anna'ymış. Belli ki ona seni hatırlatıyor.”

Marna'nın sözleri içimi dağladı.

“Başka ne anlattı?” diye fısıldadım.

“Hiçbir şey. Ağzından kerpetenle laf alıyoruz. Bunu da söylemezdi ya, bir partide kafası güzelken yakaladım onu, o yüzden konuştu.”

“*Kafası güzelken mi?*”

Kalbim dörtünale atıyordu. Kaidan ne yapıyordu? Ot mu içiyordu? Toz mu çekiyordu? Neden her yanımla karıncalanıyordu? Son günlerde uyuşturucuya karşı duyduğum çekim artmıştı. Şanslıydım aslında. İblisler, alkolün uzmanlık alanım olduğunu sandıkları için çoğunlukla uyuşturuculu partilerden kaçınmayı başarmıştım. Ama son zamanlarda

kendimi salıp rahatlama rüyaları görüyordum. Artık önlem almadan ya da sorumluluk sahibi olmadan veya hiç düşünmeden. Kafanın güzel olmasının fikri bile... Kaidan'la birlikte hele... Boğuluyormuş gibi bir ses çıkardım. Marna sessizce küfür etti.

“Kendine hâkim ol. Sana bunu anlatmamalıydım.” İç geçirdi. “Ayrıca sürekli yaptığı bir şey değil. O gece onun yakınında dolaşan bir fısıldayan ruh vardı, o yüzden Kaidan da teklife hayır diyemedi.”

Kaidan'ın yakınındaki fısıldayan kötü ruhu düşününce ayıldım.

“Sence onun nesi var?” diye sordum. “Benimle konuşmuyor.”

“Bence hafiften sıyırmış. Biliyorum, sana karşı hâlâ aynı hisleri taşıdığına inanmak istiyorsun ama ya taşımıyorsa? Onu severim ama garip biri, Anna. Huysuz bir tip. Sana kendi iyiliğin için söylüyorum bak...” Pişmanlık duyan ses tonu beni üzdü. “Bırak onu, boş ver, canım. Bir şeyi kafasına koydu mu, Nuh der peygamber demez. Gitti o.”

Gitti. Boğazım tılandı, soluk alamadım sanki.

“Kapatmam lazım,” dedi Marna. “Ginger uyanıyor.”

“Kendine iyi bak, Marna,” diye fısıldadım.

“Sen de,” diye fısıldayarak karşılık verdi.

Vücudum ağlamak –yastığımı gözyaşlarıyla sıırılsıklam etmek istiyordu ama yaşlar akmiyordu. Onun yerine kendimi yerde buldum, dizlerimin üstündeydim, ciğerlerim sıkışmış gibi yüksek sesle nefes almaya çalışırken sesimi

yastıkla boğdum. Kai gittiğinden beri onun peşini bırakmam gerektiğini biliyordum ama Marna'nın ağzından duyunca sanki bıçak yaramı kanırtmıştı. İstediklerimi elde edememeyi kabullenmeye çalışmışım. Günün birinde odaklanacağım daha büyük bir şey olacaktı, biliyordum, kendi hayatımdan ve kaygılarımdan daha büyük bir şey. Ve şimdi oluyordu işte. Ancak hiçbir zaman hayatımın misyonunun, böylesi ızdırap ve kayıpla katmerleneceğini düşünmemiştim.

Mesele ben değildim ve bunu gözden kaçırmamalıydim. Benim yaşamım, haritada minicik bir noktaydı. Fakat o minik noktalar bile bir fark yaratabilirdi –hele hele bir araya geldiklerinde. Zihnimde kafama dank etmeye başladı, adeta bulutlar dağıldı ve yatıştı.

Ertesi sabah Patti ve ben, mutfakta ağır çekimde hareket ederek, babamın gelmesini bekledik.

“Tadına bak.” Patti tatlı çay demliğini karıştırmada kullandığı plastik kaşığı bana doğru uzattı. Bir yudum içtim.

Mükemmeldi, her zamanki gibi. Başparmağımı kaldırıp beğendiğimi gösterdim, sonra beynimdeki zonklamayı hissedip gene gözlerimi kısıtım.

“İki aspirin iyi gelir,” dedi Patti.

Kafamı iki yana salladım. Ağrı kesici istemiyordum. Zaten bünyem hemen eritirdi, o yüzden aldığıma değmezdi.

Babam gelince selamlaşma faslını es geçip doğruca bana yürüdü, üstünde solmuş siyah deri pantolon ile geniş göğsünü ve kollarını saran beyaz bir tişört vardı.

“Neler oluyor?” diye sordu paldır küldür, yüzümü inceleyerek.

Her zamanki gibi görünüyordu –dazlak kafası ve gri keçi sakalıyla bana tepeden ters ters bakan bir dev canavar gibiydi fakat bakışlarında yalnızca katıksız endişe olduğunu biliyordum.

“Sana da merhaba,” dedim. Hemen koşup sarıldım. Altı ay sonra bile, onu görmek tatlı bir huzur veriyordu bana.

Uzanıp elini tuttum.

“Hadi oturalım,” dedim. Koltukta yan yana çöktük; Patti de karşımızda, sallanan sandalyedeydi. Babam beni dikkatle izledi.

“Dün çok olağanüstü bir olay yaşadım. Rahibe Ruth’u hatırlıyorsun, daha ben tanışamadan ölmüştü hani?” Babam başıyla onayladı. “Eh, bunca zaman sonra ruhu beni buldu ve bana bir kehanetten bahsetti.”

Babamın hali tavrı değişti birden. Gözleri büyüdü. Dimdik oturdu. “Devam et.”

Her şeyi anlattım. Rahibe Ruth’un cennetten inme melek soyundan bir Nefil olduğunu, cennetten beni görmeye geldiğini. İblislerin kaderi ve cennete dönmeleri için ikinci bir şans verilebileceği bölümüne geçince gözlerinin içi parlayan babam düşüncelere daldı. Böylesi bir geleceğin olasılığını hep birlikte düşünürken odada çıt çıkmıyordu.

Bir kez daha içim içime sığmaz olmuştu; yeryüzünü iblisler olmadan hayal ediyordum ama bu heyecan, hayali gerçeğe dönüştürmek için ne yapmam gerektiğine dair en ufak bir fikrim olmamasıyla gölgeleniyordu.

Babamın elini sıktım.

“Bunu söylediğinden emin misin?” diye fısıldadı. “Her kelimesinden eminsin?”

“Eminim.”

Babam nihayet yavaşça, derin bir nefes aldı ve tüm bedeni, sanki gözyaşlarını tutuyormuş gibi titredi. Babam elimi dudaklarına götürüp öptü, sonra sıvazladı ve aniden sevinç içinde kahkaha attı.

“Benim için ne anlama geldiğini bilemezsin. Tekrar eve dönebilmek fikri...” Elimini kalbine koydu. “Teşekkür ederim, teşekkür ederim.”

İçimden bir ses bana teşekkür etmediğini söyledi. Patti’ye doğru bakış attım, aynen benim gibi gözleri dolu dolu bakıyordu.

Babam ayağa kalkıp volta atmaya başladı, bir elini pürüzsüz başında gezdirdi. Bıyık altından, “Hay lanet!” diye fısıldayıp kendi kendine güldü. “Gerçekten de böyle bir kehanet olduğuna inanamıyorum. Meğer bunca zaman doğruymuş.”

“Hı?” diye sordum şaşırarak.

“Ben daha Dük olmadan önce, bir Neflin iblisleri yok edeceğine dair bir efsane vardı ama kimse inanmazdı. Ödümüzü patlatmak için melekler tarafından uydurulduğunu

sanırlardı. Dük Rahab başından beri Nefillerden nefret etmiş ve kendi Nefillerine sahip olmayı reddetmiştir. Bence sebebi, bu dedikoduların onu kıllandırmasıydı.” Sanki hâlâ duyduklarını sindirmeye çalışır gibi başını sağa sola oynatarak dikildi öylece.

Patti, “İçecek bir şeyler hazırlayayım mı?” diyerek ayağa kalktı. Babamın yanından geçmeye çalıştı ama babam uzanıp Patti’ye sımsıkı sarıldı, kahkahalar atıp onu döndürdü. Patti şaşırarak sevinçli kahkahalar attı, sonra babamın omzuna vurdu ve onu yere indirmesini istedi. Patti başını iki yana sallayıp, güle oynaya mutfağa yürüdü; aurasının etrafında sarı ve turuncu renkler patladı.

Babamın yüzünde güller açıyordu, benim de ona gülümsemek dışında bir seçeneğim olabilir miydi? İnsan-iblis zevkten dört köşeydi.

Üçümüz bardaklarımızı alıp masaya oturduk.

“Tamam. Ne yapacağız?” diye sordum babama. “Bunu nasıl gerçekleştirebilirim?”

Babamın hemen ciddileşmesiyle beyninde dişlilerin döndüğünü görebiliyordum. Düşünceler aklına akın ederken ufak ufak çıkışlar yapıyordu.

“Rahibe Ruth haklıydı. Müttefiklere ihtiyacın var. Zamanı gelince yardım etmeye hazır bir Nefil ordusu kurmalısın. Bütün Neflere güven olmaz. Haklarında araştırma yapmam gerek. Biraz zaman alabilir. Bu arada sabırlı ve dikkatli olmalıyız. Dükler kuşkucu bir gruptur ve o zirveden sonra yakamızdan asla tamamen düşmezler. Ben Erdem Kılıcı’na

dokunamam ama sana temel kılıç kullanma becerilerini öğretip ders aldırabilirim. Kılıcın sapı için yaptığımız kılıf sende, her daim bacağına takıp üstünde taşımalsın. Sana hemen bir pasaport çıkartacağız. Diğer Nefleri işe almak için seninle seyahat edebilecek bir partnere ihtiyacın var. Alocer'in oğluyla konuşup ister mi diye sorarım. İkiniz okul tatillerinde uzun hafta sonu kaçamakları yapabilirsiniz. Hatta belki..."

"Aaa, dur, dur, dur baba." Babam "ordu" deyince şalteri atan beynim "kılıç kullanma becerilerini" duyunca kısa devre yaptı. İncil'in Nefilleri tarif ederken anlattığı "Eski Zamanların Devi" değildim ben.

"Ne oldu?" diye sordu babam. "Alocer'in oğluyla birlikte çalışmak istemiyor musun? Onu seviyorsun sanmıştım."

"Seviyorum. Kope çok iyidir. Ve babası başına ekşimeyen tek kişi o. Ama kehanete göre... yani ya... Ne bileyim ya. Çok büyük bir şey bu. Benden bahsettiğini nereden anladık mesela? Sadece 'kalbi dupduru bir Nefil' diyor, başkaları da olabilir. Mesela ya ben..."

Yapamazsam?

Babamın gözlerinin içine bakınca kaya gibi sağlam bir inanç gördüm. Beni işaret etti. "Sen yapabilirsin. Ve yapacaksın. Sakın kendinden şüphe etme çünkü Yaratıcı seni kullanmak istiyorsa, her şeyini vermelisin."

Güçlkle yutkundum. "Ama ben... bir süredir çalışıyorum," dedim cılız bir sesle.

Tam yanında Patti kafa salladı, gözyaşları çığırından çıkmış gibiydi.

TATLI TEHLİKE

Derinlerde yatan o feci korkum buydu –günün birinde Erdem Kılıcı’na dokunacaktım ve beni geri tepecekti. En son, zirveden önce dokunmuştum ona.

“Hayır, bebeğim,” diye içime güven verdi babam. “Senin kalbin temiz.”

“İyi de nereden biliyorsun?” diye fısıldadım.

Babam başını salladı. “Çalışmak zorunda olduğun zaman etrafındaki insanlar için neler hissettiğini söyle bana.”

“Ben...” Patti’ye bakış attım, devam etmem için arkamdaydı. “İlk başta her zaman bir parça, ne bileyim, *heyecan* duyuyorum, onlara içki içirebilirsem yani. Sanki bir güç sarhoşluğu. Ama sonra sönüyor ve hallerine üzülüyorum. Onlar için endişeleniyorum, vicdan azabı çekiyorum. Nefret ediyorum.” En son bölüm bir fısıltıdan ibaret çıkmıştı.

“İşte buradan biliyorum kalbinin temiz olduğunu, Anna,” dedi. “Eninde sonunda onları sevmeyi seçiyorsun. Çoğu Nef gibi sen de insanlardan nefret etmeyi tercih edebilirdin ya da çoğunluğun, işini kolaylaştırmak için yaptığı gibi onları hiç umursamazdın ama sen öyle değilsin.”

Dudağımı ısırdım, gözlerimi masaya diktim. Bu bulmacanın bir sürü ögesi bilinmiyordu ama babam umarım haklı çıkardı.

“Git kılıcın kabzasını getir,” dedi babam.

Kafamı kaldırıp bakınca içime bir korku saplandı.

“Hadi git getir,” dedi biraz daha yumuşakça. Odama yürüdüm, şifonyerde duran çantamdaki deriye sarılmış kılıç kabzasını aldım. Sonra masaya geri döndüm ve kabzayı or-

taya koyup yerime oturdum. Babam biraz geri çekildi, ellerini masadan kaldırıp kabzadan uzaklaştı. Yüzünden bir korku geçti, sonra çabucak kayboldu.

“Affedersin,” dedim, kabzayı kendime doğru çekerek.

Babam boğazını temizledi. “Hadi aç bakalım. Bana doğrultma yeter.” Biraz mahcup olarak söylemişti bunu. “Tehdit olmadığımı bilecektir eminim ama yine de... Bir meleğin kılıcının tek çizilişle cehenneme yollandım ya zaten, ondan işte.” Tekrar boğazını temizledi.

“Kılıç öyle mi yapıyor?” diye sordu Patti. “Ruhları cehenneme mi yolluyor?”

Babam kılıcın kabzasını huzursuzca inceledi. “Tanrı’nın dileyeceği şekilde adalet dağıtıyor. Bir ruhu bir yere gönderebilir ya da bir ruhun varlığını tamamen silip yok edebilir. Vurduğu zaman ne yapması gerektiğini biliyor. Hadi, dokun, bebeğim. Korkma.”

Kılıcın kabzasına uzun bir süre baktım, terli avuçlarımı şortuma sildim. Titreyen ellerle deri kılıfın tepesini açtım ve kabzayı birkaç santim dışarı çıkardım. Nefesimi içime çekip ellerimi ısıldayan metalin üstüne indirdim.

Elektrik akımı derimden içeri girince nefesim kesildi, kolum titreşti. Ardından parmaklarımı kabzanın üstünde birleştirdim ve o titreşimin tüm vücuduma yayılmasını bekledim. Kabzanın ucu alev alev yanan bir kılıca dönüşmedi çünkü tehlike altında değildi. Ama çalışıyordu. Kalbimi görmüş, onu elimle kullanmama izin vermişti. Vücudumun her bir hücresi, kabzanın enerjisiyle canlanmıştı.

TATLI TEHLİKE

Patti ve babam beni seyrediyordu. İkisinin de gözleri sevgi ve umutla parlıyordu. Bunu yapabiliyordum. Hayatımın bir amacı olsun istedim. Tüm bu acılara değecek bir sebebe ihtiyacım vardı.

“Baba?”

“Hımmm?” Kafasını kaldırıp baktı, o da kendi hayal dünyasına dalmıştı.

“Ne zaman California’ya gidebilirim? Blake ve Kaidan’a haber vermek için?” Babam gözlerini kısıp baktı bana. Ben de Kai’yi yeniden görmenin verdiği bir gerilimle iç organlarım kasılırken hızla devam ettim. “Çünkü en yakında yaşayanlar onlar. Bilmeleri gerek, değil mi? Müttefik filan olacaklar ya?”

Babam parmaklarını iç içe geçirip kafasının arkasına koydu. “Belki onlara kendim söylerim.”

Omuzlarım düşünce hemen toparlanıp dik durdum. Babam beni sınıyordu. Patti de söyleyebilirdi elbet. Patti kollarını göğsünde kavuşturarak babama tek kaşını kaldırdı.

“Tamam,” dedim, sesimdeki yaramaz kız tınısını saklayamadan. “Öğrensinler de, nasıl olursa olsun. Yakında.” Ben de Patti gibi kollarımı göğsümde bağladım.

“Anna.”

“Efendim?”

“Pharzuph’un oğlunu en son ne zaman gördün?”

Hay aksi.

“İmmm... bir gün önce.”

İki kahverengi göz pörtleyerek yuvalarından fırladı.

“Bir plakçada birkaç dakika sadece,” diye açıkladım hemen. “Pharzuph şehir dışındaymış.”

Babam eliyle ağzını kapatıp boğuk bir küfür mırıldandı, sonra, “O mu seni aradı?” diye sordu.

“Hayır. Benimle konuşmuyor. Arkadaşım Jay’den öğrendim geleceğini.”

Babam kafa salladı. Nereye varmaya çalışıyordu?

“Hâlâ ona vurgunsun?” Ellerini önünde masaya koyup parmaklarını birleştirdi.

“*Vurgun* denemez, baba.”

Babam iç geçirdi. “*Tam da* bu yüzden onunla görüşmen hiç iyi olmaz, Anna. Çocuk bunu anlamış gibi. Sen neden anlamıyorsun?”

Yutkundum, cevap verme konusunda kendime güvenmiyordum.

“Kusura bakma. Sert çıkmak istemiyorum ama sende çoğu Nefilin çocukken öğrendiği o katil içgüdüğü hâlâ yok. İlişkilerinde yeterince dikkatli değilsin. Bana istediğin kadar kızabilirsin ama seni tehlikeden uzak tutmak benim görevim. Zaman içinde, ona karşı hislerin hafifleyecek.”

“Şu dünyada bunun böyle olmadığını en iyi bilen sen olmalısın,” dedi Patti babama. “Sen Anna’nın annesini yüz-yıllar boyu aradın.”

Babam sandalyede arkasına yaslandı, Patti’yi saygıyla süzdü. Zafer narası atasım geldi. Babam, Patti’nin haklı olduğunu biliyordu. Babam Mariantha’yı –yani ruh ikizini, annemi, sevmekten hiç vazgeçmediği o koruyucu meleği–

TATLI TEHLİKE

bulmak için dünyayı didik didik etmişti. Babam yavaşça başını eğdi.

“Gerçek şu ki, çocuk yakınında olmazsa, daha iyi odaklanırsın. Dolayısıyla şimdilik, California’ya yolculuk yok ve çocukla ilgili başka laf duymak istemiyorum. Anlaşıldı mı?”

Patti bana göz kırptı.

“Anlaşıldı,” diye fısıldadım.

Babam “şimdilik” demişti. Tutunacak zayıf bir daldı ama yine de tutundum işte.

BEŞİNCİ BÖLÜM

İLK GÖREV

O yaz beş hafta boyunca babamdan haber almadım. En iyi haber, fısıldayan ruhlar beni sadece birkaç haftada bir yokluyordu artık. Kötü haberse, hareketsiz kalmaktan nefret ediyordum ve sabırsızdım. Yaz geçiyordu ve ben lise son sınıf başlamadan birkaç işi halletmiş olmak istiyordum.

Koşudan döndükten sonra bizim balkona oturdum, boğucu sabah havasında biraz esinti olsa diye düşündüm.

Patti dışarı çıkıp bana dumanı tüten bir kahve getirdi.

“Bugün çalışacak mısın?” diye sordu.

Kafamı iki yana salladım. “Yarın.” Hâlâ içecek standındaki işime devam ediyordum.

Patti kahvesinden yavaşça bir yudum alıp sırtıttı. “Tuhaf bir şey duymak ister misin? Şu iblis ganimetlerinin birazını harcamak geliyor içimden.”

İçtiğim yudum boğazımda kalacaktı neredeyse. Patti asla para harcamak istemezdi, özellikle de babamın bize verdiği paradan. Yüz ifademi görünce kahkaha attı.

“Hadi ama...” dedi. “Eğlenceli olacak. Hadi bir çılgınlık yapalım.”

“Bu ricayı ikiletmem,” dedim.

Eve döndüğümüzde ayaklarımıza kara sular inmişti. Radyo istasyonunda güzel bir şarkı çıkınca Patti sesini açtı. Nakarat bölümünü avazımız çıktığı kadar bağırarak söylerken telefonumun çaldığını duymam bir mucizeydi resmen. Müziğin sesini kısıp babamın numarasını görünce kalbim küt küt attı.

“Neredesin?” diye homurdandı.

“Patti ile eve dönüyoruz.”

“Nereden?”

Tırnağımı ısırarak mırıldandım, “Atlanta’dan.”

“Oralarda ne işiniz vardı?”

Ses tonu beni gerdi. “Sadece alışveriş yaptık.”

“Alışveriş mi?”

“Patti kamyonla para harcadı. Müthişti.” Kıkırdayınca Patti bacağımı çimdikledi.

Babam anlaşılmaz bir şeyler homurdandı, ardından söylenerek, “İyi acele edin. Sizin evdeyim,” dedi.

Evet! Havadis! Gülümsedim, bir kerecik de beni beklemek zorunda kalacağı için kendimi bir şey sandım.

TATLI TEHLİKE

“Söyle ona çatlamasın,” dedi Patti. “Yirmi dakika sonra oradayız.”

Eve varınca garaj yolunda durdum ve babamın yanında dikilen birisini görüp şaşırdım.

“Kope!” Küçük mekânda koşup boynuna atlamaya niyetim yoktu ama öyle yaptım işte. Kope hep bu kadar boylu boslu muydu? İçten bir kahkaha attığını sallanmasından anladım. Kucaklamayı sonlandırıp ilk geri çekilen o oldu ama bana utangaçça sırttı, bu sırtış yanağındaki tek gamzeyi ortaya çıkardı. Göğüs kafesinde siyah hiddet nişanı sakince duruyordu.

Kope’a şöyle bir baktım. Hiçbir zaman çok genç görünmüyordu bir kere. O ela gözlerde öylesine bilgelik gizliydi ki... Fakat bugünlerde sanki iyiden iyiye olgunlaşmıştı, çenesinde kısa sakallar bitmişti. Siyah saçları kısacık kesilmişti ve kahvemsi teni kaymak gibiydi. Dimdik gözlerimin içine bakınca bunca zaman sonra Nef arkadaşlarımdan birini görmek bana güç verdi.

“İyi görünüyorsun, Anna,” dedi. Her heceyi yazıldığı gibi vurgulayarak söylerdi ama gevşek, kaygan bir ses tonuyla sanki yuvarlanmış gibi duyardınız.

“Teşekkürler, Kope,” dedim. “Sen de öyle.”

Babama döndüm.

“Eee? Ne yapıyoruz? Nereye gidiyoruz?”

Babam gırtlaktan kuru bir kahkaha atıp yanağını kaşıdı.

“Kusura bakmayın,” dedim, terbiyemi takınarak. “Hadi geçin oturun, öyle konuşalım.”

Mutfağa girdim, Patti çoktan dört büyük bardağı buzlu çayla doldurmuştu. İkili küçük yemek masamızda yerlerini aldılar.

Babam ceketinin iç cebinden kahverengi bir zarf çıkarıp açtı, birkaç resmi kapah olarak dizdi masaya; Patti ve ben de karşısında oturuyorduk.

“İlgilerini üstüne çekmişken hâlâ fazla göze batmamak önemli ama bence bir hamle yapmamız için ortam yeterince güvenli. Edindiğim bilgiye dair tüm ayrıntıları seninle paylaşmamak en iyisi ama dünya çapındaki Nefillerle ilgili bilgi toplayan birçok güvenilir insan ve ruh dostum var. Babasının işine yürekten inanmayan ve bize yardım etmeye gönüllü olabileceğini düşündüğüm ilk kişi bu.”

Gülümseyerek dudağımı ısırdım, neler duyacağımı can kulağıyla ve hafif kaygıyla bekliyordum. Babam resmi düz çevirdi, başı kapalı, tepeden tırnağa çarşaf giymiş bir Arap kız çıktı ortaya. Zeytuni rengi oval yüzü görünüyordu sadece. Bir sonraki resimde, yere düşmüş, dizi yara olmuş bir çocuğun önünde diz çökmüştü kız. Belli ki çocuğa yardım edecekti ama fotoğraf tam da kusursuz zamanlamayla, kız yapacağı bu iyiliğe tanıklık eden var mı diye etrafa göz gezdirirken çekilmişti.

“Adı Zania,” diye açıkladı babam. “Babası Sonellion, Nefret Dükü ile birlikte Suriye’de, Şam’da yaşıyor.” Kızın babasının adını duyunca tüylerim diken diken oldu. “İki

sene önce Suudi Arabistan Krallığı'ndan Suriye'ye taşındılar. Suriye'de iç karışıklıklar vardı ama kızın yaşadığı bölge hâlâ çoğunlukla güvenli sayılır.”

“Dük Sonellion ne zamandır Ortadoğu'da?” diye sordum.

Babam duraksadı. “Otuz yıl oluyordur, o yüzden dönemi sona ermek üzere. Üç büyük dinin merkezinde olmak demek, zaten birçok gerginliğin bulunması demek. Düklerin işi çok kolaylaşıyor.”

“Sen hiç orada çalıştın mı?” diye sordu Patti babama.

“Yok, kalıcı olarak değil. Sadece ara sıra birkaç iş yaptım. Bana gezgin Dük derler.”

“Kötü bir country müzik şarkısı gibi,” dedim. Babam kaşlarını çatarken Patti kıkır kıkır güldü, Kope'un da dudaklarının seğirdiğini gördüm.

“Şaka yapıyorum,” diyerek dudağımı ısırdım.

Babam bana aksi aksi baktı ama gözlerinin içinde fazlasıyla sevgi barındığı için sürdürmedi gıcıklığımı.

“Tamam. Çene çalmayı bırakalım,” dedi. “İşimize dönelim.”

Hep birlikte masaya doğru eğildik, babam küçük bir Ortadoğu haritası açıp Suriye'yi gösterdi. “Kız, yeni yirmi beşine bastı. Sanırım yasadışı bir fotoğraf çekiminde kimliği dışarı sızdığı için Arabistan'dan ayrıldılar. Burada o kadar da müstehcen olmayan iki resmi daha var. Anlaşılan millet çapında bir kini alevlendirmiş.” Babam ters duran iki resmi açtı, ki ilk bakışta ikisi de gayet masum görünüyordu. Sonra yakından inceledim ve kültür bağlamında düşündüm. Birin-

ci fotoğrafta, hangi odada çekildiği belli değildi ama kızın üstünde geleneksel siyah burka vardı, başı ve yüzü kapalı, yalnızca gözlerinin olduğu kısım bir ince yarık şeklinde açıktı. Fakat bir eliyle örtüyü kaldırmış, dizlerini, incecik esmer baldırlarını ve siyah topuklu giymiş ayaklarını gözler önüne seriyordu. Gözleri isyan dolu bir bakışla parlıyordu.

Kope'a bakış attım, gözleri evimizin duvarlarında fıldır fıldırdı. Sanki resimlere bakmamak için büyük çaba sarf ediyordu.

Birinci resmi tekrar ters koyup diğerini çevirdim, biraz daha açıktı. Bu kez Zania arkadan çekilmişti, yine topuklularıyla ayakta duruyordu fakat burkasını iki eliyle kaldırmıştı, uyluklarının arkası, başı ve suratı ortadaydı ve kız arkaya doğru eğiliyordu. Upuzun, abanoz saçları baştan çıkarıcı bir biçimde yay gibi sırtından aşağı dökülüyordu. Gözleri kapalıydı ve yüzünün yalnızca üst kısmı görülse de, kimliğini ele vermeye yeterdi.

Normal bir günde okulda bundan daha açık saçık kıyafetler görürdüm ama Zania'nın gösterdiği azıcık ten, verdiği pozlar inanılmaz derecede seksiydi, üstelik de mütevazı olmaya, cinsel açıdan lekesiz kalmaya çok değer veren bir kültürde yaşıyordu.

Fotoğrafı Kope'a doğru ittim, şöyle bir bakıp kafa salladı. Bir saniye, acaba resimler onu rencide mi ediyor diye inceledim ama hiçbir şey çaktırmadı. Ta ki onu seyrettiğimi yakalayana kadar. Işıl ışıl gözleri, birden ateşle canlandı bana bakarken. Boynumdan yanaklarıma kadar kızardım,

sonra Kope gözlerini tekrar haritaya indirdi. Resimler ona bir şey hissettiriyordu, tamam. Tüm o otokontrolün altında, Kope da sonuçta bir erkekti.

“Kız hakkında bilmen gereken bir şey daha var,” dedi babam, bir fotoğraf daha çıkarıp. İçeceğimden bir yudum aldım, şöyle bir serinleyip utancımı atmak istedim.

“Fotoğraflarda görünmüyor, tıpkı nişanların filme alınmaması gibi ama Zania alkolik. Anlaşılan hiç kontrol altına almaya çalışmıyor. Şam’da geçen ay bir gece kulübünde çekilmiş resmi.”

Eğilip baktım, kız bir bar taburesinde oturuyordu, üstünde tasarımcı imzalı bir kot, çok zevkli, kısa kollu bir bluz vardı ve saçları açıktı. Sonrakindeyse fotoğrafçı onu, gizlice içkisine çantasından çıkardığı bir şişeyi dökerken görüntülemişti. Kalp atışlarım hızlandı ve resmi yakından inceledim.

“Başörtüsü takmamış,” dedim.

Babam, “Şam’da bütün kadınlar kapalı değildir,” dedi.

“Nefreti mi yayması gerekiyor?” diye sordu Patti.

“Hı hı,” diye cevap verdi babam. “Babası Sonellion, kadınlara karşı kin ve şiddet davasına yardım etmesi için onu kullanıyor. Kadın düşmanlığı en sevdiği konu ama bu günlerde gitgide zorlaşıyor.”

Patti cık cıklayıp başını salladı.

“Her neyse, kız Suudi Arabistan’da sarhoş olduğu için dayak yiyip tutuklanmış, böylece de fotoğraflarla ilişkisi kurulmuş.” Babam tahtayı gıcırdatarak sandalyesinde arka-

sına yaslandı, kollarını iri göğsünün üstünde bağladı. “Sonellion onu oradan çıkarmayı becermiş ama inanın bana, kızına karşı bir damla sevgi yok içinde. Kız onun malı ve eğlence aracı. Kız öyle olmazsa, Sonellion ondan kurtulur.”

“Zania hayattan ümidini kesmiş, değil mi?” diye sordum ve babam da ağırbaşlılıkla onayladı. Bardaki resme baktım tekrar. Zania’nın umuda ihtiyacı vardı. Kehaneti bilmesi lazımdı. Azmim kabarmıştı.

“Dük Sonellion, kadınlara karşı tarih kadar eski bir eylemi yeniden canlandırmak için Afrika’ya seyahat edecek; bu harekete, insanların dini amaçları uğruna kucak açmalarını sağlayabilirse, ondan sonra aynısını Ortadoğu’da yaygınlaştırmayı umuyor.”

Nedir diye sormaya yeltendiğimi gören babam tek elini havaya kaldırarak, “Hiç sorma,” diye kestirip attı. “Dün yola çıktı ve üç dört hafta uzakta olmayı planlıyor.”

“Eee, biz ne zaman yola çıkıyoruz?” diye sordum.

“Anna, eminim sana Ortadoğu’nun çok tehlikeli bir yer olduğunu söylememe gerek yoktur,” diye devam etti babam. Evet dercesine kafamı salladım.

“Arapça biliyor musun?” diye sordu Kope’a.

“Evet, efendim. Babam hep o dili konuşurdu ve seyahatlerimizde Ortadoğu’ya çok sık uğrardık.”

Babam suratıma baktı. “Kopano’dan bu görevi tek başına halletmesini rica etmeyi düşünüyordum.”

Şaşkınlıktan nefesimi tutup babama dıklendim.

“Aklından bile geçirme! Ben de gidiyorum.”

“Alışkın olduğun şeyler değil,” diye karşılık verdi babam.

“Hadi canım!” diyecektim ki kendimi tuttum. İş ego savaşına dönüştürmeden davamı savunmak zorundaydım. Bir kere dünyayı gezip Nefil aramamı ilk onun akıl ettiğini vurgulayacaktım. Şimdi tehlikeli bir durumla yüz yüze kalınca, hemen korumacı babaya bağlıyor ve Kope’u kurtlar sofrasının ortasına atıyordu.

“Bak.” Sakin sakin konuştum. “Gitmeden önce oranın kültürünü araştırırım. Orada kadınlar nasıl giyiniyorsa öyle giyinirim. Artı, Kope bana göz kulak olur.” Kope’a baktım, o da başıyla onayladı, sonunda konuşmaya karar vermişti.

“Şam liberal bir şehirdir. Arap şehirleriyle kıyaslandığında yani, değil mi?” Babamın yüzüne baktı, babam boğazını temizledi, dayanağının olmadığını anlamaya başlıyordu.

“Muhafazakâr bir ülkede bir liberal fanus, evet. Yine de Batılılara kaşlarını çatarak bakan muhafazakârlar ve radikaller olacaktır. Şehirde yaşayan herkes erkeklerle kadınların bir arada bulunmasını tasvip etmez.”

Babam gözlerini kapattı, burnunun kemiğini baş ve işaretparmağıyla sıktı.

Patti masaya hafifçe vurdu. “Neler hissettiğini çok iyi anlıyorum, John. Ben de onun adına korkuyorum. Ama...” Uzun bir süre durdu, isteksizce nefes verdi ve sonra babamın suratına dimdik baktı. “Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, Anna üstesinden gelebilir.” Babam homurdandı. “Aktif olması lazım, ayrıca sanki Suriye’deki bu kızın yardımını dokunabilir gibi.”

Babam yenilgiyi kabul ederek yüksek sesle iç geçirdi. Zafer kazanmış gibi Kope'la bakiştık, o da benim kadar hevesliydi.

“Pekâlâ o zaman,” dedi babam. “Ben her şeyi ayarlarım. Beş gün sonra yola çıkacaksınız. Kızı ikna etmek için kırk sekiz saatiniz var. Orada daha uzun süre takılmanızı istemiyorum. Biliyorum bunu sana daha önce defalarca ifade ettim ama sakın ha, hiçbir koşulda, önemli bilgileri telefon ya da internet üzerinden aktarma. Sadece yüz yüze ve etrafın güvenli olduğundan eminsen bunu yap. Şam dışına seyahat etmeyin. Sonellion gezilerini sürdürürken başına bir nöbetçi dikeceğim ve herhangi bir sebeple eve erken dönerse, hemen toz olmanızı bildirmek için bir şekilde size haber yollayacağım. Fısıldayan ruh görmeyeceğini garanti edemem ama görürseniz, göze batmamaya çalışın. Bileğine taktığın kabza nasıl duruyor?”

Kotumun sağ paçasını kaldırdım ve hafif kabzayı tutan cırt cırtlı kılıfı gösterdim. Artık her daim benimleydi, her ne kadar yaz ortasında kot pantolon giymek bacaklarımı yaksa da, yapıyordum. Hatta partilerde bile takıyordum. Duş alırken, gözümün önünde, küvetin kenarında duruyordu. İblisler onu kılıfında görse de ne olduğunu anlamazdı.

“Metal dedektörlerinin ve röntgen makinelerinin onu tespit edemediğini biliyoruz ama güvenlik kontrollerinde elle yoklamak isterlerse diye, üstünde taşıyamazsın.”

“Bir şekilde el bagajıma saklarım,” dedim.

“Pasaportlarınız var mı?” diye sordu babam. Kope ve

ben başlarımızla onayladık. “Eh, o zaman. Anlaşılan birlikte Suriye’ye gidiyorsunuz.”

Ciyaklar gibi bir ses çıkarıp alkışladım. Kope gamzeli bir gülüş çaktı. “Kopano yarın sabah ilk iş uçakla eve dönmeli,” dedi babam bana, “ama daha koskoca öğleden sonrası var, takılırsınız biraz. Strateji konuşursunuz. Belki bir film filan seyredersiniz. Benim halletmem gereken işlerim var.”

Kope ve ben şaşkın şaşkın bakiştık. Strateji konuşmak ve film seyretmek benim kitabımda aynı sayfada yer almazdı ama Kope’la takılmaya itiraz edecek halim yoktu. Tek bir sorun vardı sadece...

“Bugün cuma,” dedim. Ne anlama geldiğini net ifade etmek zorunda değildim.

Babam kollarını göğsünde bağladı.

“Ruhların çoğu bu akşam Japonya’da olacak, şu an burada olmamız da o yüzden güvenli zaten. Doğu bölgesi toplantısını yapıyorlar, her sene yapılan Amerika toplantısı gibi. Siz gidin eğlenin. Uslu durun. Anna, sonrasında Kopano’yu otele bırakabilirsin.”

Kope ve ben gene bakiştık. Fısıldayan kötü ruh tehdidi olmadan bir gece çıkmak mı dedi? Nef arkadaşlarımdan biriyle takılmak mı? Şahane!

Patti beni yanağımdan öptü, Kope’la da tokalaşarak vedalaşıp, “İyi eğlenceler,” dedi.

Çantamı aldım ve çıktık.

ALTINCI BÖLÜM

ÇIKMADAN ÇIKMAK

Bu bir randevu değildi.

Yine de, her ne kadar bu fikre karşı savaş versem bile, bir çocukla sinema salonuna girmek basbayağı “randevuyu” hatırlatıyordu. *O senin arkadaşın. Arkadaşlar birlikte sinemaya gider. Eskiden hep Jay’le giderdiniz.*

Evet, ama Jay hiçbir zaman bana, Kope’un bir zamanlar âşık olduğu gibi âşık olmamıştı.

Eh, Kope’a o gözle bakamıyordum. Kaidan’la karşılaşmamdan bu yana başım hâlâ dönüyordu ve kalbim biraz kırılmıştı. Ayrıca, şu anda oğlanlardan daha önemli ve büyük meseleler kurcalıyordu kafamı.

Bilet bölmesinin önünde durup filmleri inceledik. Kopano hemen romantik komediyi eledi, ben de savaş filmini eledim. Aksiyon macera filminde karar kıldık ve

ikimiz de aynı anda cüzdanımıza uzandık. Çantamdan babamın kredi kartını çıkarıp ondan önce görevliye uzatmamla Kopano'nun ağzı açık kaldı.

“Bu seferkini babam ısmarlıyor,” dedim. “Sonuçta onun fikriydi. Yani, tabii ben de geldiğimize seviniyorum.” Boğazımı temizledim ve saçma sapan geveleyen, koca ağzımdan utandığım için göğsüm daraldı. Ben biletleri aldım, Kopano da beni takip etti.

“Önce patlamış mısır alalım,” dedim.

“Akşam yemeğin bu mu?” diye sordu.

“Ha, yok, Patti ile öğle yemeği yemiştim. Ama patlamış mısırsız film seyredeyemem. Bir gereklilik gibi, anlıyor musun?”

Kopano omuz silkip güldü. “Bilmiyordum. İlk filmim olacak benim.”

Çenem yerlere düştü. “Hayatında hiç sinemaya gitmedin mi?” Kafasını iki yana sallayınca koluna girip Kopano'yu abur cubur büfesine doğru çekeştirdim. “Hadi o zaman, seni eğitmem gerek.”

“Anna!”

Ah, kahretsin! Okuldan üç çift bize doğru yürüyordu. Otomatikman parti kızı havasına girdim.

“Ah, selam!” dedim. Her birine sarıldım, grup beni görünce kahkahalar atıp gülmeye başladı; hatta çocuklardan şehvetli auralar yükseldi. Makyajsız olduğumun ve hepsinin gözlerinin Kopano'ya kaydığının bilincindeydim. Cass High lisesinde okuyan bir kızın, iri yarı, çekici bir Afrikalı erkekle görülmesi sıradan bir olay değildi.

“Arkadaşım Kopano,” dedim. Kopano onları başıyla selamlarken hepsi bakakalmıştı. “İn... Esasen Malawili. Harvard’da okuyor.”

“Vay canına!” dedi kızlardan biri.

“Çok iyi,” dedi çocuklardan biri.

Biraz daha kesişme.

“Eee, hangi filme gireceksiniz?” diye sordum. Aynı salonda olmadığımızı umuyordum ve şanslıyım. Hepsi romantik komediye bilet almıştı.

“Eh, iyi eğlenceler,” dedim. “Yarın Ashley’nin davetine gidiyor musunuz?”

Birbirlerine baktılar, emin değillerdi. Kızlardan biri, “Sen gidiyor musun?” diye sordu.

“Eh herhalde, geleceğimi biliyorsunuz,” diyerek güldüm.

Tekrar bakıştılar, bu kez auralarında turuncu heyecan kıvılcımlarıyla kafa salladılar. “Elbette geliriz,” dedi kız.

Son yedi aydır öğrendiğim bir şey varsa, o da popüler insanların, başkalarına boyun eğdirmek için süper güce ihtiyaçlarının olmadığını.

“Harika! Görüşürüz o zaman.” Yürüyüp gittik. Onlar bir süre daha arkamızdan baktılar.

Kopano’nun bana baktığını hissettim ama onunla göz göze gelmeye hazır değildim.

Sıranın başına ulaştık ve kendime vişneli kola, kafein almadığı için Kope’a da gazozla beraber bir orta boy patlamış mısır söyledim.

“Patlamış mısırın üstüne tereyağı ister misiniz?” diye sordu kasiyer.

“Evet,” dedim, tam da Kope, “Hayır,” cevabını verirken.

Birbirimize bakıp çabucak tekrar konuştuk, bu kez ben hayır, Kope ise evet dedi. İkimiz de kahkaha atınca kasiyer gözlerini devirdi.

“Ah, hadi ama,” dedim Kope’a. “Tereyağsız olmaz. Bence bir gıdım yağı kaldırabilirsin.” Sözlerimi kanıtlamak istercesine belini parmaklarımın arasında sıktım. Elim sert bir kas direnişiyle karşılaştı ve Kope’un yoğun, ela bakışları üzerime çevrildi. Aptal suratım gene yanmaya başladı. Elimi çekip dikkatimi kasiyere çevirdim. “Bir parça lütfen,” dedim.

Kendim için bir not: Kope’a da Jay gibi masumca dokunup duramazdım. Bunca zaman sonra bana karşı hisleri geçmiştir diye ummuştum, özellikle Kai’ye karşı duygularımı öğrendikten sonra ama o sıcak bakış geçmediğini gösteriyordu. İçime bir kurt düştü. Ona umut veriyor muyum diye kaygılanmadan, rahatça arkadaş olabilmek istiyordum tekrar.

Birkaç dakika sonra patlamış mısır ortamızda, loş sinema salonundaki yerimizi almaktan memnundum. Kope benden çok daha kibardı. Fragmanlar gösterilirken ben doğruca mısıra dalmıştım, oysa bir avuç alıp sessizce çiğniyordu.

Gözlerini ekrandan ayırmadan, “Sınıf arkadaşların arasında çok popülersin,” dedi.

Patlamış mısırın tadı birden bana bayat geldi.

“Evet,” dedim. Bana baktığını hissettim.

“Yargılamak için söylemedim.”

Sanki kötü hissetmiş gibi beni izlemeye devam etti.

Ağzımın içinde kalan tuzlu duygusallığı temizlemek için gazlı içeceğimden bir yudum aldım. “Bak. Filmimiz başlıyor.”

Dikkatli bakışı bir an daha üstümde kaldı.

Akranlarımla karşılaşmamızın en kötü yanı şuydu, partiyi benim hatırlatmama gerek yoktu. Gayet alışıldık bir durumdu artık. Bir de her türlü önerimi kabul etmeleri... suçluluk duymama neden olacak kadar tatmin ediciydi. Suçluluğa ihtiyacım vardı. Melek yanımin yükselip iblis yanımi dengelemesi lazımdı, böylece zıvanadan çıkmayacaktım.

Tüm bunları kafamdan atmaya çalıştım.

Film esnasında çaktırmadan Kope’a bakış attım, gözleri dev ekranda fıldır fıldır geziyordu; komik yerlerde kahkahalarla gülerken yanağındaki gamze ortaya çıkıyordu.

Acaba Kaidan hiç sinemaya gitmiş miydi? Kızlarla karanlık ve kimseciklerin olmadığı en arka sıraya oturmuş muydu? Bacak bacak üstüne attım, kollarımı göğsümde birleştirip ekrana döndüm. Bazen hayal gücü insana köstek oluyordu.

Film çıkışı, sıcak akşam havasında ruh halim gevşemiş gibiydi. Arabayı binanın yan tarafına park etmiştim.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Kope. Elimin yarısı içeride, çantamı tutuşumu işaret etti. Garip görünüyordu kesin.

“Ah,” dedim. “Farkında bile değilim. Kendini savunma eğitimimin bir parçası.” Parlak pembe biber gazı şişesini çıkardım.

Kope yarım yamalak güldü. “Bizi savunmaya hazır olduğunu gördüğüme sevindim.” Şaka yollu takılıyordu, sanki yapamayacağını düşünüyordu.

Otoparkın tam ortasında durup suratına baktım. Etrafta kimse yoktu. Sinemada aramızdaki gerilimden ve o koca bardak şekerli içecekten sonra beynim bir hoş olmuştu. Kopano’yu teşvik etmemeliydim, akıllı davranmalıydim ama arkadaş olmayı çok istiyordum. Ve arkadaşlar birlikte eğlenirdi.

“Kavga edip dövüşemem sanıyorsun, değil mi? Hadi beni yenmeye çalış,” diye meydan okudum.

Halime şaşırıp kara kaşlarını birleştirdi ve kıkır kıkır güldü.

“Halka açık alandayız.”

“Ne olmuş?” dedim. “Kimse yok ki.”

“Asfalt sert. Canını acıtmak istemiyorum.”

Ellerimi kalçalarımaya koyup dudak büktüm, “Falan filan. Bir kızdan korkuyorsun işte. Hiç anlamadık sanki.” İstemiyorsa onu zorlayamazdım. Zaten kötü bir fikirdi.

Arabanın kilidini açmak için çantamda anahtarlarımaya uzandım. Dikkatimin dağıldığı o saniye Kopano hamlesini yaptı. Kollarımı sırtıma mihladiğı anda ciyakladım, ben kı-mıl kıml oynarken o sanki enerji bile sarf etmiyordu. Beni tutuş şekli, hocamın kullandığı tutuştan farklıydı, o yüzden kurtulmaya çalışırken bir an delirdim.

Hiç hamlemi esirgemedi ayağa sert darbe hareketini yaptım. Acıyla haykırmasından bunu beklemediğini anla-

dım. Ayaklarını korumak için aramıza mesafe koydu. Başımı arkaya attım fakat suratı yana dönüktü, dolayısıyla çenesinin kenarına isabet ettirmiştım sadece. Başarısız girişimlerime hafifçe güldü.

Öne doğru eğildim, kalçalarımı kullanarak dengesini bozmaya ve onu düşürmeye çalıştım, işe yaradı. Bir şekilde sırtıma çullandı ve dengesini sağlamak için ellerini açmak, belimi kavramak zorunda kaldı. Birden bu samimi temastan dolayı donakaldım, soluğu tam kulağımın dibindeydi. Iyyy. Oyun zamanı sona ermişti.

Tam o talihsiz anda, Güneyli aksanına sahip bir erkek sesi yakınımızda çınladı.

“Hey! Çek ellerini kızın üstünden!”

Kopano ellerini hemen iki yanına savurup geriledi. Yirmili yaşlarının başında iki çocuk, öfkeli ifadelerle yanımızda bitti. Kope gözlerini indirmeden onlarla bakıştı.

“Sorun yok,” dedim çocuklara, nefes nefese. “O benim... arkadaşım.”

Bir numara var mı diye gözlerini kısıp baktılar.

“Oyun oynuyorduk,” diye ikna ettim.

“Evet,” dedi Kope, melodili aksanıyla. “Güreşmeye bayılırız.”

Güreşmeye bayılırız? Gülmek için yanlış bir zamandı ama boğazımın dibinden küçük bir kıkırdama çıktı ve kendimi tutamadan iki büklüm eğildim. Çocuklar, Kope’un resmen yabancı olduğunu anlayıp ve benim gülme krizimi görüp gözlerini pörtletti. Konuşmaya çalıştıysam da anlam-

sızca geveledim ve elimi havada salladım. Çocuklar deliy-mişiz gibi bize kafalarını salladı.

“Keyfiniz bilir,” dedi çocuklardan biri elini sallayarak. “Çatlaklar.”

Bizi orada bıraktılar. Kope da rahatça bir kahkaha attı. Parmağımla onu gösterip, “Çatlak,” dedim.

“Ne dedim ki?” Ellerini havaya kaldırdı. “Güreşiyordum.”

“Ay sus!” deyip daha da çok gülmeye başladım. “Kafayı yemişsin. Ayrıca çocuklar gelmeseydi, seni devirecektim.”

“Bir sonraki sefere belki,” dedi Kopano, sürücü kapısına doğru yürüyüp bana açarken.

Arabaya binip başımı iki yana salladım ve kendime hâkim olamayıp sırtarak kapıyı kapattım. Kopano’yu oteline bırakıp eve giderken bile hâlâ kendi kendime kıkırdıyordum.

YEDİNCİ BÖLÜM

ŞAM

Uzun uzadıya bir kültürel araştırmadan sonra Kope ve ben yolculukta birbirimizi tanımıyormuş gibi davranmaya karar verdik, gerçi aynı otelde kalacaktık. Şam'ın bazı bölümleri turistleri hoş karşılıyor olabilirdi ama yine de temkini elden bırakmamakta fayda vardı.

Şam Havaalanı'nın dışında, Kope'un gümrükten geçmesini beklerken başımdaki örtü yerinde duruyor mu diye kontrol ettim. Patti üstünde fildişi çiçekler olan bu güzel siyah eşarby almıştı ve nasıl sarılıp sadece suratım görünecek şekilde gömleğimin yakasından içeri sokulacağını birlikte öğrenmiştik.

Çantam kapalıydı, gümrük aramasından sorunsuz çıkmasına seviniyordum. Erdem Kılıcı'nın kabzası olmadan seyahat etmeye cesaretim yoktu, şu anda tek tek

sarılmış şekerlerle dolu büyük torbanın ortasındaydı. Hatta çevresine şekerleri bantlayıp torbayı yapıştırmıştık ki, hiç açılmamış gibi görünsün. Böylesi kudretli bir alet için ne kadar küçük düşürücü bir kostümdü.

Tıpkı Atlanta Havaalanı gibi, burası da ana baba günüydü –kimi türbanlı ve cüppeliydi kimileri şık, özel tasarım kıyafetler giymişti. Auralar turuncu ve gri karışımıydı, seyahat endişelerinden bir çeşniydi. Havada egzozla karışık baharatlı yemek kokuları geziyordu. Kaldırım boyunca anlamadığım Arap harfleriyle yazılmış afişler asılıydı.

Bizim için ertesi sabah döviz alma işinden Kope sorumluydu. Sağ salım gümrükten geçtiğini anlayınca bir taksi çevirdim.

Eski şehir merkezine yakın, yolun tam ortasında bir otel seçmiştik; Dük Sonellion ve kızı Zania'nın oturduğu yere yürüme mesafesindeydi. Odama girer girmez, çantamı yere atıp yatağa yığıldım. Elimi kırmızı kadife yatak başlığında ve altın rengi yorganda gezdirdim, ardından doğaüstü işitme duyumu açıp Kope'un, otelin diğer ucundaki odasını dinledim.

“Kope?”

“Buradayım,” dedi sessizce.

“Yarın sabah kaçta çıksak?”

“Saat dokuz buçukta otelin önünde buluşalım.”

“Tamam, yarın görüşü –Ah kahretsin!” Elimle ağzımı kapattım ve yatağa geri düştüm, kafamı yatak başlığının ahşabına çarptım. İblisin teki odaya girmiş, şimdi tam

TATLI TEHLİKE

suratımın dibinde havada duruyordu. Göğsüme bir korku saplandı. Ruh karanlık ve tüyler ürperticiydi, kedimsi yüz hatlarına sahipti. Ağzımı kapattım, burnumdan derin derin nefes verdim.

Korktuğumu belli edersem bir suç işlemiş gibi görünebilirdim; dolayısıyla başımı dik tutup kötü ruhun boncuk boncuk gözlerine baktım. “Ne istiyorsun?”

İblisin suratına dimdik bakarken, bir saldırı ya da başıma musallat olacak bir mesaj beklesem de gözüm onu bir yerden ısıırıyordu. Tek düşünebildiğim, görevimize başlamadan yakalandığımızdı. Kötü ruhun dudakları yukarı kıvrılınca sivri dişleri ortaya çıktı ama kuduz gibi hırlamaya çalışsa da bir terslik vardı. Daha çok... üstünde çalışılmamış bir tebessüme benziyordu. Şimdi tanımıştım onu –Azael’di bu. Müttefikimiz.

“Sağ salim vardığınızı Belial’e haber veririm.” Mesajı zihnime sokulur sokulmaz gitmiş, hızla duvarın içinden geçip otelin derinliklerine doğru uçmuştu.

İçim titredi. Babam şu ruhlara kapıyı çalmayı öğretemez miydi? Beklenmedik bir anda dibimde bitmeleri dışında ne olursa kabulümdü.

Tekrar doğruldum, anlık kafayı yemem sırasında Kope’la lafımızın ortasında bölündüğünü hatırladım. Duyularımı yükseltip odasının çevresine kulak kesildim ama ona seslenince bir cevap alamadım.

İşitme duyumu hole gönderince Kope’u kapımın dışında buldum. Yataktan fırlayıp onu içeri aldım. Kocaman gözleri

odayı hızla bir taradı, sonra beni tepeden tırnağa süzdü.

“Sorun yok!” diye fısıldadım. “Babamın tarafındaki ruh-
lardan biriymi, sağ salım geldik mi diye kontrol etmiş.”

“Belial’ın tarafında mı o?” diyerek duvarı işaret etti.

“Sen de gördün mü onu?”

“Gördüm. Tanımadın mı?” diye sordu Kope, sesinde hiç
huyu olmayan bir huşu ile.

“İlk başta hayır...” Enseme dokunup yüzümü buruş-
turdum.

Birbirimize bakakaldık, dip dibe ayakta duruyorduk; iki-
miz de iblisin adını dışımızdan söylemeye cesaret edeme-
dik: *Lucifer’in özel ulaşı.*

Azael her açıdan, diğer tüm iblislerden daha derine bat-
mıştı cehennemde ama babam yine de ona güveniyordu.
Kope ile bir süre daha öylece dikildik, aynı korkuları pay-
laşsak da babamın ne yaptığını bildiğinden emindik. Bilse
iyiydi yani, yoksa hepimizin başı dertteydi.

Kope, elini kaldırıp omzumu nazikçe okşadı. Avucunun
içi o kadar sıcaktı ki neredeyse yüzümü buruşturacaktım.
Elini çekip kaşlarını çattı ve bir adım geri attı.

“Özür dilerim,” dedi bakışlarını kaçırıp.

Hı? “Ne için?”

“Böyle baş başayken sana dokunmamalıyım.”

Nefesi kesik kesik çıkıyordu.

“Biz arkadaşız, Kope. Büyütmeye gerek yok. Arkadaşlar
birbirini teselli eder.” Keşke küçük şeyleri böyle abartma-
saydı. Kendimi kötü hissediyordum.

Yorgunluktan gözleri küçüldü. “İyi uykular, Anna.”

Ne diyeceğimi bilemeden kafamı salladım. Kope bir saniye kapıyı dinledikten sonra koridorda uzaklaştı. Yatağa girdiğimde elinin sıcaklığını hâlâ omzumda hissedebiliyordum.

Saat dokuz buçukta, otelin eski ve hoş avlusunda, asma yaprakları altında Kope’u bekliyordum. Ilık hava hayat doluydu. En son New Mexico’daki Kızılderili bölgesinde böyle bir şey hissetmiştim. Çevremizde aklımızın alamayacağı kadar kadim bir gizem ve tarih hissi gizliydi. Dünyanın hâlâ işlek vaziyette ve yaşanılan, en eski şehrinde duruyorduk. Çoktan yok olup gitmiş olan Babil kadar yaşlıydı.

Kope’un bana yaklaştığını gördüm, siyah pantolon ve gri gömleğiyle çok ağırbaşlı ve temiz pak görünüyordu. Yanımdan geçerken elime bir şey tutuşturdu, içine küçük bir bıçak sarılmış paraydı bu. Başımı sağa sola sallayıp bıçağı avucunun içine doğru ittirdim tekrar.

“Onunla tanıştığında silahlı olmak istemiyorum,” diye fısıldadım.

Kope aynı fikirde değilmiş gibi dudaklarını birbirine bastırdı ama sonunda bıçağı cebine sokup bana küçük bir paket verdi.

“Pide arası humus,” diye açıkladı yola koyulmadan önce.

Nefis. Aramızdaki mesafeyi koruyarak bir yandan yedim bir yandan da peşinden gittim. Ana caddelerdeki kaldırım-

lar derme çatmaydı, bazı yerleri eskiyip çökmüş ve un ufak olmuştu, bu da eski dünya görünüşünü perçinliyordu. Pazar yerine doğru yollandım, güneşin tepeden ısıttığı, kalabalık, hareketli bir çarşıydı burası. Her taraf koşup oynayan çocuklarla doluydu. Dükkân sahipleri gür sesleriyle bağırıyor, ellerini kollarını sallayarak pazarlık ediyorlardı. Çoğu kalabalık şehrin aksine, pazar yerindeki auralar güzeldi.

Kalabalık çarşının dışında bir köşede dikildim, kadim binalara ve kentin eski şehir merkezi bölümünü çevreleyen, Roma döneminden kalma duvara hayranlıkla baktım. Huşu içindeydim. Havari Paul, tam da ayakta durduğum bu noktada bulunmuştu bir zamanlar. Ayak bileğimdeki kabzanın hafif ağırlığı bana koruyucu meleği Leilaf'ı anımsatıyordu. Burada olmak tüm bu hisleri canlandırmıştı.

Zania iki katlı lüks evlerin sıralandığı, parke taşlı bir sokağın sonunda oturuyordu. Kaldırımın üstüne doğru çıkıntı yapan balkonların, güzel ve süslü demirlerini inceledim. Kapılar ve pencereler, vernikli ahşaptandı. Solumdaki en son eve yaklaşırken midem kasıldı. Tam yanındaki kapının önünde durdum ve işitme duyumu Zania'nın evinin içine yönlendirdim, her odayı taradım ama bir şey bulamadım. Kapıyı tıklatırken omzumun üstünden çaktırmadan Kope'a baktım; birkaç ev gerideydi, eğilip ayakkabılarını bağlarken hiç göze çarpmıyordu.

Bir cevap alamayınca Zania'nın evinin köşesini döndüm. Hemen yanında bir dükkân vardı. Dükkân da kapalı olmalıydı çünkü dar sokakta kimsecikler yoktu. Belki de

Zania dışarı çıkmış, alışveriş yapıyordu. Pencerelelerinden birine dalgın dalgın bakıp kızın eve dönmesi için ne kadar beklememiz gerektiğini düşündüm. Cama vuran yansımanın arkasından bir gölge geçmesiyle birinin beni arkamdan çekmesi bir oldu; boğazıma soğuk bir şey batıyordu. İstem-siz bir iç çekiş ve kalp çarpıntısı dışında ne kıpırdadım ne sesimi çıkarttım.

Hiddetli bir kız sesi bana Arapça bir şeyler söyledi, omuzlarımı daha da sıkı tuttu. *Ben de tanıştığımıza mem-nun oldum, Zania.* Elinden nasıl kurtulacağımı biliyordum ama onunla uzlaşmak niyetindeydim. Keşke ona bakabil-seydim ama yüzümü çimento duvara çevirmişti.

“Kusura bakma,” diye fısıldadım, çenemi kıpırdatma-maya çalışarak. “Arapça bilmiyorum.”

“Seni kim gönderdi?” diye fısıldadı koyu bir aksanla. Sivri uç gırtlığıma iyice batınca yüzümü buruşturdum.

“Ben şey değilim...” diyordum ki arkamdan bir ses geldi ve kızın kolları üstümden çekildi. Taşların üzerine düşen bı-çak çın diye metalik bir ses çıktı. Arkamı dönünce Kope’un uzun boylu genç bir kadını tuttuğunu gördüm –bir elini vü-cuduna dolayıp kollarını tutmuş, diğer eliyle de ağzını ka-patmıştı. Kızın, kırmızı çiçekli siyah başörtüsü o itiş kakışta geriye düşmüş, siyah saçları yüzünün çevresine dökülmüştü. Kope’a direnerek debelendi kız ama Kope onu sımsıkı tutu-yordu. Ellerimi avuçlarım görünecek şekilde havaya kaldır-dım ve kızın yuvarlak, koyu kahve gözlerinin içine baktım. Acı çekiyor gibiydi. Kope’a endişeli bir bakış fırlattım.

“Canım yakmıyorum,” dedi. “Sadece korkuyor.”

Donakalmış desek daha doğru olurdu.

“Zania,” dedim, “lütfen bizden korkma. Ben Anna, bu da Kopano. Sana zarar vermeyeceğiz. Seninle konuşmaya geldik çünkü Sonellion’un şehir dışında olduğunu biliyoruz, burada olduğumuzu ruhu duymayacak. Yanımızda güvendesin. Sana önemli bir şeyler anlatacağız. Kopano seni serbest bırakırsa sakın duracak mısın?”

Kopano ufaktan bağırıp elini kızın dişlerinin arasından aniden çekerken Zania’nın cevabı bariz bir hayırdı. Zania, sonu, “Cehennem dibine kadar yolunuz var!” ile biten bir dizi sinirli Arapça kelime sıralarken Kopano onu hâlâ sımsıkı tutuyordu. Durum sandığımdan da zordu. Öne eğilip bıçağı yerden aldım.

“Beni dinle, Zania. Lütfen. Biliyorum kendini tehdit altında hissediyorsun, o yüzden bu bıçağı eline geri koyacağım ve Kopano seni serbest bırakacak. Kendini her şekilde savunabileceğini bilmeni isterim. Ama ben silahsızım. Gerçekten. Sadece konuşmaya geldik. Biz de senin gibiyiz. Düklere sadık değiliz.” Aslında kılıcın kabzasını silah olarak yanımda taşıyordum ama o ancak iblislere karşı kullanılabilirdi.

Zania burnundan derin derin nefes alırken ben yavaşça bir adım öne çıktım ve bıçağı avucunun içine koydum. Aklımdan feci bir düşünce geçince yumruğunu avucumla sıktım.

“Sakın seni serbest bırakan Kopano’ya zarar vermeye çalışma, yoksa aramız bozulur. İyi adamdır.”

TATLI TEHLİKE

“İyi adam diye bir şey yoktur,” dedi dişlerini sıkarak.

“Evet, vardır. Ona bir şans tanırsan, kendi gözünle de görürsün.”

“Şu iyi adamına söyle, sırtım sokağa bakacak şekilde beni serbest bıraksın.”

“Tamam, ama kaçmaya kalkma.” Birkaç saniye daha dibinde durarak bizimle işbirliği yapması için yanıp tutuştuğunu belli ettim. Elimi elinden çektim, bir adım geri çıktım ve Kope’a başımla işaret verdim. Zania’yı çevirip serbest bıraktıktan sonra hemen yanıma geldi. Zania arkasını döndü ve hafiften çömelerek bize baktı, gözleri kısılmıştı; sanki her an bizden kötü bir hareket bekliyordu. Başörtüsü kapüşon gibi arkada sallanıyordu, boynundan çekip yere fırlattı. Savaşçı bir prensesi andırıyordu. Kope hafifçe öksürdü.

“Belki de benim varlığım bir engel teşkil ediyor.”

İyi noktaya parmak basmıştı. Zania’nın kesinlikle erkeklerle bir sorunu vardı. Onaylayarak kafa salladım, ben hâlâ Zania’yı seyrediyordum ama onun gözleri Kope’un üstündeydi. Dikkatlice öne doğru bir adım atıp bıçağı şöyle bir salladı.

“Yanından geçmem lazım, Zania,” dedi Kope derin, ipeksi bir sesle. “Duvarın dibinde dururum.”

İkisi de kendi duvarlarına doğru geriledi, gözlerini birbirlerinden ayırmadılar; aralarında birkaç adım mesafe vardı. Zania, Kopano’nun her hareketini mercek altına aldı, ta ki sonunda Kopano gözden kaybolana dek. Sırtını duvara dayayıp başını bana doğru çevirdi.

“Aptal değilim. Yakında beklediğini biliyorum.”

“Evet, haklısın. O arkadaşım ve benim güvende olmamı istiyor. Ama sen bana zarar vermediğin sürece artık aramıza girmez.”

Lafı gelmişken elimi çenemin altındaki noktaya kaldırdım. Hâlâ ıslak ve hassastı ama çabucak iyileşiyordu. Adrenalinden hiçbir şey hissetmiyordum zaten. Gömleğimdeki kan damlalarına baktım. Otele geri dönüş yolunda muhtemelen istemediğim şekilde dikkat çekecekti bu manzara.

“Bir gömlek ödünç almam gerekebilir,” dedim, hafifçe tebessüm ederek. “Burada mı konuşalım, yoksa başka bir yere gitmek ister misin?”

Soluk alışı nihayet yavaşlasa da beni pürdikkat izliyordu.

“Sen içeri girebilirsin, ama o giremez.”

“Tamam,” dedim. “Teşekkürler.”

Önünden yürümem için bıçağını havada şöyle bir salladı. Köşeye vardığımda Kope’tan eser yoktu.

“İçeri gir!” dedi Zania bana. Kapı kilitli değildi, o yüzden iterek açtım.

İçeri girince Zania hemen kapıyı sıkıca bastırıp arkamızdan kilitledi, yan pencereden dışarı şöyle bir bakıp beni oturma odasına aldı. Renk ve tasarım çeşitliliğini inceledim. Çok renkli İran halısından, altın rengi perdelere, elle oyulmuş ahşap mobilyalara kadar. Kakmalı bir koltuğa yerleşip önce bordo-sarı püsküllü minderde, sonra da yanımdaki mozaik sehpa elimi gezdirdim. Zania hâlâ bıçak elinde, odanın bir ucundan beni seyrediyordu. İlk

TATLI TEHLİKE

kez siyah nişanınin altında, canını çıkartacak gibi görünen, siyah bağımlılık bandını gördüm.

“Yanıma oturur musun?” diye sordum.

Cevap bile vermeden zarıfçe bir ahşap kutuya doğru yürüdü, kapağını kaldırıncı altından bir içki barı çıktı. Zania koyu kehribar rengi bir içki koyup mideye indirirken bıçak tehlikeli bir şekilde gözüne yaklaştı.

İkinci kadehi koyup bana baktı. O kadar gerilmiştim ki çat diye çatlayacaktım neredeyse.

“İster misin?” diye sordu Zania.

Evet. İki saniye durdum. “H... hayır, sağ ol.”

“Hayır mı?”

Sadece bir tanecik! Ne yapacağımı bilmiyordum. Zaten gerginlikten titriyordum ama bir içki için canımı verirdim. Sanki o içsel çatışmamı sezmiş gibi gülümsedi ve ikinci kadehi yuvarladı.

“Tamam,” diye fısıldadım. “Belki...”

Zania doğruldu, uzaklara dalmış gibi baktı. “Islık çaldı. Neden ıslık çaldı? Birisine işaret mi veriyor?”

“Kim? Kope mu?” Ah... Omuzlarım çöktü. Ben resmen ileri seviye işitme duyusunu düzenli olarak kullanmayan, tanıdığım tek Neftim. “Hayır, bana ıslık çalıyor. İçmememi söylüyor.”

Midem düğümlendi. Kope boş yere ıslık çalmazdı. Eğer bana içme diyorsa, iyi bir sebebi vardı ve onu dinlemeliydim. Sanırım alkole zaafı olan iki kız ve bir şişe içki, iyi bir kombinasyon değildi. Yapacak bir işim vardı ve zamanım kısıtlıydı.

Zania ısırılmış gibi bakıyordu, kesin aksini düşünüyordu. “İçki içmeni yasaklıyor mu? Sen de itaat ediyorsun? Neden?”

“Hayır, öyle değil.” Güçlkle yutkundum. “Bana bir şeyi yasaklamıyor –sadece arkamı kolluyor. Biliyor ki... dikkat etmezsem kendimi fazlasıyla kaptırıyorum.”

Zania oflayarak bir bardak daha koydu, sonra odanın diğer ucunda, tam karşımdaki sandalyeye oturdu ve bıçağı kucağına bıraktı. Karşılıklı birbirimizi izledik.

“Seni hatırlıyorum,” dedi. “Melekleri de... Dükler o gece beni öldürmeyi planlıyor sanmıştım...”

“Ben de zirve benimle ilgiliydi diye düşündüm,” diye itiraf ettim. Acaba her Nefil, zirvenin sebebini üstüne mi almıştı? Gerlinda çağırılınca rahat bir nefes mi almışlardı?

“O gece sesini yükseltmemeliydin,” dedi.

Bunu daha önce de söylemişlerdi. Hafifçe iç geçirdim.

“Kişisel bir soru sorabilir miyim?.. Günahın ve kendini nasıl belli ettiği ile ilgili?” diye sordum. “Yani... Genel anlamda insanlara karşı nefret mi duyuyorsun?”

Zania tek kaşını kaldırıncı minderimde kıpır kıpır kıpırdandım.

“Erkeklerden tiksiniyorum.” Günahından özgürce bahsederken gözleri kocaman açıldı. Bıçağını elinde çevirdi. Kaidan da aynısını yapardı. “Erkekler kibirli, bencil gerzeklerdir! Her biri. Kavga edip birbirlerini yaralamaları çok hoşuma gidiyor. Keşke birbirlerini öldürseler de, işi kökten bitirseler.” Zania ağzını silerken tepkimi seyretti. Güçlkle yutkundum, boğazımı temizledim.

“Babamı tanıyor musun? Belial’i?”

“Onunla tanışmadım. Ama hangi günahın başı olduğunu biliyorum.” İçkisini kaldırıp yudumladı. “Sana teklif ettiğim içkiyi nasıl bu kadar kolay geri çeviriyorsun?”

“Kolay değil ki.” Hayır, hatta Kope’un ıslığını duymadan önce içimden bir içki içmemek ayıp olur diye kendimi ikna etmeye çalışıyordum. Anahtar kelime bir’di. Artı, ölçülü davranmak benim kalemim değildi. “Uyuşturucu söz konusu olunca daha da zor,” diye itiraf ettim. “Mesele şu ki, babam beni gerçekten çalışmaya zorlamıyor, yani çoğunlukla numara yapıyorum. Durumu kolaylaştırıyor çünkü bağımlılıkla savaşmak zorunda değilim.”

Yüzümü okuyup şaşırınca eli havada donakaldı.

“Benim hayatım diğer Neflerden çok farklı, Zania. Umudum şu ki, bizim ömrümüz tüm Neflerin çalışmayı bırakma seçeneğine sahip olacağını görmeye yetecek.”

“Mümkün değil!” derken sesi çatlak bir fısıltı halinde çıkmıştı.

Gülümsedim. Her şey mümkündü.

Üç saat boyunca konuştuk ama Zania yardım etmeye söz vermedi. Bana ne inandı ne de güvendi; meleğin kılıcının kabzasını gösterdiğim zaman bile. Fakat iki gün içinde kendimi başka nasıl kanıtlayabilirdim, bilmiyordum. Öğle yemeğine çıkma davetimi, insanların arasında benimle görülmek istemediği için geri çevirdi ve Kope’la görüşmeyi ya da konuşmayı inatla reddetti.

Bir ara evin içindeki hoparlörden ezan sesi duyuldu –tüm kasabayı saran, ruhani bir Arapça şarkıydı sanki. Müslümanların namaz saatlerini öğrenmiştim ve otelden çıkmadan önce sabah ezanını duymuştum.

Zania hiç oralı değildi.

“Namaz kılmıyor musun?” diye sordum meraktan.

Omuz silkti. “İnsanların içindeysem, diğer iyi kadınlar gibi namaz hareketlerini yapıyorum. Evimdeysem yapmıyorum.” İçkisini yudumladı.

Peki öyleyse.

Birlikte geçirdiğimiz üç saat boyunca o kadar çok içti ki, nasıl ayık kaldığını anlayamadım. Bana giymem için bir gömleğini getirdi, sonra da gitme vaktimin geldiğini söyledi.

“Tekrar konuşabilir miyiz?” diye sordum. “Anlattıklarını uzun uzun düşünmeye vaktin olduğunda?”

“Gerek olacağını sanmıyorum.” Eli kapının tokmağında, öylece durdu. İçime feci bir başarısızlık hissi çöktü.

“Bugün ne yapacaksın?” Çaresizce tutunacak bir dal aradım. “Ve bu akşam?”

“Çalışacağım, tabii ki. Babam seyahatleyken bana göz kulak olmak için karanlık ruhlarını göndermekle meşhurdur, o yüzden her zaman çalışmalıyım. Sen de artık gitmelisin.”

Kapıyı açtı, omuzlarını dikleştirdi ve bana yukarıdan baktı. Dışarı çıktım, dönüp hoşça kal diyecektim ama kapıyı suratıma kapattı. Bir dakika boyunca dikildim, tir tir titri-

yordum. Ne yapacaktım? Parke taşlı yola bakıp geldiğimiz yöne doğru yürümeye başladım. Kope'un bir ara sokaktan çıkıp beni takip etmeye başladığını sezdiğimde başımı öne eğmiş yanaklarımı ısıırıyordum. Ağlamak istiyordum. Ya da bir şeye tekme atmak...

Ruh halime tuz biber ekercesine, Kai'yi gördüğümü zannedip bir kavşağın ortasında donakalınca az kalsın bir araba çarpıyordu bana. Yayaların burada kesinlikle geçiş önceliği olmadığı belliydi. Kaldırımdaki adam aynı boyda ve cüssedeydi ama korna çalan arabaya doğru dönüp bakınca anlamsız bir hayal kırıklığı duydum. Kıl payı kaçabilmişim. Beynim allak bullaktı. Otele yaklaştığımız sırada Kope arkamdan konuştu. "Çok iyiydin, kızın düşünmesi gereken çok şey var. Bu gece o çalışırken onu takip edeceğiz. Belki de zarar vermeyeceğimizi kanıtlama fırsatımız olur."

"Tamam," diye kabul edip bu iyimserliğe tutundum.

O gece mümkün olduğunca sessiz bir şekilde Zania'nın sokağına yaklaştık. Özel duyularımı kullanarak evinin içinde kadeh çınlamaları ve giysi hışırtıları duydum. Zania dışarı çıkınca bir saniye kapının eşiğinde durdu. Kope ve ben, bizi göremeyeceği noktada heykel gibi dikildik. Sokağın sonundaki köşeyi dönmesini bekledikten sonra peşine takıldık. Sokakta başka insanlar da vardı, o yüzden ayak seslerimizin fark edilmeyeceğini umduk.

On dakikalık bir yürüyüşün ardından, Zania'nın girdiği turistik restoranın kapısındaaydık. Kope dışarıda bekledi, bense pencereden içeriye şöyle bir bakış attım. Zania bara yürümüştü, barı yemek bölümünden ayıran kocaman bir dans pisti vardı. Devamlı müşterilerin çoğu üniversite gençliği gibiydi.

Akşam yemeği saatini çoktan geçtiği için oturma bölümü loş aydınlatılmıştı ve bir bekleme salonu ya da gece kulübü ambiyansına sahipti. İçerisi henüz kalabalık değildi ama kabalak gibi görünmemizi önleyecek kadar insan vardı. Kope'a içeri gelmesini işaret ettim, salonun arka köşesinde küçük bir masaya geçtik. Paranoyakça bir an, Kope ile-yan yana oturduğumuz için istenmeyen ilgileri üzerimize çekecek miyiz diye merak ettim ama kimse bize dönüp bakmadı bile.

Garson kız yanımıza gelince ikimiz de buranın meşhur çayından bir fincan sipariş ettik, gerçi bedenim daha güçlü bir şey istiyordu. Zania kalkıp yürüyünce masadaki çiçekleri ve ayakta duran içki menüsünü bizi kapatacak şekilde ayarladım. Kope, Zania'nın yüzünü görmeyeceği bir açıyla oturuyordu. Bizden tarafa doğru dönünce kafamı masanın altına soktum. Barın diğer tarafındaki bir masada oturan adamları süzüyordu Zania.

Oda hızla sigara dumanıyla dolarken ciğerlerim sıkışıyor, gözlerim yanıyordu. Görüşümü keskinleştirip odaklanmalıydım. Dikkatimi çeken şey, rahatsız ediciydi. Masada oturan dört adam, odadaki diğer insanlara benzemiyordu. Bardaki çoğu erkek, saçları jöleye bulanmış, tıraşlı, saka-

h bıyığı temiz, erkek dergisinden fırlamış gibi şık tiplerdi. Bu tarz erkekler sohbet edip gülüyor, dans ediyor, içki içiyordu; auraları rengârenkti. Fakat Zania'nın gözünü diktiği dört adam öyle değildi.

Üstlerinde geleneksel siyah tunik gömlek vardı, sakalları göğüslerine değiyordu. İçki içmiyorlardı ve sanki ciddi bir tartışmanın ortasındaydılar. Zania'nın ilgisini fark eden adamın aurası hemen bulanıklaştı. Zania naz yaparcasına gülümsedi, saçını bir tarafa attı, sanki onlara bakarken yakalandığı için utanmış gibi kafasını çevirdi. Adam tekrar önüne döndü, oturduğu yerde kımıldandı ve bir daha kafasını kaldırıp Zania'ya baktı. Zania parmaklarını yavaşça yanağında gezdiriyordu. Zania küçük, masum jestleri alıp büyük manayla doldurma konusunda uzmandı.

Adamın duyguları coştı, etrafında döndü, tehlikeli bir şekilde karardı ve Zania başparmağını ısırınca kırmızı oldu. Herif çok korkunçtu. O mekândaki onca kişinin arasında, uzak duracağım tek kişi oydu. Gözleri huzursuzca etrafta dolaştı. Zania en ufak bir korku duymuyordu.

Kope iki dakikada bir azıcık kımıldayıp manzaraya göz atıyordu. Tam o sırada yüz ifadem değişmişti herhalde çünkü Kopano aniden dönüp neler oluyor diye baktı. Bir saniye sonra bana doğru döndü ve kaygıyla bakiştık. Zania iyi bir elemandı. Tüm barda, muhtemelen bakir olmakla gurur duyan tek erkeği seçmişti. Zania'nın onunla bir alakası olursa, adamın ahlaki değerleri o gece paramparça olacak ve kadınlara dair düşünceleri dibe vuracaktı.

Adam Zania'dan gözlerini kaçırmaya çalışmaktan vazgeçmişti. Artık açık açık şehvet ve nefretle bakıyor, kırmızı ve gri tonları arasında kayboluyordu. Yanındakiler nihayet neler olup bittiğini anlayınca bir ona, bir Zania'ya baktılar. Zania içkisini bitirmek için bakışlarını kaçırdı. Adamlar kısık sesle Arapça konuşuyor, hararetili hararetili bir şey tartışıyorlardı sanki. Kope telefonunu çıkarıp yazmaya başladı, sonra bana uzattı.

Ona şeytan kadın dedi. Kıza bir ders vermeye karar verdiler.

Zania adına ödüm patladığından ne olacak diye nefesimi tuttum. Zania, burnundan soluyan adama doğru son bir şuh bakış fırlattıktan sonra sandalyesinden kayarak indi ve dans eden kalabalığın arasından çıkışa doğru yürüdü. Adam da ayağa kalkıp peşinden gitti. Umarım şu anda eve doğru topuklamıştır diye düşünmek istiyordum ama içimden bir ses, Zania'nın düzenli olarak dersinin verilmesine müsaade ettiğini söylüyordu. Eh, her zaman her ne oluyorsa, bu gece katiyen öyle olmayacaktı. Kope'un yüzündeki sert bakıştan, benimle aynı fikirde olduğunu anladım. Masaya biraz para bıraktı ve birlikte peşlerinden gittik.

Gece kulübünün dışında bir taraf, insanları kalabalığa ve gece hayatına doğru yönlendiriyordu. Diğer tarafta ise şehrin dış mahalleleri, sessiz ve karanlık sokaklar vardı. İşte o taraftan boğuk bir kız çığlığı duyduk. Hızlıca hareket ettik, ilerlediğimiz dar sokağa dikkat çekmemeye çalıştık.

Kalabalık köşeyi döndüğümüz esnada, adamın Zania'nın yüzüne elinin tersiyle tokat attığını gördük. İki kere.

Şakağa alınan böyle bir darbe karşısında kim olsa sendelerdi fakat adam Zania'nın yırtık gömleğini elinde tutuyordu, kumaşın altından beyaz sutyenindeki kan lekesi görülüyordu. Yoksa... adam onu ısırmış mıydı? Adam siyah pantolonunun düğmelerini koparırcasına açarken nefesimi tuttum.

Her şey çok hızlı oldu. Kope fırlayıp adamı yakaladı ve suratımı *küt* diye duvara vurdu. Zania yere düşünce hemen yanına koştum, çömeliş başını kucağıma koydum. Gözlerini kırptırarak açtı.

“İyisin,” dedim ona. Saçlarını okşarken suratıma alkollü nefesi geldi ve içim doymak bilmez bir açlıkla doldu. Bu açlığa aldırnamaya çalışarak Zania'nın elmacık kemiğinde büyüyen kanlı kızarıklığa dokunmamaya dikkat ettim.

Kope adamın kolunu arkaya doğru bükmişti ve hiç de arkadaşça olmayan Arapça bir konuşmaya dalmışlardı. Adam yalvarıyordu sanki ama Kopano insaf etmiyordu.

“Tanrı'nın hiçbir kulu, onu baştan çıkardığı için bir kadının kanını dökmez,” diye homurdandı Kope. Duruşunda öyle bir öfke gizliydi ki acaba bu adamdan sinirini çıkarma dürtüsünü dizginleyebilecek mi diye merak edip bakakaldım.

Adam havlar gibi nefret dolu bir cevap verirken kanlı tükürüğünü duvarlara saçtı.

“Dilimizi biliyor mu?” diye sordum.

“Evet,” diye cevap verdi Kope.

Güzel. Kope'un şiddetli öfkesi yükselmeden bu adamdan kurtulmak zorundaydım. Kamçı gibi sert konuştum.

"Bizi hemen şimdi rahat bırakacaksın ve bizi takip etmeye ya da bize zarar vermeye yeltenmeyeceksin." Çifte melek ebeveynlerimden miras kalan ikna gücümü kullanarak sözlerimin anlamını kafasına nakşettim. Bu inatçı adamda işe yarar mıydı bilmiyordum ama çok şükür, zihni görüldüğünden daha zayıftı.

"Tamam!" diye bağırdı adam. Kope istemeye istemeye onu duvardan çekip sokağın çıkışına doğru itekledi. Adam dik durup koşmaya başladı. Kope sinirden titreyerek öylece durdu. Aydınlık gözleri kararmıştı, onu sakinleştirmem lazımdı.

"Geçti, Kope," diye fısıldadım. "Adam gitti. Boş ver."

Kopano ürperdi, birkaç dakika volta attı, ellerini yumruk yapıp yapıp açtı. Nefes alışının yavaşlayışını izleyerek gülümsedim. Bir dakika daha kaybetmeden öne eğildi, Zania'nın uzun, hafif bedenini kucağına aldı ve kızın evine doğru hızla yürümeye başladı. Mahallenin sokakları ıssızdı. Birkaç kişinin önünden geçtik, bize dik dik baktılar ama çok şükür kimse durup da bu manzarayı sorgulamadı.

Zania'nın evine gelince elimi kızın cebine sokup anahatarı çıkardım.

"Odan ne tarafta, Zania?" diye sordu Kope. Kızın adı, Kopano'nun dudaklarından çok melodik çıkmıştı. Merdivenlere doğru zar zor elini kaldırdı Zania. Önden koşup çıkarak kapıyı açtım, ışığı yaktım, yorganı kaldırdım ve ayak

altından çekildim. Kope kızı özenle yatağına yatırdı. Sonra beni şaşırtan bir hareketle ayağındaki topukluları çıkardı, yatağın kenarına koydu ve battaniyeyi kızın üstüne örttü. Elleri titriyordu. Acaba adamla ettiği kavga yüzünden miydi? Kope'un kızla böyle hassasça ilgilenmesini izleyince içimde beklenmedik bir şefkat kabardı.

Zania bir şeyler fısıldarken Kope elini battaniyenin üstünde tutarak eğilip dinledi.

Zania kollarını Kopano'nun omuzlarına sarıp onu aşağı çekti. "Beni öpebilirsin," diye fısıldadı.

Kaşlarım havaya kalkarken Kope kaskatı kesildi. Gırtlığı sıkılıyormuş gibi inleyerek battaniyeyi bıraktı ve kızın ellerinden kurtuldu. Derken bir gerginlik oldu, Kopano kıza mücevherlerle süslü bir yılanmış, çok güzel ama zehirliymiş gibi baktı uzun uzun.

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

Bana şöyle bir baktıktan sonra çıkıp bizi yalnız bıraktı. Merdivenlerden inip ön kapıdan çıktığını duydum.

Vay anasını!

Zania yana dönüp kıvrıldı; hıçkırıkla kahkaha arası, tıkanma gibi bir ses çıkardı.

"Nefil kardeşlerim bile bana dokunmaktan iğreniyor," dedi.

"Ne?" Şaşırp kalmıştım. "Hayır, seni temin ederim Kope iğrenmedi. Tam tersi bence..." Yaşam stilini grubumuzda çok iyi bilirdik, dolayısıyla kızın kaygılarını gidermek adına biraz ipucu versem sorun etmezdi herhalde.

“Kopano bakir ama kadınlardan nefret etmiyor. Bu geceki adam gibi değil kesinlikle.”

Saçlarını arkaya yatırdım ve yumuşak parmaklarla yüzüne dokundum. Duyularım olgunlaşırken hasta olup yataklara düştüğümde Patti de beni böyle severdi. Zania gene tikanır gibi oldu, gözyaşları şelale gibi akmaya başladı. Yaklaşıp ona sarılınca elini uzattı ve bana tutundu, yüzünü göğsüme bastırıp ağladı. “Beni bırakma,” diye yalvardı acı dolu, sarhoş gözyaşlarıyla. Gözlerim yandı. Ertesi gün onun yanından ayrılmak zorunda olduğumu düşününce midem bulandı. Keşke onu da bavula koyup yanımda götürebilseydim. Elimden başka ne gelirdi, ancak o gece güvenini kazandığımızı ve bu iyimserlik tomurcuğunu yüreğinde saklayıp her günü geçirmesine yardım etmesini umdum.

Kollarıma kıvrılmış uykuya dalarken son cümlesi kafama takıldı. *Beni bırakma.*

Ertesi sabah Zania’dan önce uyandım, dilim damağım kurumuştur. Alt kata inip mutfaktan bir bardak su içtim. Merdivenlerin en altında kapısı aralık kalmış bir oda dikkatimi çekti. Loştu ama duvarlarda bazı resimlerin asılı olduğunu gördüm. Bardağı elimde tutarak parmak ucunda odaya girip kapıyı ittim.

Süslü bir ofise benziyordu ilk bakışta fakat içerisi gazete kupürleri, duvarlara mide bulandırıcı bir kolaj şeklinde yapıştırılmış resimlerle doluydu. İçeri doğru birkaç adım at-

tım ve savaşlar, çatışmalar, özellikle Ortadoğu ve Afrika’da yaşananlar hakkındaki manşetleri okudum. Soykırımlar ve kitle imha saldırılarının altı çizilmişti. Resimlerden bazıları, şöyle bir bakıp geçilmeyecek kadar korkunçtu. Bir adım geri gittim, buranın Sonellion’un Nefret tapınağı olduğu kafama dank etti. Tam odadan ayrılmaya hazırlanırken masada duran bir resim hastalıklı bir şekilde merakımı kabarttı. Bir iki yaşında Afrikalı çıplak bir çocuk, yerde ağlıyordu; bir kadın ona doğru eğilmişti. Ne yapıyordu acaba? Safi korkuyu iliklerime kadar hissettim.

“En yeni evcil hayvan projesi bu.” Zania’nın çatlak sabah mahmuru sesiyle irkildim ve suyun bir kısmını döktüm. Şiş gözler ve ufak bir morlukla bile nefes kesici güzellikeydi.

“Bebeğe ne yapıyor?” Bana anlatmaması için dua ettim.

“Kadın sünneti,” dedi sessizce. Resimlere bakmıyordu.

“Seksten zevk almalarını sağlayan bölgeyi kesip alıyorlar.”

İçim alabora oldu, bardağı tutan elim titriyordu. Boştaki elimi ağzıma götürdüm. Zania suyu elimden alıp ofisten dışarı çıktı. Peşinden mutfağa gittim.

Mide bulantısıyla, uyuşmuş vaziyette öylece durdum.

“İnsan neden yapar bunu?”

“Baban sana kadın ırkının şeytani oyunlarını öğretmedi mi?” Ses tonu alaycıydı. Bardağımı mermer tezgâha koyup kollarını göğsünde bağladı. “Kadınların otokontrolü yoktur ve sadık kalamazlar. Hedefimiz karşımıza çıkan her erkeği ayartmaktır, çünkü tabiatımıza zincir vuramayız. İşte bu

yolla, kadınlara *yardım ediyor*, sadakatlerini güvence altına alıyorlar. Bazı kabilelerde, erkekler sadece bu ameliyatı olmuş kadınlarla evleniyor. Kadınlar çoğunlukla mikrop kapıyor ya da...”

Zania’nın yanından koşarak geçtim, fotoğrafta gördüğüm küçük kızı düşünüyordum. Tam zamanında banyoya yetişip içtiğim suyu dışarı çıkardım. Yere çömelip öksürdüm, ağzıma safra geldi. *Ah, Tanrım...* Sonellion’un üstünde çalıştığı proje buydu demek –babamın bana anlatmak istemediği şey.

Zania’nın önünde ağlayamazdım. Gözlerimi sımsıkı kapatıp o görüntüleri hafızamdan itmeye çalıştım.

“Hasta mısın?” diye sordu Zania kapının eşiğinden. Başımı iki yana salladım, keşke ayağa kalkabilseydim.

“Bazen bu kadar... acı bana fazla geliyor,” diye açıkladım.

Zania bana sanki hayatında gördüğü en garip yaratıkmişim gibi simsiyah gür saçlarıyla tepeden baktı. Güçlü ve işbirliği yapmaya degecek biri gibi görünmek istiyordum ama kendimi zayıf hissediyordum. Elimle peçete aradım. Zania iki parça mendil çıkarıp bana uzattıktan sonra yanıma çömeldi. Kaşınan, nemli gözlerimi sildim.

Burnumu silerken Zania da sahtekârlık ya da samimiyetsizlikten bir eser arıyordu bende. “Dün gece bana yardım ettiniz,” dedi.

“Denedik. Ama adam hızlı davrandı.”

Zania bakışlarım yere indirdi, saçları önüne düşüp yüzünü kapattı. Eli titredi.

TATLI TEHLİKE

“Bana bir anne gibi sarıldın,” dedi.

“Yanında olabildiğime sevinmiştim.” Ona son derece sıcak, içten bir bakış attım. “Bugün yola çıkmak zorundayım. Keşke kalabilseydim ya da seni yanıma alabilseydim. Buraya sana müjdeyi vermeye geldim, umarım doğru zaman geldiğinde bizim tarafımızda olursun.”

“Benim gibi bir kadının nasıl yardımı dokunabilir? Ben senin gibi otokontrolle uğraşmıyorum. Bak...” Titrek elini öne uzattı. “Şimdi bile o zehri canım çektiği için vücudum titriyor. Görevimle yüzleşmeme yardım ediyor. Nefreti uyuşturuyor.”

Gözlerimi kapattım. Bu hissi anlıyordum. Gerçekten anlıyordum.

“İçki içmeye devam edersen hayatını kaybedebilirsin.”

“Umurumda değil.”

“Ama benim umurumda.” Ellerini avuçlarımın içine aldım ve yüreğimin en derininden inandırıcı bir biçimde konuştum. “Düklerin gelecek nesillerde sahip olacağı tüm o küçük kızları düşün. Anne sevgisinden uzak büyüyecek kızları. Hayatlarından nefret etmek kaderlerinde yazan kızları... Bunu değiştirebiliriz, Zania! Nasıl bilmiyorum ama bizim ömrümüzün buna yeteceğini biliyorum. Sana ihtiyacımız var. Tek ricam, hayatta kalman ve hazır olman... Lütfen.”

Avuçlarımın içinde ellerinin titrediğini hissettim. Gözleri ıslaktı.

“Bir içkiye ihtiyacım var,” dedi cılız bir sesle. Boğazının dibinden acı bir kakhaha çıktı sonra da.

“Hayır,” dedim. Onu tedaviye gönderemez ya da toksinlerden arınması için yanında olamazdım. Ondan yapmasını istediğim şey, imkânsıza yakındı ve bunun ikimiz de farkındaydık.

“Her şey mümkün,” diye fısıldadım, onun iyiliği için olduğu kadar, kendi iyiliğim için de. Öne eğildim ve birbirimize sarıldık. Zania kesik kesik nefes alıp bir gece önceki gibi doymak bilmez bir ihtiyaçla sarılıyordu bana.

“Kardeşim,” diye mırıldandım. “Yapabilirsin.”

Sonbahar
Lise Son Sınıf

SEKİZİNCİ BÖLÜM

LONDRA

Bizim takımın futbol maçı sırasında babamdan bir mesaj aldım, e-postalarımı bakmamı söylüyordu. Okul ruhuna bürünmüş partici grubumu statta ekerek evin yolunu tuttum. Babam geçen sene iletişimimizi sağlamak için beni aşırı güvenli bir sunucuya bağlamıştı. Kullanıma açarken resmen ellerim titredi.

Patti odama girdi, beni gördüğüne şaşırmıştı.

“Babamdan,” dedim. Omzumun tepesinde dikilip okumaya başladı.

Bir başka görev var ama zamanlama uymadı. Bu arada Kopano ile senin, kızlara haber vermek için Londra’ya gitmenizi istiyorum. Kalacağınız yer ve tarihler ekteki belgede yazıyor.

Çok tatlı! İkizleri görecektim! Ayrıntıları yazıcıdan

ıkarıp e-postayı sildim. Patti arkamdan hafifçe sırtımı sıvazladı, ağızım kulaklarımdaydı.

Bir hafta sonra, ekim ayının ortasında İngiltere'ye gitmek için okulu asıyordum. Jay ve Veronica'ya muğlak bir mesaj yollayıp birkaç günlüğüne babamın işlerini halletmek için okulda olmayacağımı söyledim. Geri döndüğümde onlara nereye gittiğimi anlatabilirdim, gerçi o ikisine Marna'dan bahsetmek pek iyi bir fikir olmayabilirdi.

Kope, Boston'dan uçakla geldi ve Atlanta'dan kalkacak uçuşumuzdan önce havaalanında buluştuk. Uçağı bindiğimiz sırada içim içime sığmıyordu, hatta Kope da çok hevesli görünüyordu. En son seyahatimiz çok stresli geçmişti fakat bu seferkinde farklı bir his vardı.

Uçuş boyunca Kope'un yanında oturmayı ipe çekiyordum, çünkü Suriye'ye giderken öyle yapmamıştık. Çalışkan iyilik perileri olarak ikimiz de uçak havalanır havalanmaz ödevlerimizi çıkardık.

Kope'a döndüm; kucağında açık olan kalın bir kitapla beni seyreliyordu. Ciddi gözlerinin üstümde olduğunu fark etmek beni her zaman şaşırtıyordu. Şaşırdığımı sezinlemiş olmalıydı, çünkü utangaçça gülümsedi ve dikkatini yeniden kitabına yöneltti.

Saatler sonra matematik problemleri ve tarihsel gerçeklere ara verme ihtiyacı duydum. Eşyalarımı Kope'la aramdaki boş koltuğı bıraktım. Kitaplarını kapatıp benimkilerin üstüne koydu.

Metinlerin başlıklarını okudum. *Nüfus ve Gelişim Araştırmaları. Toplum Sağlığına Dair Biyolojik Çalışmalar.* Avuçlarını ileri geri sürüyordu, gözlerini ellerinden ayırmıyordu. Keşke yanımda rahat hissetmesini sağlamanın bir yolunu bilseydim. Eskiden daha açık ve samimiydi ama son zamanlarda sanki fazlasıyla dikkatliydi.

“Üniversitede kaç yılın daha var?” diye sordum ona.

“Sonuncu senem.”

“Vay anasını, çok hızlı geçti sanki.”

Bakışlarını kitaplarına indirdi. “İki sömestr erken bitiriyorum. Her yaz ders aldım.

Bazı kelimeleri vurgulu söylemesi yüzümü güldürdü. Aksanı çok hoştu, Jamaika İngilizcesiyle Kraliçe İngilizcesi karışımıydı; kendine has bir yanı da vardı. Hevesli bir merakla onu izliyordum ki bakışlarımı yakaladı ve açık kahvemsipembe avuçlarına baktı.

“Peki, ne okuyorsun?” diye sordum, bir bacağıma koltuğa kaldırıp kıvırdım ve tam suratına döndüm.

Kopano gözlerini kenetlenmiş parmaklarından ayırmadı, cevap verirken başını sallıyordu.

“Nüfus içinde hastalığın yayılması. Özellikle HIV yani AIDS.”

Kope’un içini dökmesini sağladığım her sefer, küçük bir başarıydı sanki.

“Malawi’yi özlüyor musun?”

Başıyla onayladı. “Evet.”

“Orası nasıl bir yer?”

Durdu, son derece ciddi bir surat ifadesiyle başını yana eğdi. “Herkes sazlık kulübelerde yaşıyor ve elektrik yok.”

“Ya,” diyerek kaşlarını çatmıştı. Pürüzsüz yüzüne, gamzelerini çıkaran bir sırıltı yayılınca nefesimi tuttum. “Benimle kafa buluyorsun!”

Şakalaşması o kadar hoşuma gitmişti ki elimi uzatıp koluna hafif bir şaplak attım, sonra kendime çekidüzen verdim. Kollarımı bacaklarıma sarıp sımsıkı tuttum. Kopano küçük bir kahkaha attı, en sonunda göz göze geldik.

“Herkes Afrika’yı öyle bir yer sanıyor,” dedi. “Bazı yerleri sahiden de öyledir aslında ama bizim de büyük şehirlerimiz var, aynı Amerika gibi.” Konuşurken eliyle ona vurduğum noktaya dokunup sıvazladı.

“En çok nesini özlüyorsun?” diye sordum.

Kopano kolunu koltuğun kenarına yasladı. Hülyalı bir huşu ifadesi kaplamıştı yüzünü.

“Malawi Gölü’nün suları kristal gibidir.” Ülkesinin ismi, onun dudaklarından büyümlü bir yer gibi çıkıyordu. “Her tarafta yabani hayvanlar ve kuşlar vardır. Yıldızları söndüren yapmacık ışıkların olmadığı geceleri çok özlüyorum. Ama en çok da insanlar arasındaki o birlik ruhunu özlüyorum. Liderlik sayesinde geliştirilecek birçok şey var fakat insanlar birbirine karşı kibar. Toprağa ve birbirlerine saygı duyuyorlar.”

Kopano’nun ihtirasına dizginlemesini izledim. Sanki daha devam edebilirdi ama çekingen bir şekilde omuz silkip kendini tutmuştu. Birbirimize sokulup konuşmamızı alçak sesle sürdürdük.

Kopano'da insanı etkileyen bir şey vardı hep. Onun heyecanlandığını görmek, adaletsizlikle birinci elden savaşmaya hazır bir erkek görmek demekti. Öz babası tarafından yıkıma sürüklenen adamlarla kafa kafaya verebilirdi mesela. Ona olan hayranlığım kat kat arttı. Hastalıklarla ilgili kitabına şöyle bir baktım.

“Orada AIDS gerçekten çok mu yaygın?” Muhtemelen cahilin tekiymişim gibi bir izlenim bırakıyordum ama Kopano hiç aldırmadı.

Buruşan alnını eliyle ovdu.

“Her on dört kişiden biri taşıyor. Yetimhaneler bu hastalarla dolup taşıyor. Kabul edilemez bir safhada.”

Her on dört kişiden biri. Okuldaki sınıftan bir-iki kişi demektir. Bu meselenin neden canını bu kadar sıktığı belliydi. Bu sevgisini ve endişesini görünce uzanıp elini tuttum. Koltuğunda kımıldandı, sırtı kaskatı kesildi. Dokunuşumun hissine teslim olup gevşemesini bekledim. Onun arkadaşı olmak istiyordum –onu rahatlatabilmek istiyordum. Umarım durumu böyle kabul edebilirdi.

Bileklerimizi çevirdi, böylece üstte kalan elimi uzun uzun seyretti. Tenim, onun teninin üstünde bembeyaz kalıyordu. Diğer eliyle parmak eklemlerimde parmağını dolaştırdı, sanki içinde evrensel bir gerçek gizliymiş gibi baktı derime. Parmaklarıma büyük bir ilgi gösterirken ona sunduğum dostluk jesti dönüşüme uğradı. Nefes kesici ela gözlerini kaldırıp bana baktı. İçimden tutamayacağım kadar hızla farklılaşan hisler gelip geçti. Karışık sinyaller vermek

istemediğimden ona tebessüm ettim ve elimi elinin içinden çektim. Kol koyma yerine tutundum, o tatlı dokunuşunu hâlâ tenimde duyumsuyordum.

Uçuş görevlileri içecek arabasını bizim sıraya doğru itiyordu. Kırmızı rujlu, hoş, koyu tenli kız, Kope'ü tepeden tırnağa süzdükten sonra siparişimi aldı. Birisinin onu böyle kestiğini görmek tuhaftı. Kız bana bir bardak buzlu su koydu, uzatmak için Kope'un üstünden eğildi. Kalçası Kopano'nun koluna değerken aurası kırmızı oldu. Kopano çaktırmadan başını ters tarafa çevirip kadınsı kıvrımlarla dolu manzaradan kaçtı. Gülmemek için dudagımı ısırdım.

"Teşekkürler," dedim kıza.

Kopano'ya doğru son kez, umutla bir bakış attı ve nihayet içecek arabasını diğer sıraya doğru itti. Kope başını arkaya yaslayıp uzun, sessiz bir nefes verdi. Zavallı çocuk. Bakir, cazibeli ve yakışıklı olmak çok zor olsa gerekti.

Londra'ya inmek beni tahminimden daha fazla etkilemişti. İngiliz aksanlarıyla yanımızdan geçen herifler başımı döndürüyordu; gözlerim fıldır fıldırdı, kalbim sıkışıp tekliyordu. Onu düşünmek istemiyordum. Çok acı veriyordu. Fakat buradaki her şeyde onun kokusu vardı. Kalabalık kaldırımlarda yürüyüşünü, grup arkadaşlarıyla bir bara girişini gözümde canlandırırken otelimize vardık.

Bavullarımızı odalarda bırakıp doğruca ikizlerin evinin

yolunu tuttuk. Kope ve ben metroya inerken gene ağzımızı bıçak açmıyordu.

“Sessizleştin,” dedi Kope, durağımıza varınca.

Zoraki gülümsedim. “Etrafı seyrediyorum.”

İkizlerin evine yaklaşırken cep telefonumu çıkarıp Marna’yı aradım.

“Alooo?” diye şakıdı.

“Sana da merhaba,” cevabını verdim. “Sana bir sürprizim var. Kope ve ben sizi ziyarete geldik.”

Neşeyle çığlık atıp Ginger’a seslendiği sırada telefonu kulağımdan uzaklaştırdım, Kope da buna kibarca güldü.

“Ciddi misin? Gerçekten burada mısınız? İnanamıyorum! Acele edin o zaman! Ama sakın asansöre binmeyin –feci yavaştır.” Son bir heyecan çığlığı attıktan sonra kapattı. Binalarına girince merdivenlerle ikinci kata çıkıp zillerini çaldık. İçeri adım atar atmaz Marna’nın boynuma sarılmasıyla yere yuvarlandık.

“Ah, sakın olun biraz,” diyen Ginger kapıyı çat diye kapattı ve Kope’a şöyle bir sarılıp Marna’yı ayağıyla dürtükledikten sonra, “Ben çay yapmaya gidiyorum,” diye homurdandı.

Ginger mutfığa girmeden önce bana pis bir bakış fırlattınca, acaba aramız hep böyle mi olacak diye merak ettim.

Yerden kalktık. Marna, Kope’un beline sarıldı. Kocaman gri gözleriyle, kat kat dalgalı kahverengi saçlarıyla ve havah giysileriyle her zamanki gibi temiz ve göz kamaştırıcı görünüyordu. Kim evde otururken elbise ve topuklu ayakkabı giyerdi ki? Sadece ikizler.

Etrafa şöyle bir bakınca dairelerinin sadeliğine şaşırıp kaldım. Kokoş bir ortam beklemediğimden değil ama her şeyin bu kadar beyaz olmasını da beklemiyordum yani. Po-fuduk koltuklar, kanepeler ve masalar bembeyaz ya da uçuk fildişi rengiydi. Duvarlarda asılı duran resimler ve tablolar bile siyah beyazdı. Hayatımda tanıdığım en renkli iki kızın, renksiz bir ortamda yaşaması ne ironikti.

Ginger mutfağı oturma odasından ayıran kapının eşiğine yaslandı.

“Kaidan’la konuştun mu bu aralar?” diye sordu, ilk kez varlığını kabul ederek.

Midem düğümlendi. “Bir kere konuştuk. Neden?”

“Sanki bilmiyorsun da,” diyen Ginger gözlerini kısarak beni süzdü.

Karnımın ortasında kaskatı bir sinir topağı sıkıştı resmen. “Bilmiyorum, işte.” Marna’ya baktım. “Anlatın.”

“Her şey yolunda, tatlım,” dedi Marna ama ben hiç ikna olmadım. Bir bit yeniği vardı. Mutfakta elektrikli su ısıtıcısının düğmesi atınca Ginger delip geçen bakışlarını benden ayırmak zorunda kaldı.

Marna’nın bileğini yakalayıp, “Neler oluyor?” diye fısıldadım.

Gerilerek bana, Kope’a ve kız kardeşinin, orada olmadığı için onu yönlendiremeyeceği kapıya baktı. Korkudan bileğini iyice sıktım, sonra kan dolaşımını sekteye uğrattım diye çekinip elini bıraktım.

“Blake ile ikisi arkadaş,” diye fısıldadı. “Can ciğer kuzu

sarması olmuşlar. Babalarımız şehir dışındaysa Blake'le muhabbet ederiz.” Devam etmesi için başımı salladım. Mutfağa doğru çaktırmadan bir bakış daha fırlattı Marna. “Anlaşılan Kaidan... bugünlerde her zamanki kadar sıkı çalışmıyormuş.”

“Eh, kes saçmalamayı.” Ginger içeri girip küçük çay tepsisini masaya bırakırken fincanlar şangırdadı. “Çalışmıyor işte. Hiç. Numara yapıyormuş. *Tıpkı onun gibi.*”

Eli kalçasında, dimdik bana baktı.

“Nasıl yani?” Atlanta’ya geldiği zaman o pis Marissa ile çalışmaya mecbur kalmıştı kesin. Derim karıncalandı, sinirim zıpladı.

Ginger dudaklarını bükerek sordu, “Ne demek nasıl yani, seni küçük aptal...”

“Tamam, tamam! Anladım!” diye bağırdım. “Benimle böyle konuşmayı kesebilirsin!”

Gözleri öfkeyle doldu. Nabzım hızlanmıştı. Mümkün olabilir miydi? Kaidan, L.A.’de çalışmaktan kaçınıyor muydu? İyi de bu çok tehlikeliydi! Ve de cesurca. Çok budalaca ve şahaneydi. İçimdeki en bencil parçam havalara uçuyordu, sonra onun için ne anlama gelebileceğini hatırlayıp dehşete kapılıyordum. Kaidan, eceline susamış gibi davranmazdı.

“Hiç mantıklı gelmiyor bana,” diye fısıldadım. “Belki Blake’le takıldığı zaman çok sıkı çalışmıyordur.”

“Sağır mısın? Kötü ruhlar belirmedikçe çalışmıyormuş işte, çalışsa bile bir tarafıyla yapıyormuş!”

Gerildim, artık bu küçümseyen tonu burama kadar gelmişti.

“Yeter!” dedi Marna ama kardeşi hiç oralı olmadı.

Ginger’in yumuşacık sesi gaddarlıkla doluydu, gözlerini üstümden bir saniye ayırmadı. “İtiraf et, Anna. Buna seviyorsun.”

İçimde kabaran öfkeyle yumruklarımı sıkıp aramızdaki mesafeyi kapattım. Yüzleşeceğimizi düşününce kalbim deli gibi atmaya başladı ama bunun olacağı belliydi zaten.

“Bana ağzına geleni söylüyorsun, hakkımda dilediğin gibi konuşuyorsun, ben de sineye çekiyorum ama bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Kaidan’ın kendini tehlikeye atmasını hayatta istemem. Bana ispatlayacağı bir şey yok. Benimle konuşmuyor bile! Bana gıcık olmanı anlıyorum, Ginger; ben senin çektiklerini çekmek zorunda kalmadım çünkü. Ama ister inan ister inanma, hayatım kusursuz değil, ben de değilim.”

“Peki.”

“Of, Ginger! Sana kendimi kanıtlamak için ne yapmam gerekiyor?”

“O mükemmel küçük hayatında yaptığın bir hatayı anlat,” diye bana meydan okudu.

Öf. Öyle olsun.

“Tamam. Birincisi, Kaidan’a âşık oldum ve ona renklerimi gösterdim.” İtirafımdan ötürü refleks olarak bir nefes aldım.

Ginger zafer kazanmış gibi gülümsedi, Marna ise şid-

detli bir hıçkırıkla sarsıldı. Geniş açılı görüşümle, Kope'un ellerini kotunun cebine sokup önündeki beyaz halıya baktığını gördüm.

"Bayağı aptalcaymış gerçekten," dedi Ginger, "ama o kadarını tahmin etmiştik zaten. Eğer tek sözde hatan buysa..."

Marna, "Ay, Gin," diyecek oldu ama ben hiç istifimi bozmadan başımı iki yana salladım.

"Yo, hepsi bu kadar değil," diye ekledim. "Geçen sene o yolculuğa çıktığımızda..." Gerçekten itiraf edecek miydim bunu? Ginger hevesle bekleyerek kaşlarını kaldırdı. Derin bir nefes çekip Kope'un da kulak kesildiğinin bilincinde olarak en büyük sırrımı ifşa ettim. "Onunla... beraber olmak istedim. Anlarsınız ya. Ama o bana 'olmaz' dedi."

Vay anasını! Bakışlarından kaçmak için masanın altına kıvrılmak istedim. Ağzı ve gözleri kocaman açılan Ginger pis pis sırıttı. Kope'tan tarafa bakmaya yüreğim elvermiyordu ama olduğu yerde donup kaldığını görebiliyordum. Ginger bir süre sonra oyun oynamayı bırakıp beni ciddiyetle süzdü. İkimiz de Kaidan tarafından reddedilmiştik. Artık eşittik. Değilsek de canıma tak etmişti.

"Mesele Kaidan değil," dedim ona. "Mesele biziz. Bana böyle davranmandan usandım. Ayrıca gerçekten üzücü olan ne biliyor musun? Tanıştığımız ilk günden beri bana kötü davranmana rağmen, senin tarafından kabul görmeyi ne kadar istediğimi ve sana ne kadar imrendiğimi bilemezsin."

Ginger dudak büktü. "Benim neyime imreniyorsun? Sürtüklük diploması vermedikleri için, ki istesem kitabını

yazarım, üniversiteye gitmemize izin vermeyen babama mı? Yoksa bu sene içinde rekor sayıda yuva yıkmama mı?”

“Hayır,” dedim yumuşayarak. “Tüm bunlara rağmen böylesine güçlü olmana imreniyorum. Keşke ben de aklımdan geçenleri senin gibi ifade edebilsem, insanların ezip geçmeye çalışmadığı birisi olabilsem. Kimseye eyvallahın yok. Bir de...” Bakışlarımı, kusursuz ölçüdeki dekoltesiyle, açık V yaka kazağına indirdim. “Göğüslerine imreniyorum.”

Marna homurdandı. Kope yavaşça arkasını dönüp kafa sallayarak uzaklaştı. Ginger kollarını göğsünün altında kavuşturup göğüslerini iyice belirginleştirerek uzun uzun baktı bana.

“Evet, güzeldirler,” diye onayladı. Marna iki büklüm olmuş, kahkahalarla gülüyordu. Ginger ve ben de aynı anda gülümsedik, buzlar yavaş yavaş erirken birbirimizden uzaklaştık.

“Lütfen geri dön, Kope,” diye seslendi Marna. Kope, odanın bir ucundaki camdan dışarı bakmaya gitmişti. “Hadi oturup çaylarımızı içelim, yoksa soğuyacaklar.”

Kope baston yutmuş gibi yürüyerek kare şeklindeki beyaz masaya oturdu.

“Geçti, geçti, tatlım.” Marna omzunu sıvazlayıp önüne sıcak bir fincan çay koydu. “Seni zavalıcılık, bizim gibilerle takılmak zorunda kalıyorsun.” Bana göz kırptı.

Kope bakışlarını önüne indirdi. Sohbeti gene rahat edemeyeceği alana çevirmeyeceğimize inanmadığı ortadaydı.

Çay tepsisinin kenarındaki kitabı elime aldım. İşaret diliyle ilgili bir kitaptı.

“Aaa,” dedi Marna, çayından minik bir yudum alırken. “Öğreniyoruz bakalım! Bence siz de öğrenmelisiniz. Blake ve Kai, babaları duyma mesafesinde mi değil mi emin olamadıkları zamanlar kullanmak için öğrenme fikrini ortaya attı.”

“Çok tehlikeli ama zekice,” yorumunu yaptı Kope.

“Değil mi?” dedi Ginger. “O ikisinin aklına geldiğine inanamıyorum. Marna ile ikimiz küçükken oyun oynarken aramızda birkaç işaret belirlemiştik ama bu daha iyi.”

“Sizce fısıldayan ruhlar işaret dilini öğrenmiş olabilir mi peki?” diye sordum.

“Eh, elbette onların önünde kullanmayız,” dedi Ginger. “Sadece Düklerin yakında olduğu ama bizi göremeyecekleri zamanlar için. Kendi dilimizi geliştirmeyi düşündük ama o da çok uzun sürer.”

Başımla onayladım.

“Artık her cümlesinde küfür olmadığı için Kaidan zor günler geçiriyor,” diyerek gülümsedi Marna. “Küfürler için işaret bulacak ya da kendi uyduracak, kafaya koymuş.”

“Gerçekten mi?” diye sordum. “O kadar çok küfür etmez aslında.” Esasında, arada bir birkaç kelime ağzından çıktığını duymuştum. Marna ve Ginger şaşkın şaşkın bana bakıyorlardı.

“Ne oldu?” diye sordum.

Önce kıkırdamaya başladılar, Marna eliyle ağzını kapatmaya çalışıyordu. İkisi göz göze gelince makaraları

koyverdiler. Birbirlerini gaza getirip tepine tepine güldüler. Kope'a döndüm, ikisini seyrederken her zamanki ağırbaşlı tavrını koruyordu. Yüzüme bakmadı. Marna kafasını iki yana sallayıp kahkahaların arasından bir şeyler söylemeye çalışıyordu.

“Kusura bakma tatlım ama Kaidan hayatımda tanıdığım en ağzı bozuk adamdır!”

İki kardeş yine kıkırdadı. Cildim utançtan yanıyordu.

“Ama hiçbir zaman...” Cümlemi kahkahalarının ortasında havada bırakıp küçüldükçe küçüldüm. Üstüme çöken bu histen hoşlanmamıştım. Kıskançlık mıydı? Kai'nin benim yanımda küfür etmemesini, onların yanında kendi olabilirken benim yanımda olamamasını kıskanmak ne kadar zavallıcaydı. Marna derin bir nefes alıp kendine hâkim olmaya çalışarak elime uzandı.

“Bozulma lütfen. Sadece fikri bile...”

Kai'nin böyle davranmasının nezaket ve saygıdan ileri geldiğine inanmak istedim fakat ikizleri görünce Kaidan nabza göre mi şerbet veriyor diye merak etmekten kendimi alamadım. Birlikte geçirdiğimiz o kısacık zamanın bir anının bile sahte olduğunu düşünmek istemiyordum.

Çay takımına bakakaldım. Onunla ülkenin bir ucundan diğer ucuna arabayla gidişimizin üstünden on beş ay geçmişti. Neden şimdi içime oturuyordu? Ayrıca ikizler artık sırtımayı kesse iyi olurdu.

“Senin önünde küfür etmek yanlış bir davranış gibi geliyor insana,” dedi Marna. “Sanki odada tatlı bir nine var.”

Müthiş bir masumiyetle söylemişti ama gözlerim kocaman açılmıştı.

“Nine mi?”

Ginger çok eğlendiğini saklamaya çalışmadı.

“Ah, hadi dök içini rahatla,” dedi Marna kardeşine. “Sen bile, Anna yanıımızdayken ağzını tutuyorsun.”

Ginger kaşlarını çatıp yorum yapmadan omuz silkti.

Kope, “Anna,” diyerek ona dönmemi sağladı. “Onlara anlatmaya hazır mısın?”

Eksik olmasın, Kope, o anki muhabbeti bitirip beni bu bataktan çıkarmak için ne diyeceğini iyi biliyordu. Derin bir nefes aldım. Odaklanma zamanıydı. Kope’a kafa salladım ve gözlerimin içindeki minneti görür diye umdum. Nefesimi verdim, Kai hakkındaki beynime hücum eden tüm düşünceleri bir kenara koymaya çabaladım.

İkizler nihayet gülmeyi kesmişti ve dinlemeye hazır bekliyorlardı.

“Hani size California gezim sırasında vefat eden bir rahibeden bahsetmiştim, hatırlıyor musunuz?”

İkisi de başlarıyla onayladı.

“Şey, bu yaz ruhu bana geldi...”

Meleksi Nef ruhundan ve kehanetten onlara bahsettiğim sırada ikisi ne gözlerini kırptılar ne de kıllarını kıpırdattılar. Sözlerim bitince birkaç dakika sessizlik oldu.

Nihayet ilk Marna konuştuğunda sesi öyle ince ve çocuksuydu ki yüreğim parçalandı. “Gerçekten tamamen gidecekler mi? Artık çalışmak zorunda kalmayacak mıyız?”

Sesi çatlayınca Ginger ona sarıldı. Sinirleri boşalan Marna sarsıla sarsıla ağladı. Kendi gözlerini yakan yaşları kovmaya çalıştım.

“Gerçekten gitmiş olacaklar,” diye söz verdim. “İkiniz de özgür olacaksınız.”

“Ne yapmamız gerekiyor?” diye sordu Ginger. Marna, masadan aldığı fildişi rengi kumaş peçeteyle gözlerini sildi.

“Henüz uzun vadeli bir plan yok,” diye açıkladım. “Sadece hazır olmamız lazım, her an birleşip savaşmaya hazır olmalıyız. Nasıl hareket edeceğiz, bilmiyorum. Ama ben buradan ayrıldıktan sonra bu konuyu konuşmanız kesinlikle yasak. Başkalarına söyleyemezsiniz. Babam beni güvenli olduğunu bildiği yerlere gönderiyor.”

Onlara Suriye gezisini anlattım. İkisi de iyi dinleyiciydi, kendilerini kaptırıp bir sürü soru sordular. Heyecanımı birileriyle paylaşabilmek çok güzeldi. Düklerin burnunun dibinde yaptıklarımız ve planladıklarımız eşi benzeri görülmemiş şeylerdi. Nefler hiçbir zaman onlara karşı tek vücut halinde hareket etmemişti. İhtimaller hepimizin başını döndürmeye yeterdi.

“Hâlâ bizimle taraf olacak başka Nefler bulmaya çalışıyoruz. Blake’i ve Kai’yi görmem lazım. Biliyorum, harekete dâhil olurlar ama kehaneti öğrenmeleri gerek.”

Düşünceli bir sessizlik oldu. Sinirlerim, Kai’yi yeniden görme düşüncesiyle gerim gerim geriliyordu adeta. Ginger beni süzdü. “Onu sevmene asla izin vermeyeceğinin farkındasın, değil mi?”

Sözle yumruklama konusunda kimse Ginger'ın eline su dökemezdi.

“Biliyorum, evet.”

Kollarını göğsünde kavuşturdu, tek omzunu kaldırdı ve sanki Kaidan'ı hiçbir zaman, onun anladığı şekilde gerçekten anlayamazmışım gibi dik dik baktı bana. Belki de haklıydı.

Çünkü zihnim, onu sevmeme izin vermeyeceğini bilse de kalbim umut etmeyi sürdürüyordu.

Masada karşımda oturan Kope'la göz göze gelince ikimiz de bakışlarımızı kaçırdık.

“Uyuz Astaroth burada yokken, birlikte eğlenceli bir şeyler yapalım hadi!” Marna kolumu yakalayıp dikkatimi başka yöne çekti. “Hadi tırnaklarımızı yapalım!”

Veronica'ya asla söyleyemezdim. Marna ile onu aldattığımı bilse, alevler içinde infilak ederdi.

“Siz hanımlar keyfinize bakın,” dedi Kopano, sesi yorgun çıkmıştı. “Ben otele gidiyorum.”

“Ah, Kope, özür dilerim!” diyerek güldü Marna. “Erkekler de tırnaklarına bakım yaptırır, biliyorsun ki.”

Kopano ayağa kalktı. “Erkenden yatmak bana iyi gelir.”

“Emin misin?” diye sordum. “Başka bir şey de yapabilir-dik.” Nasıl hissettiğini biliyordum –uçuş sersemliği etkisini gösteriyordu, ama ben şu anda heyecandan uyuyamazdım.

“Eminim.” Kapıya doğru giderken bize başını eğerek selam verdi.

“Yarın sabah siz dönmeden uğrayıp seni görürüm,” dedi Marna. “Otel bilgilerinizi bana mesaj at.”

Kopano yorgun bakışlarla hafifçe kafa sallayıp gidince içimden bir şeyler koptu.

Kopano yanımızdan ayrılınca Marna bana manalı bir bakış fırlattı, ben de kafa salladım. Konuşacaktık. Çantalarımızı aldık, fakat Ginger hâlâ derin düşüncelere dalmış oturuyordu.

“Geliyor musun, Gin?” diye sordu Marna.

Ginger bana döndü. “Bu akşam güvenli diyorsun yani?”

“Hı hı.” Babamın casuslarından bahsettim, bir tehlike çıkarsa bize haber verirlerdi.

“Siz ikiniz gidin,” dedi Ginger. “Sanırım bu akşamı tek başıma geçirmek istiyorum.”

Anne ayı, yavrularını gözünün önünden ayırıyordu. Şok edici bir olaydı bu.

Marna hayretler içinde kaldı. “Eğer eminsen...”

Ginger dalgın dalgın evet dedi, elini havada sallayarak bizi kovdu, çoktan rahatlama moduna girmişti; ayağa kalktı, uzaktan kumandayı alıp koltuğa yayıldı. Marna omuz silkip koluma girdi, seke seke yürüyerek beni dairelerinden çıkardı.

“Bu gece otele dönme,” diye diretti. “Benimle kal!”

“Tamam,” diyerek kabul ettim. Güzellik salonuna gide-
ne kadar çene çaldık.

Manikür, pedikür yaptırıp barda bir sepet dolusu patates kızartması yedikten sonra eşyalarımı almak istediğim için

gece karanlığında otelin yolunu tuttuk. Sonbahar serinliği kendini belli ederken ceketimi iyice kapattım. Canlı müzik yapan bir barın önünden geçiyorduk.

“Ben İngiltere’de yaşayabilirmişim,” dedim.

Marna tekrar koluma girdi. “Aynen, bayılırsın buraya.”

Bir dakika konuşmadan yürüdük.

“Sence Kaidan’ın nesi var?” diye sordum.

Başını iki yana salladı. “Hiçbir fikrim yok. Zirveden sonra hepimiz çok sarsıldık ama en kötümüz oydu. Belki de asi bir dönemden geçiyor.”

“Aptalca bir şey yapmasını istemiyorum,” diye fısıldadım.

“Biliyorum. Sınırlarını test ediyor sadece, eminim iyidir. Merak etme, tamam mı?” Kolumu sıktı, ben de onun kolunu sıktım.

Otelden çantamı alıp metroyla Marna’ların evine döndük.

“Kope’la seyahat etmek nasıl bir duygu?” diye sordu, metrodan inip yukarı doğru çıktığımız sırada.

“Harika. Hatta benimle biraz sohbet etti. Suriye’de çok iyiydi. Onu görmem lazımdı.”

Bir sokak kemancısının yanından geçtik. Havada hüznü, değişik bir nota gezindi. Adamın açık keman kılıfına birkaç bozukluk attım.

“Senden hoşlanıyor, biliyorsun ki,” dedi Marna.

Bir an için kemancıdan söz ettiğini sandım. Kope’u kastettiğini anlayınca yüreğime bir ağırlık oturdu. “Biz arkadaşız. Tek istediğim bu.”

“Tamam,” dedi Marna sessizce. “Anlıyorum.”

Fakat ben açıklama ihtiyacı hissettim. “Bazen bu halini unutuyorum,” dedim. “Ve Jay’e ya da Blake’e dokunduğum gibi ona da dokunuyorum. Ama bir tuhaf! Kasılıp kalıyor, ben de kendimi kötü hissediyorum. Sana da olur mu hiç öyle?”

Marna sırtıttı. “Yok. Çünkü benden hoşlanmıyor. Sanırım içinde birikmiş bazı cinsel saldırganlık dürtüsü var ve dışarı çık...”

“Marna!” diye ciyaklayıp kalça attım.

“Tamam, tamam, sustum.”

Evlerine döndüğümüzde Ginger odasında, hararetli hararetli konuşuyordu.

Marna ağzını oynatarak, “Blake,” dedi. Ginger içeri girdiğimizi duymuş olmalıydı, çünkü sesi kesildi.

Marna ve ben geç saatlere kadar yatmayıp muhabbet ettik.

Ciddileştığımız bir sırada Marna, Jay konusunu açtı.

“O yılbaşı gecesinden dolayı sana bir özür borçluyum. Fısıldayan ruhlar geldiğinde Jay’in üstünde çalışmak çok uygundu ama arada fazlası olduğunu da bilmelisin.” Marna yorganı çekiştirdi, utana sıkıla anlatıyordu. “Bana çok şeker davranıyordu, çok gerçektir, çok şirindi. Onu öpmek istedim. Ciddi ciddi. Hayatım boyunca o şekilde hoşlandığım tek erkek o.”

“Sorun değil,” dedim. O geceye dair olumsuz hislerimi uzun zaman önce bırakmıştım ve hep Marna onun hakkını da ne düşünüyor diye merak ediyordum. Marna’ya her şeyi anlattım –Jay ve Veronica’nın sonunda barıştığını, çıktıkla-

rını ve üniversiteye başlama dönemini atlatabileceklerinden emin olmadığımı söyledim. Veronica bugünlerde sıkkın ve mutsuz görünüyordu.

Marna beni dinlerken yer değiştirip yanıma oturdu ve ben konuşurken saçımla oynadı. Lafım bitince başını omzuma koyup iç çekti.

“Arkadaşının arkasından konuşmak istemem Anna, ama bence insan ırkında, kızlar aşkı çok hafife alıyor. Her şeyin sürekli çılgın ve gamsız yaşanmasını istiyorlar. Biraz fazla rahata erseler ya da biraz emek sarf etmeleri gerekse, fırlatıp atıyorlar. Jay gibi bir çocuk tarafından sevilme için her şeyimi verirdim. Eh, gerçi davulun sesi uzaktan hoş gelirmiş, değil mi?”

Marna yanağıma bir öpücük kondurunca ona iyi geceler diledim. Işığı söndürdü, yumuşacık yatağına kıvrıldığında omzumda bir serinlik hissettim. Elimle yoklayınca tişörtümün nemlendiğini anladım. Başını oraya koyduğunu hatırlayınca anladım. Bunlar Marna’nın gözyaşlarıydı.

Aşkta bir şansı olmasını istiyordu işte. Hepimiz istiyorduk. Aşk, hayatta olmanın özüydü. Fakat hiçbirimiz bir ilişkinin o evrelerinden geçip atlatma ve birisiyle o rahat alanda kendimizi bulma fırsatına sahip olmayacaktık. Hiçbir zaman gerçekten kıymetini bilip bilmeyeceğimizi öğrenemeyecektik. Yana dönüp dizlerimi karnıma çektim, parmaklarımı kenetleyip alnıma koydum.

Beni kullanıp bunu mümkün kılın. Yalvarıyorum, yakında olsun. Ve hepimize bir yaşama şansı verin.

Kış

Lise Son Sınıf

DOKUZUNCU BÖLÜM

EN GÜNEYDEKİ DİYAR

Noel'e üç gün kala babam benimle temasa geçti. Tam da dünya üstünde, ittifak kurabileceğimiz başka Nefler var mı diye merak etmeye başlamıştım. Ertesi günkü seyahat ayrıntılarını yolladı, Yeni Zelanda'ya denk gelen ikinci molamızdan önce Kope ve benimle buluşup kısa bir bilgi vereceğini eklemişti. Avustralya'ya gidiyorduk! Babam orada yaz mevsiminin yaşandığı konusunda beni uyardı, o yüzden sırtımdaki kazakları ve paltoları bırakacaktım.

Birinci kısa aktarmamız Los Angeles'taydı, içim sıkıştı. Kai'ye çok yakın olacaktım ama onun ruhu duymayacaktı.

Sırf endişelendiğimden babama, ikizlerden Kaidan'ın çalışmadığını öğrendiğimi söyledim. Homurdanarak hiç bulaşmayacağı ama bir şey duyarsa haber vereceği yanıtını verdi. Babam L.A.'de daima fısıldayan kötü ruhların cirit

attığını bildirdi, o yüzden beni oraya göndermeden önce zamanlama çok iyi seçilmeliydi.

Sabırlı olmaya çalışmak iğrençti. Zaman benimle alay ediyordu sanki. Şimdi de tatil dönemi gelmişti.

Noel boyunca şehirde olmayacaktık. Bayramı hiç Patti'den uzak geçirmemiştim. Onu yalnız bırakmak hiç hoşuma gitmiyordu –özellikle de süsler asılı olmadığı için çok kasvetli görünen evimizde. Fakat Noel'i kutlarken yakalanma riskini göze alamazdık.

Patti beni havaalanına götürmeden önce yatağının üstüne bir hediye bıraktım o görmeden –onun hakkında sevdiğim yüz şeyle beraber melek şeklinde bir kolye. Listemin bazı maddeleri aptalcaydı, eski anılar ya da sırf onun anlayacağı esprilerdi ama ben yokken defalarca okuyup duracağını biliyordum.

Kope tıpkı bir önceki sefer gibi uçakla geldi, Atlanta Havaalanı'nda buluştuk. Uçuşumuzun ilk ayağında, her zamankinden daha sessizdi. Belki de en son görüştüğümüzde Kai'ye olan hislerimle ve kendimle ilgili hem ona hem de ikizlere çok fazla şey anlatmışım. Sessiz olmasını sorun etmiyordum gerçi. Ayrıca gerçeğin ortaya çıkmasına da seviniyordum.

L.A.'de aktarma yaparken çok şükür, Kaidan'a ne kadar yakın olduğumu düşünemeyeceğim kadar az vaktimiz vardı. Kope çaktırmadan bana bakıp duruyordu ama ben konuşamayacak kadar dalgındım.

Dünyanın çevresinde maceradan maceraya koşuyordum

ama Kaidan'ın hiçbir fikri yoktu. Uzun zamandır beklemeydim sanki hayatıma devam etmeyi reddediyor, son zamanlarda da onsuz savrulup duruyordum. Her yeni olay ve yolculukla, kendimi ondan biraz daha uzaklaşmış hissediyordum.

Uçağın camından dışarıyı seyrettim, okyanusun tepesinden aşacağımız uzun mesafeden önce kurak tepelere sessizce selam verdim.

Yeni Zelanda'ya ayak basmamızla, uçuş sersemliği çöktü üstüme. Biyolojik saatim allak bullaktı; çok şükür yolculuk sevinci ağır bastı. Kope ve ben havaalanındaki restoranda köşedeki bir masada bekledik, babam bizimle burada buluşacaktı. Bizi fazla bekletmeden topuklarını tıkırdata tıkırdata geldi. O devasa çelik tabanlı botlarıyla metal dedektörlerinden nasıl geçmişti, anlamıyordum. Ayağa kalkıp kalın beline sarıldım.

“Yolculuk iyi miydi?” diye sordu.

“Şahane!” dedim.

Üçümüz masada kafa kafaya verdik, babam gene kahverengi bir zarf çıkardı. Hiç vakit kaybetmiyordu.

“Hırs Dükü Mammon'un oğlu. Adı Flynn Frazer. Yirmi altı yaşında.”

Parlak kızıl saçları kısacık kesilmiş ve burnu hafiften yamuk genç bir çocuğun fotoğrafını çıkardı. New York'taki o iğrenç zirvenin girişinde üstümüzü arayan fedaiyi hemen

tanıdım. Flynn kocaman ağızlıydı, gülüşü bulaşıcıydı. Başka çocuklarla beraber bir kum torbasının yanında dikiliyordu, spor salonundaydı galiba. Parlak kumaştan kırmızı bir şort ve kolsuz beyaz tişört giymişti. Diğer çocuklara nazaran boyu daha kısaydı ancak güç kuvvet diye bağırarak bir adale yapısına sahipti. Dişlerinden biri diğerlerinden bariz daha beyazdı.

“Takma dişi mi var?” diye sordum.

“Muhtemelen,” diye cevap verdi babam. “MMA dövüşçüsü. Yani karışık dövüş sanatlarını biliyor. Avustralya’nın şu anki yarı ortasıklet şampiyonu... Hiçbir karşılaşmayı kaybetmemiş. Oradayken kendiniz göreceksiniz.”

Dudağımı ısırdım. Dövüşmek, spor için bile olsa tüylerimi diken diken ediyordu.

“Yarı ortasıklet nedir?” diye sordum resimleri Kope’a uzatarak.

“Hafifsıkletle ortasıklet arası sıklet. Altmış yedi kilo civarındır. Günahı, tahmininden farklı biçimde beliriyor. Altın ve mücevher edinip saklama konusunda babası tam bir ejderhadır ama bu çocuğun o taraklarda bezi yok. O ilgi ve statü hırsı ve açlığı içinde. Özellikle rütbesi ve şanı söz konusu olduğunda çok hırslı, gerek ringde dövüş kazanmak, gerek kadınlar konusunda nam salmak olsun.”

“Ben galiba onu tanıyorum,” dedi Kope. “Dövüş sergileyerek Dükleri eğlendirmeye zorlanan çocuk muydu?”

“Hı hı, ta kendisi. İşte hikâyesi. Flynn’in günahı ancak rekabete dayalı bir eylem yapıyorsa başgösteriyor. Gözünü

hırs bürüyor, sanki bu onun ödülü ve sahip olmak zorunda. Boks meraklısı babası, Flynn on dört yaşındayken şansını denemesini istemiş. Çocuk çabuk kapmış. Mammon da diğer Düklerle onu methetmiş. Flynn on dokuz yaşındayken Hırsızlık Dükü Shax, Mammon’la iddiaya girip Flynn’in, oğlu Erik’i yenemeyeceğini söylemiş. Erik o sırada Atlantic City’de yirmi bir yaşında bir boksörmüş.” Babam durdu, arkasına yaslanıp kollarını göğsünde birleştirdi. Karnıma kramp girdi.

“Çok uzun zamandır bir Nef, Düklerin elinde zalim bir akıbete uğramamıştı. Bu tür olaylar eskiden hep olurdu, çok sayıda çocuk aynı anda yok olurdu. Her neyse. O sene yıllık zirve Avustralya’da toplanıyordu ve iki oğlanı, dövüşmeleri için getirdiler. Erik uzun süre öndeydi ama Flynn avantajlı konuma geçince iradesini tutamadı.”

“Onu öldürdü,” diye fısıldadım. Babam onaylayarak çenesini kaldırdı.

“Geçen hafta Erik’in ölüm yıldönümüydü. Flynn’in başına bir casus taktım ve arabasıyla seneler önce Erik’in cesedini fırlattıkları kayalığa gittiğini öğrendim.”

Zarftan ikinci resmi çıkardı.

Flynn deniz kenarında oturuyordu, yüzlerce metre aşağıdaki denize doğru inen kayalar umurunda bile değildi. Bacakları iki yana açıktı, yüzünü avuçları arasına almıştı. Yas ve pişmanlığı karşısında resme bakamadım, geri çekildim. “Dış kabuğu biraz serttir, Anna ama ondan korkma. Sonellion’un kızından daha kolay razı olur.”

Öyle olmasını umuyordum.

“O nasıl?” diye sordum. “Fısıldayan ruhlar onu yokluyor mu?”

“Dayanıyor.”

Kope ile birbirimize baktık. Keşke bu planlama süreci çok uzun sürmeseydi. Babam Flynn’in boks karşılaşmasına biletlerimizi, kulise iki giriş ve Flynn’in ev adresini uzattı, sonra alnımdan öpüp veda etti.

/ Uçuşun en son ayağı olaysız geçti, minik bir sıkıntı dışında. Kope da ben de uykusuzluktan sanrılar içindeydik. Sütü kahvemden ona bir yudum içirmeye çalıştım, bir doz kafein alıp kabinin içinde duvardan duvara çarpmasını izlemek istiyordum. Bardağımı dudağına götürme girişimlerimi gülererek engelledi. Ardından hiç huyu olmayan bir biçimde belimi dürtükleyince ciyakladım. Yan sıramızda oturan, yaşlı amcalar bize kınayarak bakınca geri çekildim.

“Karşılıklı o zaman,” dedi Kope. “Sen benim yeşil çayımdan bir yudum al, ben de senin... şekerli çamurundan.”

“Anlaştık!”

İçeceklerimizi değiştirdik ve doğal, acı tadı almamla öğürmem bir oldu. Kope da aynı şekilde yüzünü buruşturdu.

Ben, “Bunda hiç şeker yok!” diye bağırırken o da, “Bu şerbet gibi!” dedi.

Biraz daha gülüştükten sonra sakinleştim ve ödevime odaklanmaya çalıştım. Biraz zaman aldı ama bitirdim, son-

rasında inişe geçene dek uyudum. Uyandığım zaman pencereden Melbourne şehrini gördüğüme sevinmiştim: Mas-mavi okyanus boyunca toplanmış yüksek yüksek binalar. Sular ışıldayıp bize göz kırpyordu.

Georgia'da bıraktığım dondurucu havadan sonra Avustralya'nın yaz mevsimi hoş bir değişiklikti. Son moda otelimizde insanlar çok arkadaşı canlıydı, bahşış kabul etmiyorlardı. O şahane aksanlarını duyunca pişmiş kelle gibi sırtıyordum, gerçi teknik açıdan aksanlı konuşan kişi bendim.

Resepsiyonda işimizi hallettikten sonra elime mühürlü, küçücük bir kutu verdiler.

“Sizin için gönderildi, hanımefendi.”

Görevliye teşekkür edip kutuyu cebime attım.

Kope ve ben aynalı asansörle beşinci kata çıktık. Acil bir durum olursa diye, birbirimize odamızın yedek anahtarını verdik.

Kaçta buluşacağımıza karar verdikten sonra, ayrı ayrı yolumuza gittik. Odanın içinde ilk dikkatimi çeken şey, devasa yatağın yastıklarına bırakılmış çikolatalardı.

“Evet!” Aşırı büyük yorganın üstüne cup diye atladığım gibi çikolataların ikisini de peş peşe yuvarladım. Sonra doğruldum, bağdaş kurdum ve bana bırakılan kutuyu açtım. İçinde küçücük siyah bir hançer ve kını duruyordu. Sırıttım. *Teşekkürler baba.*

Yorgundum ama adrenalin doluydum, böylece odayı

keşfetmeye koyuldum. Devasa ahşap dolabı açtım, içinden televizyon çıktı. Bir sonraki dolapta mini buzdolabı vardı. Çömeldim, boş olacağını düşünerek dolabı açtım. Ama boş değildi.

İçki doluydu.

Kalbim küt küt atmaya başladı, ellerim terden yapış yapış oldu.

Bakmaktan zarar gelmezdi...

Yere oturdum, minik bir tekila şişesini çıkarıp avucumun içinde salladım. Vücudun farklı tip özlemlere benzer tepkiler vermesi ne tuhaftı; ister bir maddeyi canınız çeksin, ister şehvetiniz kabarsın: Kan dolaşımı ve nefes hızlanıyor, deri ısınıyor, avuçlar terliyordu. Altın rengi içeceği yavaşça yerine geri koydum, şişelerin birbirine vurup çınlamalarına bayılıyordum.

Duvarın diğer tarafından hafif bir tıklama geldi, dolabı hızla kapatıp yerimden fırladım. İşitme duyumu duvardan geçirip genişleterek “Kope?” diye fısıldadım.

“Anna? Uslu duruyor musun?” Sesinde alaycı bir tını gizliydi. Şişeleri duymuştu. Aaah! Aman ya, diğer Nefler etrafı dinlemeye hiç mi ara vermezdi?

“Immm,” diye kekeledim. “Sadece bakıyordum, Sayın Şartlı Tahliye Memuru.”

Kıkırdadı.

Bir yudum bile içmezdim ama hayalini kurduğum su götürmez bir gerçektir. “Şimdi duşa gireceğim.”

Devasa küveti ve süslü püslü sıvı sabunları görünce kö-

pük banyosu yapmaya karar verdim. Sıcak suyun içinde uzanırken içimden Lascivious'ın yeni şarkısını mırıldandığımı fark ettim. Bu olmazdı. Ben de aklıma ilk gelen şarkıyla değiştirdim: Jay'ın bize arabasında dinlettiği o kısa pop şarkısıyla. Derken feci bir düşünceyle durdum. Acaba Kope küvetin içinde sular şırıldatarak şarkı söylememi dinliyor muydu? Artık onu da yapmazdı, değil mi? Düşünceyle tüylerim diken diken oldu. Artık iyice paranoyak olmuştum. Köpüklere gömülüp ağzımı kapattım.

Ellerim buruşana kadar suda kaldıktan sonra otelin kabarık bornozuna sarındım. Babam maçı izlemeye giderken güzel giyinmemizi söylemişti. Noel arifesi şerefine bir boks karşılaşması yapıliyordu. Yanımda esnek kumaştan, siyah, diz boyu bir etek ve üstüme oturan bordo bir bluz getirmiştim. Kötü bir seçimdi. Kılıcın kabzasını nereye sokacaktım? Hançeri iç bacağıma bağlamıştım zaten. Kabzayı da bileğime takamazdım, belime taktığım zamansa eteğin kumaşının altından kocaman potluk yapıyordu. Kope benim yerime tutmak zorundaydı. İşitme duyumu odasına kadar genişlettim.

“Hey, Kope?” Cevap yoktu. İşitme duyum odasını taramı, ta ki sonunda boğuk bir müzik duyana kadar, sesi açık bırakılmış radyoya benziyordu. Müziğe odaklandım ve klasik müzik olduğunu zar zor anladım, enstrümantaldı. Yüreğim ağzımda Kopano'ya bir kez daha seslendim.

Uyuyakalmış olamazdı. Bir yere gitse bana haber verirdi. Banyosuna ve koridorun sonundaki soğuk içecek maki-

nesine kulak verdim. Hiçbir şey yoktu. İkimizin de odasının anahtarını alıp alelacele kısacık koridoru geçip hafifçe kapısını tıklattım. Yine ses yoktu.

Bir elimle deri kılıfında duran kılıcın kabzasını tuttum, diğeriyle de odanın anahtarım kilide sokup yavaşça kapıyı açtım. Loş odaya doğru çekingence bir adım atıp ayağımla kapıyı ittirdim. Yatağın önünde gördüğüm manzara karşısında kıpkırmızı oldum. Kope iyiydi. Meditasyon yapıyordu. Klasik müzik çalan kulaklık takmıştı. O anda odayı terk etmeliydim ama böyle mahrem bir anındaki dingin hali beni çarpmıştı. Dizlerinin üstündeydi, topuklarının üstüne oturmuş, başını saygıyla öne eğmişti. Lacivert bir eşofman altı giymişti ama ayakları ve üstü çıplaktı. Kollarındaki kaslar şişmişti, sırtı ise adeta kas yığınıydı.

Asıl nefesimi kesense yerde o şekilde tamamen kendinden geçmiş halde mütevazı bir sunak gibi adanmış duruşuydu. İri yarı, güçlü bir erkeği diz çökmüş görmek, bencil kibrinden arınmış, kuvvetli varlığıyla meditasyon yaparken görmek bir kadını hayranlıktan ağlatmaya yeterdi.

Epeyce bir zaman bakakaldım. Derken ben geriye doğru bir adım atınca başını kaldırdı ve göz göze geldik. Açık renk gözlerinde şaşkın bir ifadeyle kulaklıklarını çıkardı.

Nasıl da fena yakalanmıştım.

“A-affedersin,” dedim. Geri geri çekilip kapıyı kapattım, kesik kesik soluk aldım. Kope’un arkamdan kapıyı açtığını ve telaşla dışarı çıktığını duydum. Dönüp baktığımda vücudu karşısında gözlerim yuvalarından fırlamış olacak ki

çıplak göğsüne şöyle bir baktıktan sonra hemen odaya dönüp üstüne bir gömlek geçirdi. Hole çıkmasını beklerken kalbim utançtan küt küt atıyordu.

“Bir sorun mu var?” diye sordu.

“Hayır. Özür dilerim. Ben sadece, bana cevap vermedin de, bir şey oldu zannettim.”

Kope rahatladı. “Seni uyarmalıydım. İşitme duyumu bir tek o zaman bloke ediyorum. Seni korkutmak istemedim.”

“Sorun değil,” diye fısıldadım. “Vaktin olduğunda biraz içeri gelebilir misin acaba? Sana bir şey sormak istiyorum.” Neyle ilgili olduğunu göstermek için kılıcın kabzasını kaldırdım.

“Şimdi gelebilirim.” Peşimden odama geldi.

Küçük bir masada birbirine bakan iki sandalyede karşılıklı oturduk. Derin bir nefes aldım ve yarı çıplak Kopano görüntüsü zihnimde dans ederken kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalıştım. Ona o gözle bakmıyordum aslında ama böyle bir manzaradan etkilenmemek zordu. *Tamam, senden konuşmanı bekliyor, Anna. Toparlan.* Hafifçe öksürdüm.

“Sakıncası yoksa bu gece kabzayı sen taşıyabilir misin? Ben bu kıyafetle takamayacağım.”

Kopano hiç tereddüt etmeden cevap verdi. “Şeref duyayım.”

“Teşekkür ederim. Bir de merak ettiğim bir şey daha var... biraz garip. Kabzayı kılıfından çıkarıp tutmayı dener misin?”

Kılıcın kabzasını kılıfıyla beraber Kopano'ya verdim.

Meraklı meraklı bana baktı ama sorgusuz sualsiz güvendiğinden keseyi açtı, kabzayı dışarı çıkardı. Narin ellerinin arasında tuttu, huşu içinde evirip çevirdi.

“Bir şey hissediyor musun?” diye sordum.

Afallayarak karşılık verdi: “Nasıl bir şey?”

“Fiziksel olarak. Derini yakıyor mu mesela?”

Kaşlarını çattı. “Hayır.”

“Ah.” Rahatlamıştım. “Sen de idare edebilirsin diye düşünmüştüm.”

“Anna...” Kabzayı tekrar kılıfına koydu. “Hayatım değişmeden önce uzun yıllar her konuda gayet serbest davranmışım zamanlar oldu.”

Kope’un son derece kontrollü bir kişilik olmadığını hayal etmek çok zordu.

“Biliyordum galiba,” dedim, “ama sen şey, anlarsın ya, günahlarından arındığından beri...”

Hafifçe gülümseyip ayağa kalktı, kabzayı cebine soktu. “Belki de Erdem Kılıcı, Yaratıcısı kadar bağışlayıcı değildir.”

Kapıya kadar geçirdim onu, aniden bana dönünce az kalsın çarpıyordum.

“Anna...” Gözleri vahşi vahşi bakıyordu. Bir adım geri gittim.

“Efendim?”

Bakışlarını benden hiç ayırmadı. “Kaidan’la hâlâ konuşuyor musunuz?”

Bakışlarımı yere indirerek kafamı iki yana salladım. Bu soru beni çok yoruyordu. “Benimle konuşmuyor.”

“Ama onu hâlâ seviyorsun.”

Güçlkle yutkunup başımla onayladım, sonra tekrar göz göze geldik. “Hı hı.”

Kopano uzun bir süre sustu, ardından, “Ben biraz yürüyüşe çıkacağım ama telefonum yanımda. On iki otuzda görüşürüz,” dedi.

Kapıyı arkasından kapattı. Uzun bir süre alnımı kapıya dayayıp neden her şey bu kadar karmaşık diye düşündüm.

Saate bakınca daha yarım saatim olduğunu fark ettim. Pencereye yürüyüp perdeleri açtım. Melbourne çok güzel bir yerdi. Günlük güneşlik bir yaz günü, sokaklarda Noel süslerini görmek çok değişikti. Birkaç dakika sonra, kalabalıkta yürüyen tanıdık bir tip gözüme takıldı.

Kope. Tatlı Kope. Mutlu olmasını istiyordum.

Cep telefonunu çıkarınca içim içimi yedi. Acaba kimi arıyordu? Benim pencereme doğru bakınca hemen geri kaçarak saklandım. Derken, bir haddini bilmezlik ve paranoya anı içinde işitme duyumu camdan dışarı yükseltip Kope’un küçük bir sütunun önünde dikildiği noktaya çevirdim.

Hattan gelen cızırtı ve çalma sesini, sonra Kopano’nun yüz hatlarını –dolgun dudaklarını kaygıyla büzüştürmesini– sezdim. Derken İngiliz aksanlı bir erkek sesi cevap verince donakaldım.

Kopano, neden Kaidan’ı arıyordu?

“Kardeşim Kaidan,” diye selam verdi.

“Kope.” Kaidan biraz tedirgin gibiydi. “Herkes iyi mi?”

“Evet. Herkes çok iyi.”

“O zaman bu şerefi neye borçluyum?” Kai’nin sertleşip kabalaşan ses tonu biraz alaycıydı.

Kopano sessiz kaldı, sanki arama kararından dolayı pişman olmuş gibi kaşlarını çattı. Neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama hiç hoşuma gitmemişti.

“Anna onunla konuşmadığını söylüyor.”

Nefesimi tuttum.

“Yani?” diye sordu Kai.

“Yani...” Kope birkaç adım attı, durdu, avucunu alınına yapıştırdı. “Seni hâlâ önemsiyor. Senin ona karşı hissettiğini bilseydim keşke.”

“Seni hiç ilgilendirmez.”

Zar zor soluk aldım. Duyduğum şey gerçek olamazdı.

“İlgilendirir çünkü o çok üzülüyor. Eğer umurundaysa, Anna’ya söylemelisin. Eğer umurunda değilse de, onu serbest bırakmalısın.”

“Sen şansını deneyebilesin diye mi?”

“İstemiyorsan onun peşinde koşmam. Ama bana söylemen lazım.”

“Benim rızama ihtiyacın yok, Kope. Git, babasıyla konuş.”

“Lütfen Kaidan. Kavga etmek istemiyorum.”

“Tabii ki istemezsin. Söylesene; senin olayını öğrendi mi?”

Ne olayını öğrenecektim?

Kope heykel gibi donup kaldı. “Hayır,” diyerek derin bir homurtuyla fısıldadı.

“Dikkatli ol!” diye uyardı Kaidan ciddiyetle.

“Farkındayım, kardeşim. Şimdiyse senin dürüstlüğün lazım bana. Anna için neler hissediyorsun?”

TATLI TEHLİKE

Yüreğim gırtlığımın içinden fırlayacak gibi atarken bedenim hareketsizdi. Ona düşündüklerinin doğru olmadığını söyle... Umurunda olduğunu –hâlâ senin olduğumu söyle...

Kaidan'ın öfkeli kıkırdamasıyla tüylerim diken diken oldu. Sonra nihayet cevabını verdi. “Ona da açık açık söyledim; bizim bir geleceğimiz yok, dostum. O yüzden keyfine bak. Sana bol şans.”

Hiçbir duygu belirtisi olmayan son sözlerini de duyunca midem allak bullak oldu. Kaidan telefonu kapattı. Kope iç çekip başını öne eğdi. Bense şok içinde kayarak yere yığıldım.

Hayır! Olamaz, olamaz, olamaz. Çılgınlık atmak; yumruklar, tekmeler savurmak, bir şeyleri kırıp dökmek istedim.

Kaidan ciddi değildi –ciddi olamazdı.

Değil mi?

On beş dakika sonra Kope'la birlikte otelden çıkmam, Flynn'le tanışmaya gitmem gerekti ama zihnim tam anlamıyla darmadağınktı. Bu konuyu düşünemezdim –Kaidan'ın soğuk sesinin tınısını ve... ve... *yok*. Kaldıramazdım. Zihnimi boşaltmalı ve elimdeki göreve odaklanmalıydım. Özel hayatımın dramı, bir kenarda beklemek zorundaydı –sinir krizi geçirmeye vaktim olana dek, çünkü üstlendiğim görev tamamlanır tamamlanmaz beni bekleyen tam da buydu.

ONUNCU BÖLÜM

HAYALET

Kope ve ben, dövüş alanının içindeki merdivenleri sessizce çıktık. Yerimiz stadyumun ortalarına doğruydı, Flynn'in bizi tespit edemeyeceği kadar gerideydi. Birinci dövüş çoktan yapılmıştı, ikincisi de başlamak üzereydi. Yanlarından geçtiğimiz izleyiciler kaba sabaydı. Kope'la göz teması kurmamam için dikkatimi dağıtan her ayrıntıya minnettardım.

Aranın bitmesini beklerken hava enerji doluydu, kalabalıklar şampiyonluk dövüşü için hazırlanıyordu. Herkes "Hayalet" Flynn Frazer'dan bahsediyordu.

"Hayalet mi?" diye fısıldadım Kope'a, hâlâ suratına bakamıyordum.

"O kadar hızlı hareket ediyormuş ki, rakipleri asla geldiğini göremiyormuş," diye açıkladı Kopano.

Arkama yaslanıp seyrettim, odanın duygusal havası çok ilginç gelmişti bana. Sanırım bir boks karşılaşmasında, kana susamış negatif enerji görmeyi bekliyordum ama alakası yoktu. Mutlu bir kalabalıktı bu. Elbette parlak turuncular arasında birkaç tane kapkara aura geziyordu fakat genel his, hürmetli bir heyecandı. Alışkanlık gereği, kötü ruhları aradı gözlerim.

Işıklar kısıldı ve tepedeki hoparlörlerden bangır bangır müzik çalmaya başladı –Hard rock gitar nakaratlarıyla be-zeli, vurmah, kabilelere özgü bir ritimdi. Ben de herkesle beraber ayağa kalktım, Flynn’e bakmak istiyordum.

Önce rakibi çıktı ringe; mavi giymişti, topukları üstünde zıplıyor, havaya yumruklar atıyordu. Kafeslerle kapatılmış altıgene doğru sekti, içeri tırmandı ve havaya birkaç yumruk atıp köşede boynunda havluyla duran adamın yanına gitti. Kalabalıktan yuhalamalar yükseldi.

Maviyi seven yoktu.

Bir sessizlik çöktü, müzik yükseldi. Gözleri alev alev yanan, kırmızılar içindeki Flynn yavaş yavaş arenaya çıktığı saniye, ortam coştı. Ben de alkışlıyor, daha iyi görebilmek için öne eğiliyordum. Hayalet, ringe çıkmak için acele etmiyordu; deli deli bakan gözleri rakibindeydi, kocaman dudaklarındaysa tüyler ürpertici bir gülüş vardı. Korkutucu gözdağı verme mimikleri içinde ilk üçe girerdi bence. Resimlerindeki o büyük gülüşten eser yoktu.

Sunucu ringin ortasına geldi, ilk boksörü tanıttı, adamın adını anlayamadım. Fakat “Hayalet” Flynn Frazer’ı anons ettiği zaman, tezahürat çığlıklarına katıldım.

Karşılaşma başladığında da herkes ayakta kaldı. Flynn doğal bir karizmaya sahipti. Avlanmaya çıkmış zayıf, kırmızı bir panter misali rakibinin etrafında yavaş yavaş dolaştı. Bu arada mavili adam hoplayıp zıplıyor, bir tavşan gibi sağa sola sıçırıyordu. Flynn'in rakibi korkmuyordu ama herkes, korkması gerektiğini görebilirdi. Ben onun adına korku içindeydim mesela.

Flynn avıyla kedinin fareyle oynadığı gibi oynadı, adamın birkaç hamlesine izin verdi ama bu spor hakkında hiçbir fikri olmayan benim için bile, Hayalet'in fırsat kolladığı aşikârdı. Yoksa gösteri hemen sona ererdi. İlk raunt boyunca darbeler savuşturuldu, ufak tefek isabetler oldu, bloke edildi. İkinci raundun ortasında kalabalık huzursuzlanmaya başladı; yuh çekiyor, bir icraat görmek istiyorlardı.

Flynn insanları hayal kırıklığına uğratmadı. Adeta bir kavgaya gibi döndü ve rakibinin ayağına tekme attı. Onu yere yapıştırdığında kalabalık kükremeye başladı. Bir ara, diğer adam şaşırtıcı bir şekilde diziyle Flynn'in yan boşluğuna vurabildi. Artık iyice siniri kalkan Flynn, çevik bir hareketle diğer dövüşçüyü omuz üstü çevirdi, dirseğini bağrına bastırarak adamın üstüne oturdu ve yüzünü yumruklamaya başladı. Kalabalık çıldırıp nakavt diye tezahürat yaparken oldukça kaygılandığımı hissettim. Flynn pek duracak gibi görünmüyordu. Kazanma hırsı kabarmıştı işte. *Kazan ve oradan ayrıl, Flynn!* Rakibinin yüzünden oluk oluk kan akarken hakem sonunda Flynn'i adamın üstünden çekti de ben de yeniden nefes aldım.

Kope ile göz göze geldik. Maç sona ermişti. Gitme vaktiydi. Kapıya ulaşır kulise giriş kartımızı gösterdiğimizde Flynn kazanan olarak anons ediliyordu, hâlâ kendi sıkletinde yenilmemiş tek şampiyon ilan ediliyordu.

Köşeyi dönüp arkamıza baktık. Koridorda başka kimse'nin olmadığını görünce üstünde Flynn'in adı yazan kapıdan içeri girdik. Etrafımızı inceledik –bir nevi soyunma odasıyla giyinme kabini arası bir mekândı. Ortada iki ahşap bank birbirine paralel duruyordu.

Birdenbire Zania'nın gırtlığıma bıçak dayamış hali gözümün önünde canlanınca midem çalkalandı. Flynn, iki Nefin sürpriz ziyaretine nasıl tepki verecekti acaba? Elleri, ayakları onun silahıydı. Ayrıca Kope neden hiç gerilmiyordu? Başparmağımın tırnağını ısırduğım sırada beni süzdü.

Cebimde telefonum titreyince çıkarıp baktım. Babamdan mesaj gelmişti.

HEMEN saklanın!

Telefonu kor kömürmüş gibi elimden düşürüyordum az kalsın. Kim geliyordu? Ne kadar yakındılar? Binadan çıkmaya mı, yoksa saklanmaya mı çalışmalıydık? Mesajı Kope'a gösterdim. İkimiz de etrafımızda döndük, odaya göz gezdirdik, aynı anda kapalı dolabı görüp doğruca ona koştuk.

Ter ve çamaşır suyu kokan, küçücük temizlik dolabına ite kaka sığıştık. Kapıyı arkamdan kapattım. İçerisi zifiri karanlık ve daracıktı. Kapalı kapıya bakacak şekilde dönerken bir kovayı dürtmüş olmalıydım çünkü bir paspas sopasının duvara çarpma tangırtısı çıktı ve yüreğim ağzıma

geldi. Kope tam arkamdaydı, hızlı kalp atışlarını omzumda hissedebiliyordum. Kapının arasında çizgi kadar bir aralık bile yoktu. Dinleme yetimize güvenmek zorundaydık.

Arenadan inip yürüdüğümüz koridoru gözümde canlandırdım. İşitme duyumu o tarafa doğru yönelttim ve bir grubun Flynn'i tebrik ettiğini duydum. Sıra dışı bir durum yok gibiydi. Kısacık bir süre sonra Flynn insanlara, duş alması gerektiğini söyledi.

İkimizden de çıt çıkmıyordu artık, Flynn odaya girmişti. Sadece dinliyorduk. Çıplak ayakları yerdeki fayansta şap şap sesler çıkartırken Flynn köşedeki duşa doğru yürüdü. İnanılmaz bir hızla yıkandı, sonra giyindi. Yanlış alarm diye düşünmeye başlamışken kapalı kapıdan içeri leş gibi bir puro kokusu sızdı.

“Baba!” diye bağırdı Flynn. Yüreğime bir taş oturdu adeta. Kapının diğer tarafında bildiğimiz bir Dük duruyordu. Terlemeye başladım. Nasıl olmuştu bu? Çok şükür, Dük Mammon, o sinir bozucu bakire-kokusu alabilme yeteneğiyle Pharzuph gibi varlığımı sezemezdi.

“Beni şaşırttın,” dedi Flynn. “Manyak güzel bir dövüşü kaçırdın. Şahaneydi!”

Takdir eden babasına, en pis ayrıntıları sıraladı bir güzel. Çatlak sesli bir kahkaha işittim.

“Arabayla yaklaşırken dinliyordum ama görmenin yerini tutmuyor. Araba sergisi uykumu getirdi. Gösterdiklerinin yarısı bende var zaten. Artı, hayatında bu kadar kaknem, bu kadar çirkin servet avcısı kadını bir arada

görmemişsindir. Açgözlü kadınları severim bilirsin, ama tipleri de düzgünse, ha?”

Flynn kahkaha attı. Resimlerindeki yaraşan şen şakarak bir kahkahaydı bu. Babası da ona katıldı. Bu can ciğer tavırları hiç hoşuma gitmemişti.

“Bugün seni öğle yemeğine ve bir şeyler içmeye çıkarayım, oğlum. Birkaç kankanı da çağır. Kadınları birbirine katmak için bir grup genç holigan gibisi yoktur!”

Biraz daha şakalaştılar, bu arada Flynn pılını pırtısını topladı ve odayı terk ettiler. Arkadaşların davet edilmesine, toplanışına ve ardından arabaya binişlerine, birbirlerine bağırıp çağırarak kapıları kapatışlarına, gazlamalarına kulak kesildim. Kope ve ben donakalmıştık, en az yedi sekiz kilometre uzaklaşmalarını bekledik –Dük’ün işitme alanı dışındaydık kalmamızı yani. Başımı Kope’un göğsüne yaslayıp kalp atışımın yavaşlamasını sağladım.

Kıl payı atlatmıştık. Kıl payı. Babam nerden bilmişti? Fısıldayan iblislerinden biri Mammon’un geldiğini görmüşse, önce babama gitmektense, doğrudan beni uyarmaz mıydı? Yoksa babam da mı şu anda Avustralya’daydı? Eh, önemli değildi sanırım –sonuçta kriz önlenmişti. Bu tür ayrıntılara sonra kafa yorabilirdim. Şimdi, hiç dikkat çekmeden tabanları yağlamak gereki... Bu koku da ne?

Hızla akan düşüncelerim, havaya yayılan ve kemiklerimi zayıflatan yoğun, karamelimsi bir tatlılıkla kesildi. Bu kokuyu tanıyordum. Kope ilk tanıştığımız gün beni yere devirdiğinde aldığım kokunun aynısıydı.

Bilinçlenen bedenim kaskatı kesildi. Kopano'nun sırtıma değen geniş göğsünün, karın kaslarının ve kulaklarımla yüzümü okşayan sıcacık nefesinin farkına vardım.

Kokusu ve dokunuşu çok ama çok hoştu.

Şoktan hareketsiz kaldım.

Kapıyı aç ve ondan uzaklaş, Anna. Fark etmemiş gibi yap. Duygularımın yükseldiği anlarda koku alma duyumun çığırından çıktığım, şehvet dolu feromonların kokusunu alabildiğimi bilmiyordu Kopano.

Derken Kope'un, Kai ile sohbetini anımsadım ve ansızın bir yığın duygu seli bünyemi mahvetti. Hiçbir zaman sahip olmadığım bir şeye var gücümle tutunmanın verdiği o iğrenç histen nefret ediyordum.

Onu sevmene asla izin vermeyecek.

Nefret, damarlarımda akıyordu adeta. Hepsinden kurtulmak istiyordum. Ani bir öfke isyanı patladı içimde. Vücudum hâlâ Kope'unkine değerken başımı yavaşça çevirip ona doğru kaldırdım. Bir an o şekilde durduk, yüzlerimiz karanlıkta dip dibe, dingin bir şekilde bekledi.

"Selam," diye fısıldadım.

Kope cevap vermedi. Onun yerine havayı bir başka baş döndürücü koku cümbüşü doldurdu ve vücudumu ona doğru dönmeye zorladı. Adrenalin ve hızlanan nabzım sonucu uzanıp parmaklarımı ensesinde gezdirmeye başladım. Bunu yaptığımı inanamıyordum ama içimde genişleyen, karanlık bir şey vardı. Kopano'nun bedeni hareketsizdi, kaya gibi duruyordu.

Beynimde öylesine çok şey ayaklandı ki, duygularım kalbimi iğneledi, midemi dağladı. İstekler, ihtiyaçlar, karmaşalar, sevgiler, kalp kırıklıkları... hep birlikte yuvarlanan bir çığ şeklinde düşüp beni harap ettiler. Ya da belki korkusuz kıldılar.

Kopano'nun beni durdurmasını bekliyordum sanki –uçuş görevlisine yaptığı gibi başım yana çevirmesini ya da uzanıp kapıyı ardına kadar açmasını. Fakat yapmadı. Ben de nazıkçe boynunu kendime doğru çektim.

Kope infilak eden bir roket misali dolgun dudaklarını dudaklarıma bastırıp sırtımı kapıya yapıştırdı. Cevap vermeme fırsat kalmadan şaşkınlık içinde nefesim kesildi, parmaklarım gür saçlarını kavradı, üstüme yapışan bedeni karşısında hayret ve hayranlık içindeydim. Kendimi anın büyüüne kaptırdım. Birisi tarafından öpülmek şahane bir duyguydu –gerçekten öpülmek ama. Tutkusunun birazını bile içinde tutmayan birisi tarafından. Tıpkı benim gibi kendini salan birisi tarafından.

Bacağımı aldı, kalçasına doğru kaldırıp sardı. Ben de onu durdurmadım. Yumuşacık eli eteğimi şöyle bir itip uyluğumdan yukarı doğru tırmanmaya başladı.

Vay!

Vay!

Vaaaay!

İçinde bulunduğumuz durumun ağırlığı üstüme çöktüğü anda yüzümü geriye çektim.

“Kope?” Kesik kesik soluk alıyordum.

Boynumdan sertçe çekerek suratımı tekrar kendine yaklaştırdı bir daha öpmeye başladı, diğer bacağımı kavradı ve ayaklarımı yerden kesip beni iki eliyle tuttu. Hımmm... vay be!

“Be-bekle,” dedim, kekelercesine; elim ayağım birbirine dolaşmıştı.

Ağzımdan uzaklaşıp, sıcak yumuşak dudaklarıyla boynumu hırsla öpmeye başladı. Hafifçe inledim. Elleri ve dudakları kontrolden çıkmıştı; hiç ama hiç Kopano’ya özgü hareketler değildi bunlar.

“Dur biraz, Kope.” Onu ittirmeye çalıştım ama köprücük kemiğimin yolunu yarılamıştı, üstelik de kuvvetliydi. Gene ittim ama harekete geçmiş devasa bir kaya parçası gibiydi.

“Kope! Dur!” diye bağırıp kollarımla onu güçlü bir şekilde ittim, kımıldandım ve sonunda beni bırakıp geriledi, nefes nefeseydi. Sırtım kapıya dayalı olduğu için dengemi sağladım. Paspaslar ve süpürgeler tangır tungur yere düştü. Gece görüşümü kullanmaya çalıştıysam da kapının altından hiç ışık sızmadığı için yüz ifadesini seçemedim.

“Anna... ben ne yaptım?” Sesi üzgündü.

“Sen yanlış bir şey yapmadın.” Kalbim deli gibi çarpıyordu.

Önümde diz çökmüştü.

“Beni affet, Anna. Lütfen.”

İçgüdüsel bir hareketle başını ellerimin arasına aldım. İçimi pişmanlık kaplarken bu hali yüreğimi parçaladı.

“Kalkar mısın?” diye fısıldadım.

Kope yavaşça doğruldu.

“Affedecek bir şey yok, Kope. Ben başlattım. Lütfen kendini kötü hissetme.”

Ama başı hâlâ öne eğikti. “O kadar uzun zamandır bunu istiyordum ki. Biliyordum... Kendime hâkim olamayacağı-mı biliyordum.”

Otokontrol kralının neden bir öpücükle kendini kaybetmekten korktuğunu anlayamadım. Ama kaybetmişti sahidenden. Bu işte bir bit yeniği vardı. Ellerini tuttum.

“Bana her şeyi anlatabilirsin, biliyorsun Kope?”

“Utanç verici,” diye fısıldadı.

“Hayır.” Başparmaklarımla parmaklarını okşadım.

“Ben... Anna... Beni kirleten tek günah aşırı öfke değil. Hatta birincil günahım bile o değil.”

Ne? Ellerim donakaldı. Birden fazla mı kötü huyu vardı? Mümkün olabilir miydi ki?

Derken taşlar yerine oturmaya başladı. Kardeşi gibi gördüğü Marna haricinde onunla flört eden ya da ona dokunan bir kadın çıktı mı, nasıl tepki verdiği mesela. Kopano her zaman temasta bulunmamak için, hatta mümkünse bakmamak için özel çaba sarf ediyordu.

Şehvet. Ve hiddet. Tehlikeli bir birleşimdi.

İçimden ne kadar onu teselli etmek gelse de, ona sarılmaya cesaretim yoktu. Onun yerine ellerini sıktım.

“Başka kim biliyor?” diye sordum.

“Babam ve iki kan kardeşim... bir de Kaidan.”

Ah.

“Gözlem yeteneği çok yüksek... Tanıştığımızın ikinci günü sordu bana. O zaman daha küçüktük ama bir şekilde anlamıştı işte.”

Güçlkle yutkundum.

“Kimseye söylemeyeceğime söz veriyorum, Kope. Otele geri dönelim ve Flynn hakkında ne yapacağımızı tasarlayalım. Tamam mı?”

“Evet. Tamam.”

Küçük odanın kapısını açmadan önce eteğim düzgün duruyor mu diye bir ayarlama yaptım. Otele dönerken bir kere bile birbirimizin yüzüne bakmadık.

Açıkçası, bu olay bizim için aşmamız gereken küçük bir engelden çok daha fazlası demek olacaktı. Konuşmadan odalarımıza girerken anladım ki, kurduğumuz arkadaşlığı bozmuştum. Flynn konusunda ne yapacağımızı tasarlamak da suya düşmüştü zaten. Daha birbirimizle konuşamıyorduk.

Odama geçip kendimi doğruca yüzüstü yatağa attım. Ne yapmıştım ben? Orada öylece yatarken tüm sahneyi zihnimde en baştan canlandırdım. Birdenbire dizginleri bırakmamızla ortaya çıkan şaşırtıcı şehvetle başladım. Tüm düşünceleri kafamda bastırdığım o anda, o fiziksel temas nasıl da ilaç gibi gelmişti. Yine de bir şey eksikti. Fiziksel açıdan değil, çünkü Kope taş ötesi bir çocuktü, ayrıca öpüşmeyi de çok iyi biliyordu.

Fakat yüreğimi ateşleyen o kıvılcım yoktu. Karnımm or-

tasında pırpır eden bir zafer hissi yoktu. Sadece bir kişi bana bunları hissettirmişti. Uzanıp Kai'nin bana verdiği kolyeye dokundum. Midem bulanır gibi oldu. Ben ne yapmıştım? Ayrıca Kope'a da haksızlıktı. Artık aşkın unutulamadığını, durdurulamadığını ya da başkasına aktarılamadığını anlamıştım, beden ve zihin ne oyun oynarsa oynasın.

Yuvarlanıp yataktan indim. Duş almak iyi gelir diye düşündüm. Banyonun kapısını kapatıp aynaya bakarken gözüme boynumdaki iki leke takıldı. Aynaya yaklaşmamla beraber nefesim kesildi. Öpüşme izi! Kozmik bir şaka falandı herhalde. Otele dönüşümüzde Kope fark etmiş miydi? Yok, imkânsızdı. Bana doğru çaktırmadan bile bakmamıştı. Kope görse ölürdü.

Başım dönünce yere çömeldim. Kai öğrenecek diye vicdan azabından kıvranıyordum. İyi de ben neden vicdan azabı duyacaktım? Kai, Kope'a yeşil ışık yakmıştı. Ne olursa olsun, asla öğrenmeyecekti çünkü evrende tek Tanrı'nın kuluna bile söylemeye niyetim yoktu, Kope'un da anlatmayacağından emindim.

Kapım tıklatılınca her şeyi unutup yüreğim ağzımda ayağa fırladım. Yoksa Mammon ya da Flynn beni bulmuş muydu? Mümkün değildi. Belki de Kope konuşmak istiyordu. Banyodan çıktım, parmak ucunda kapıya kadar yürüdüm ve delikten baktım. Hiçbirisi değildi; gelen babamdı.

Kapıyı ardına kadar açtım. Babam bir parmağını dudaklarının üstüne koymuştu, en ufak bir selamlaşmayı engellercesine başını iki yana salladı. Dönüp yüzüme bakınca

gözleri boynuma gitmediyse ne olayım; onu görmenin şaşkınlığı içinde kapatmayı unutmuştum.

Rezil olmuştum. Bir elimle izleri kapatırken babamın ters bakışları altında pancar gibi kızardım. Babam kaşlarını çattı. Zihninin içinde bağırdığını hissettim: Seni iki oğlan arasında en güvenilir olanla gönderdim sanıyordum!

Evet, şey, sonuçta beni Şehvet Nefilinin kucağına teslim ettiğinden haberi bile yoktu. Tabii ona söylediğimi düşünemiyordum. Yatağa oturdum, dizlerimi karnıma çektim. Çenemi kollarıma yaslayıp boynumu sakladım.

Babam köşedeki masanın üstünde duran not defterine hızla bir mesaj karaladı. Sayfayı yırtıp yatağa fırlattı.

Azael gelemedi –işleri çıktı. Mammon’a sürpriz yapacağım, bu gecelik onu şehir dışına çıkarmaya çalışacağım, böylece siz de oğluyla tanışabilirsiniz. Mammon, buraya Amerika’dan kaçan bir uyuşturucu kaçakçısını takip ettiğim için geldiğimi sanacak.

Elindeki deftere ve yazmak için kaleme uzandım. Babam tekrar ortaya çıkan boynuma kaşlarını çatarak bakıp kalemi ve defteri bana uzattı.

Haber verdiğin için sağ ol. Flynn’e gitmemiz ne zaman uygunsa haber ver.

Babam notu alıp tamam anlamında başını salladı. Kafamı kollarıma yaslayıp iç çektim. Babam yanıma oturup bir saniye sırtımı okşadı. Ona yaslandığım zaman kolunu bana doladı. Bir iblise göre, çok şeker biriydi. Ne de olsa o da bir zamanlar melekti. Neflerin iki günahının olması meselesini

sorsam mı diye düşündüm, ama şimdi sırası değildi. Birkaç dakika öyle kaldıktan sonra babam kolumu sıvazlayıp ayaklandı. Bir şeyler karalayıp bana fırlattı.

Evlenmeden seks yapmak yok.

Ah, ha ha ha! Notu buruşturup göğsüne fırlattım ve yüzümü dizlerime bastırdım. Babam sessizce kıkırdadı, banyoya gitti ve kâğıtları klozete atıp sifonu çekti.

Odadan ayrılırken arkasından el salladım, sonra Kope' a ikinci raunt için bu akşam gene çıkalım diye şifreli bir mesaj yolladım. Mesajı atar atmaz tepeden tırnağa kıpkırmızı oldum. Yani Flynn' le konuşma girişiminde ikinci raunt demek istemiştim! Kope herhalde anlamıştı. Kendimi yatağa bırakıverdim. Bütün enerjim çekilmişti sanki.

Biraz kestirmeye çalışmalıydım ama beynim böyle karman çorman olmuşken imkânı yoktu. Duş aldım, biraz televizyon seyrettim, babamdan "tamamdır" onayını bekledim.

Bu molanın, Kope ile aramdaki tuhaf durumu ortadan kaldırmasını umuyordum; böylece Flynn' le konuşurken dikkatimiz dağılmazdı.

Babam çıktıktan üç saat sonra bir mesaj aldım: *Yarına kadar gidebilirsiniz.*

Uygunsuz derecede yüksek sesle iç geçirdim. "Hey Kope!" diye seslendim, duvarın diğer tarafından, beni dinlediğini tahmin ediyordum. "Gitme vakti. Birazdan çıkıyorum."

Hazırlanmak için ayağa kalktım. Çabuk iyileşme özelliğim sayesinde boynumdaki kızarıklıklar pek belli olmuyordu artık, biraz makyaj yardımıyla ortadan kayboldular.

Şimdi Kope'la yüzleşmem lazımdı. Arkadaşımla. Bugün öpüştüğüm arkadaşım.

Tıklatmama kalmadan odasının kapısını açtı. Uzun uzun baktık, sonra Kope arkasını döndü, koridora çıkıp kapıyı arkasından kapattı. Yumuşak halının üzerinde sessizce yürüdük.

“Bence taksi tutabiliriz,” dedim asansöre yaklaşırken. Kope başıyla onayladı. Aslında sabah şu havalı tren, tramvay ya da otobüslere binmekten bahsetmiştim ama artık eğlenceli turist modundan çıkmıştım.

Asansöre binince resmen benden en uzaktaki köşeye sıkıştı. Döşeme dışında bakılacak bir yer yoktu çünkü kapı ve duvarlar ayna kaplıydı. Paneldeki yansımadan yanlışlıkla göz göze geldik bir kere. Gerginliğimiz, sessizlik kadar elle tutulurdu. Dışarı çıkana kadar lobide son sürat ilerledik, başka insanların arasında, temiz hava soluyarak gözlerimizi meşgul edecek bir sürü şehir görüntüsünün ortasındaydık.

Halimiz çok saçmaydı.

Bir elimi kaldırıp taksi çevirdim, acaba bir taksinin arka koltuğunda yan yana oturmak ne kadar garip olacak merak ediyordum. Olur da yanlışlıkla birbirimize değersen Tanrı yardımcımız olsun. Kope bana döndü.

“Bir dakika,” dedi nefes vererek. Elimi indirip kederli gözlerine baktım. “Anna, önce konuşabilir miyiz?”

Rahat bir nefes alarak başımla onayladım. “Evet. Çok iyi olur. Gel şöyle...” Bir bankı işaret ettim. Pek gizli saklı bir yer sayılmazdı ama bu hızla akan şehirde kim durup da bizim fısır fısır konuşmamıza kulak misafiri olacaktı?

Melbourne gürültüsü yüzünden birbirimize yakın oturduk. Ben başımı kaldırdım, Kope da başını bana doğru eğdi. Üstlerinde süs çanlarıyla, gürültücü bir grup insan kahkahalar atarak, birbirlerini dürterek yanımızdan geçti. Kope onlardan tarafa şöyle bir baktı.

“Hâlâ arkadaş mıyız?” diye sordum ona.

“Sonsuza dek senin dostun olacağım, Anna. Müsaade edersen, fazlası da olurum.”

Göğsüm daraldı, dudağımı ısırdım ve bu cümleye nasıl karşılık vereceğimi kestirmeye çalıştım. Ağzımı bir açıp bir kapattım. Dut yemiş bir bülbüle dönmüştüm. Bir şekilde, o sessizlik anında, Kope anlamıştı.

“Senin kalbinde hep Kaidan olacak.”

Birbirimize baktık. Başımla onayladım.

Kope gergin bir ifadeyle izledi.

“Kaidan benim yaptığım tercihlere imreniyor. Babalarımıza karşı gelmenin imkânsız olduğuna inanıyor, dolayısıyla bana bakınca, neler yaptığımı görünce kendini ödleğ gibi hissediyor. Fakat adil bir kıyaslama değil bu. Benim eylemlerim cesurca değildi. Alocer’in beni öldürmeyeceğini içten içe biliyordum. Bu yüzden, birçok açıdan güçlü olan Kaidan. Konu sen olunca da güçlü olan o.”

“Nasıl yani?”

Kope yaklaşınca açık renk gözlerinin yoğunluğundan nefesimi tuttum.

“Eğer beni isteseydin, Anna, ben sana hayır demezdim. İkimizi de büyük bir tehlikeye atar, ama seninle bir hayat yaşardım. Bu benim kendi bencilliğim. Kaidan seni o şekilde ateş atmaz.”

Kırmızı bir tramvay zillerini çalarak geçerken bakışlarımı Kope’un güçlü gözlerinden kopardı.

Artık Kaidan hislerime karşılık veriyormuş gibi yapamazdım.

“Bugün telefonda konuşmanıza kulak misafiri oldum.”

Gözleri şaşkınlıktan kocaman açılan Kopano başını utanarak önüne eğdi. “Ben... dinleyeceğini tahmin etmedim. Çizgiyi aştım. Hâlâ sana değer verdiği belli.”

“İmmm... sen de benimle aynı sözleri mi duydun acaba?” diye sordum. “Çünkü benden tamamen vazgeçmişti.”

Kope başını iki yana salladı. “Hayır. Öfkeliydi. Söylemesi gerektiğini düşündüğü şeyleri söyledi fakat içten değildi. O kadarından emindim. Kaidan’la konuştuktan sonra senin peşine düşmek gibi bir niyetim yoktu.”

O, anlatmaya devam ederken vicdan azabı duydum.

“Belki de hisleri değişmiştir sanmıştım ama yanılmışım. Kaidan ne yapacağını şaşırmış vaziyetteydi. Sonuçta doğru olan seni güvende tutmaktı. Kıskançlıkları olan tek kişi o değil. Ben de içimden günün birinde bana da, ona baktığın gibi bakarsın diye umutlanıyordum. Acımasız bir ironi bu.”

Dudağımı ısırdım, içimdeki kördüğüm hisler yüzünden

gözlerinin içine bakamadım. Kai'nin neler hissettiğinden Kope kadar emin değildim ama bu şekilde olmasından nefret ediyordum –üçümüz de mutsuz ve yarımдық.

“Sen bu hikâyeyi bilmeyebilirsin, Anna ama bizim ırkımız arasında çok meşhurdur. Uzun zaman önce bir kız kardeşim varmış, bir başka Nefile âşık olmuş.” Kope düşüncelere dalarak vızır vızır işleyen caddeye baktı, gözleri Noel ışıklarını taradı. “Bizim sadece çalışmak amacıyla yaratıldığımızı, sevmeye hakkımız olmadığını hatırlatmak için herkesin gözü önünde öldürülmüşler onu.”

Kope'un güçlü profilinin hatları, hiç tanımadığı kardeşine karşı duyduğu üzüntüyle yüklüydü.

“Asırlar önceydi,” diye devam etti. “Ama bence babam hâlâ onun yasını tutuyor.”

“Yoksa kardeşini... o mu öldürdü?”

“Hayır. Dükler, başka bir kardeş Nefili onu öldürmeye zorlamış.”

Düşüncesi içimi titretti.

“Sana bunları aşktan korkman için değil, neden birçok Nefin korktuğunu anlaman için anlatıyorum.”

Sus pus olduk, ne diyeceğimi bilemedim.

Kope hafifçe öksürüp ayağa kalktı. “Artık Flynn'i bulmaya gidebiliriz. Hadi gel.”

Hayal kırıklığı ile peşinden gittim.

Flynn, Melbourne sularına bakan, pırıl pırıl cam bir bina-

da oturuyordu. Apartman, parlak mavi gökyüzünü yansıtan yüzlerce aynadan ibaretti sanki. Yüksek binanın en üst katındaydı evi.

Kope ile asansörden indik, koridorun başından Flynn'in kapısına doğru baktım. İkimiz de çıt çıkarmıyorduk. Birbirimize kafa sallayarak işitme duyumuzu apartman dairesinin içine yolladık. Sessizce nefesimi tutup işitme duyumu normal haline çevirdim. Flynn şu anda birisiyle meşguldü. Çok meşguldü. Kope incecik bir ses çıkarıp adeta duyduklarını zihninden silmeye çalışırcasına gözlerini kapadı. Yüzüm yanıyordu; kıpır kıpır kıpırdanıp hep en münasebetsiz zamanda yüzeye çıkmaya çalışan gergin gülüşümü bastırmaya çalıştım.

Köşede, cam duvarlarıyla şehre bakan ufak bir oturma alanı buldum. Oturup manzarayı seyrettik. Pişmiş kelle gibi sırtıma dürtüm sonunda yatışınca bir cesaret Kope'a tekrar baktım ve yeni, kısıtlı işaret dili becerimi kullanarak kendimi işaret ederek ben dinlerim dedim. Kope'un Şehvet eğilimi bilgisini göz önüne alırsak, adil olmalıydım. Çabucak bakışlarımı kaçırdım, öyle aptalca bir durumdu ki utançtan yerin dibine geçmiştim. Baştan sona dinleyecek halim yoktu. Çabucak uğrayıp kontrol edecektim.

On dakika geçti. Hâlâ meşguldü.

Yarım saat geçti. Meşgul.

Kırk beş dakika geçti. Kope'a başımla olumsuz bir işaret yapıp hâlâ iş üstünde olduklarını anlattım. Kope kıpırdandı, volta attı; her zamanki normal, sakin ve rahat halinden eser yoktu.

Bir saat on dakika geçtikten sonra bu kez bacaklarımı esnetme sırası bendeydi. Karnım acıkmaya başlamıştı. Şu ana dek konuşmayı yapıp bitirmiş olacağımızı sanıyorduk.

Flynn'in işini bölebilirdik ama başkasının önünde kafayı yemesini istemedim. Baş başa konuşabilmemiz için, misafirinin gitmesi lazımdı.

Bir buçuk saat geçtiğinde Kope önce kol saatine, sonra da bana baktı. İşitme duyumu odaya gönderdim. Ah, artık yatak odasında değillerdi. Nihayet! İşitme duyumla ortahği taradım, sonunda akan su sesini duydum. Duş. İyiye işaretti bu. Ama bir dakika... hayır. Gözlerimi kocaman açıp kafamı iki yana salladım. *Normal* miydi bu?

Kope işte tam o sırada hiç huyu olmayan bir şey yaptı. Sırıtıp burnundan oflar gibi bir ses çıkardı. Ben de hafiften sııttım ve iki elimle ağzımı kapattım. Ama çok geçti. Bu noktadan sonra kendimi tutamazdım. Talihsiz, çılgın gülme krizinin geldiğini hissedebiliyordum. Ayağa fırlayıp merdivenlere doğru son sürat koştum. Kope da hemen arkamdaydı. Birkaç kat aşağı koştuk, sonra duvara yaslandım ve kahkahayı bastım. Güldüm de güldüm. Kope o derin kıkırdaması ve şen şakrak kahkahasıyla katılınca daha da koptum.

Günün tüm tedirginliğini ve rahatsızlığını gülerek attık, bir daha asla eskisi gibi arkadaşlığın o masum alanına geri dönemeyeceğimizi bilsek de, bir şey olmayacaktı.

Flynn'in misafirinin evden çıkıp asansöre bindiğini duyana kadar merdiven boşluğunda durduk. Sert adımlarla

basamakları tekrar çıkıp doğruca Flynn'in dairesine gittim. Ellerim kalçalarımda bekledim. Kope tam arkamdaydı. Flynn kapıyı açıp beni tepeden tırnağa süzünce gene sinirlerim gerildi ve yüzüne bakıp gülümsemek fikri toz olup uçtu. Ellerimi iki yanıma düşürdüm.

Flynn bir kolunu kapının pervazına dayayarak durdu. Islak kızıl saçları olduğundan daha koyu görünüyordu. Be-line havlu sarmıştı. Sadece bir havlu... Kısa boyluydu, boks şampiyonlarına has bir vücudu vardı. Göğsümüzdeki nişanları inceledi.

"Çok mu beklediniz?" diye sordu. Gayet rahat konuşsa da gözleri uyarılar çakıyordu. Bize karşı son derece temkinli davranıyordu.

Ben gergin gergin gülümseyince Flynn'in yakışıklı çilli yüzünde güller açtı.

"Baban şehir dışında ve yarından önce dönmeyecek," dedim ona. "İçeri girebilir miyiz?"

Flynn omuz silkti, ya ölmekten korkmayan ya da bir saldırı karşısında kendini savunma korkusu olmayan bir insanın özgüveniyle bize sırtını döndü. Peşinden içeri girip kapıyı kapattık. Flynn arka odaya yürüdü fakat Kope tetikte, oturma alanında kaldı.

Flynn'in dairesi nefes kesici bir deniz manzarasına sahipti, yerden tavana kadar camlar da etkiyi iyice perçinliyordu. Cama doğru yürüyünce ne kadar yüksekte olduğumuzu fark edip tuhaf bir yükseklik korkusuna kapıldım. Elimi simsiyah, jilet gibi bir koltuğun sırtına koydum. Mobilyalar az,

öz ve moderndi. Tek dekor objesi arka duvardaydı –yüzlerce madalya ve kupayla dolu raflar.

“Ona ihtiyacın olmayacak,” dedi Kope. Kafamı çevirince Flynn’in, mutfğa bakan barın üstüne bir tabanca koyduğunu gördüm. Yüreğim hop etti. En azından havluyla gezinmiyordu artık. İpeksi, kırmızı bir şort giymişti.

“Eh, umarım olmaz dostum ama fazla dikkat göz çıkar-maz.” Flynn bara yaslanıp bizi süzdü. Silahın çeliği pırıl pırıl parlıyordu.

Tamam, taşı gediğine koyuyordu. Şimdiyse ona güven verme yatıştırma sırası bendeydi. “Bu Kopano, Alocer’in oğlu. Ben de Anna. Belial’in kızıyım.”

Beni işaret etti. “Geçen sene hepimizi öldürtüyordun. Unutur muyum senin o tatlı kıcını?..”

Ağzımı açamadım. Kope ona doğru bir adım attı. Gergin bir hava oluşmuştu. Öne çıkıp Kope’un kolunu hafifçe sıktım.

“Senin ülkene sana bir müjde vermeye geldik, Flynn Frazer. Dostun olarak geldik. Ama Anna’ya saygı göstereceksin.”

Flynn’in gene pis pis ağzı kulaklarına varırken dişlerimi sıktım. İkimize sırayla baktı, ne anlam çıkaracağını kesti-remedi.

“Tabii tabii. Daha önce hiçbir Nef benden saygı talep etmedi ama bu seferlik halledebilirim sanki, ne söyleyeceğinize bağlı.”

“Hadi oturalım,” deyip araya girdim. “Her şeyi açıklamak uzun sürebilir.”

Flynn tabancayı alıp şortunun arkasına soktu. Uzun adımlarla yürüdü ve kırmızı bir koltuğa oturdu, bacaklarını iki yana açarak yayıldı, kollarını başının arkasına götürdü. Flynn, konuştuğumuz süre boyunca hep kuşkuyla baktı. Babamın Flynn’le ilgili yaptığı araştırmaları ha bire kendime hatırlatmak zorunda kaldım; o sert, alaycı tavrının altında yumuşak biri olduğuna inanmak zorundaydım. Bir Nefile kendimizi her ifşa ettiğimizde ihanete uğrama ihtimalimiz mevcuttu. Bu riski göze almak zorundaydık. Zania ile konuşurken bu kadar çekinmemiştim. Belki de babası ona iğrenç davrandığı içindi. Flynn biraz daha kapalı kutuydu. İtildiği bu hayattan suçluluk ve öfke duysa da hâlâ babasına karşı sadakat hissi taşıyor olabilirdi.

Bundan hiç hoşlanmamıştım.

“Flynn,” diye başladım, “sana anlatacaklarım bu odadan dışarıya kesinlikle çıkamaz. Bunları tartıştığımız için bile bizi öldürürler.”

Kaşları yukarı kalktı. “Öyle mi?”

“Evet.” Yutkundum. “Sana güvenebileceğimi bilmem lazım.”

“Ben de size güvenebileceğimi bilmeliyim,” dedi. “Ne bileyim Düklere karşı bağlılığımın sınanmadığını? Eee, ne öneriyorsunuz?”

Uzun uzun düşündüm. “Bana renklerini göster,” dedim. Kıkırdadı. “Sen gösterirsen, ben de gösteririm.”

Çok komik! Ama haklıydı. Korkutucu fakat adil...

“Tamam,” dedim. Aldığım riskin bilincinde bir heyecan duyarak zihnimi açtım.

Flynn bana göz kırptı, ciddileşti, sonra o da renklerini sergiledi –gri güvensizlikle turuncu heyecan karışımıydı. Kaidan zihnimin gerilerinde bir yerdeydi, o yüzden o renklerin belirdiğinden endişelenmedim. Kafam tamamen elimdeki işteydi.

“Ya sen dostum?” dedi Kope’a.

Kopano kaşlarını çattı ama gri endişelerini yüzeye çıkardı.

Hukukumuzu bir adım ilerletmek için eteğimi birkaç santim kaldırıp uyluğumdaki hançeri çıkardım, masada ortamıza koydum. Flynn sırtıttı.

“Bu şeyi nasıl kullanacağını biliyor musun?”

“Evet,” dedim.

“Bahse varım.”

Kope homurdanınca Flynn’in tebessümü büyüdü.

Çıkmayan candan umut kesilmez diyerek Flynn’e her şeyi en ince detayına kadar anlattım. Güvensizliği parça parça soldu, sarılı turunculu tonlar çevresinde döndü. Tüm bu süreç ona heyecan veriyordu. Aurasında kara ve pis bir rengin belirmesini bekledim ama hiç olmadı. Anlatacaklarım bittiğindeyse kollarını göğsünde kavuşturup başını yana eğdi.

“Eee, benim ne çıkarım olacak bundan? Yani tamam benim moruk bütün gün başıma ekşimeyecek de onun dışında?”

Kope'a baktım, yüzü ifadesizdi, sonra Flynn'e döndüm.

"Anlatmaya çalıştığım," –öne eğildi ve kollarını dizlerinin üstüne sallandırdı– "Dükler cennete girme fırsatı yakalıyor. Ya biz?"

Şaşırtıcı bir biçimde, hiç kimse bu ayrıntıya dikkat çekmemişti. Hatta ben bile bu eşitsizliğe fazla kafa yormamıştım. Kafamı sallamakla yetindim çünkü bütün cevaplar bende değildi.

"Kehanette bize vad edilen bir şey yok," dedim. "Keşke senin için de şu olacak diyebilseydim ama garanti edemem. Bizim asıl ödülümüz, Dükler olmadan dünyada yaşayabilmemiz. Belki de seni çekmiyordur bu. Mammon sana iyi davranıyor..."

Onu sınıyordum ve o bunun farkındaydı. Dudaklarını büzdü, aurası kapkara bir nefretle gölgelendi.

"Babam için yüksek fiyatlı bir eğlence aracından başka bir şey değilim ben. Benden neler çaldığından haberi bile yok. Onun çürümesini istiyorum."

Sözleri ve buna uygun aurası aramızda kara bir bulut gibi kaldı. Flynn'e inanıyordum.

"Bize yardım etmeye var mısınız?"

Flynn uzun bir süre gözlerimin içine baktı. Ardından tabancayı sırtından çıkarıp masaya, önümüze, bıçağımın yanına koydu.

"Benim cennetlik halim mi kalmış, yavru. Beni de ekibinize yaz."

Hemen yanımda Kope rahatlayan açık mavi aurası-

WENDY HIGGINS

nı gösterdikten sonra gözlerini kapatıp renklerini gene sakladı.

Derin bir nefes alıp başımı salladım. Flynn cennetlik midir, değil midir, bilemiyordum. Bana o nakavt gülüşünü çaktığında ben de ona aynı şekilde karşılık verdim.

Hepimize mutlu Noeller...

ON BİRİNCİ BÖLÜM

BEKÂRLAR GÜNÜ

Her ne kadar hiç erkek arkadaşım olmasa da, Kai'den önce Sevgililer Günü gözümde sevimli bir kavramdı. Oysa şimdi bugünün ne hain bir şey olduğunu anlıyordum.

Tamam, belki de *hain* biraz ağır kaçmıştı. *Acımasız* daha doğrudu.

O sabah kırağı düşmüş çimlerde kısa bir koşu yaptım, ardından tatlı telaşla yüzleşmek üzere okula gittim. Hâlâ aşka inancım sonsuzdu. Sahiden. Fakat bugün çok zorlama ve baskı dolu geldi bana. Kızlar hoşlandıkları çocuklar çiçek yollamadı diye ağlıyordu. Veronica'nın yüzünden düşen bin parçaydı çünkü Jay ona kırmızı gül yerine, devasa bir buket dolusu pembe karanfil almıştı. İki çocuk Flowergram uygulaması aracılığıyla bana çıkma teklif etmiş, ben de onları kibarca geri çevirmek zorunda kalmıştım. Sonra bir

de mutlu mesut çiftler vardı. El ele, diz dize... Öğretmenler bakmazken kaçamak öpüşenler...

Ne yana baksam aşk ve düş kırıklığı yaşıyordu.

Eve döndüğümde o kadar gerilmiştim ki, kendime gelmek için bir daha koşuya çıkmaya karar verdim. Georgia'da şubat ayı hep buz gibiydi ama bu sene özellikle gözümüzün yaşına bakmıyordu. Parmaklarım, kulaklarım, burnum donmuştu. Soğuk, stres ve gerilim faktörüyle savaşımda hiç yardımcı değildi. Kar atıştırmaya başlarken eve döndüm.

Aslında pek kar yağmazdı bizim orada. Hem de hiç. Dolayısıyla yağdığı zaman, neredeyse çocuksu bir heyecana kapılırdım. Koşmayı bırakıp eve kadar yürüdüm, gökten düşen beyaz taneciklere sırtıttım, buza dönüşmüş parmaklarımı uzatıp yakalamaya çalıştım.

Doğanın güzelliğine kendimi öylesine kaptırmıştım ki, tatlı, alçak, aksanlı bir sesle adımın söylendiğini duyunca hayal ettim zannettim. Apartmanımızın önünde durup döndüm, hâlâ sırtıyordum. Sonra nefesimi tuttum, sırtıtmam soldu gitti.

Otoparkın diğer tarafında, sürücü kapısı açık siyah bir arabanın yanında dikilen Kaidan'ı gördüm. Kımıldamadan ve konuşmadan bakıştık. Artık üşümüyordum.

El örgüsü gri bir yün bere takmıştı, saçları şahane bir biçimde kenarlardan çıkmış, yukarı kıvrılıyordu. Gözleri gözlerime kilitlendi. Düşen kar taneciklerine rağmen, o mavilikler deniz feneri gibi yol gösteriyordu bana. Yanına yaklaşmadım. Orada eli kapıda, yüzünde savunmacı bir

ifadeyle dururken –ne mutlu ne öfkeli, sadece temkinli– bana yabancı bir hayvanı anımsattı. Sanki ormanda yürürken muhteşem bir erkek geyiğe rastlamıştım. Yanlış bir hamle ya da sesle, onu şaşırtıp kaçırabilirdim.

“Selam,” diye fısıldadım.

“Sana da selam,” dedi sessizce.

Gerçek değildi bu. Yutkundum, nefes almamla beraber göğsüm titredi.

“Sevgililer Günü’nden nefret ediyorum,” dedim.

Dudaklarında hüznü bir tebessüm belirdi. “Evet, çok boktan.”

Hafifçe sııttım. “Her şey yolunda mı?” diye sordum, ilk kez neden burada olduğunu merak ederek.

Cevap vermesi biraz sürdü, aç gözlerimiz birbirimizi yemekle meşguldü. “İyi misin diye görmem gerekti. Anlaşılan, iyisin.” Kapıya tutundu ve bir santim oynattı, yüreğim panikle pırpır etti.

Hemen gitme! Lütfen gitme!

Kaldırımın kenarına adım attım, çok yakınlaşırsam ortadan kaybolmasından hâlâ korkuyordum. Ama yaklaşmam lazımdı. Ona kehanetten bahsetmem ve onu daima seveceğimi, ebediyete dek beni reddetse de sevmekten vazgeçmeyeceğimi söylemem gerekiyordu.

O gözleri görmemle beraber, Kope’a söylediklerinde samimi olduğunu nasıl düşünebildiğimi merak ettim. Ya da onu kolayca unutup hayatıma devam edebileceğimi nasıl düşünebildiğimi... Tek bir bakış yetmişti, gene her şeyimle

onundum. Avustralya'daki küçük temizlik odasını hatırlayınca vicdan azabı içime kıymık gibi battı.

Neler hissettiğimi ona söylemek zorundaydım. Yolun karşısına geçmeye koyuldum, kirpiklerimi kırıştırıp kartanelerini attım. Kaidan da kapıyı itip bana doğru hareket etti.

Tek istediğim buydu. Bana gelmesi. Bir an için bile olsa. Buz gibi havada koşmaktan perişan halde miydim, değil miydim; Kaidan geçen bir yılı, hatta daha fazlasını beni kendinden uzaklaştırarak geçirmişti, ama bunun hiçbir önemi yoktu. Ayrıca sonunda her şeyi tamir edebilirdik. Onun da bunu istediğini sıcacık gözlerinden okuyabiliyordum.

Derken dünyanın en çirkin, en berbat görüntüsü uzaklarda gökyüzünü lekeledi. İkimiz de anında farkına varıp durduk. İki fısıldayan iblis... Alçaktan uçmuyorlardı –anlaşılan bir yere giderlerken geçiyorlardı ama gene de işte... Birlikte görülme riskini göze alamazdık.

Kaidan bıyık altından mırıldanarak geri adım attı.

Buzdan bir korku kapladı içimi, içgüdüsel bir şekilde park edilmiş arabaların arasından merdivene doğru çekildim, gözlerim hâlâ Kaidan'daydı. Son kez göz göze geldik. Kaidan çenesini sıkıyordu.

“Sakin beni takip etmeye çalışma. Havaalanına gidiyorum.”

Başımla onayladım. O da bir gölge gibi süzüldü arabasının içine. Gıcır gıcır araç kaldırımdan ayrıldı. Donmuş vücudum sarsıntılarla titrerken bizim eve çıkan merdivenlere fırladım.

Patti anında yanımda bitti. “İyi misin? Kaidan’ı gördün mü? Buradaydı!”

Beni koltuğa götürmesine ses çıkarmadım. Dışarıya nazaran evin içi hamam gibiydi. Gözlerim duvarları taradı, fısıldayan ruhların uçarak üstümüze çullanmasını bekledim ama yapmadılar. Duvardaki aynadan kendimi gördüm, saçlarımın üstündeki incecik kar tabakası eriyordu. Patti sıcak ellerini yanaklarıma koydu.

“Donmuşsun.”

Ellerini tutup yüzüne baktım. “Onu gördüm, ama konuşmadık çünkü tepemizden iki tane fısıldayan iblis uçtu... ve...”

Ağlamak istiyordum. Ağlamaya ihtiyacım vardı. Gözlerim ve boğazım yandı ama gözyaşlarım akmadı ama. Onun yerine, kesik kesik nefes aldım.

Patti’nin gözleri hemen kapıya gitti.

“Sizi gördüler mi?”

Kafamı iki yana salladım, Patti beni kendine çekip sarıldı ve sırtımı sıvazladı.

“Şşş, geçti, tatlım. Birbirinizi göreceksiniz. Buna da şükür, tamam mı? İkimize de yetecek kadar sımsıkı sarıldım ona diyebilirim.”

Patti’yi iyice sıktım, bu aptal kalp ve çiçek gününde, bir dakikalığına bile olsa Kaidan’a azıcık sevgi akıtabilmesine minnettardım.

“Savunma sanatları dersine hazırlansan iyi olur,” diye mırıldandı saçlarımın içine.

“Gitmek istemiyorum.”

“Dersi ekersen baban nöbet geçirir. Hem belki biraz kafanı dağıtırsın.”

Burnumu çektim. Hiç zannetmiyordum. “Belki...”

Kafamı dağıtmama en ufak bir katkısı olmadı. Orada olmak, hocamla debelenmek ve on dakika içinde üçüncü kez suratımın mata yapıştirılması bana neden dövüşmeyi öğrenmek zorunda olduğumu hatırlatmaktan öteye geçemedi.

Orta yaşlı eski FBI keskin nişancısı ve dövüş sanatları uzmanı Paul, topuklarının üstünde arkaya doğru sallanıp bana kafa salladı.

“Hasta falan mısın?”

Zorla doğruldum. “Hayır. Kusura bakmayın. Sadece dikkatimi veremiyorum galiba.”

“Neden? Sevgililer Günü diye mi?” Omzuma yumruk atıp sırtıttı. İçimden bir ses Paul’ün, baskı noktasına bir yumruk atarak bir kişiyi öldürebilecek o korkunç tiplerden biri olduğunu söyledi, ama eskiden nerede çalıştığını bilmeseniz hayatta anlamazdınız, tam kendini ailesine adanmış bir adamdı çünkü.

Gözlerimi devirdim. “Kötü bir gün geçirdim.”

“Hadi o zaman.” Çenesini işaret etti. “Bütün gücünle vur. İyi gelir.”

“Yok canım, daha neler.”

Bana kahkahalarla güldü ama hiç oyun havamda değil-

dim. Paul son bir senedir suratına yumruk attırmaya çalışıyordu bana. Eskiden şaka yapıyor sanırdım ama şu anda ciddi olduğunu biliyordum ki bu bana göre garipten de öteydi. Acı ya da yara bereden korkmuyordu, yine de yapamazdım işte.

“İyi tamam,” dedi. “Bu kadar yer hareketleri yeter. Bıçaklarını al da, koşarak isabet etmeyi çalışalım.”

İnlememek için kendimi zor tuttum. Hareket halindeyken fırlatma konusunda berbatım.

Telefonuma mesaj gelince hemen koşup okudum, Paul pis pis baksa da aldırmadım. Veronica’ydı.

Will’de parti var. Gelcen mi?

Perşembe akşamıydı. Veronica, Sevgililer Günü gecesi dışarı çıkmaya çalışıyor ve Jay’dan bahsetmiyorsa, kesin kavga etmişlerdi. Tam hayır diye cevap yazacaktım ki, elimdeki bir soğuk içecek hayali ayaklarımı yerden kesti.

Gelirim, yazdım.

Sabırsız Paul’ün yanına döndüm. Kaslı kollarını göğsünde kavuşturmuş, beni yer bezi yapmaya hazır vaziyette bekliyordu.

Sadece iki kere hedefi vurabildim. Milyonlarca tur, dönüş ve atış içinde iki kerecik. Paul’ün habire talimat yağdırmasından o kadar bıkmış usanmıştım ki, neredeyse suratına yumruk atma teklifini değerlendirecektim. Dersimizin sona erdiğine hiç bu kadar sevindiğimi hatırlamıyordum.

İlk içkime başlarken saatime göz atma zahmetine girmedim. Bira şişesini kafaya diktim, tamamen sarhoş olma amacıyla mideye indirdim. Veronica'nın gözleri yuvalarından fırladı.

"Şeytan azapta gerek," dedi.

"Şeytan hiç azap çekmiyor. İnan bana." Şişeyi kenara atıp başka birinin kapağını açtım.

"İyyy, birisinin huysuzluğu üstünde bu akşam," dedi Veronica.

İlk bira içimi ısıtmıştı. Veronica'ya yaslandım.

"Sanırım ikimiz de kötü bir gün geçirdik, hı?" diye sordum.

"Hı hı." Birasını kafaya dikip bitirmeye çalıştıysa da yarı yolda tıkanıp kaldı.

"Sen nasıl yapıyorsun ya? Bira iğrenç bir şey."

Evet, öyleydi. Şişelerimizi tokuşturduk. "Bu gece eğlenmemize bakalım, tamam mı?"

"İşte bana bunlarla gel yavrum."

Gene şişelerimizi tokuşturduk ve odanın karşı tarafındaki Will'e seslendim, "Buraya da müzik alabilir miyiz acaba?"

Herkes neşelenip bağırdı.

Öff.

İnanamıyorum.

Bu hiç iyi değildi.

Tüm ayrıntıları hatırlayamasam da gidişat şu şekildedeydi: Biraz içtik. Tamam, çok içtik. Veronica, Jay'den şikâyet etmeye başladı ve kavga ettik. Sonra duydum ki,

banyoda kusuyormuş, o yüzden onunla ilgilenmek için milleti dürtükleyerek öne geçtim. Sonunda verandaya çıkmış, salya sümük birbirimize sarılıyorduk. Veronica son kez otoparka kustu, sonra Jay gece yarısı çıkagelip ikimizi de eve bıraktı.

Iyh.

Birahane kokusuyla sendeleye sendeleye eve girdiğimde Patti ağzını bile açmadı. Sadece tek parça halinde eve döndüğüm için rahat bir nefes aldı. Bense suçluluk duydum, çünkü etrafta hiç fısıldayan iblis olmamasına karşın, içmem gerekenden bin kat fazlasını içmiştim. Patti çalışmak zorunda kaldığım için halime acıdı ama çalışmıyordum ki aslında. Partiliyordum...

Odama girip yatağa oturdum. Günün ağırlığı üstüme çökmüştü. Ağlamak ya da çılgılık atmak istedim, ikisini de yapamadım. Yatıp uyumalıydım, biliyordum ama sinirlerim bozuktı, huzursuzdum.

Cep telefonumu çıkarıp Marna'yı aradım. Hemen açtı.

“Saat sabahın beşi.”

“Affedersin! Blake'in numarası lazım,” deyiverdim.

Marna bir saniye sessizce durup iç çekti. “Çok sinsice! Takdir ettim.”

Numarayı okudu, sonra kapattık.

Blake'i aradım bu kez, yüreğim ağzımda atıyordu.

“Alo?” dedi yayvan bir sesle. Arka planda bir sürü konuşma duyabiliyordum.

“Selam. Ben Anna. Kötü bir zamanda mı aradım?”

“Anna!” Birden neşeleniverdi. “İyi bir zaman... Sadece birkaç arkadaşla takılıyorduk.”

“Tamam...” Birden içime kapandım. Ne diyecektim ki şimdi?

Kaidan hakkında özet geçsene? Çalışıyor muydu? İyi miydi?

“Dur tahmin edeyim,” dedi Blake. “Çok içtin ve sarhoşken arıyorsun.”

Bir kahkaha patlatıp ağzımı kapattım.

“Tehlikeli bir çılgınlık!” dedi.

“Evet,” diye karşılık verdim. Arkama uzanırken oda hafifçe etrafımda döndü.

Blake birkaç saniye sessiz durdu, sonra ekledi, “Bu arada o burada değil.”

“Biliyorum.” Muhtemelen L.A.’e varmak üzereydi. Dudağımı ısırdım, yan tarafıma dönüp kıvrıldım, fazla konuşmaya hevesli değildim. Blake’le sohbet etmek, Kai’ye yakınmışım gibi hissettiriyordu –bir derece ayrıydık sanki. “Sadece...”

“Neler hissettiğini biliyorum, canım. Gayet iyi. Her şey yolunda.”

Blake’in en büyük özelliği, her zaman neşeli ve tasasız konuşmasıydı ama ben sözlerinde bir ciddiyet sezebiliyordum.

Hattın diğer tarafından şen şakrak bir kız kahkahası kopunca Blake de güldü, telefonu kapatıp onunla konuşan kızlardan birine bir şeyler dedi.

“Seni azat ediyorum, Blake,” dedim. “Meşgulsün, farkındayım.”

“Seninle konuşmak için her zaman müsaaidim. Yakında görüşecek miyiz?”

Sesinde gerçek bir umut gizliydi, gülümsememi sağladı.

“Umarım. Ona göz kulak ol, tamam mı?”

“Her zaman oluyorum.”

Telefonu kapattık ve sabahtan beri içimde taşıdığım o serin ürpertinin bir kısmı dağıldı.

Bahar

Lise Son Sınıf

ON İKİNCİ BÖLÜM

BAHAR TATİLİ

Nihayet havalar ısınmıştı. Gün gün plan yapıyordum, her an diken üstündeydim, her an bir sonraki görevim için gelecek havadisleri bekliyordum. Dondurmacı tekrar açıldı, böylece işe geri döndüm. Çarşamba günkü vardiyamı yarılamıştım ki, dondurma standının kapısı ardına kadar açıldı ve patronum, aynı zamanda birlikte çalıştığım kişi, çığlık attı. Karşımızda dikilen dev adam, dazlak kafası ve motorcu kıyafetiyle insanın ödünü patlatmaya yeterdi.

“Baba!”

Bana baş selamı verip patronuma baktı. Patronum, bir eli kalbinde, içecek makinesine yaslanmış, orta yaşlı bir kadındı; babama dimdik bakıyordu.

“Kusura bakmayın, hanımefendi ama ailevi bir acil durum çıktı. Anna birkaç gün işten izin almak zorunda.”

Patronum, gözlerini babamdan ayırmadan başıyla onayladı ve korkulu gri aurası kırmızıya büründü.

Hadi ama. Bu çok... iğrençti!

Babam elimi tuttu.

“Özür dilerim,” diye seslendim kadına omzumun üstünden.

Karşı kaldırımdaki kiralık arabaya doğru yürüdük. Babam o hırçın kişiliğine hiç uymayan bu arabaları kiralayıp beni kopartıyordu.

“Sana bir Harley gerek,” dedim.

“İki ayağın bir pabuca girmişken onları kiralamak çok kolay olmuyor,” diye cevap vererek kapımı açtı. “Bin.”

Dediğini yaptım fakat içeri oturunca motoru çalıştırmadı. Daracık alanda koca cüssesiyle bana döndü ve bir eliyle keçi sakalını sıvazlayarak kaşlarını çatı.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Geçen sene yılbaşı gecesi, Pharzuph’un evinde o bölge toplantısını yaptığımızı hatırlıyor musun?” Nabzım hızlandı.

“Eh, şimdi yine sıra ona geldi. Yarın gece Atlanta’da. Sadece Amerika’daki Dükler.”

İçim dışıma çıktı sanki. “Ben de mi gelmek zorundayım?”

“Ah, hayır canım. Seni Pharzuph’un yakınına bile getirmem. Şehirden çıkmanı istiyorum. Hemen.” Kalın parmaklarıyla direksiyona yavaşça vurdu.

“Seni okul gezisine gönderdiğimi söyleyeceğim.”

“Gerçekte nereye gidiyorum?”

“O şehir senin, bu şehir benim dolanacaksın.” Arka cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı. Ayrıntıları şöyle bir tara-

yınca dalga geçmediğini anladım. Dünyayı geziyor olacaktım, bir havaalanından diğerine; tam üç gün sürecekti.

“Gökyüzünde daha güvende olursun. Lejyonerler oralara çıkmaya cesaret edemiyor –dünyaya yakın kalıyorlar.”

“Orada olmazsam başın derde girecek mi?” diye sordum.

“Yok. Sen orasını dert etme. Uçağın beş saat sonra kalkıyor. Git çantanı hazırla da Patti seni bıraksın.”

“Kaidan ve Blake gelecek mi?”

“Gelirler eminim,” dedi. Ardından şakağıma hafifçe vurdu. “Kafanı oyuna ver, kızım.”

Küçük konsolun üstünden uzanıp babama sarıldım, o da alnımı öptü.

Fransa’da aktarma yaparken Marna’yı aradım. Kısa süre sonra Londra’ya inecektim ve sonraki uçuşumla arada iki saatten fazla zaman vardı.

Numarasını çevirirken her durakta yaptığım gibi gözlerimle havaalanını tarayıp kötü ruh var mı diye baktım. Hiç görmemiştim.

“Alo?” diye cevap verdi.

“Selam,” dedim.

“Burası temiz,” diye açıkladı. “Babam bir galaya gitti.”

“Bu gece çalışıyor musunuz?” diye sordum.

“Dışarı çıkmak üzereydik. Sende ne var ne yok?”

Arkadaşıma herhangi bir ayrıntı ya da mantıklı açıklama yapmadan ona seyahatlerim arasında Londra’da durakla-

yacağımı söyledim. Sevinçten havalara uçtu ve o zamana kadar işi bitmişse, uğrayacağını söyledi.

Londra'ya vardığımda Marna ile havaalanının içindeki bir kafede buluştuk. Neredeyse gece yarısı olmuştu ama ortalıkta hâlâ bir sürü insan geziniyordu. Kremalı kapuçinolarımızı alıp yüksek taburelerden birine oturduk.

“Ginger gelmiyor mu?” diye sordum.

Marna gergince gülümseyip kahvesinden bir yudum aldı. “Hâlâ çalışıyor. Beni daha sonra öldürecek.”

İkimiz de sıcak içeceğimizi içtik. Marna beni şöyle bir süzdü.

“Alınma tatlım ama ayvayı yemiş görünüyorsun.”

“Hı?”

Kıkırdadı. “Yani çok bitik duruyorsun.”

Hı, anladım, bildiğimiz “yorgun”. İngilizlerin lafı değişik yerden tutup söylemelerine alışmak çok kolay değildi.

“Hiç kendimde değilim.” Başımı öne yaslayınca Marna kahkahalarla güldü.

“Seni en son gördüğümünden beri neler oldu anlat bakalım. Yeni arkadaş filan?”

Müttefik demek istediğini anladım, gülümseyerek doğruldum. “Hı hı. Sadece bir kişi ama iyi biri.”

“Harika!” Sırıttı. “Bizim dostumuz Kope nasıl?”

Yutkundum. “İyi. En son Noel’de görüşmüştük, bir daha da konuşmadık.”

“Hımmm.” Beni dikkatlice izledi. Meraklı gözleri karşısında dengem şaştı.

Ağzım kurudu.

Kope ona söylemiş olamazdı. Yok canım, hayatta olmazdı.

“Ne var?” diye sordum. Sesim gayet gergin ve suçlu çıkmıştı. Harika...

“Hiç.” Dirseklerini küçük yuvarlak masaya yasladı. “Sadece istersen bana anlatabilirsin.”

Kızın özel bir dedikodu radarı vardı, kesin. Öpüşmemizi ya da Kope’un sırrını bir Tanrı’nın kuluna dahi anlatmaya hiç ama hiç niyetim yoktu. O baklayı ağzımdan çıkarmam mümkün değildi.

“Harika bir çalışma arkadaşı,” dedim ona. “Kopano’yu tanımak çok iyi oldu.”

Marna kaşlarını kaldırdı. “Bir şey olmuş,” dedi neşeli bir küstahlıkla.

Hay aksi şeytan! Ağız kuruması. Kupamı alıp bir yudum içtim. Marna’ya delirdin mi der gibi bir bakış atmaya çalıştım ama kaşlarımı bir araya getirip çatacak kadar bile ikna edici olamadım. Ağzı bir karış açık kalan Marna avucunun içiyle masaya vurdu.

“Vay anasını be!” dedi. “Üstüne atladı, di mi?”

Öksürdüm. “Ciddi misin? Kope’tan bahsediyoruz, Marna.”

“Yapmış işte! Halin tavrın dehşet, Anna.”

Avuçlarımın dibini gözlerime bastırdım. “Tek kişiye bile söylemeyeceğine söz vermek zorundasın. Özellikle de Ginger’a.” Dik oturup meraklı gözlerine baktım. “Ciddiyim, Marna çünkü öylesine bir şey oldu. Ölümüne

korkmuştuk ve o anki duyguların yoğunluğuna kapıldık. Sana söylediğimi bilse, Kopano ölür. Sadece bir öpücüktü.” Ateşli ve gerçek bir öpücük.

“Söz kimseye söylemem.” Gözlerindeki bakıştan, dudaklarını büzüşünden ciddi olduğunu anladım. “Ama bir öpücük, hiçbir zaman ‘sadece bir öpücük’ değildir, Anna, hele hele onun gibiler için. İzin versen, Kope seni şuracıkta yer yutar.”

Soğumaya başlayan kahvemi bardakta şöyle bir döndürdüm. “Biliyorum Marna ama yapamam. Harika biri Kope, gerçekten öyle ama işte ben... olmaz.”

Marna başını salladı, sanki neden olmayacağına dair sayısız sebebi çok iyi anlıyordu. Yüzünde en ufak bir yargılama yoktu, buna minnettardım.

“Eee,” dedi, öne eğilerek, “sırf meraktan çatlamak üzere olduğum için soruyorum.” Ah olamaz. “Şahane miydi? Kope çekingen ve nazık miydi, yoksa içindeki canavarı serbest mi bıraktı?”

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm, alev alev yanıyordum. Marna el çırpı, ayaklarını demir parçasına vurup hafifçe kakhaha attı. “Biliyordum! Kuvvetli ve hayvaniydi! Ona o gözle bakmıyorum ama hep merak etmişimdir. Bir düşünsene, içinde birikmiş o testosterondan...”

“Aaah, yeter!” diye lafını kestim. Başını keyifle geriye attı. Artık ben bile gülüyordum. Kıkırdamamız azalınca birbirimizi seyrettik, şirin bir kafede oturan iki kız arkadaşlık işte.

“Kai, Sevgililer Günü’nde beni görmeye geldi,” dedim.

İri gözleri çakmak çakmak oldu. “Biliyorum.”

“Sana söyledi mi?”

Kafa salladı, bardağını masaya koyup bacak bacak üstüne attı ve ellerini kucağına yerleştirdi. Ben de bekledim, çünkü sanki ne diyeceğini kafasında tasarlıyor gibiydi.

“Buraya en son gelişinde sana ne demiştik, hatırlıyor musun?”

“Onunla ilgili...” Çalışmıyor diye dudağımı oynatınca başıyla onayladı.

“Eh,” diye devam etti. “Kesin oldu artık. Bana kendi ağzıyla söyledi. Babasının yanına çağırılırsa, yarım yamalak bir iş yapıyormuş, onun dışında hiç çalışmıyormuş.”

Vay canına! Kai adına korktum demek az kalırdı. Stres-ten midem bulanmıştı.

“Neden bırakmış?” diye fısıldadım.

Marna dudaklarını yalayıp derin bir nefes aldı.

“Lütfen anlat,” diye yalvardım.

Gözleri gözlerimle buluştu. “Sana boş yere umut vermek istemiyorum.”

Umutlarım anında sıcak hava balonu gibi göğsümde yükseldi. “Söyle.”

“Peki.” Öne eğildi. Ben de öyle. “Son zamanlarda ha bire seninle Kope’u sornyor. İkinizin kaderinin birlikte olmak olduğuna inanıyor.”

Vicdan azabı ve utançla yanaklarım yandı, Marna da muhtemelen aynen benim gibi öpüşmeyi düşünerek dudaklarını ısırdı.

“Elbette ona sadece arkadaş olduğunuzu söylüyorum. Ama galiba Kope gibi olması gerektiğini hissediyor –güçlü olabildiğini... Layık olduğunu kanıtlamak istiyor. Sana layık yani.”

Gözlerimi kapadım, geç saatte içtiğim kapuçino midemi altüst etti.

“Bana hiçbir şey kanıtlamak zorunda değil.”

“Belki sana değil. Ama kendine.”

Üç ay önce bana geldiği zamanki surat ifadesi gözümde canlandı. O kendini beğenmiş kibirli halinden eser yoktu, daha derin bir özgüven sergiliyordu –daha önce hiç görmediğim bir açık yüreklilik hevesi. Beni ona çeken de bu olmuştu.

Çantasından bir melodi yükselince Marna incecik parmaklarıyla cep telefonunu çıkardı. Mesajı okuyunca gözlerini devirdi. “Ayyy, Ginger beni aramaya gelmeden ve ikimizi şişe geçirmeden gitmem lazım.”

Ayağa kalkıp sarıldık.

“Seni özledim,” diye fısıldadım ve başını salladığını hissettirdim, sonra beni yanağımdan öptü.

“Kendine iyi bak.” Kestane saçlarını omzundan arkaya savurup süzüle süzüle kafeden çıktı, sırrımı da yanında götürdü.

Cumartesi gecesi eve döndüğümde tam anlamıyla feleğim şaşmıştı. Biyolojik saatim o kadar bozulmuştu ki, sersem

gibiydim. Patti bir şeyler yiyip içmem için zorladı. Sonra beni yatırdı, yatağın kenarına oturup saçlarımı okşadı.

“Evden uzak olduğum tüm süre boyunca tek kötü ruh bile görmedim,” diye mırıldandım, uyku mahmurluğu çökerken.

“Tanrı’ya çok şükür,” diye fısıldadı.

Burnunu çektiğini duydum, elleriyle yüzünü sildi ve ben, sızmadan önce, acaba Patti bu hayata daha ne kadar katlanabilir diye düşündüm.

Yaz
Liseye Veda

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MEZUNİYET ZİYARETÇİLERİ

Koyu mavi kevim ve cüppemin altından boncuk boncuk terler akıyordu. Hava, dışarıda mezuniyet töreni yapılamayacak kadar sıcaktı ama herkes çok sevinçli ve enerjik olduğundan kimse şikâyet etmedi. Müzik grubu “Pomp and Circumstance” çalarken dört bir yandan yayılan neşe, hüznün, heves ve umut duygularına kapılmamak elde değildi. Keşke millet de benim gördüklerimi görebilseydi. Dans edip dönen, birbirine karışan renkler. Tepelerinde onları dikkatlice izleyen, saydam koruyucu melekler. Ortalıkta bir iblis bile yoktu. Her taraf safı neşeydi.

Hayatımdaki bütün büyük olaylarda olduğu gibi, gene ister istemez Kaidan’ı düşündüm. Lise son sınıfın ortasında L.A.’e taşınmıştı ve mezun olup olmadığını bile bilmiyordum. Tam moralim bozulurken stadyumda Patti’yi gördüm.

Elini gözlerine siper etmiş, güneşten korunmaya çalışıyordu. El sallamamla yüzünde güller açtı, o da hızla el sallayarak karşılık verdi. Babam onunla gelir belki diyordum ama gelmemişti. Mutlu, mesut, neşeli günler olayı ona göre değildi.

Diplomalar dağıtıldıktan, kapanış konuşmaları yapıldıktan sonra alanın en ucunda iki kahverengi saçlı güzellik dikkatimi çekti. Görüş duyumu onlara kadar genişletince hemen tanıyıp sevindim.

Marna ve Ginger ne giymişti öyle? Onları hiç aynı giysiler içinde görmemiştim. Yakından inceleyince diz boyu lacivert elbise, incecik kemer ve kırmızı... fular mı? Derken göğüs ceplerindeki minik havayolu şirketi amblemlerini gördüm. Uçuş görevlileri! Ağzım kulaklarımda el salladım, işitme duyumu da genişlettim.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum sessizce.

“Her şey yıkılıyor,” dedi Marna. “Bir örnek kıyafetimizi beğendin mi?” Kollarını öne uzatıp kendi etrafında döndü. Başparmağımı kaldırıp onayladım.

Alfabetik sıraya göre oturmuştuk, o yüzden benden iki sıra ileride oturan Jay’e doğru boynumu uzattım. Acaba ikizleri görmüş müydü diye merak ettim ama ondan çok uzaktaydılar.

Bizim sınıf anons edilince keplerimizi havaya fırlattık. Kutlayan öğrencilerin yanından geçtim, arada durup çabucak sarıldım ve en kısa zamanda Patti’yi buldum. Stadyum merdivenlerinin dibinde kenara çekilip birbirimize sarıldık,

ileri geri sallandık. Ayrıldığıımızda Patti'nin gözleri kıpkırmızı ve ıslaktı.

“İkizler burada,” diye fısıldadım, iyice duygusala bağlamasın diye.

Gözleri kocaman açıldı. “Bir sorun mu var?”

“Sanmıyorum. Galiba bir havayolu şirketinde işe girmişler.”

“Eh, haklarında sürekli bir şeyler duyduktan sonra onlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum.”

İkizleri tekrar otoparkta bulduk. Ortalık mezunlar ve yakınlarıyla dolup taşıyordu. Herkes ayakta sohbet ediyor, fotoğraf çekiyordu. Kızları, Patti ile tanıştırdığım zaman annem ikisini de şaşırtarak kocaman anaç bir kucaklamayla sardı, kızlarsa ne yapacaklarını bilemeyerek öylece kaldılar.

“Bana çok güzel olduklarını söylemiştin, Anna, evet ama vay canına!” Geri çekildi. “Sizinle tanışmak harika! Bizim eve gelebilir misiniz? Pasta yapıyorum. Bir de mangalda tavuk pişireceğiz.”

“Eee...” Ginger, Marna'ya yandan bir bakış attı.

“Çok isteriz!” dedi Marna, el çırparak. Ginger dudaklarını büzdü.

“Harika!” Patti'nin yüzünde güller açtı. Çantasından fotoğraf makinesini çıkarıp Marna'ya uzattı. “Bizim bir resmimizi çeker misin?”

Patti'ye yapıştım ve yanak yanağa poz verdik.

“Şimdi sizin bir resminizi alayım.” Patti makineyi tutup yan yana durmamızı işaret etti.

İkizlerin arasına geçtim ve daha önce prova edilmiş gibi ikisi de kolunu belime sardı, diğer ellerini kalçalara dayayıp tek dizlerini içe doğru kırdılar. İki profesyonelin ortasıındaydım. İsteseler esen rüzgârdan saçlarına fön çekmesini rica edebilirlerdi. Patti biraz fazla kendini kaptırdı, zum yaptı, bir sürü açıdan aldı. Altı yedi poz sonra kahkahalar atarak “Yeter!” dedim.

Yakındaki bir gruptan kahkahalar yükseldi. Dönüp Jay’ın ailesi olduğunu görünce hiç şaşırmadım. Ellerimi ağzımın iki kenarına koyup Jay’e seslendim, uzaktan el salladım. Koşarak yanıma gelirken ilk başta ikizleri fark etmedi bile, şapşal şapşal sırtıyordu. Cüppesinin önü açıktı ve eski kep başında yamulmuştu.

“Bayan Whitt!” Jay, Patti’ye kocaman sarıldı, ardından dönüp beni havaya kaldırdı. Çığlık attım ve bu anı yakalayan Patti’nin makinesinden gelen klik sesini duydum.

“Artık hepimiz büyüyüp kocaman olduk.” Jay beni yere bıraktı, gözlerini siliyormuş gibi yaptı. İkizleri fark ettiğİ anı çok net gördüm çünkü o şapşallığı yok olup gitti. Başındaki kepi çıkardı.

“Ah, selam!” dedi.

Bir sonraki ansa, tam anlamıyla bir film sahnesini andırıyordu; hani iki insanın gözleri kenetlenir, arka planda müzik çalmaya başlar ve diğer herkes uğultuya dönüşür ya. Jay ile Marna kımıldamadı, konuşmadı. Sadece bakıştılar.

Jay’in aurası şen bir sarı turuncu karışımıyla yükseldi, aralarda kırmızı çizgiler oluştu. Patti bile aralarındaki yo-

ğın havayı fark etti. Ginger kollarını göğsünde kavuşturdu.

Derken, tıpkı birdenbire bir çizige denk gelip takılan bir plak gibi Veronica yanımızda bitti, Jay'in beline bir kolunu sarıp ikizlere ölümcül ışınlar fırlatarak baktı. Jay'in aurası suçluluk ve kafa karışıklığı arası açık griye döndü, bu arada Veronica'dan da cüppesinin mavisini bile soluk bırakacak koyulukta bir yeşil renk fişkırıyordu. Başını kaldırıp Jay'e baktı ve zorla gülümsedi. Nefesimi tuttum.

"Tebrikler, aşkım," dedi. Eskiden birbirlerine hep "aşkım" derlerdi fakat birkaç aydır ikisinden de duymamıştım bu lafı. Jay hafifçe öksürdü.

"Sana da," dedi.

Veronica parmak ucunda yükselip Jay'i dudaklarından öptü. Jay şöyle bir dudaklarını dokundurup hemen geri çekildi.

Marna'nın tatlı gülüşü hiç solmadı fakat gözlerindeki ışık söndü. Veronica sanki onu sırtından vurmuşum gibi bana suçlayıcı bir bakış fırlattı. Offf. Kaşlarımı kaldırdım ve burada olacaklarını bilmediğimi söylercesine omuz silk-tim. Doğrusu, bu huzursuzluktan her ne pahasına olursa olsun kaçardım zaten.

"Arabalar nihayet hareketlendi," dedim Patti'ye. "Biz de yola çıksak mı?"

Arkadaşlarım arasında bir ona bir buna baktı, bir acayip-lik sezdiği için aurasında bir endişe çizgisi belirdi. Patti'ye hiç Veronica/Jay/Marna üçgeninden bahsetmemiştim.

"Immm, evet. Durun bir de Jay ve Roni'yle resminizi çekeyim, ondan sonra gidiyoruz."

Jay ve Veronica yanımızdan ayrılıp ailelerinin yanına döndükten sonra biz de arabalara binince rahatladım. İkizler eve kadar bizi takip etti.

Merdivenleri ikişer ikişer çıktım, bugün yanımda birileri olduğu için heyecanlıyım. Kapıyı açınca nefesim kesildi, bir an şok içinde kalakaldım. “Patti, şahane olmuş!”

İçeriye bizim okulun renkleriyle süslemişti. Uçuk mavi ve altın rengi süsler tavandan zikzak çizerek sarkıyordu, her taraf balon doluydu. Patti ve ikizlerin arkamdan geldiğini duydum, Patti kıkırdıyordu, Marna “aaa, ooo” diyordu. Tam Patti’ye sarılmak üzereyken odanın karşı tarafında, balonlardan sarkan kurdelelerin arasında bir kıpırtı dikkatimi çekti.

Çılgılığımın ortasında babam olduğunu fark ettim fakat şaşkınlığa uğramış bünyem ilk tepkisini durduramadı. Zincirleme tepkime gerçekleşti ve önce Patti, ardından ikizler de çılgılık attı.

Babam balonları sağa sola ayırıp güle oynaya öne doğru çıktı. Hepimiz susup nefesimizi tuttuk.

“Misafirlerinize hep böyle sıcak bir karşılama mı hazırlarsınız?”

Patti’nin eli kalbindeydi. “Ah, John! Bir sonraki sefere önceden haber ver bari?”

“Bahse girerim, bana ev anahtarını verdiğin güne lanet ediyorsun,” dedi babam, Patti’ye en cazibeli, korkutucu gülüşüyle. Ona o kadar uzun baktı ki, kızaran annemin aurası dalgalandı.

Gözlerini devirip yanından geçerek mutfağa girdi Patti. “Mangal yapacaktık tam,” dedi, hazırladığı yemeklerden kafasını kaldırıp bakarak. “Sen de kal, başımızın üstünde yerin var.” Aurası garip bir sarı ve rahatsız olmaktan doğan gri karışımıydı.

“Fazla kalamam. Sadece mezuniyet gününde küçük kızımı görmek istedim.”

Babam ikizlere baş selamı verdi, ikisi de tezgâhın yanındaki bar taburelerine tünediler.

Babam yaklaşıp bana sarıldığında kalbim hâlâ hızlı hızlı atıyordu.

“Geldiğin için teşekkürler,” diye fısıldadım. Tertemiz, limonsu kokusunu içime çektim ve onu bırakmak istemedim.

“Sana bir hediye vermeye geldim.”

Beklenti dolu gözlerle baktım.

“Ama henüz değil,” dedi.

Suratımı astım.

Patti elinde bir servis tabağı dolusu tavuk, bir şişe barbekü sos ve kolunun altında mangal araçlarını sıkıştırmış, dişleriyle kibritleri tutarak kapıya yaklaştı.

Babam da ben de aynı anda harekete geçip ondan bir şey almaya yeltendik. Babam tek elini bana doğru kaldırıp, “Ben hallettim,” dedi. Servis tabağını alınca Patti ağzındaki kibritleri çıkardı.

“Ben yaparım,” diye ısrar etti.

Kapıyı açtığım sırada babam sırtarak cevap verdi. “Evet,” dedi omzunun üstünden. “Yapabilirsin biliyorum.”

Birlikte evcilik oynamak için ortak alana doğru gittiler. Garıptı.

İkizlerle sessizce kalakaldık. İkisi cansız manken gibiydi.

“Biliyorsunuz ikiniz de hiç şey olmayın, kork...” Ginger bir eliyle ağzıma hafifçe vurdu ve bana ters ters baktı. Çenemi kapatıp uzaklaştım, balonlar arasında koltuğa yürüdüm. İkizler peşimden gelip oturdular.

“Sadece alışkın değiliz,” diye fısıldadı Marna.

“Biliyorum ama o bizim tarafımızda. Konuşabiliriz,” diye kızlara güvence verdim. “Eee, sizden ne var ne yok? Gerçekten uçuş görevlisi mi oldunuz?”

Marna gözlerini devirdi. “Hostes demeyi tercih ederim.” Kıkırdadı. “Astaroth izin vermez ki...”

Ginger onu dirseğiyle dürtünce korkuyla birbirlerine baktılar.

“Sorun yok,” dedim. “Gerçekten. Ağzınıza geleni söyleyin isterseniz. Güvendeyiz.”

Ginger kollarını birleştirip bacak bacak üstüne attı. Marna güçlükle yutkunarak gri kederli gözlerle bana kafa salladı. “Tamam,” diye başladı. “Eee, şey, Amerika’ya taşınmamıza ya da üniversiteden ders almamıza izin vermiyor, o yüzden biz de bu fikri bulduk, o da yuttu.”

“Fakat ancak striptiz yapan ikili olmamızı önerdikten sonra,” diye homurdandı Ginger.

“Çok sosyetik bir kulüpte tabii,” diye göz kırparak ekledi Marna. “Her neyse, evli erkekleri mil kulübüne katılmaya ikna edeceğiz diye söz verince razı oldu.”

“Fakat sadece deneme süresince,” diye belirtti Ginger.

Mil kulübünün ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve sormak da istemiyordum. Marna devam etti. “Evet. Uzun lafın kisası, şu anda deneme sürecindeyiz, bakalım nasıl gidecek. Astaroth havayolu şirketinde torpil yaptırdı, o yüzden hep birlikte uçacağız. Şu anda sekiz saatlik beklememiz var, birazdan Atlanta’ya geri döneceğiz yani.”

Marna’yı bizim koltukta görüp geçici de olsa ufak bir parça özgürlüğe kavuştuğunu bilmek beni mutlu etmişti.

“Çok heyecanlı, kızlar,” dedim. “Buralara her gelişinizde beni arayacaksınız, söz, tamam mı?”

Marna söz verdi ve çene çalmaya devam ettik. Babamla Patti boş servis tabağıyla içeri girdiler.

“Tavuklar mangalda!” diye duyurdu Patti lavabodan seslenerek.

Gülümsedim, o sırada babam hafifçe öksürüp, “Benim gitmem gerek,” dedi.

“Ama daha yeni gelmiştin!” dedim.

“Yemeğe kalmayacak mısınız?” diye sordu Patti.

Babam başını iki yana salladı. “Kusura bakmayın kızlar. Vaktim yok. Sadece bir dakikalığına ve Anna’ya hediyesini vermeye gelmişim.”

Ayağa kalkıp babamın suratına baktım. Keçi sakalını sıvazlıyordu gene.

“Hazır mısınız?” diye sordu.

Gergince başımla onayladım. “Neymiş?”

“Sıradaki görevin.”

Yüreğim hop etti, nefesimi tuttum.

“Kızlara her şeyi anlattın, değil mi?” Kızlara doğru söyle bir eğilince ikisi de donup kaldı.

“Evet, her şeyi biliyorlar,” dedim.

“Eh, iyi. Şimdi sonuncu Nef dostuna da anlatmak için California’ya gidiyorsun. Mezuniyetini tebrik ederim. Ayrıca haftaya doğum günün kutlu olsun.”

California. Bu kelime zihnimde çakıp söndü, avaz avaz bağırdı.

Babam arka cebinden gidilecek ve kalınacak yerlerin ayrıntılarını çıkarıp, avucumun içine koyarken kalbim küt küt atıyordu. *Sakın gülme. Sakın tepki verme.*

Parmaklarımı kâğıdın üstüne kapattım, içimden dans ediyor, parende atıyordum. Kaidan ve Blake’e müjdem vercektim, gelecek için bir amaç –bir umut.

“Teşekkürler,” diye fısıldadım.

Patti suyu kapatıp bana baktı, bayram ettiği belli oluyordu. “California’ya mı gidiyorsun?”

Başımla onaylamamla beraber oturma odasına koştu, elleri hâlâ ıslak ıslak bana sarıldı. “Nihayet!”

“Tamam, tamam,” dedi babam. Şakağına dokunup beni süzdü. “Kafanı oyuna ver, kızım.”

Başımla onaylayıp gergin, sevinç kahkahalarımı bastırdım. Patti beni bırakıp işini bitirmek için resmen dans ede ede gitti mutfağa. Beynim heyecan içindeydi.

“İşaret dili öğrenmek iyi bu arada,” dedi babam, ikizlere ve bana bakarak. “Dükler ya da ruhlar kullandığınızı gör-

mesin yalnız. Geçmişte Nefiller arasındaki işaretler sonlandırılmıştı. Sonellion'un kızına ve Mammon'un oğluna da öğretiyorum," dedi bana.

"Harika, sağ ol baba!"

"Hı hı. Haftaya sırf Dükler olarak Vegas'ta yıllık toplantımızı yapacağız, işte o sırada California'ya gideceksin. Artık çıkmam lazım ama sana bunu şahsen vermek istedim."

Çenemi sıktı, elini tuttum. Babamla hiç yeterince vakit geçiremiyordum sanki. Ayrıca birden fazla cezbedici şeye dayanmak zorunda kalan Nefler hakkında bilgi almak istiyordum.

"Bugün daha sonra arayabilir miyim?" diye sordum.

"Evet." Babam şakağımdan öpüp irikıyım vücudu ve koca botlarıyla kapıya yürüdü. Çıkmadan önce son kez dönüp üçümüze baktı.

"Kafanızı oyuna verin, kızlar," diye tekrar etti. Patti'ye göz kırpınca Patti de başını salladı. Sonra da babam gitti.

Marna ve Ginger hiç ses çıkarmadı ama babamın yokluğunda rahat bir nefes aldılar. Koltukta yanlarına oturdum. California'yı düşündükçe yüreğim pır pır ediyordu.

Ginger, mutfakta iş yapan Patti'ye doğru baktı, sonra bana, "Annen gerçekten Kai'yi seviyor mu?" diye fısıldadı.

"Evet. Çok seviyor."

Ginger'ı şaşırtmıştı bu durum. Hayretler içinde Patti'yi seyretti.

Marna'ya döndüğümde yüzünde ızdırap dolu bir ifadeyle gözlerini haliya diktğini gördüm. "Ne oldu?" diye sordum.

Kafasını bile oynatmadan boğazını temizledi. “Hiç.” Bana on numara bir tebessüm gönderdi.

“Eh, sizi bilmem kızlar ama,” diye seslendi Patti, “benim karnım zil çalıyor. Tavukları çevirmeye gitmeden önce her şeyi hazırlamama yardım eder misiniz?”

İkizler şaşkın şaşkın bakıştı.

“Tabii yardım ederiz,” diye cevap verdim onlar adına. “Ne yapmamızı istiyorsun?”

“Tamam, sen ve Marna salatayı hazırlayın, Ginger de pastayı pişirmeme yardım etsin.”

İkisinin de gözleri dehşetle açıldı.

“Yani bıçakla doğramak gibi mi diyorsun?” diye fısıldadı Marna.

“Evet. Zor değil. Birlikte yaparız,” dememle birlikte ayağa kalktılar ancak benimle beraber mutfağa yönelmediler.

“Bıçak konusunda bana güvenmeli misiniz bilmiyorum,” dedi Marna.

“Ya da hamur işlerinde bana,” diye ekledi Ginger. Onu hiç kendinden emin değilken görmemiştim. Ben rica etmiş olsaydım, bana hadi oradan derdi ama iki kız da Patti’nin yanında nasıl davranacağını kestiremiyordu sanki. Huzursuzca kımıldandılar, mutfağa doğru baktılar.

Patti yanlarına gelip Ginger’ın koluna girdi.

“İkiniz de becerirsiniz,” diye diretti. “Çok eğleneceğiz!”

İkizlerin mutfaktaki ciddiyetleri ilk başta çok komikti. İkisi de elindeki işi ağırdan aldı, ayrıntılara odaklandı, Patti

tavukları çevirmeye giderken ölçüleri iki üç kere kontrol ettiler.

Bir süre sonra rahatladılar ve sohbet etmeye başladık. Patti her nasıl başardıysa Ginger'ı çok rahatlatmıştı. Hatta bir ara hepimiz kahkahalarla gülüyorduk ve ben Ginger'ı hiç her şeye boş vererek gülerken görmediğimi fark ettim; sadece bir başkasına gülüneceği zaman eğlenirdi –çoğunlukla bana. Ginger bakışımı yakalayıp kasıldı, tebessümü kayboldu. Patti hevesli, bilge gözleriyle izliyordu. Aramızdaki hiçbir jestin, mimiğin önemini atlamıyordu.

Annem dışarı çıkıp tavukları mangaldan getirdiğinde Ginger, “Ah, şahane kokuyor Bayan Patti,” dedi.

Kimdi bu iltifatlar saçan kız? Patti gülümseyerek teşekkür etti.

Pasta tamamlandığında Ginger kendiyle o kadar gurur duyuyordu ki, telefonuyla bir sürü resmini çekti. Hatta Patti ile ikisinin pastayı tutarken poz vermesini de istedi. Patti anne sevgisinden patlayacaktı neredeyse. Patti'nin, Ginger'ı şefkatle sarıp sarmalaması karşısında kıskanmamayı başardım. Çok şekerdi, gözlerim doldu. Marna ise kardeşine bakıp bakıp duruyordu.

“Şu kısmı tek başıma yaptım,” dedi Ginger, Marna'ya, kenardaki krema süslemesini işaret edip. “Muhteşem, değil mi?”

“Manyak güzel, Gin,” diyen Marna kız kardeşinin omzunu sıktı. Dördümüz çok güzel vakit geçirdik. Tüm bu süre içinde California gezimin yaklaştığını düşündükçe her tarafım karıncalanıyordu.

İkizlerin gitme vakti gelince çok üzıldüm. Patti'ye kocaman sarılmalarından sonra onları kiraladıkları arabalarına kadar geçirdim.

Kaldırımda dikilirken Ginger kardeşinin omzunu dürttü. "Söylemen gerek."

Marna'nın Ginger'a fırlattığı pis bakışta, onda hiç rastlamadığım bir şey gizliydi. Tüm yemek boyunca deneyimlediğim kanatlanma hislerine limon sıkıldı.

"Neyi?" diye sordum.

İkizler manalı manalı bakıştı. Sonra Marna ile uzun uzun konuşmadan birbirimize baktık ve anladım. Anladım işte.

Sesim titreyerek fısıldadım, "Ona söyledin, değil mi?"

"Hayır!" dedi Marna. Onun da sesi titriyordu. "Doğrudan değil. Bana sordu ve... ve... hayır dedim! Ama..."

Ginger dikkatini bana çevirdi. "Şunu bilmelisin ki, Marna gelmiş geçmiş en kötü yalancıdır. Çoğu kişi farkına bile varmaz ama Kai ve ben çocukken hep onunla dalga geçerdik çünkü ne zaman bir yalan söyleyecek olsa önce durur –güya çaktırmadan önce zihninde hikâyeyi bir güzel kurgular."

Hayır, olamaz. *Kai biliyor*. Midem bulanmaya başlamıştı. Ağzımı kapattım.

"Çok özür dilerim, Anna," diye fısıldadı Marna.

"Ne dedi peki?" diye sordum.

Boğazını temizledi, alçak bir ses çıkardı. "Hangi koşullar altında olduğunu açıklamama müsaade etmedi. Kapatmam gerek deyip durdu."

"Her şeyi anlatsana," diye dürtükledi Ginger.

“Dahası mı var?” diye sordum.

Marna kardeşine gözlerini pörtleterek baktı.

“Ne var?” dedi Ginger. “Neye bulaştığını bilsin.”

“Evet, bilmeliyim.” Tıpkı Ginger gibi kollarımı göğsümde kavuşturdum, öfkeden değil, daha çok kendimi rahatlatmak için.

Marna sersefil halde mırıldandı, “Beni bir bardan aradı. Yanında grup arkadaşları ve stüdyodan başka insanlar da vardı...”

“Diğer Anna da yanındaydı, değil mi?” diye sordum. Sesim biraz hırçın çıkınca Ginger etkilenmiş gibi bana bakıp kaşlarını kaldırdı.

“Evet,” dedi Marna. “Kız, insanları evine davet etmeye çalışıyordu. Kai de kabul etti. Sonra bana ‘Kapatmam gerek. Ben iyiyim,’ dedi. Ama iyi değildi. Per perişandı.”

“Eee, sonunda ne oldu?” Kanın kulaklarımda zonkladığını hissediyor ve duyuyordum.

Marna bilmediğini gösterircesine başını sağa sola sallayınca bu kez Ginger lafa girdi. “Pis herif muhtemelen sonunda teslim olup karıyla yattı. Herhalde seni düşüne düşünene Ah, Anna diye inlemiş...”

“Gin! Hiç yardımcı olmuyorsun!”

Ama Ginger susmadı. “Acaba sinirli ve hoyrat mıydı, yoksa tatlı ve...”

Ben, “Kapa çeneni!” diye bağırınca Ginger gülen dudaklarını birbirine bastırdı. Sonra Marna’ya döndüm. “Bana söylemeyi düşünüyor muydun?”

“Tabii ki! Ama korktum. Onu göreceğini öğrenene kadar beklemek istedim.”

Durumu düzeltmek zorundaydım. “Numarası kaç?” diye sordum.

“Bilmiyorum, gerçekten. Gene değiştirmiş.”

Hüsran içinde çıldırdım.

“Sana Kai’nin telefonunu verirdim, bir istemen yeterdi,” dedi Ginger.

Marna ve ben, ona şaşkın şaşkın baktık.

“Verir miydin?” diye sordum şüpheyle.

Tek omzunu silkip başparmağının tırnağını inceledi. “Bana hiçbir zaman vermeyeceksin demedi ki. Sadece Marna’ya dedi.”

İkimiz de gözlerimizi Ginger’a diktik. Sonunda oflayıp pufladı.

“Bak. Kaidan hıyarın teki, ama ben onu hayatımda böyle görmedim. Senden önce hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi gerçekten arzu ettiğini görmedim. Sanki sensiz, seninle olacağından daha fazla zarar veriyor kendine. O yüzden evet, sana o adinin numarasını verirdim. Sırf ona kılık olsun diye. Ama bende de yok.”

Marna ve ben birbirimize baktık, ikimiz de ağızımızı açmadık.

“Ah,” dedim. Başka ne diyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ginger telefonunu çıkarıp saate baktı. “Gitmeliyiz,” dedi Marna’ya.

TATLI TEHLİKE

“California’da bol şans...” Marna bana sarılarak veda etti. “Özür dilerim,” dedi tekrar doğrulurken.

Güçlkle yutkundum.

Ginger da kendince öne eğilip çabucak sarılarak beni şaşırttı. Ne yaptığının farkına varıp boğazını temizledi ve geri çekildi, gözlerimin içine baktı.

“Blake’e benden bir mesaj iletir misin?”

“Olur,” dedim.

Hızırca kirpiklerini kırpıştırarak öne doğru eğildi. Küçük yumuşak dudaklarını, dudaklarımda hissedince şoktan dondum. Ginger vücudunu vücuduma yaslayıp diliyle kapalı dudaklarımı aralarken küçük bir çığlık atıp geri sıçradım, bir elimle ağzımı tuttum.

Ginger ukala ukala sırtıp başını yana eğdi. “Bu mesajı iyisi mi Kai’nin gözü önünde iletme.”

Marna elinin tersiyle kardeşinin omzuna bir şaplak indirdi. “Çok salaksın!”

Ginger kakhaha attı ve iki kardeş dalaşarak ayrıldılar. Marna omzunun üstünden bana özür diler gibi bir bakış fırlattı, sinirden tükürür gibi sesler çıkarıp döndüm ve kurtulmaya çalışarak eve yürüdüm.

Asla teslim etmeyeceğim bir mesajdı bu.

Bir dakikalığına beton merdivenlere oturdum, içimden keşke beynimi kapatma düğmesi olsaydı diye diledim. Hiçbirini düşünmek istemiyordum. On dakika önce, Kaidan’ı görme ihtimaliyle havalara uçuyordum. Şimdiyse, alakası yoktu. İç geçirip zorla kendimi kaldırdım.

Eve girince Patti çantamı işaret etti.

“Telefonun çılgınlar gibi çalışıyor.”

Açıp okudum. Bu geceki mezuniyet partisiyle ilgili altı mesaj. Patti bana üzgün üzgün baktı, omuzlarımın çöktüğünü hissettim. Akşam çıkmak için hazırlanma vaktiydi.

O gece partinin ardından babamı aradım. Konuşmamız güvenli olmasa cevap vermezdi, biliyordum.

“Mezuniyet geceniz nasıldı?” diye sordu.

“Güzeldi. Bir ruh geldi ama fazla uzun kalmadı.”

“İyi.”

“Sana garip bir soru soracağım,” diye başladım. “Bazı Neflerin birden fazla günahı olabileceğini duydum.”

“Evet, tabii. Nadir rastlanır ama duyulmamış şey değildir. Dünyada daha az insan varken, daha az da Dük vardı; yani Dükler insanı birden fazla baştan çıkarmaya saptırıyordu. Ben en genç Düküm mesela. On sekizinci yüzyıldan beri buralardayım. Sadece bir günaha sahibim, o yüzden başka konularda büyük sıkıntı çekmiyordum. Çekiyor musun?”

“Hayır, yok, ben değil. Sadece duydum ve merak ettim.”

“Senin arkadaşlarından yalnızca birisinin babasının bir noktada birden fazla günahı vardı, o da Alocer,” diye devam etti babam. Anlatmayı sürdürdükçe gözlerimin arkasına bir ağrı saplandı. “Pharzuph meydana çıkmadan önce Öfke ve Şehvet Dükü oydu. Bir dakika –sen bunu nereden duydum demiştin?”

Boğazımı temizledim.

“İl, evet, Kope’tan duydum.” Hemen konuyu değiştirmeye giriştim. “Bugün niye gittin ki –Ginger ve Patti’nin pasta yapışını...”

“Hey, hey, hey, bir dakika.”

Ahizeye sıkı sıkıya sarıldım. “Evet?” diye sordum, süten çıkmış ak kaşık gibi.

Sessizlik.

“Lütfen bana Kopano da Şehvet Nefili deme.”

Gözlerimi yumdum. “Baba, son derece otokontrolü yüksek biri...”

Çıtırtılı bir gürültüyle lafım kesildi, muhtemelen babam küfür ettiğini duymamam için ahizeyi eliyle kapatıyordu. Ezilip büzüldüm.

Sonunda bitti.

“Aranızda ne geçti?” diye sordu.

Neden telefon hattının diğer ucunda bile olsa, öfkesinden korkuyordum?

“Benim hatamdı...”

“Duymak istemiyorum! Hemen hiçbir şey olmadığını söyle!”

“Hiçbir şey olmadı,” diyerek içini rahatlattım. “Gerçekten.” Yalan değildi, ne de olsa babam seksi kastediyordu.

Çıt çıkmıyordu, ikimiz de sakinleştik.

“Lütfen ona kızma, baba,” diye fısıldadım.

“Kızmıyorum.” Nefes verdi. “Aslında siz Avustralya’dan döndükten sonra benimle konuştu. Artık sana eşlik

etmemesi gerektiğini düşünüyormuş. Ben de sana karşı duyguları işinize engel oluyor zannettim.”

“Öyle demek istemiş zaten,” dedim babama. “Her şey karmakarışık oldu.”

“Eh, California’ya tek başına gideceksin, sonra gelecekteki seyahatler için bir çaresini bulmaya çalışacağım. Ortada bilinmeyen elementler yer alırken tek başına gitmeni istemiyorum.”

Anlıyordum ve aynı fikirdeydim.

“Bir sorum daha var ama...” dedim. “Kope’un nişanı neden kırmızı değil? Ya da kırmızı ve siyah?”

“Nefiller, babalarının o anki nişanı ne renkse onu miras alırlar; genlerine eski etkiler sızmış olsa da, olmasa da.”

“Ah.” Esneyip yatağa uzandım.

“Hadi uyu artık,” dedi babam.

Yastığa gömülüp gözlerimi kapattım. “Bugün geldiğin için teşekkürler,” diye fısıldadım.

“Hıh” gibi bir ses çıkarınca karanlık odamda gülümse dim.

“Seni seviyorum, baba.”

“Hı, evet,” dedi. “Ben de seni seviyorum.”

*“Aşk bir sera çiçeği değildir,
yabanidir, ıslak bir geceden doğmuştur,
güneşli bir saatte doğmuştur,
vahşi bir tohumdan çıkmış, vahşi bir rüzgârla esilip
yola savrulmuştur.”*

John Galsworthy, *The Man of Property*

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CALIFORNIA RÜYASI

Çok az manzara Santa Barbara kıyı şeridiyle kıyaslanabilirdi. Yolun bir tarafına malikâneler sıralanmıştı; diğer taraftaysa okyanusa bakan sarp kayalıklar vardı. Camlarım açık halde Blake'in evine sürdüm arabamı, hücrelerim tuzlu havayla doldu. İkizlerin anlattığına göre, Kaidan hafta sonlarını çoğunlukla Blake'te geçiriyordu. Bu iyiydi, çünkü günlerden cumartesiydi ve ikisine de havadisi vermeye hazzırdım. Üç kilometre kalmıştı.

Bir elimle karnımı sıvazlayıp sinirlerimi, gerginliğimi yatıştırmaya çalıştım.

Sıcak bir rüzgâr saçlarımı karıştırırken arabamı bir karnavalın yanındaki küçük bir sörf dükkânının yanına yanaştırdım. Eğlence amaçlı bir seyahat olduğunu düşünmediğim için yanımda mayo getirmemiştim. Fakat okyanusun

kokusunu alıp krem si kumları görünce bir tane bulunsun dedim. Ne olur ne olmaz. Bir de belki biraz da oyalanmak istiyordum.

İçeri girince tezgâhın arkasından uzun saçlı bir çocuk bana gülümseyerek selam verdi. Arka planda çalan Beach Boys ezgileri eşliğinde mayo bikini reyonunu buldum. Bir iki tanesini deneyiverdim: Şirin, pembe bir tankini mi yoksa kenarları fırırlı, sırtı çapraz gelen, daha seksi, beyaz bir bikini mi? Kaidan gözümde canlanınca beyaz bikiniyi kaptım. Üstüne de gümüşlü pembeli bir sörf şortu, üste oturan bir tişört ve son anda da raftan bir güneş gözlüğü seçtim. Fiyat etiketlerine bakmaksızın hepsini tezgâha attım ve el kadar bikiniden vazgeçmemek için hemen babamın kredi kartını uzattım.

Sörf dükkânının tuvaletinde üstümü değiştirdim, sonra yolun kalanı için arabama atladım. Kendimi artık biraz daha California kızı gibi hissediyordum, tek eksiğim şahane bronz tendi. Göz alıcı yazlık evlerin yanından geçtiğim için virajı alıp açık güvenlik kapılarından içeri girdikten sonra Blake'in yamacın kenarındaki malikânesini görünce şaşırma malıydım.

Yine de yuh! İnanılmaz ötesiydi. Resmen ağzım bir karış açık kalmıştı.

Kaidan'ın SUV'sini tanımamla beraber benim karınca lanmaya başladı –birlikte şehirlerarası yolculuk yaptığımız arabaydı bu. Birkaç kapılı garajın önüne, diğer şık arabaların yanına park etmişti. Ben de motoru durdurup birkaç

dakika oturdum. İşitme duyumu genişletip kulak kesilemeyecek kadar gergindim. Kulaklarım zonkluyordu.

Değer verdiğin insanlar bunlar, Anna. Korkmana hiç gerek yok. İçeri gir ve onlara kehanetten bahset. Drama gerek yok.

Kendi kendime yeterince gaz veren konuşmamdan güç alıp titreyerek derin bir nefes çektim ve işitme duyumu evin içine sokup sessiz odaları dolaştım. Arabadan inip kollarımı silkeledim. Hava sıcaktı ama rutubetli değildi, hafif rüzgâr havayı katlanılır kılıyordu. Sırt çantamı omzuma attım, taş basamakları tırmandım. Yürüme yolu, kilitli olmayan bir geçiş kapısında bitti. Evin dış duvarları bile ayrıntılarla doluydu; kusursuz yerleştirilmiş taşlar, çiçek açan asmalar, her şey mükemmeldi.

Köşeyi döndüğüm zaman kıyıya çarpan dalgaların ve uzaktan gelen seslerin şiddeti arttı; ılık bir rüzgâr tüylerimi diken diken etti. Yürüme yolunun sonunda kocaman üç katlı bir taraça çıktı karşıma. Döner kaydırağı, şelalesi, dalma alanı olan cafcacılı yüzme havuzunu; kapalı soyunma odası olan, bir tarafı açık bungalovu tek tek inceledim. Bir alttaki seviyede paten rampası ve voleybol sahası gibi açık hava oyunları mekânı yer alıyordu. Etraf yemyeşil yapraklı egzotik bitkilerle ve baharatlı kokular yayan, rengârenk çiçeklerle doluydu. Kıskançlık Dükü'ne yaraşır bir evdi kısacası. Havuzun kenarına kadar yanaşınca kalbim durdu. Aşağıdaki dalgalar ve kumların ortasında bir düzine çocuk vardı. Üstsüz bir tanesi, sörfünün üzerinde, tam dört saniye

boyunca ayakta durduktan sonra suyun hareketinin gücüyle yerinden savruldu.

Kaidan.

Sıcak parmaklığa tutunup izledim. Blake ve kısa kollu sörf tulumu giymiş başka bir çocuk suyun daha sakin olduğu gerilerde, sörf tahtalarının üstünde oturuyordu. Blake, Kai'nin suya gömülmesine kahkahalarla güldü.

Kaidan kalkıp saçlarını savurdu, birkaç ay öncekinden daha da uzundu saçları. Diğer çocuklardan bazıları onunla yumruk tokuşturdu. Kai sörfte kumsala indi, tahtasını kenara attı, sonra da oturup Blake'i seyretti; Blake yaklaşan dalgayı hesapladı, ellerini kürek gibi yaparak ilerledi, sonra ayağa kalkıp kusursuz bir şekilde suyun üstüne binerek süzüldü. Kumsalda karşılaştıklarında Blake bir şey söyledi, Kaidan da onu dizlerinden yakaladı ve kumda güreşerek yuvarlanmaya başladılar, diğerleri de tezahürat yaptı. Erkekler işte. Bu mesafeden bile gülüp eğlendiklerini görmek, beni gülümsetmişti.

Beni ilk fark eden Blake oldu. Elini gözlerine siper edip yukarı doğru baktı ve Kaidan'ı dürtükledi. Üçümüz uzaktan bakiştık, vücudum kalbimi sıkkan bir yumruktu adeta.

İşte buydu.

Sörf tahtalarını ısıldayan kumlarda bırakıp grupça plajda ilerlediler, sivri kayalar arasından eve çıkan ahşap merdivenlere doğru adım attılar. Kendi kendime nefes alıp vermeyi hatırlattım. Al. Ver.

Blake üst kata zıplayıp birkaç şezlonga çarptıktan sonra

suyumu çıkartmak istercesine sarıldı bana. Soğuk sörf tulumu sıırıslıklamdı ama umurumda değildi. Geri çekildi ve beni tepeden tırnağa süzerek ısılık çaldı.

“Ne var ne yok, kız?” diye sordu. “İyi görünüyorsun.”

“Sen de,” dedim. Blake’in saçları birkaç santim uzamıştı, simsiyah ve dümdüzdü. Filipinlilere has yuvarlak yüzü güneşten altın sarısına dönmüştü. Kaşının ortasındaki gümüş piercingi parlıyordu.

Üstlerinden sular akan, yanık tenli Californialı erkek grubu etrafımızı sarınca hafifçe öksürdüm. Nedense bir an için aklıma Veronica olsa, salyalarını toplayamazdı düşüncesi geldi. Hepsine bakmaya cesaretim yoktu. Bu taş gibi çocukların arasında Kaidan’ın nerede olduğunu merak ettim.

“Çok şeker,” dedi birisi arkamdan alçak sesle. “Sosis partisine mola.”

“Kapa çeneni, dostum,” dedi Blake. “Bu kız sana fazla tatlı.”

Çocuklardan bazıları güldü. Artık okulda milletin içinde utangaçlığımı atmıştım ama tanımadığım bir grup erkeğin bakışlarına maruz kalmak bambaşkaydı. Bence Blake anlamıştı.

“Hadi artık sizin yollanma vaktiniz geldi, eski dostumla hasret gidereceğim.” Kolunu bana attı. Çocuklardan bazıları inledi ama teker teker vedalarını ettiler, birbirlerinin sırtlarına şaplak attılar, çaktırmadan da beni kestiler. Blake onları uğurladı. En sonunda etrafıma bakınmaya cesaret ettim

ve Kaidan'ın yakındaki bir parmaklığa yaslanmış, denize doğru baktığını gördüm.

O halinin fotoğrafını çekmek istedim. Kumlarla ışılda-
yan uzamış kahverengi saçları, o nefes kesici yüz hatlarının
çevresinde uçuşuyordu. Tüm cesaretimi toplayıp ona doğru
yürüdüm, parmaklıklara birkaç metre kala durdum. Manza-
rayı seyrederken aklım uçtu gitti.

Çok huzur doluydu. Çok romantikti.

Kaidan'ın elimi tuttuğunu hayal ettim, beni kumsala in-
dirdiğini, sörfte çıkarttığını; elleri kalçalarımda, beni havaya
kaldırdığını, kollarında kuş gibi havalandığımı, denizin üs-
tünde beşik gibi sallandığımızı hayal ettim. Ama en çok da
tuzlu tuzlu öpüşmeyi...

Blake bize doğru yaklaşırken gözlerimi kırıştıtırıp haya-
limden çıktım.

“Senin çocuk nerede?” diye sordu Kaidan çatallı bir ses-
le. Sonunda dönüp tam suratıma baktığında gözleri, gözle-
rimi öyle bir delip geçti ki karşılık veremedim.

“Yanımdan ayrılmasına çok şaşırdım.” Metalik ses tonu
kalbimi rendeledi. “Belial ve Alocer nikâhınızı kıydırır da
bir avuç yetimi evlat edinirsiniz diyordum.”

Blake, sanki Kaidan şaka yapıyormuş ayağına yatarak
gergin bir kahkaha attı ama ben anlamıştım. Kan tüm siste-
mimde çağlayarak akarken şalterim attı. Kope'u öptüğüm
için kötü hissediyordum ama Kaidan da süttten çıkmış ak
kaşık değildi. Kaç kere kalbimi kırmıştı, artık onun kum
torbası değildim.

Kaidan'a yukarıdan bakmak istedim ama aniden yüzüme dönünce, çehresinin altında yer alan vücudu dikkatimi dağıttı. Kollarındaki, göğsündeki ve karnındaki kasları süzdüm. Sırf kas olmuştu! Bugünlerde spor salonunda mı yaşıyordu ne? Zaten sıkı karnı artık altı baklavaydı. Aslında kaslı vücut bana pek etki etmezdi ama itiraf etmeliydim ki, Kaidan'ın uzun cüssesi görüntüyü çok iyi taşıyordu. Yutkundum, tepeden tırnağa süzüşümü bitirmemi sabırla bekleyen yüzüne tekrar baktım.

Boğazımı temizleyip kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Kope ve ben, Hollywood çifti değiliz," dedim. "Arkadaşız. Sadece arkadaşız."

Kaidan birkaç saniye çenesini sağa sola salladı, düşüncelerini içinde tuttu. "Bütün arkadaşlarınla yiyişir misin yani?"

Sakin ol, diye uyardım kendimi.

"Eee..." Blake kulak memesini çekti. "Ben hemen düş alıp geliyorum, siz konuşun," deyip yanımızdan ayrıldı.

Kaidan ve ben, yakıcı göz temasımızı sürdürdük. Kaidan çok sinirliydi, bu da beni çileden çıkartıyordu.

Aramızda tampon görevi gören Blake de ortadan kalkınca sessizlik gergin bir ip gibi uzadı. Durumu düzeltmek için ne diyebilirdim? Kaidan'ın her zaman paranoya yaptığı tek çocuğu öpmüştüm. Kıskanmasına sebep olan tek çocuğu...

"Böyle olmasını istemedim, Kai. Biz..."

"Ayrıntıları duymasam da olur, sağ ol." Kaidan sazlık damlı bungalovun açık alanına gitti. Dolaptan bir bira çı-

kardı, kapağını çevirip açtı ve içti. Tam o esnada buz gibi bir bira ne iyi giderdi düşüncesini kafamdan silip sert adımlarla yanına yürüdüm.

“Kaidan.” Onu takip eden bir hayalet olsam yeriye çünkü sanki ben orada yokmuşum gibi arkasını döndü. “Beni dinle.” Koluna dokundum ama hızla çekti ve resmen bana bir daha sakın dokunma diyen bir bakış attı. Karnıma kramp girmişti.

Tam o saniye, ilk kez artık onu sonsuza dek kaybettiğime inandım. Gitmişti. Çünkü bana daha önce hiç öyle bakmamıştı.

“Hepsi Kope yüzünden mi? Sanki şey gibi davranıyorsun...” İkimiz de durduk, bana dönüp başını yana kırmış, bitirmemi bekliyordu. “...seni aldatmışım gibi.”

Bunu söylediğim anda suratı öfkeli sertlikten üzgün bir yumuşaklığa geçti ve aynen böyle hissettiğini anladım. Aldatılmış. Unutulmuş. Üstelik de çekip giden kendisi olmasına rağmen. Üstelik de bana hayatıma devam etmemi söylemesine, Kope’a yap gitsin demesine rağmen. Hiçbir sözü canı gönülden söylememişti. Ama benim hatam değildi bu.

Kaidan birasını bitirdi, şişeyi havaya atıp tutmaya başladı, şişe havada dönerken bira damlacıkları etrafa saçıldı. Kolumu sildim. Canıma tak etmişti.

“Bana kızmaya hiç hakkın yok,” dedim. “Telefonda ona dediklerini duydum.”

Kaidan öksürür gibi kuru bir kahkaha atıp şişeyi daha da yükseğe fırlattı. “Kelimeler,” dedi.

Aniden gözüml döndü, haksızlığa tahammülüm kalmamıştı.

“Kelimeler güçlüdür, Kai ve kelimelerin eksikliği de öyle. Artık benimle konuşmuyordun bile. Ne düşüneceğimi bilemedim! Sonra da ona böyle dediğini duydum? Sence nasıl hissetmeliydim?”

Gözlerini ve dikkatini şişeden ayırmadı Kaidan. “Orada olmak istemeseydin, benim söylediğim hiçbir şey seni onun kollarına itemezdi.”

“Ya evet, sahiden kötü ve kafayı yemiş bir anımda orada buldum kendimi ama planlı değildi. Yanlış geldi bana.”

Kaidan kıkırdadı. “Belki de senin Kope’un yeterince zinde değildi. Gerçi bazı şeyler onun tabiatında var.”

“Tamam.” Ellerimi iki yanıma koydum. “Artık saçmalıyorsun. Blake dönünce konuşacağız.”

Havuza doğru yürüdüm, burnumdan soluyordum; Kaidan da peşimden geliyordu.

“Kaçınılmazdı,” dedi arkamdan.

Grrrrr!

Topuklarımın üzerinde döndüm. Kaidan şişeyi gene havaya attı.

“Kaçınılmaz mı? Tıpkı sen ve birlikte çalıştığın, Anna denen o karı gibi mi?”

Kaidan taş gibi oldu, şişe havada tuttuğu eline çarptı, düştü, tangır tungur yerde yuvarlandı. “Kahretsin!” diye fı-sıldadı ve eğilip şişeyi aldı.

Her şeye rağmen, fırsattan istifade yeni fiziğine dönüp

baktım. Her zaman için tanıdığım diğer erkeklerinkinden daha haşın bir yüze ve kendinden emin duruşa sahipti ama ne kadar değiştiğini aklım almıyordu.

Hafızamda kalan o incecik, çocuksu hatlar yok olmuştu. Eve baktı.

“İçeride işinin bittiğini biliyorum, Blake. Dışarı çıksan iyi olur.”

Sessizce iç geçirdim.

Blake uzun paçalı, patenci şortu ve parmakarası terlikleriyle dışarı çıktı. Herhalde üstsüz dolaşmak California’da mecburiydi. İçimden giyinmelerini diledim, böylece adamakıllı odaklanıp kehaneti onlara anlatabilirdim. Blake havuz kenarında bize katıldı.

“Eee...” dedi Blake, topukları üstünde sallanarak. “Âşıklar kavgası mı?”

“Biz sevgili değiliz,” dedik aynı anda.

“Sizi tutan nedir?” diye gülümsedi Blake.

“Seni ve Ginger’ı tutan ne?” diye sordu Kaidan.

“Bir okyanus, dostum. Ha si-” Bana baktı. “İıı... hay, *seveyim* seni.”

“*Seveyim* seni mi?” diye sırtıttı Kaidan. “Yok, ben seni *seveyim*.”

Blake burnumdan soluyan ifademi görünce yumruğunu ağzına soktu ve Kaidan’ın omzuna vurup kahkaha attı. “Dedim sana! Küfretme olayına sinir oluyor! Ginger haklıymış.”

Başımı iki yana salladım. İkisine de bakmıyordum. Yerin dibine geçmiştim.

“Kızım, tek yapman gereken söylemek. Şehvetli Şehvetöğlü kulağına seve seve pis laflar fısıldar.”

Kaidan sırttı, altımızdaki Pasifik kadar vahşi bir seksapel akıyordu üstünden.

Titrek bir nefes aldım.

“İnsanların benim yanımda yapmacık davranmasından hoşlanmıyorum.” Lafım Kaidan’aydı.

Tamam, ona yapmacık demek biraz abartıydı, özellikle de saygısından böyle davrandığı için. Ama duygularım incinmişti, kırılmıştım. Kai beni affetmeyecekse ya da konuşmaya yanaşmayacaksa, etrafta takılıp kaba saba hareketlerini çekecek değildim. Çok canımı yakıyordu, haksızlığa uğramak beni tarif edemeyeceğim kadar hüsrana uğrattı. “İki dakika oturup çenenizi kapatırsanız, size buraya gelme sebebim olan konuyu anlatacağım, sonra da giderim. Siz de başkasıyla alay eder eğlenirsiniz.”

İkisinin de pişmiş kelle ifadesi uçtu. Bir şezlongu altıma çekip oturdum. Onlar da iki sandalyeyi yaklaştırıp tüm dikkatlerini bana verdi. Hikâyeme başlayınca geçmişteki olayların ve gelecekte bizi bekleyenlerin mucizesi, sinir bozukluğumu sildi. Kehanetten başladım, sonra bir şekilde benim aracılığımıyla yeryüzündeki tüm iblislerin kovulacağını, ruhlarına bir şans daha tanınıp kurtulabileceklerini ve cennete dönebileceklerini anlattım. Çocuklar can kulağıyla dinledi, nurla yıkanmışım gibi bakıyorlardı bana. Kaidan’ın husumetinden eser kalmamıştı.

Maceralarım geçtim, seyahatlerimden bahsettim;

Kopano'yu anmamaya dikkat ederek tabii. Onun yerine Suriye'deki Zania'ya ve Avustralya'daki Flynn'e odaklandım.

Sözümü bitirince Blake ve Kaidan birbirlerine göz kırptı, akılları başlarında ve son derece ciddi duruyorlardı. İkisi de iş bitirici havasındaydı, önceki duygular bir kenara atılmıştı.

“Sence baban ne yapacak?” diye sordu Blake ona.

Kaidan başını iki yana salladı. “Ben de tam bunu düşünüyordum. Senin babanın ışığa geri döndüğünü gözümde canlandırabiliyorum da, Pharzuph'un gururunu çiğnediğini hayal edemiyorum.”

“Peki, bunun olmasını sağlamak için ne yapacağız?” diye sordu Blake bana.

“Doğrusu, ben de bilmiyorum,” dedim. “Tek tek kapılarını çalamam. Hayatta işe yaramaz.”

“Hayır, yaramaz,” diye onayladı Kaidan. “Fısıldayan ruhlar hep evlerine girip çıkıyor. Artı, Düklerin ruhları bizzat Tanrı tarafından sürüklenip götürülmezse, burada, dünyada kalmalarına kim engel olabilir, başka birisinin vücudunu ele geçirir ve senin peşine düşerler? Birbirlerini uyarırlar. Tüm Dükleri bir araya toplamam lazım. Zirve yapar gibi.”

“Evet ama Nefler o toplantılara çağırılmıyor normalde, içimizden birini öldürmek filan istemedikleri sürece,” dedi Blake.

Kaidan omuz silkti. “Olsun, davetsiz gideriz.”

“Şu anda bizim tarafımızda yer alacakların listesini oluş-

turuyoruz,” dedim onlara. “Acele edemeyiz. Bence harekete geçme zamanı gelince, bize haber verecek bir katalizör olay olacak.”

Olasılıklara kafa patlattık. Kaidan düşüncelerine gömülmüştü, aramızdan koptu.

Yanlarından ayrılmam için ideal zaman tam şu andı. Hazır herkes bir huzur ve umut anını deneyimlerken böyle olumlu hislerle gitmeyi tercih ederdim. Konu şahsi meselelere döndüğü saniye Kaidan’ın gardını alacağını adım gibi biliyordum. Artık kalbim, daha fazla kırılmayı kaldıramazdı. Kaybetmenin acısı göğsümü dağladı.

Ben ayağa kalkınca ikisi birden silkelenip uyandırılmış gibi kafasını kaldırdı.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Blake.

“Eve. Diyeceğimi dedim. Sizi görmek... güzeldi çocuklar.”

Veda etmek istemedim. Her şeyi olduğu yerde bırakmak çok sinirdi.

Ödleşin önde gidenisin, Anna. Bacaklarım mım gibi çakılmıştı o noktaya.

“Bu arada,” dedim Blake’e, “Ginger’dan sana bir mesaj. En azından özet versiyonu.”

Havadan bir öpücük yolladım ona. Blake yakalamış gibi yapıp dudaklarına koydu.

“Teşekkürler,” dedi. Ondan komik bir yorum bekledim ama onun yerine ayağa kalkıp bana sarıldı.

“Gitme,” diye yalvardı, beni serbest bırakmadan önce.

“Gerçekten gitmem lazım.” Plaj şortumun gümüş rengi dikişlerine baktım.

“Daha önceki espriler yüzündense, dalga geçiyorduk,” dedi Blake.

“Sana demedim mi, istediği zaman çok inatçı oluyor diye?” dedi Kaidan. Ellerini başının arkasına almış, sandal-yesinde geriniyordu. “Bana inanmadın.”

“İnat etmiyorum!” Ellerimi kalçama koyup surat astım, acaba sahiden inatlaşıyor muydum? Tek kaşını kaldırıncı içimdekileri kustum. “Hem bana inatçı diyene de bak. Sen- de katır inadı var.”

Blake kahkaha atıp Kai’yi parmakla gösterdi. “Sana az önce ‘katır’ dedi.”

“İyi de zaten öyleyim,” dedi Kai.

Blake daha da fazla gülünce gözlerimi devirdim.

“Ah, hadi ama ya, kal işte,” dedi Blake.

“Sanmıyorum.” Tamam, işte şimdi tam anlamıyla inat ediyordum ama Kai de bugün Beyefendi gününde değildi. Evet, bir hata yapmıştım, o da yapmıştı ve artık kabalıklarını çekemezdim. “Kalkıp bana veda et bari, Kai. Lütfen.” Ayağa kalkıp tepeme dikildi, çok iyi hatırladığım o tehditkâr edasıyla dibime girdi. Nefesimi çekip tuttum.

“Dediğim dediksin, değil mi?” Alçak sesle konuşmuştu. O kusursuz mavi gözlerinin içine bakarken cevap veremediğimi fark ettim, yanaklarım ısınıyordu.

“Tamam. Bence çıkmadan önce biraz serinlemelisin.”

Ne kastettiğinin anlamını çözmemeye kalmadan eğilip beni kucağına aldı ve birlikte havuza atlayıverdik!

En dibe kadar indik, suda tekmeler atıp nefes nefese yüze-ye çıktım. Blake'in kahkahası havada çınladı. Gözüme kaçan suları sildim. Kaidan tam önümdeydi. Göğsünü ittirdim. Suyun içinde hareketlerim ağır, gülünç derecede etkisizdi. Bileklerimden tuttu, sırtıyordu! Kaçmak için debelendim, hâlâ mantıksız derecede duygusaldım. Suyun içinde dururken kocaman, seksi bir çocukla güreşmeye çalışmak kolay değildi.

"Bırak beni," dedim. Sabahtan beri yaşadığım hayal kırıklığı ve hüsrana, utanma duygusuyla karışıp yine sinirlendirmişti beni.

"Kalmaya karar vermezsen bırakmam." Kara kirpiklerinde su damlacıkları kalmıştı.

Neden? Sormak istedim. Bir süre daha yüzdüm, ayaklarımız suda çırpınırken bacaklarım onunkilere sürtündü.

"Kal," diye fısıldadı.

Ve o yumuşak rica içimde bir şeyleri eritti. Yanan bir mumun fitilini parmakların arasına bastırıp söndürür gibi, dumanı tüten bir sızı kaldı öfkemden geriye.

"Tamam," deyince beni serbest bıraktı.

Merdivene doğru yüzüp dışarı çıktım, hemen arkamda olduğunu hissedebiliyordum. Kalbim kaburgalarımın arasında bir o yana bir bu yana çarpıyordu adeta.

"Çok şeker!" Blake havuzun kenarından seslendi. "Çin yemeği söylüyorum."

Eve doğru koştu, ben de parmaklığa astığım çantama

doğru yürüdüm. Kuru giysilerimi aradım ve doğrulup bir adım geri atınca Kaidan’la burun buruna geldim.

Her tarafından sular akıyor, gözlerinde fırtınalar kopuyordu. Ah, cennet gibiydi. Çok yakınımdaydı –öpüşme mesafesinde. Yoğun turunç kokusu etrafımızı bir bulut gibi sarmıştı. Dizlerimin bağı çözüldü.

“Bu arada bilgin olsun,” diye gırtlığının derinlerinden bir sesle ekledi, “seninle olduğum o üç gün boyunca hayatımda kimsenin yanında olmadığımı kadar kendimdim. Keşke senin yanında numara yapabilseydim, daha kolay olurdu ama sen içimdeki her şeyi ortaya çıkarıyorsun, küçük Ann. Her şeyi.”

Ansızın hiddetlenişi beni hem korkuttu hem heyecanlandırdı. Akli başında değildi. Birkaç sefer gözlerimi kırptırdım, bir adım geri atıp parmaklığa çarptım. Konuşmaya devam ederken gözlerimi ona dikmekten başka çarem yoktu.

“Artı, bana karşı hâlâ derin hisler beslediğini düşünüyor olabilirsin ama seni temin ederim, tam elde edemeyeceği şeyi isteyen birinin klasik durumuna düştün. Bir kere bana sahip olup bünyenden atsaydın, gerçekte arzu ettiğin iyi çocuğun farkına varırdın.”

Hüsrana uğramıştım. Gözlerimi yumdum ve tepki vermeden önce beşe kadar saydım. “Mesele senin kendine güvensizliğin, Kaidan, gerçekler değil ve keşke acısını benden çıkarmasan.”

Yavaşça başını yukarı aşağı salladı, hiç kımıldamadı. Her an psikopat gibi çılgılık atabilirdim. Bir dakika içinde

ondan kurtulmak zorundaydım. Bungalova doğru baktım. Yana doğru adım atmaya çalıştıysam da, yolumu kesti.

“Affedersin,” dedim mümkün olduğunca sabırlı bir şekilde. “Üstümü değiştirmem lazım.”

Gene tam yanına adım atıp kaçmaya yelteniyordum ki, fırtınalı gözleri beni süzdü, tenime yapışan nemli giysilere büyük bir zevkle baktı. Bir saniye sonra olan şeyse, bana-ne-oldu-bilmiyorum şeklinde adlandırdığım andı.

Hâlâ yüzüne dik dik bakarak tişörtümü tutup yavaşça çıkardım ve bikini üstümü ortaya serdim. Tişörtü yapış yapış bir şap sesiyle yere fırlattım. Kaidan’ı hiç bu kadar şaşkın görmemiştim. Gözlerimdeki cezalandırıcı bakışı görünce iyice afalladı. Aynen öyle Kai. Sahip olamayacağı tek şeyi istemekten muzdarip bir ben değildim. Şortumun düğmesini açtım, popomdan ve bacaklarımdan aşağıya indirip yavaşça yere bıraktım. Şortun içinden çıkıp bir tekmeyle kenara savurdum, gözlerim hâlâ Kaidan’daydı.

Manken değildim ama Kaidan Rowe’un böyle baktığı her kız kendini bir halt sanırdı. İçimden tehlikeli bir heyecan geçti, Kaidan’ın çalışmamaktan ne kadar dolduğunu, benden gelen en ufak bir hareketin bile onu saldırıya geçireceğini hayal ettim. Yine de, işkencem henüz bitmemişti. Zalimce ve riskliydi ama umurumda değildi.

Hayatım boyunca olmadığım kadar soğukkanlıyı oynayarak son bir şuh bakış fırlatıp yere eğildim, yavaşça ıslak giysilerimi kaldırdım, sonra salına salına çantamı almaya

gittim ve bungalovun olduğu alana yöneldim; bakışlarının ısını sırtımda hissediyordum. Uzaklaşan popoma bakarken inlediğini duyunca kalçalarımı azıcık daha çalkaladım.

Tanrı beni affetsin ama nasıl güzel bir histi bu böyle.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

YÜKSEKLER

O ateşli dakikadan sonra öğle yemeği gergin başladı. Çok şükür Blake yanıımızdaydı. Kai ona karşı sıcaktı, se-rinkanlı duruşunu bana saklıyordu. Sessiz sessiz seyrettim. Sonuncu parça karides için kavga ettiler ve ufacık lokma havada uçup havuzun tam yanındaki ıslak ayak izinin üstü-ne düşünce kahkahalar attım.

“Al senin olsun,” dedi Kaidan cömertçe.

“Yarınki yarışından önce arazi motorumu test etmem la-zım,” dedi Blake. “Siz ikiniz ne yapacaksınız?”

Kısaca bakışıp omuz silkmekle yetindik.

“Ne zaman dönüyorsun?” diye sordu Blake bana.

“Yarın sabah.”

“Dükler de yarın eve dönecek,” dedi Blake. Ensemizde nefesini hissettiğimiz Dükler olmadan iki gün keyif yapmak

çok nadide ve hoştu. Blake elini saçında gezdirdi, bir bana bir Kai'ye bakıp durdu. "Motorumu görmek ister misiniz?"

Evin çevresinden garaja doğru yürüdük, Blake bir klavyeye şifreyi girince kapılar açıldı. Hangar gibi garajın bir tarafı maceracı merkeziydi. Akla hayale gelebilecek her türlü ekstrem spor oyuncağı vardı: Kar kayakları, su kayakları, kar kaykayı, arazi motorları, dört tekerli ATV, deniz motoru, kasklar ile dağ yürüyüşü ve tırmanmada kullanılacak her türlü malzeme.

"Burada tek eksiğiniz bir uçak," dedim.

"Üstünde çalışıyorum," dedi Blake gülümseyerek ve gıcır gıcır siyah bir arazi motosikletini çıkardı. "Dün getirdiler." Duvardan deri bir motorcu ceketini alıp giydi ve motora bindi.

"Kasksız mı?" diye bağırdım, motor gürültüsünü bastırmaya çalışarak.

"Evet! Kask benim kitabımda yok. Görüşürüz!" Geriye doğru sıçradım ve Blake yola çıktı, çalılarının arasından hızlanarak geçip tozu dumana kattı.

Kaidan ve ben öylece dikildik, tamponun gözden kaybolduğu noktaya doğru baktık ve uzaklaşan motor sesini dinledik. Gergin saniyeler boyunca ikimiz de garaja göz gezdirdik.

Kaidan hafifçe öksürüp "Yürüyüşe çıkabiliriz," dedi. "İstersen."

"Elbette." Artık daha mantıklı biri gibi konuşmasına sevinmiştim. Evin etrafını dolaştık; merdivenlerden kumsala, suların karayla buluştuğu noktaya kadar indik.

“Ah!” Su, ayaklarıma ve bileklerime değince çığlık attım. “Buz gibiymiş!”

Kaidan bilmiş bilmiş sıırttı. Dışarısı soğuk suyun etkisini yok edecek kadar sıcaktı, böylece birkaç dakika sonra alıştım.

Ayak izlerimizi arkamızda bırakarak ıslak kumda bir süre yürüdük. İkimiz de sus pustuk. El ele tutuşan bir adamla hamile bir kadının yanından geçtik. Kadının boş eli şiş karnının üstündeydi. Geçerken gülümsediler. Onlara karşılık verirken güçlü bir özlem duygusu sardı içimi. Elim, Kai’nin eline değdi; parmaklarının içgüdüsel olarak kıvrıldığını hissetsem de, ikimiz de elimizi çektik.

Nereden başlayacağımı bilmiyordum. Aramızda çok kalp kırıklığı yaşanmıştı, sanki yolumuzu tıkayan büyük bir moloz yığını duruyordu.

“Sizin grubun ilk parçasını dinledim.”

Şaşırarak baktı, bir de sanki biraz utandı. “Öyle mi?” diye sordu. Saçları gözlerini örtüyordu.

“Jay artık bir radyo istasyonunda staj yapıyor, o yüzden bir yerden bulmuş. Çok güzel. Kayıtlarda eğleniyor musunuz?”

Kaidan omuz silkti. “Müzik eskiden tek kaçışımdı. Her şeyi untabildiğim tek zaman davul çaldığım zamandı.”

Ama artık değil miydi? Sanki çok şey söylemiş gibi çenesini sımsıkı kapattı. Ben de bunca zaman hep en azından müzik grubu var, davul çalıp zihnini boşaltıyor diye düşünüyordum. Fakat Kaidan tahminimden de berbat haldeydi.

Birkaç defa ellerini saçlarında gezdirdi, sonra şortunun

cebine soktu ve saçlarını önüne düşürüp kumlara dikti gözünü. Kocaman, bulanık renkli bir şeye basmamak için yana adım attık.

“Ne o öyle?” diye sordum.

“Denizanası.”

Gene sessizlik. Uzun bir süre dolaştık. Çok şükür dalgalar ve çığırtnan martılar dikkatimizi dağıtıyordu, yoksa aramızdaki kırgınlık ve gerilim korkunçtu. Keşke nasıl onaracağımı bilseydim. Çalışıyor mu diye sormak istedim. Sevgililer Günü ziyaretinden bahsetmek istedim ama lafı oraya yavaş yavaş getirmeliydik.

İleride bir rıhtım ve karnaval vardı; çok uzakta değildi, daha önce de görmüştüm. Deniz kıyısında kocaman bir dönme dolap yükseliyordu. Etrafımız kalabalıklar tarafından çevrilmeden önce durup bir şeyler söyleme ihtiyacı hissettim.

“Kai?” Yavaşça onu durdurmak için koluna girdim. Sıkıntılı bir bakışla başını yana eğdi, en azından bu kez benden uzaklaşmaya çalışmamıştı. “Tek istediğim seninle konuşmaktı,” diye başladım. Uzun zamandır gömdüğüm hislerim içimde kabarıp kelimelerimi hırçınlaştırdı. “Benden ne yapmamı beklediğini anlamıyorum. O kadar uzun süre beni ittin ki, hatta beni başkasına doğru ittin. Seni kırdığımın farkındayım, fakat istemedim oldu. Sadece bir öpücüktü, Kaidan. Bir hataydı. Şimdiyse üçümüz bunun ceremesini çekiyoruz. Haksızlık bu.”

“Bana neyin haklı, neyin haksız olduğundan bahsetme,

Anna. Şu hayatta hiçbir şey haklı değildir. Babana sor.”
Bunu dediği anda yüzünü buruşturup gözlerini kapadı.

“Babama mı?”

İşte o zaman kafama dank etti.

Ağzımı açtım. Öfkem patladı, beni içten yaraladı. Konuşamıyordum.

Bu babamın marifetiydi.

“Sana benden uzak durmanı mı söyledi?”

Kaidan gözlerini açtı. “Ben zaten taşınıp seninle arama mesafe koymayı planlıyordum, o yüzden ortak kararımızdı. Birkaç kez seni aramak içimden gelince, uyarılarını hatırlayıp toparlandım.”

Kai beni aramak istemişti...

“İnanamıyorum,” diye fısıldadım. Başımı ellerimin arasına alıp kumda ufak bir daire çizdim. Babamın arkamı kollaması değildi mesele. Kaidan’ın artık beni umursamadığına inanmamı sağlamıştı. Bana ihanet etmiş, sevdiğim çocuğu tehdit etmişti –zaten yeterince korku içinde yaşayan bir çocuğu.

“Bana söylediğini ona söylemem,” dedim. Sonuçta babamın Kaidan’a iyice sinirlenmesine neden olmaktan başka işe yaramazdı.

“Belial yalnızca hakkımızda en hayırlısını istedi. Böyle yapılması gerekiyordu.” Ayak parmağıyla, dalganın ortaya çıkardığı bir yengeci dürtükleyince hayvan hemen kaçarak kumların altında gözden kayboldu. “Sen güvendesin. Önemli olan da bu.”

Sözleri, tenimin üstünden esen ılık bir rüzgâr gibi tüyle-
rimi diken diken ediyordu.

“O zirveden beri neredeyse her gece, nasıl beraber olup yürütebiliriz diye düşündüm durdum, Kai. Seni Atlanta’da gördüğüm o gece feciydi. Sonra şubat ayında bana geldin, o gün aklımda seninle kavga etmek yoktu.” Durup yutkundum. “Avustralya’da olanları geri alamam ama umarım beni affedebilirsin.”

Rüzgâr hızlandı, bu bahaneyle gözlerimi kapadım.

“O zaman ne istiyorsun, Anna?”

Çok ağır bir soruydu. Birdenbire kendimi ortaya serip onun tarafından bir kez daha reddedilmekten korktum. Tıpkı bir korkak gibi cevap verdim, “Sana, hiç değilse, bir arkadaş ve müttefik olarak ihtiyacım var.”

“Arkadaş mı olmak istiyorsun?” Kaidan bakışlarını kaldırdı. “Çünkü arkadaşlıktan fazlasını hissediyorsan, mümkün değil. Müttefik oluruz evet, ama arkadaş olamayız. Eğer bana renklerini gösterip geriye bir şey kalmadığını kanıtlarsan, ancak o zaman arkadaş olabiliriz.”

Başımınla onayladım.

Gözleri iki değerli taş gibi parlayan Kaidan aramıza mesafe koydu ve meydan okurcasına, “Göster,” dedi.

“Önce sen göster,” diye karşılık verdim.

“Hayatta yapmam.”

Çok aptalcaydı. Kaidan onu hâlâ sevdiğimi bilmeliydi. Her neyse; madem görmek istedi, ben de gösterecektim.

Plajda ileriye bakıp kalkanımı indirdim. Her zamanki

gibi bir tuhaf hissettim. Kaidan kollarını düşürdü, çenesi gevşedi. Kendimi sokak ortasında çırılçıplak hissediyordum, yüreğim ağzımdaydı, duygusal renkler şelalemi ona sergilemişim işte. Tekrar auramı içeri çekmeden önce altı saniye öyle kalmak yeterliydi. Suratıma dümdüz baktı, kısa bir saniye yüzünde o çocuksu kırılğanlığı gördüm. Derken Kaidan hemen kendini toparlayıp sert maskesini taktı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

Çenesini dışarı çıkardı. “O renklerin benim için olduğunu nereden bileyim?”

Iyyy!

“Senin için,” dedim dişlerimi sıkarak.

“Eğer öyleyse, daha önce söylediğim geçerli. Biz dost olamayız.”

“Tamam,” dedim, içim burkularak. “Sen de beni hayatından uzak tutmaya devam et o zaman. Ama bir gün gerçekten *hayatımı yaşadığım* zaman da kılık yapamazsın!”

Sabrı taşmış gibi ellerini iki yana kaldırdı. “Sen bir ilişkimiz olabilirmiş gibi davranabilirsin, Anna. Ama olamaz!”

Ellerimi iki yanımda yumruk yapıp sıktım. “Sence ben farkında değil miyim? Ne acıdır ki, farkındayım! Ama Ginger ve Blake bile arada bir birbirleriyle konuşuyor. Hayatından nefret eden tek kişi sen değilsin. Bu sene rezil gibi geçti zaten!”

Sörf tahtalarından biri suda yüzüp ayak bileğimize çarpınca yerimden fırladım, şortlu bir çocuk arkasından koştu. Kaidan tahtayı kaldırıp çocuğa uzattı. Konuşmadan kıyıda

yürümeyi sürdürdük. Biraz sakinleşmiştim. Rıhtıma ulaştık, dönme dolap soluk gökkuşağı renklerine boyanmıştı. Kumsaldan ayrılıp tahta iskelede yürürken güneş sıcak ve parlaktı. Aileler ellerinde dondurmalarıyla dolanıyordu, bir grup genç patenci çocuk karnavalın girişinde tur atıyor, sigara içiyor, havalı hareketler deniyorlardı. Yanlarından geçip karnaval alanına girince havayı kızarmış hamur kokuları doldurdu.

“Hiç dönme dolaba bindin mi?” diye sordu bana. Hayır anlamında kafamı sallarken o tarafa doğru yürüyorduk, suratsız görevlilerin beklediği oyun stantlarının yanından geçtik.

“Önce tuvalet bulmam lazım,” dedim.

“Lavabolar girişte. Orada buluşuruz.”

Birkaç dakika sürdü ama bulmuştum. Dönme dolaba dönüş yolunda Kaidan’ın bir oyun kulübesinin önündeki bir kızla konuştuğunu gördüm. Bir miktar para uzatıp karşılığında üç top aldı. Kısa boylu, dolgun hatlı ve ipek gibi siyah saçlı bir Latin güzeliydi kız, seyretmek için öne eğildi. Kalçasına oturan şortunun üstünden dantelli siyah çamaşır göründü. Kaidan dönüp bakmadığı için benden on puan aldı. Topları peş peşe fırlattı, neredeyse imkânsız hedefleri rahatlıkla vurdu, yaşlı görevli bu duruma pek sevinmedi. Kız neşelenip pembe bir ayıcığı işaret etti, görevli askıdan indirip çatık kaşlarla kıza uzattı.

Kulübeye arkalarını döndüler ve Kaidan beni görüp durdu.

“*Es tu novia?*” diye sordu kız.

“Eee, affedersin, pek İspanyolca bilmiyorum,” diye cevapladı Kaidan. Benim İspanyolcam gayet iyiydi, beş sene seçmeli ders almıştım, o yüzden az önce ona kız arkadaşı mıyım diye sorduğunu anlamıştım. Aynı zamanda Kaidan’ın İspanyol becerisine sahip olduğunun da farkındaydım, soruyu geçiştirmeye çalışıyordu.

“Sağ ol,” dedi kız ona, yürüyüp gitmeden önce bana son bir bakış fırlattı ve pembe oyuncağını bağrına bastı.

Dönme dolaba doğru yürümeye başladım, Kaidan da yaklaştı.

“Gelip onun için oyuncağı kazanabilir miyim diye sordu.”

“Çok iyi ettin,” dedim. Açıklama ihtiyacı duyması çok tatlıydı.

Dönme dolabın önünde sıra yoktu, o yüzden hemen koltuğa oturduk. Demir bir çubuk kucağımıza itildi. Havalanmaya başlayınca içimi gergin bir huzursuzluk kemirmeye başladı. Demir çubuğa tutundum.

“Yükseklik korkun mu var?” diye sordu Kaidan. Başımla gergince onaylayınca güldü. *Evet, biliyorum, biliyorum. Korkaklıkta üstüme yok.* Öne eğilip aşağı bakınca öne arkaya sallandık. Nefesim kesildi, çubuğu daha sıkı tuttum, gözlerimi kapadım. Belki de bu aleti bir arada tutan paslı vidalara yakından bakmazsam, beynim bozulacağını düşünmezdi.

“Rahatla,” dedi Kaidan gülerek. “Bak biraz.” Gözlerimi yavaşça açıp okyanusa pırıl pırıl vuran güneşle şahane manzarayı seyrettim. Sert koltukta gevşedim. Her şey yo-

lundaydı. Neredeyse en tepeye çıkmıştık ki, dolap durdu, yeni birileri bindi. Başımı Kaidan'a çevirip dudağımı ısır-dım. Bana dimdik bakıyordu. Başka kelime bulunamazdı. O sertliğin yerinde yeller esiyordu.

Zihninden neler geçiyordu acaba?

"Korkma," diye fısıldadı. Tekrar harekete geçtik, yük-seldik, yükseldik ve en tepede durduk. Yüksekteydik. Gerçekten yüksekte. Güneşli ve havadardı, gözlerimizi kısı-yorduk. Aşağıdaki uğultulardan sanki gürültücü bir grup dolaba binmek istiyor gibi geldi, patenci çocuklar olabilirdi mesela. Fakat o anda her şey bizden o kadar uzaktı ki, kilo-metrelerce yukarıda havada süzülüyorduk adeta.

"Artık korkmuyorum," diye fısıldadım.

Güneşi siper etmek için bir elini alnıma koydu.

"Güneş gözlüğümüzü takmalıymışız," diye mırıldandı. O kadar yakınımıdaydı ki, nefesini hissediyordum, saçların-daki kurumuş tuzları görebiliyordum. İçim ısınmaya başla-dı. Kaidan yaklaştı, yaklaştı ve bir soluk aldı.

"Tanrım, harika kokuyorsun," diye fısıldadı. "Bu kokuyu çok özledim. Sana dair her şeyi çok özledim, küçük Ann."

Gözlerimin içine bakınca kalbim patlayacak gibi oldu. Yalnızdık. Ta burada baş başaydık. Sanki yerçekimi tüm ağırlığı yerde tutmuştu, bizse yukarı yükselmiştik. Kıs-kançlıklar ve güvensizlikler yerden bu kadar yüksekte var olamazdı.

Kaidan başını yana eğdi, sanki bir şey fısıldayacak gibi yüzümden uzaklaştırdı yüzünü, fakat onun yerine yumuşak

dudakları, kulağımın tam altındaki hassas noktaya sürtündü. Öylece kaldım. Güneşi siper eden el, okşayarak saçlarımın arasına kaydı. Boğazımın dibinde sıcak dilinin tadıma baktığını hissettim. Parmaklarımı saçlarına doladım. Yüzünü bana doğru kaldırıncı hızlanan nefeslerimiz birbirine karıştı. O limonsu feromonlarını içime çektim, rüzgârı iyice havalanıyordu kokusu. Otururken bile başımı döndürüyordu.

Onu kendime çekmeye, aramızdaki boşluğu doldurmaya çalıştım ama direndi.

“İstedğini söyle,” diye fısıldadı dudaklarıma doğru, beni eriterek bir arzu gölüne çevirmişti. İnledi, muhtemelen benim vücudumdan salınan feromonların da etkisiyle derin bir zevk ve ihtiyaç sesi içinden çıktı.

Gözlerimi kapatıp fısıldadım, “İstiyorum.”

“Bunu derken bana bak.”

Gözlerimi yavaşça açtım; elleri beni kavradı, birisi belimde, diğeri hâlâ boynumdaydı. O okyanus gibi gözlerinin içine baktım. “İstiyorum, Kai.”

Yaklaşarak diliyle alt dudağımdan içeri sıcacık bir yol açınca tüm vücudum karıncalandı. İnlemeye benzer bir ses dudaklarımdan kaçtı, bu havada kalmış işkenceyi sonlandırması için yanıp tutuştuğum belli oldu. Beklentiden küle dönmek üzereydim.

Kaidan’ı tekrar öptüğümü kaç kere hayal etmişim?

Güneşin önüne gelen bulut bizi serin bir gölgeyle örttü.

Kulak tırmalayan bir ses zihnimi istila ederken Kaidan kaskatı kesildi.

“Vay, vay, vay...”

Güneşin önünü kapatan bir bulut değildi. Dibimizde havada duran iblisi görünce kesik çığlığım havayı deldi. Kaidan şaşkınlık içinde üstümden geri sıçrayınca koltuğumuz sallandı. Gene demir çubuğu yakaladım, dehşet içindeydim. Bu iblis, babamın müttefiki değildi. Hayatımda hiç görmediğim, suratı çakala benzeyen bir fısıldayan ruhtu. Midem bulanınca elimi ağzıma götürdüm.

“Burada ne varmış böyle? İki küçük Nefişi pişiriyormuş!”

Kötüydü. Çok kötüydü. Meleğin kılıcını da çantamda bırakmıştım. Babam gafil avlandığımı bilse çok kızardı.

İblis konuşmasını ikimizin de zihnine göndermiş olmalıydı çünkü Kaidan hırçınlaşarak cevap verdi.

“Sadece yeni bir teknikle ilgili fikrini alıyordum. Şimdi defolabilirsin. Senin zirvede olman gerekmiyor mu?”

İblisle böyle rahat konuşması karşısında nefesimi tuttum. Çakal suratlı kahkaha attı, iğrenç bir sestti. Gaddar ve işken-
ce çekirtmeye meraklı sözlerini yavaş yavaş sarf etti: *“Şimdi oraya gidiyordum. Belki de bir anlaşma yaparız, ha? Siz bana bir iyilik yapın, ben de Dükçüklere bugün gördüklerimi anlatmayayım.”*

“Ne anlaşması?” diye sordu Kaidan.

Ruh pis pis sırttı.

“İnsanların uğruna yaşadığı ve öldüğü o dokunuşu hissetmek istiyorum. Bu Nef kıza bir kere sahip olmak için bedenini kullanmama izin ver.” Pis pis sırtarak yaklaştı. *“Bir kerecik. O zaman sırrınızı saklarım.”*

Canlı bir yılan kucağıma atlasa, bu duyduğum karşısında büzüştüğüm kadar büzüşemezdim. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar tiksini memiştim.

Kaidan iğrenmeyle dolu bir ses çıkardı. “Ciddi olamazsın.”

Beynim çabucak yeni bir fikir üretti. “Sır değil ki zaten,” dedim o kötü ruha büyük bir özgüvenle. “Dükler birlikte çalıştığımızı biliyor. Hatta Pharzuph bu fikri öne sürdü, oğlu beni eğitiyor. Fakat senin yapmayı istediğin şey Lucifer’ın emirlerine aykırı. O zaman al sana anlaşıma: Bizi rahat bırak, biz de *Dükçüklere* çalışmaya ara verip içimizden hirinin bedenine girmek istediğini söylemeyelim.”

Korkunç yüzünü asıp ciyaklayarak bana bir dizi pis laf etti. Kıvrıla kıvrıla yanımdan uzaklaşana kadar nefesimi tuttum, parlak güneş kanı çekilmiş yüzümüzü yeniden ısıtmaya başladı. Kaidan ve ben baston yutmuş gibi oturduk, birbirimize dokunmuyorduk. Bulanık görünen okyanusa doğru bakarak dönme dolap bizi aşağı indirirken kalp atışlarımı ve midemi sakinleştirmeye çalıştım. Kaidan boğuk bir küfür savurarak eliyle yüzünü ovuşturdu.

Ne sanmıştık ki? Halka açık bir yerdeydik –elbette etrafta fısıldayan kötü ruhların olma ihtimali vardı! Fakat birbirimize o kadar kapılmıştık ki, tüm gardımızı indirmiştik.

Bu şeyden bir an önce inmeliydik. Görevli kapıyı açar açmaz hemen kendimi dönme dolaptan dışarı attım. Fakat olay mahallinden uzaklaşırken bile her şeyin sona ermediği belli oldu. Aynı fısıldayan iblis oyun stantlarının yanında durmuş, bizi seyrediyordu.

“Sola yürü,” diye fısıldadı Kaidan bana, dudaklarını bile oynatmadan. “Ben dikkatini dağıtırım. Doğruca Blake’e git. Orada buluşuruz.”

Ayrılacağımızı düşünüp gerildim ancak Kaidan çoktan dönüp yürümeye başlamıştı. Çocuklar için küçük oyuncakların olduğu sol tarafa yollandım. İçimden feci bir dehşet hissi geçti. Başımı hızla sağa sola çevirdim ama sadece insanları gördüm. Aklıma tek düşünce saplandı: *Kaidan’ın başı dertte*. Derinlerde bir yerde, emindim bundan, içime doğuyordu.

Arkaya döndüm, kalabalıktan uzaklaşmamaya çalıştım. Köşede oyalanırken oyun stantlarının arkasındaki dar so-kağa girdim ve Kaidan’ı en sonda gördüm. En son oyunun yanında dikilmiş, o Latin Amerikalı kızla konuşuyordu. Yalnız değillerdi. Mide bulandırıcı kötü ruh çevrelerinde dolaşıyor, Kaidan’ın kızın uzun saçlarını arkaya atışını, parmak uçlarını kolunda gezdirişini her açıdan dikkatlice inceliyordu. İblis eğilip kızın zihnine bir şeyler fısıldarken Kaidan da kızın kulağına fısıldadı. Kızın renk spektrumunda şehvet öne çıkarken Kai elini beline doladı. Kızın eli de Kaidan’ın koluna yapıştı.

Dehşet, etrafımda kara bir bulut gibi gezerken gözlerimi kaçıramıyordum.

Oyun sırasının ortalarında bir yerden bağırışlar yükseldi. İki adam oyunlardan birinde kavga ediyordu. Her şeye burnunu sokan iblisin dikkati dağıldı, Kaidan’ı bırakıp hay-huyun sebebini anlamaya gitti. Gerisin geri döndüm, çocuk

oyuncaklarının yanından geçtim hemen. Kaidan kızı gerilere doğru sürüklemişti, yan tarafta yer alan tuvaletlere doğru götürüyordu. İşitme duyumu genişletip dinledim, bir pasta standının arkasına gizlenip izledim.

“Saatin farkında değilim,” diyordu Kaidan. “Gitmem lazım.”

Onlara doğru giden bir grup insan görüş açımı bloke etti.

“İşte buradasın! *Que pasa? Donde estabas?*” Yaşı daha büyük bir kız, pembe ayıcıklı kızın omzunu sertçe dürttü. Sinir olmuş gibiydi. Kıza nerede olduğunu sorduktan sonra Kaidan’ı tepeden tırnağa süzdü.

“Affedersiniz,” diyen Kaidan gruptan kopmaya çalıştıysa da, kocaman bir el göğsüne yapıştı. Adam bir Kai’ye bir ayıcıklı kıza baktı.

“O kadar çabuk değil, artist.”

Durum değerlendirmesi yapmamla beraber yüreğim ağzıma geldi. Beş erkek vardı ve hepsi yirmilerin başında gibiydi. Hepsi dazlaktı, değişik değişik sakal bırakmışlardı. Her birinin kolunda bir dövme vardı, hatta ikisinin dövmesi kafasına yapılmıştı. Fakat beni korkutan dış görünüşleri olmadı. Beni en çok korkutan şey, kopkoyu kararmış auralarının altında, her birinin vücuduna bir şey takmış olmasıydı.

Çete üyeleriydiler. Ayrıca bu heriflerin şakası yoktu.

Lütfen, diye var gücümle dua ettim. *Onu bundan kurtarın!*

“*Jugar con mi chica?*” Elini Kaidan’ın göğsüne koymuş olan, onun kız arkadaşına yazıp yazmadığını sordu. Hay aksi. Grubun elebaşına benziyordu, diğerleri bir adım geri

atıp kontrolü ona bıraktılar. Yara izinin olduğu yerler hariç sakallıydı yüzü.

Kaidan ağzını açamadan kız başını iki yana salladı, erkek arkadaşına doğru bir adım atıp titreyen bir sesle Kaidan'ın sadece salak bir çocuk olduğunu söyledi. Biraz kibar davranmıştı, hepsi buydu. Buralarda bir yerde kız arkadaşı var dedi kız. Artık gidebilirler mi diye sordu gruba. Çocuk elinin tersiyle kızın yanağına vurunca ağzımı kapattım.

“Sen beni aptal mı sandın?” diye sordu İspanyolca. “Kör müyüm ben?”

Kaidan biraz doğruldu, yüz ifadesi ciddileşti. Elini cebine daldırdı, diğer dört herif de aynısını yaptı. Elebaşının yaralı yüzünde pis bir gülümseme belirdi.

Bu böyle devam edemezdi. Kalabalığı yarararak öne fırladım, insanları ite kaka yanlarına yaklaştım. Dar sokağa şöyle bir bakınca fısıldayan ruhu göremedim. Zirvenin yolunu tutmuş olmasını diledim. Yavaşlayıp boğazımı temizledim ve heriflerin arkasına doğru yürüdüm. Kaidan beni görüp boştaki elini gergince salladı, uzaklaşmamı işaret etti. Hayır dercesine inatla başımı sallayıp yaklaştım. Burun delikleri açılıp kapandı.

“Durun!” Grubun arasından geçip Kaidan'ın yanında dikildim, güçlü, buyurgan ses tonumu kullandım. Bu çocuklarla konuşmaya hiç niyetim yoktu. Hakkımdaki izlenimleri beni ürkütüyordu ve fırtına bulutu gibi hepsinden nefret ve kötülük akıyordu.

Koruyucu melekleri fırsattan istifade onlara fısıldadı;

onları sakinleştirmeye, sözlerimi kafalarına kazmaya çalıştılar.

“Silahlarınızı çıkarmayın. Bize zarar vermeyeceksiniz. Şimdi gitmemize müsaade edeceksiniz.”

Beşi birden kaskatı kesildi. Kaidan ve ben bir adım geri attık, kaçmaya hazırдық. Yaralı elebaşının gözü seğirdi. Herifin barış teklifine yanaşmaya hiç niyeti yoktu. Büyük bir çaba göstererek yanındaki adama bir şeyler homurdandı, adam da bir anlık tereddütten sonra transından kurtulup omzumu yakaladı.

On beş aydır süren yoğun eğitimim, hiç düşünmeden tepki göstermemle meyvesini verdi. İki hızlı hamleyle omuzlarının boynuyla birleştiği yere yapıştım, adamı kendime doğru çektim ve dizimi doğruca apış arasına indirdim. Herif acıyla iki büklüm olurken dönüp eserime hayranlıkla bile bakmadım.

Kaidan'ın kolunu tutup hafifçe çektim. Tam iki adım atmıştık ki, metalik bir sesle olduğumuz yerde kaldık. Kaidan elimi sıktı, yavaşça arkaya döndük. Maraton koşmuş gibi nefes nefeseydim.

Elebaşı bize bir silah doğrultmuştu. “Küçük bir cada-loz bana emir veremez.” Kıvranan arkadaşına doğru bakıp bana, “Bedelini ödeyeceksin,” dedi. “Ve sen...” Namlunun üstünden Kai'ye baktı. “Benim kızıma benden başka kimse dokunamaz.”

Kai yavaşça yana doğru bir adım atıp önüme geçti.

Koruyucu melekler bakıştı ve eyleme geçecekmiş gibi

hazırda beklediler; gerçi fısıldamak dışında bir şey yapmaya izinleri yoktu. Tüm bedenimde adrenalın patlaması yaşanıyordu ama ne yapacağımı bilmiyordum. Bir şey söyleyemeyecek kadar korkmuştum, bu yüzden içimden “*Silahlı indir,*” diye emrettim.

Çetenin elebaşı boştaki eliyle alnından damlayan teri sildi ve acı çekiyormuş gibi alnını buruşturdu ama yine de silahı indirmede. Kaidan’ın tuttuğu elim terlemeye başlamıştı.

“Lütfen,” diye fısıldadım.

“Kapa çenen!” diye bağırdı en kısa boylu adam, ilk transından kurtularak. Omuzlarını çevirdi, ısınma hareketlerine başladı. Cebinden bir çakı çıkarıp bana doğru yaklaştı, fakat kendi gırtlığına dayanan bir bıçak tarafından durduruldu, mecburen dönüp Kaidan’a baktı. Her şey çok hızlı olmuştu. Kaidan’ı hiç bıçak çekerken görmemiştim, sonrasında meydana gelen olaylar daha bile hızlıydı. O anın gerektirdiği kadar korku bile duyamadım.

“Onun kılına dokunursan kendini ölmüş bil.” Kaidan’ın bıçağı, çete üyesinin elindeki küçük paslı çakının yanında kocaman ve pırıl pırıldı, fakat bir tepki göstermesine fırsat kalmadan zaten güneşli olan gökyüzünde parlayan göz kamaştırıcı ışık, silahını Kai’ye doğrultmuş olan yaralı çete liderinin üstüne düştü. İnsanlar fark etmedi ama ben Kaidan’ın dikkatinin o yana kaydığını sezdim.

Yarım saniye içinde, çete liderinin koruyucu meleği hâlâ o parlak ışığın altındayken titreşen bir parmağını silahın namlusuna değdirdi. Çete lideri tetiği çekti ve kulakları sa-

ğır eden bir patlama oldu, ardından acı dolu çığlıklar duyuldu. Birisi kulağımın dibinde ciyakladı. Bunun, benim ve diğer iki kızın çığlığı olduğunu fark ettim.

Güçlü bir el kolumu çekiştirdi.

“Hadi!” dedi Kaidan.

Beynim neler olduğunu kavrayana kadar, ayaklarım emre uydu. Kaidan beni çekiştirdi ve neler olduğuna bakmaya gelen insan kalabalığının arasında koştuk. Arkadaşının yanında yerde yatan çete liderine son bir kez baktım. Kanlı suratını tutuyordu. Kızlar da yanına çömelmiş, feryat figan bağırıyorlardı. Diğer çocuklar çil yavrusu gibi dağılmıştı. Ardından manzara, kalabalığın arasında gözden kayboldu.

Karnavalдан koşarak çıktık, ite kaka sahile açılan çıkışa vardık. Etrafıma bakındım, diğer adamların peşimize düşeceğinden emindim.

“Ne oldu?” dedim soluk soluğa.

“Silah geri tepti.” Kaidan eğilip ellerini dizlerine koydu ve derin derin nefes aldı. “Buradan kaçmalıyız.”

Yüksek sesli bir motor gürültüsü arkamızdan son sürat yaklaşıncı dövüşmeye hazır vaziyette döndüm. Alışkanlık gereği cebime elimi attım, sonra yanımda bıçak getirmediğim için kendimi azarladım. Lastiklerin acı çığlığı havayı keserken Blake yana doğru dönerek bizden bir metre uzakta durdu.

“Atla.” Kaidan beni sırtımdan hafifçe ittirdi. Onun yanından ayrılmak istemiyordum ama tartışmaya vakit yoktu.

Arka koltuğa tek bacağımı attım, kollarımı Blake'e sardım. Karnavala doğru bir bakış atmamla birlikte kalbim küt küt attı. Silahsız üç çete üyesi, yan çıkıştan dışarı koşmuş, çevresine bakıyordu.

“Geliyorlar!” dedim dişlerimi sıkarak.

“Gidin!” Kaidan arkamızdan böyle seslenip kalabalık plaja doğru adım attı.

Yüzümün Blake'in sırtına yasladım. Blake gereksiz yere tek tekerini kaldırıp gazlarken etraftakiler alkışlayıp tezahürat etti. Kaburgalarım öldüresiye sıkıyımama rağmen eve kadarki iki kilometrelik yolda nefes almayı başardı.

Bir kez daha gözlerimi kapadım ve Kaidan'ın güvende olması için dua ettim.

ON ALTINCI BÖLÜM

YIKIM

Blake evinin garajına park etti, tutulmuş kollarımı belinden çekti.

“Çete mi?” diye sordu.

“Hı hı.” Motordan inerken sesim ve tüm uzuvlarım yaprak gibi titriyordu.

Blake çenemi sıktı ama sesi gergindi. “Dert etme, canım. Artık geçti.”

Blake, Kai’ye bakmak için arka tarafa koşunca ben de peşinden gittim. Parmaklıkların yanında durduk. Midemdeki o feci düğümlenme geçmiyordu, kalbimin fırlayacakmış gibi son sürat atması da. Görüş duyumu genişletmeye odaklanamayacak kadar sarsılmış vaziyetteydim.

“Onu görüyor musun?” diye sordum.

“Evet, gayet iyi. İki dakika sonra gelir.”

Nefes verdim. “Onu takip ediyorlar mı?”

“Görünüşe göre hayır.”

O birkaç dakika içinde beynimi ağır düşünceler kemirdi. Bir daha asla Kai’ye benimle olması ya da bana karşı neler hissettiğini açıklaması için baskı yapmayacaktım. Eylemleri değer verdiğini gösteriyordu, bu yeterli gelmek zorundaydı. Sanırım bugüne dek, birbirimiz için ne kadar tehlikeli olduğumuzu idrak edememiştim. Dikkatsiz davranmıştık, bu bir daha olmamalıydı.

Gerçekler acıydı. Burada onlarla kalamazdım. Sanki tokat yemiştım de duyularım açılmıştı.

Kaidan ve Blake’i bugün müttefiklerim olarak burada bırakacak, dönme dolapta yaşadığımız anı, diğer kıymetli anlarla birlikte hafızama kazıyacaktım. Bunlar Kaidan koleksiyonumun son parçaları olacaklardı. İki yıldır tutduğum hayalim yıkılıp un ufak olurken yüreğim daraldı, göğsüm sıkıştı.

Kendi kendime sarılıp volta attım. Bünyemde hâlâ fazlasıyla adrenalin dolaşıyordu.

Aklıma babam geldi. Olayı öğrenmesi lazımdı. Hemen ona bir mesaj attım, *A411*, yani bir bilgim olduğunu anlatan şifreyi yazdım. Hemen cevap yazdı. *Daha sonra. Meşgulüm.* Telefonu koltuğa fırlatıp karnavalda olanlara kafa yordum.

“Bugün meleklerden biri araya girdi,” dedim Blake’e. “Herif bizi vurmaya kalkışınca silahın erken ateşlenip geri tepmesine sebep oldu. Öyle bir harekete yetkileri olduğunu bilmiyordum.”

Blake plaja doğru dönük durmaya devam etti, cevap ver-

meden önce tek kaşını kaldırdı. “Sadece söylenirse müdahale ederler. Meleğe bir mesaj gelmiş olmalı.”

O ışık. Yukarıdaki birisi iletişimdeydi. Kurtarılmıştık. Tekrar. Ilık rüzgâr bile beni titretiyordu. Kollarımı sımsıkı sardım.

“İşte geliyor,” dedi Blake.

Kaidan merdivenleri çıkınca doğruca yanıma geldi, koşmaktan terlemiş, saçları arkasına yapışmıştı. Suratımı elleri arasına aldı, soluk soluğaydı, dudakları sımsıkı, gözleri çakmak çakmaktı.

“Bir daha sakın yapma,” dedi dişlerini sıkarak.

Tam olarak ne yapmamam gerektiğini algılamaya çalışarak birkaç saniye söylediklerini beynimde işledim. Sonra müdahale ettiğimi hatırladım.

“Tehlikeliydi farkındayım,” diye itiraf ettim, “ama beş kişiydiler...”

“Ben hallederim, Anna!” Ellerin yüzümden çekti.

“Sırf iki kişi olsaydı belki ama beş silahlı, sinirli manyak karşındaydı! Öylece durup seyirci kalamazdım!”

Kaidan, çekip gidecekmiş gibi bir çıkış yaptı, elleriyle saçlarını taradı ve tekrar bana döndü.

“Ne yapabileceğini sandın?” diye sordu. “Zihnine emrettiğinde şansın yaver gitti, peki ya işe yaramasaydı? Bugün gördüğün üzere, zihin konuşmaların her zaman tesir etmiyor!”

Ah. Nelere kadir olduğumdan haberi bile yoktu. Bir elimi uzattım. “Bıçağını ver.”

Kaşlarını çattı. “Ne?”

“Ver işte.” Gerginlik içinde öne doğru bir adım çıktım.

“Hayır, Anna, ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum ama çok saç...”

Var gücümle üstüne abanıp, tüm bedenimin ağırlığını kullanarak bir bacağımı dizinin arkasına soktum ve avucumu omzuna yapıştırdım. Kaidan şaşkın şaşkın oflayarak sırtüstü yere yapışınca üstüne oturdum.

“Bıçağını ver hemen,” dedim tekrar.

“Vay anasını!” Blake parmaklığın yanından seyrederken ıslık çaldı.

Kaidan tuhaf bir ifadeyle yerde yatarken, “Tanrım, çok seksiydi,” dedi.

Elimi uzattım. Bu kez Kaidan bıçağı belinden çıkarıp oniks sapını avucumun içine koydu. Çömelmiş pozisyonumdan, altı metre ötedeki, parmaklığın başına tünemiş ahşap bir kuş heykelini gözüme kestirdim ve serin metali parmaklarımla rahatça fırlattım. Bıçak, kanat çırpır gibi bir sesle havada uçtu, sonra dan! diye kuşun kafasının yan tarafına saplandı.

“Dostum!” diye bağırdı Blake.

Kaidan’ın tam altımda yattığı noktadan parlak bir kırmızı fışkırdı, o kadar kısaydı ki hayal gördüm sandım. Şoka girerek öne doğru baktım.

“Renklerini gösterdin!” dedim.

“Hiç de bile.” Yerden destek alıp ayağa kalktı ve ikimiz de doğrulduk.

“Gösterdin,” diye sırttı Blake.

“Kapa çeneni!”

Bana yukarıdan dimdik bakınca, “Ders alıyordum. Artık elim armut toplamıyor,” dedim.

“Evet, fark ettim,” diye mırıldandı Kaidan.

Yüz yüze dönük vaziyette öylece dikildik. Aramızda çok fazla şey vardı, bizi hem birbirimize çekiyor hem de itip ayırıyordu. Birbirimize muhtaçtık ama bu, her zaman karşı-mızdakini güvende tutma ihtiyacımızla çatışacaktı.

“Anlıyorum artık, tamam mı? Beni hep uyarmaya çalıştığın konuları, anlıyorum. Bugün...” Hafifçe öksürdüm. “Buraya geldim, diyeceğimi dedim. Artık gitmeliyim. Bu kez çok ciddiylim.”

Kaidan ellerini iki yana düşürüp başıyla onayladı, çenesini bir sağa bir sola çevirdi. Aynen benim gibi teslim olmuş, pes etmiş bir hali vardı; böyle olmak zorundaydı işte. Blake yanıma geldi.

“Bugün ve yarın neler yapacaksın?” diye sordu.

“Daha erken saatte bir uçak bulacağım.”

Blake kaşlarını çatı. “Karnavaldaki bir avuç dangalak yüzünden mi? Artık güvendesin.”

“Sadece o herifler yüzünden değil,” dedi Kai. “Dönme dolaptayken bir fısıldayan iblis tarafından ziyaret edildiğimiz bölümü duymadın herhalde?”

“Gerçekten mi?” Blake’in gözleri yuvalarından fırladı. “İspanyol hergelelerle olayı duyup hemen koştum. Ne oldu ki?”

Kaidan cevap verirken bakışları benden uzaktı. “Bizim... birlikte olmamızı çok şüpheli buldu. Durumu hallettik ama yine de gitmesi daha iyi olur.” Bana baktı, ben de acı çekeerek onayladım. Blake hayal kırıklığına uğramış gibi cıkladı.

Kara kara düşünmekle harcayacak vakit yoktu artık. Eskiden birlikte geçirdiğimiz zamanı çalınmış özgürlük olarak görürdüm, fakat artık, çocukların yanında bulunduğum her dakika yakalanma ihtimalimiz vardı. Benim yüzümden ikisinden birine bir şey olursa, yaşayamazdım.

Bungalova girip çantamı buldum, uçuş ayrıntılarımı çıkarıp havayolu şirketini aradım. Santa Barbara’dan kalkan saat 6 uçağında boş yerleri vardı. Farkı ödemeyi kabul edip uçuşumu değiştirdim. Yüreğim güvenceyle sarıp sarmalanmıştı sanki. Artık geçmişe tutunma lüksüm yoktu. Görevim, iblislerden kurtulmaya odaklanmaktı. Her türlü mutluluk umudu, bu uğurda feda edilmeliydi. Günün birinde tüm bunlara değecekti. Buna inanmak zorundaydım, yoksa delirirdim.

Gitme vaktiydi.

Mümkün olacağını sanmadığım kadar güçlü bir şekilde evin ön tarafına doğru yürüdüm, çocuklar da arkamdaydı. Blake’e sarıldım, sonra Kai’ye baktım. Elleri belindeydi. Mutlu ya da davetkâr görünmüyordu, fakat şimdi ona sarılmazsam, sonsuza dek pişman olacaktım, bunun farkındaydım. Son bir kez açık gökyüzüne bakış atıp ona yaklaştım ve ellerimi yavaşça beline sardım.

Kai’ye yaslanarak durmak, Blake’e yaslanarak dur-

makla kıyaslanamazdı. Kaslarını ellerimin altında hissediyordum, şakağım köprücük kemiğine değiyordu, kolları bana sarıldığında duyduğum his patlaması –arkadaşlık değildi bu. Ben bu çocuğa âşıktım. Ondan uzaklaşıp yanından ayrılacak kadar çok seviyordum onu. Parmaklarımız bir saniye daha oyalanıp birbirinden koptu. Son kez gözlerinin içine baktım ama bu kadarı çok fazlaydı. O mavi derinlikler bana kal diye yalvarıyordu, yemin ederim. Geri geri gidip kendimi zorlayarak kiralık arabaya bindim.

Kaldırım kenarında dikilip arabayı sürmemi izlediler. Mızızlanmayı ya da özlemle yanıp tutuşmayı kendime yasakladım. Malikânenen tam gaz uzaklaşıp denize bakan tepelere sürdüm arabamı ve arkama bile bakmadım.

Kalbimin çevresine ördüğüm o kalın duvara gelince? Havaalanı binasının içinde oturup biniş duyurusunu beklerken içimde bir şey çıt etti, ruhumda derin bir yarık açıldı ve sızı başladı, şiddetli bir acıyla doldu içi. Öylesine elle tutulur bir kırgınlıktı ki duyduğum, nefes alamıyordum. Hayalet gibi görünüyordum kesin, çünkü insanlar bana kaygıyla bakıyordu...

Patti'yi istiyordum. Babamı istiyordum. Hepsinden öte Kaidan'ı istiyordum.

Havaalanına varınca eve erken döneceğimi haber vermek için Patti'yi aramıştım. Hiç soru sormadı fakat iyi

gitmediğini anladığında sesine yansıyan hüznü ve hüsrânı duymuştum.

Millete rezil olmamak için ayağa kalkıp lavaboyu bulmam gerektiğinin farkındaydım ama vücudum benimle işbirliği yapmıyordu. Bir seneden uzun bir süredir ağlayamamıştım. Şimdiyse gözyaşlarımın tsunami gibi patlamak üzere olduğunu hissediyordum. Belki de Düklerin ve fısıldayan ruhların tümünün zirvede olduğunu bilmenin verdiği rahatlıktandı. Fakat ne kadar şaşırtıcı ve utanç vericidir ki, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı özgürce akıyordu. Tutamıyordum. Hele o boğazımdan yükselen iniltiler? Küçük düşürücüydü.

Yanımda oturan yaşlı kadın elini omzuma koyunca, “İyiyim,” dedim. Çevremdeki tüm endişeli yüzler, ruhsal çöküntüme tanıklık etti. Öne doğru kıvrıldım, suratımı kollarıma ve bacaklarıma gömdüm, yer yarılısaydı da içine girebilseydim keşke.

“Belki bir yakını vefat etmiştir,” diye fısıldadı adamın teki.

“Acaba bir genç adam için mi?” diye alçak sesle sordu yanımdaki kadın. Başımla onaylayınca sırtımı sıvazladı. “Zaten hep öyledir,” diye mırıldandı.

Karşımda oturan bir adam omzuma dokundu, bana tertemiz bir mendil uzattı, bende kalabileceğini söyledi nazikçe. Kibarlıkları beni iyice ağlattı. Kendimi zorlayıp dik oturdum ve mendille yüzümü silmeye, burnumu temizlemeye çalıştım. Biniş öncesi anons duyulunca bir sessizlik oldu.

“İyi günler sayın misafirlerimiz. Birkaç dakika sonra yirmi sekiz no’lu seferimiz için yolcularımızı uçağa almaya başlayacağız...”

Havayı mırıl mırıl sesler ve konuşmalar doldurdu, herkes eşyasını alıp biniş biletlerini çıkardı. Hıçkırdım, ardından burnumu çektim ve sırt çantamdan biniş biletimi çıkardım. Uğultuların arasında kulaklarımı dimdik eden bir ses duydum.

“Anna!”

Tekrar hıçkırdım ve o İngiliz aksanını işitince dondum. Başım hızla arkaya çevrildi.

Kasıldım —eğer Kaidan gerçekten buradaysa bir aksilik olmuş demektir.

Kaidan’ı terminalin ortasında hızla koşarken görünce mendil kucağıma düştü, bizim sandalyelerin başında durdu. Hay aksi şeytan! Bacaklarım uyuşmuştu. İnsanlar çılgın mavi gözlü, bu darmadağınık genci görünce aniden durdu. Kaidan karşımdaydı, saçları yüzüne dökülüyordu ve yüzünde şok ile mutluluk sarhoşluğu karışımı bir ifade vardı.

Tüm gözler ondan bana, sonra tekrar ona kaydı. Koriorda geniş bir yol açılmıştı aramızda.

“Ne oldu?” diye sordum. Ayağa kalkmam lazımdı, farkındaydım ama vücudum şokla felç geçiriyordu sanırım.

“Ben... hiç.” Bezgin bezgin etrafına bakındı, muhtemel tehlikeleri hesaplıyordu sanki.

“Güvenlikten nasıl geçtin?” diye sordum.

“Bilet aldım.” Kendinden geçmiş gibiydi, sörfçü şortu

ve pis tişörtüyle, parmak arası terlikleriyle her zamankinden de yakışıklı görünüyordu.

“Sen... sen de mi bu uçağa bineceksin?” Kafam karışmıştı.

“Hayır,” dedi, “ama gıcık herifler seni çağırmadı. Telefonun kapalıydı.”

Havayı fısıldaşmalar ve “ahh” sesleri doldurunca dinleyici kitlemizin farkına vardım.

Nihayet gücümü toplayıp ayağa kalktım, yolcu arkadaşlarımın aramızda açtığı yoldan ona doğru ilerledim, bunun ne anlama geleceğini umut etmekten korkuyordum. Yüz yüze gelene kadar devam ettim.

“Ben...” diye bekledi, sonra sadece benim duyabileceğim kadar alçalttı sesini. “Ben sadece...” Bir başlıyor, bir duruyordu, ellerini kımıldatıyor, sonra başparmaklarını ceplerine sokuyordu. Derken oflarcasına müthiş bir nefes verdi.

“Anna... zirvenin olduğu gece, sen kurtarılınca, hayatımda ilk kez bir şeyden dolayı Tanrı’ya şükrettim.”

Bakakaldım. O da gözlerini ayırmadı.

O sözleri. Ömrümün sonuna kadar beni eritebilirdi.

Ellerimle yüzüne dokundum, elmacık kemiklerini ve güçlü çenesini hissettim. Sonra da ona kalbimi verdim.

“Seni seviyorum, Kai.”

Kaidan gözlerini kapattı ve sanki sırtından aşağı bir tüy kaymış gibi titredi. Gözlerim tekrar yanmaya başladı. Kaidan karşılık vermedi ama olsun. Anladım. Hayatında

hiç kimseye bu cümleyi söylememişti, orası kesindi. Burada olması, peşimden gelmiş olması –bu an– hareketleri... Benim için önemli olan bunlardı.

Yüzümü avuçlarının içine alıp, “Geceyi benimle geçir,” diye fısıldadı.

Sıcacık bir titreme dalgalandı vücudumda. İki saat önceki o azmimin yerinde yeller esiyordu. Kaidan cevabımı bekledi.

“Kai... yapmamalıyız.” Bunu derken bile beynim karşıt görüşleri savunuyordu. Dükler ve fısıldayan iblisler bu gece zirvede olacak, yarın Vegas’a çökeceklerdi. Ancak mesele Kaidan ve benim baş başa kalmamız olunca, ortada iblisler dışında dert edecek başka şeyler de vardı.

“Artık ölü gibi yaşamaktan bıktım.” Ellerini yüzümden çekip omuzlarımı tuttu. “Bıktım usandım artık. Bir gece yaşamak istiyorum. Seninle.” Gözlerini kapadı, alnını alnıma dayadı. “Lütfen Anna. Son bir gece, ondan sonra gene güvende olacağız. Buna ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var.”

Yüce Tanrım! Gerçek miydi bu?

Başını kaldırdı.

“Uslu duracağım,” diye söz verdi. “Hiçbir şey olmayacak.”

Bakışlarımı ondan ayırmayarak öne doğru uzanıp elini tuttum, parmaklarımı parmaklarına doladım. Belki salakçaydı. Kesinlikle çok tehlikeliydi. Fakat vahşi iblisler, kabul etmeme engel olamazdı. Son bir gece.

Baş başa.

“Hadi gidelim,” dedim ona.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

ODA SERVİSİ

Kaidan arabayı kullanırken bir o bana dönüyordu, bir ben ona dönüyordum. Ya önüme bakıyor ya da yandaki camdan dışarıyı seyrediyordum, göz ucumla bana uzun uzun baktığını görüyordum. Sonra Kaidan dikkatini yola çeviriyordu ve bu kez ben onun profilini inceliyordum. Gözlerim her bir ayrıntıya açtı: Boynundaki minik ben, mükemmel burnundaki ufak çıkıntı, saçlarının hafif dalgası, o kalın kaşları ve gür kirpikleri... O kadar uzun zaman hasret kalmıştım ki bu görüntüye.

“Hâlâ bu arabayı kullanmana şaşırdım,” dedim bir ara.

“Ya, evet birkaç kez değiştirecek gibi oldum ama... manevi değeri var falan işte.”

Son kısmı mırıldanarak söyleyip boynunu kaşımıştı. Arabasının ona yolculuğumuzu anımsattığını ve bu yüzden elinde tuttuğunu düşününce yüreğim hop etti.

“Kolyeyi hâlâ takmana şaşırdım.”

Turkuaz taşa dokundum. “Her gün boynumda.”

Gözlerini yoldan ayırmadı. O an, huzurlu görünüyordu.

Koltukların elverdiği ölçüde sokuldum ona ve iki saatlik Los Angeles yolculuğunda hiç konuşmadık. Uzun zamandır kendimi bu kadar rahat hissetmemiştim. Kavgamızı, Kope’u, diğer Anna’yı aklıma bile getirmedim. Fısıldayan kötü ruhları düşünmedim. Yalnızca onunla sahip olduğum, bu beklenmedik zamanın tadını çıkardım.

Kaidan apartmanlardan oluşan, hayat dolu bir sitede oturuyordu. Mahallesi ortak alanın çevresine inşa edilmiş iki katlı binalarla doluydu, bir üniversite kampüsünü çağırıyordu. İnsanlar ellerinde plastik bardaklarıyla havuzun çevresinde takılıyordu.

Arabayı park ettik, Kaidan motoru durdururken panikler gibi oldu.

“Ne var?” diye sordum.

“Eee... şimdi hatırladım... evin içi biraz, şey...” Bakışlarını kaçırdı. “Virane gibi.”

“Umurumda değil. Temizlemene yardım ederim.”

Gözleri yuvalarından fırladı. “Hayır! Sana bir şey temizletmem. Birisini çağırıp toplatırım. Uzun zamandır yapmayı planlıyordum zaten.”

Tamam, şu anda saçmalıyordu.

Gözlerimi devirince, “Blake’e gitmeden önce ufak bir parti vermiştim de,” diye ekledi.

“Anladım.” Kapının koluna uzanıp gülümsedim. “Hadi gel. Gidelim.”

Tam arabadan inecektim ki, dişlerini sıkarak fısıldadığını duydum. Bakışını takip edince merdivenlerin başında, saçları kirpi gibi dikilmiş bir çocuk gördüm. Sinirli gibiydi.

“Sizin gruptan Michael değil mi o?” diye sordum.

“Evet. *Kahretsin.*” Kaidan cebinden telefonunu çıkarıp tuşlara bastı ama şarjı bitmişti. “Blake’te şarj etmeyi unutmuşum. Sen olduğun yerde otur, ben icabına bakarım.”

Koltuğuma yaslanıp işitme duyumu açtım, Kaidan merdivenlere doğru yürüdü.

“Hangi cehennemdeydin?” diye sordu Michael. “Bugün provamız vardı. İkinci ekişin oluyor.”

Kai konuşmak için ağzını açtıysa da, Michael onu bastırdı. “Kanka, bırakmak istiyorsan söyle ama bizimle dalga geçme. Buraya geldiğimizden beri kafanı vermiyorsun. Perşembe günü acaba eski Kaidan döndü mü diyordum tam, bir baktım bugün gene ekilmişiz...”

“Farkındayım, tamam mı? Biliyorum.” Kai ellerini kabaca saçlarında gezdirdi. “Bazı meselelerle uğraşıyordum. Ama bundan sonra her şey değişecek.”

Michael iç geçirip başını salladı. “Umarım öyledir, dostum. Stüdyoyla rezervasyonumuzu değiştirip akşam dokuzaya aldık.”

Kai bana doğru bakış attı. “Tamam, peki. Geleceğim.”

Michael son kez şüpheli bir bakış atıp merdivenleri indi, gıcır gıcır küçük arabasına binip gözden kayboldu. Ben

de arabadan çıkıp Kaidan'ın dikildiği noktaya yürüdüm. Bana bakmadı, ben de tek kelime etmedim. Kaidan kapıyı açarken otopark alanına ve yakındaki havuza doğru baktım.

Kaidan evinin hali konusunda şaka yapmıyordu. Kapının eşiğinde dikilirken ensesini tuttu, özel ajanlar tarafından tarumar edilmiş benzeyen oturma alanını inceledik.

“Sağlam partiymiş anlaşılan,” diyerek kapıyı arkamdan kapattım. Odada bayat sigara izmaritinin altında ekşi bir koku gizliydi. Havada ani bir gerilim oldu. Göz göze gelip iki utangaç çocuk gibi bakışlarımızı kaçırdık.

“Başka bir yere gidebiliriz,” diye fısıldadı.

“Hayır.” Ona döndüm hemen. Eğer işe koyulur, meşgul olursak, her şey iyi olacaktı. “Seninle olmak istiyorum, hepsi bu ve bir işe yarasak iyi olur. Hadi birlikte temizlik yapalım.” Tekrar kafamı kaldırıp baktım, çatık kaşlarına gülmeye başladım. “Eğlenceli,” diye ısrar ettim.

“Eğlence mi? Delirmişsin.”

Ama ciddiymdim. Doğruca iğrenç şekilde mahvolmuş mutfığa girip lavabonun altındaki dolabı açtım. Boştu.

“Çöp torbası var mı?” diye seslendim.

Kaidan odaya girdi, gene ensesini sıvazladı. “İıı...” dedi, sanki burayı hayatında ilk kez görüyormuş gibi etrafına bakınarak. Kilere doğru yürüdüğüm sırada parmak arası terliklerim çıtır çıtır ses çıkardı. Yarısı yenmiş bir paket kraker dışında tam takırdı. Bir sorun olduğunu sezerek buzdolabını açtım. Eski yemek siparişi paketleri ve pizza kutularıyla burun buruna geldim.

“Hiç yiyecek yok,” dedim. “Peki ya temizlik malzemesi?”

Kaidan başını iki yana sallayıp yaklaştı, sersefil görünüyordu. “Anna lütfen. Salla gitsin. Mecbur değilsin...”

“Şşş.” Yumuşak dudaklarının üstüne parmağımı koyunca ikimiz de donakaldık. “İzin ver.”

Birkaç saniye boyunca o şekilde dikildik, en sonunda tezgâhın üstündeki boş şişeler ve metal kutuların arkasına tıktırılmış market torbalarını aldım. Birini ona verip oturma odasına yolladım ve kutuları, şişeleri ve kupaları toplamaya başladım. Kaidan da aynısını yaparak beni takip etti.

Bir yan sehpa tıktırılmış, içi boş bir CD kâğıdı buldum. Lascivious CD’sinin kapağıydı ve farklı bir görsel vardı üstünde –uydurma bir kâğıttı. Açıp içinde minicik yazılmış yazılar gördüm, Kaidan’ın el yazısıydı. Yakından bakınca nefesimi tuttum, üstünde “Güzel Bir Şey, Söz yazarı: Kaidan Rowe” yazıyordu. Hemen yanına Kaidan, “Michael Vanderson olarak değiştir,” diye not almıştı. İçimde ona karşı taşıdığım tüm sevgi kabarıp beni gülümsetti.

“Sen yazmışsın işte,” diye fısıldadım.

Kaidan odanın karşı tarafından bana baktı, elimde neyi tuttuğumu görünce gözleri açıldı. Yutkunup önüne baktı, temizliğe odaklanıyormuş gibi yaptı. “Şey, evet, Michael ilk birkaç satırı yazmış, çöpe atacaktı, ben de alıp... tamamladım. İstersen, eee, onu da atabilirsin.”

Dudağımı ısırdım ve kâğıdı ikiye katlayıp kapattım, ardından şortumun arka cebine soktum ve temizliğe devam ettim. Ağzına kadar sigara izmariti ve külle dolu kâseyi

torbaya boca ettim, havaya kalkan külleri solumamak için nefesimi tuttum.

Sehpaya doğru giderken garip bir his sardı içimi. Silkinmeye çalıştıysam da olmadı. Kupaları ve metal kutuları kontrol ettim, üstü dolu sehpanın önünde ve siyah deri koltukta dizlerimin üstünde gezinip kaynağı aradım. Kalp atışlarım tekledi, kulaklarım çınladı. Kaidan bir şey söyledi ama çevremdeki her şey bulanıklaştığından anlamadım. İşte orada. Cam sehpanın kenarındaki beyaz toz kalıntısı. Onu istiyordum. Bir parmağımı uzatıp dokundum, yüzüme yaklaştırdım ama bileğim hızla yakalandı.

“Anna...”

Elimi çekip kurtarmaya çalıştım. “Bırak koklayayım,” dedim dişlerimi sıkarak.

Kaidan parmağımın ucunu üfleyince nefesim kesilir gibi oldu.

“Anna,” dedi tekrar.

“*Ne var?*” diye tersledim, kavrayamadığım sebeplerden ötürü sinirlenmişim. Kaidan elimi bıraktı, sehpayı koluyla sildi. Tozun az önce olduğu noktaya bakakalmıştım. Parmaklarımı birbirine sürttüm.

Kaidan o kadar uzun süre durdu ki, ona bakmak zorunda kaldım. O anda beni inceleyiş şeklinden hiç hoşlanmadım. Sanki kırılğanmışım ya da onu korkutmuşum gibi.

“Çok sık yapar mısın?” diye sordum, kıskançlıkla.

Kaidan’ın sesi kısık ve temkinliydi. “Hayır. Pek değil.”

“Seviyor musun?”

“İmmm...” Bakışlarını yere indirdi. “Uzun sürmüyor. Değmez aslında...”

“Peki, sürdüğü zaman ne kadar iyi hissediyorsun?”

Kaidan gözlerimin içine baktığında bir manyağa benzediğimin farkındaydım. Dudaklarını büzmüştü, cevap vermedi. Ellerimi tutmaya çalıştı ama çektim.

“Burada daha var mı?” diye sordum.

“Hayır,” dedi duygusuzca.

Kesik bir nefesle iç çektim, keşke bu pis sıkıntı içimden çıksaydı. “Hadi temizliğe devam edelim,” dedim dalgın dalgın. Sehpanın ortasında duran ikiye katlanmış kâğıda elimi uzattım. Kaidan parmaklarımın arasından kaptığı gibi pantolonuna soktu ve bir küfür savurdu. Ağzım açık kalmıştı.

“S ile başlayan o küfrü ettin.”

Sinirim bozukken beni rahatlatan kesinlikle bu olmalıydı ama işe yaramıştı.

“Kusura bakma. Sadece... bu şekilde olmasını istemiştim.”

Kâğıt neydi acaba ve neden görmemi istemiyordu diye merak ettim ancak bu sorular, başka içgüdülerim tarafından kenara itildi. Uyuşturucuları, partileri ve Kaidan’ın dudaklarından dökülen küfürlü sözleri düşününce damarımdaki kan çağlamaya başladı. Dizlerimizin üstünde yüz yüze duruyorduk. Bünyemde bir yüzsüzlük baş göstermişti. Kai gözlerimin içine uzun uzun baktı. Bakışlarında kara bulutlar geziyordu.

“Bana Şu anda nasıl baktığına dikkat et,” diye uyardı beni. “Bugünkü küçük striptizinden beri kendime gelemedim.”

“Evet,” diye mırıldandım. “Şu mesele...”

Alt dudağıımı ısırıp bir elimi omzunda gezdirdim, çıplak koluna kadar indirdim. Göğsü daha hızlı kalkıp indi. Gözlerimiz çarpışıp kenetlendi.

Elimi tutup tam ortamızda kaldırdı, toza bulanana tek parmağıımı ayırdı. Başparmağıının yumuşak kısmıyla parmak ucumu okşadı.

“Sende nasıl bir his yaratıyor bu?” dedi. “İşte sen de bana onu yapıyorsun.” Elim bırakıp belimi kavradı.

Yakınlaştım. Onu öpmek istedim ama uslu kız öpücüğü olmayacaktı. Kaidan’ın gırtlğıından alçak bir inilti çıktı, parmakları belimi daha sıkı kavradı. İkimiz de bu haldeyken ona böyle baskı yapmamalıydım ama yapmak istiyordum. Bir keresinde Kaidan bana ateşle oynuyorsun demişti. Şimdiyse kıvılcımın ucunu hissediyordum, kavrulma tehlikesiyle karşı karşıyaydım. Şeytana uyup Kaidan’a kontrolünü kaybettirmek istedim. Zihnimden kendimi tokatladım, içimdeki melek ve iblis kızlar kavga dövüş halindeydi. Tekmeler savurdular. Çığlıklar attılar. Dişlerini, tırnaklarını gösterdiler.

Melek ağır bastı. Nefes nefese kalmış, yorgun düşmüştü. Yanma lüksümüz artık hiç yoktu. İyh! Karar verildiğı anda karanlık tarafım pişmanlıktan çatladı.

Kaidan’dan uzaklaştım, yarım metre gerileyip çömel-dim. Gözleri hâlâ üstüme kenetlenmiş vaziyetteydi. İra-

demize söz geçirebilmek için daha geniş alana ihtiyacımız vardı çünkü Kaidan'ın arkamdan emeklemek üzere olduğunu açıkça gördüm. Ayağa fırladım, damarlarımdaki kan hâlâ coşmuş haldeydi.

“Anahtarların nerede?” diye sordum, kesik nefesler alarak. Sokağın başında bir marketin önünden geçmiştik. “Yemek ve temizlik malzemesi alacağım.”

Kaidan hâlâ beni süzerek anahtarını ve birkaç faturayı çıkardı. Anahtarları alırken ellerimiz temas edince Kaidan'ın iç çektiğini duydum. Kalktım, parmaklarımla saçımı arkaya attım.

“Birazdan dönerim.”

Döndüğümde Kaidan daha sakın ve daha temizdi. Duş alıp üstünü değiştirmişti.

Kocaman çöp torbaları ve ıslak mendillerle oturma odası ve mutfak çabucak temizlendi. Sıra banyo ve yatak odasına bakmaya gelince kendimi hazırladım, ancak tahmin ettiğim kadar kötü değillerdi. Yatak odasında dört bir yana giysiler saçılmıştı ve çarşafın yarısı yerdeydi. Çabucak banyonun yolunu tuttum, bu arada Kaidan da çarşafı çıkarıp çamaşır makinesine tıktırdı.

“Eee... Anna?” diye seslendi koridordan. Tuşlara dümdüz bakarken buldum onu. Onun için her şeyi yapmamayı kafama koymuştum aslında. Odasında dağ gibi kirli kıyafet birikmişti çünkü yıkamak yerine yenilerini almayı ter-

cih ediyordu. İşaret edip açıklayarak gösterdim, arkasından kendisinin yapmasını izledim. Bir iş başarmış gibi tatlı tatlı güldüğü her saniye içimde çiçekler açtı.

Sonrasında duş aldım, sabahtan beri yaşananlardan kir içindeydim ki sabah bile çok gerilerde kalmış gibi geliyordu. Banyosu mis gibi erkek ürünleri kokuyordu. Kendi kendime gülümsedim; koşullar romantizmden uzak olsa da orada onunla olduğuma inanamıyordum.

Yemek hazırlamak için mutfığa döndüm. Buzdolabını doldurmak istedim. Ocaktaki her bir ateşte ya bir şey haşlanıyor, soteleniyor ya da kızarıyordu; tezgâhın üzeri yemeklik malzemelerle doluydu. Ellerim belimde, öylece bakarak zihnimde zaman hesaplaması yaptım. Derken mutfığın havası ağırlaştı.

Bakışlarımı tereddütle kapının eşiğine çevirdim. Kaidan fazlasıyla mekân ve oksijen talep ederek orada dikiliyordu. Sessizce dururken gözleri yuvarlanan bulutlara dönüştü, kırmızı nişanı genişledi.

Kalbim kulaklarımda bangır bangır atarken, cızırdayan tavalar ve fokurdayan tencereler duyulmaz olmuştu. Kaidan bir avcı gibi bana doğru bir adım attı, içgüdüsel olarak geri çekildim. Uzun adımlarla, yavaş yavaş ilerleyince lavaboya yaslanmak zorunda kaldım. İfadesinin yoğunluğu beni ateşledi. O anda aramıza girmeye kalkanı ellerimle parçalayabilirdim. Elleri belimi iki yandan sıkıca tuttu, tek kelime etmeden sıcak ağzı ağzımı kapattı.

Ellerimle saçlarını yakaladım, parmaklarım o ipeksi dal-

galarının arasına girdi. Şu ana dek deneyimlediklerimizin hiçbirine benzemeyen bir öpüşmeydi –sahiplenen, tüketen; arada bir en tatlı, en narin buselere dönüşüp yeniden sahip-lenen... Kaidan’ın elleri tezgâhın kenarını hiç bırakmadı. Hatta kollarında kımıldanıp onu kendime çekerken tüm vücudu hareketsiz durdu, sanki yalnızca ağzının oyuna katılmaya izni vardı. Ellerim kollarına doğru inip oradaki sertliği hissettiğinde Kaidan’ın kendini kontrol etmek için savaş verdiğini anladım. Lavaboya doğru yaslandım ve müthiş bir çabayla öpücüğü sonlandırdım.

Birkaç santim mesafeden birbirimizin gözlerine baktık. Hafiflemiştim. Hassastım.

“İyi misin?” diye fısıldadım.

“Yemek pişiriyorsun,” dedi inleyerek.

“Evet?”

“Benim için.”

“Immm...” Dudağımı ısırdım. “Sakıncası var mı?”

Kaidan kendini zorla benden ayırıp bir adım geri çekildi, elleri saçlarındaydı. Gözlerinin içindeki yangın henüz kül-lenmemişti. Hem de hiç.

“Bir daha düş almam lazım,” dedi kısık bir sesle. Hemen ardından da mutfaktan sessizce çıkıp gitti.

Bir an için olduğum yerde durup gülümsedim, dudaklarıma dokundum; derken çalan mutfak saati buzluğa atılacak ev yemeklerini paketlememi hatırlattı bana.

Kaidan düş aldıktan ve kirli giysilerini yığının üstüne attıktan sonra onu çöpü çıkarma ve geri dönüşüm işine

atadım. Ben yemek yaparken nevresimlerini tek başına çamaşır makinesinden kurutucuya taşıdığını ve yeni bir posta yıkamaya başladığını görünce aptalca bir mutluluk duydum. Pamuklu fildişi nevresim tahmin edilecek en yüksek lif sayısına sahipti herhalde, çünkü yumuşacıktı. Çarşafları elimle katladım, çamaşır makinesinden çıkanları kurutucuya taşıdım, hazır başlamışken yeni bir posta yıkamaya karar verdim. Tam şortunu makineye atacakken elime bir hışırtı geldi. Cebindeki katlanmış kâğıt parçasını çıkardım. Daha önce sehpadan aldığı kâğıttı bu.

Kalbim hopladı. Okumamalıyım. Beni ilgilendirmezdi. Yine de kâğıdı açtım işte. Arkasına bir not karalanmış bir benzin fişiydi. Güzel bir el yazısıydı.

K – Dün akşam herkesi davet ettiğin için teşekkürler. Georgia'da bekleyenin olduğunu bana uzun zaman önce söyleyebilirdin, biliyorsun. En azından havalı bir adı varmış. Hayatına devam etmeye hazır olunca haber ver. Seninle uzun zamandır eğlenmediğim kadar çok eğlendim. İşyerinde acayip davranmayacağıma söz veriyorum.

xoxo Anna

Boğazım kurumuştı, kalbim küt küt atıyordu. Fişi ters çevirip tarihe baktım. İki gün önceydi, perşembe. Kaidan kıza benden söz etmişti. Peki, ama ne kadar ileri gitmişlerdi?

Kaidan çöpü atıp geri dönünce holde olduğum yerde

kalakaldım. Bakışları hemen elimdeki nota gitti, suratıma döndü. Beti benzi attı.

“Bir söylenti duydum,” diye başladım, boğazımı ıslatmak için durup yutkunmam gerekti. “Çalışmıyormuşsun artık. Doğru mu bu?”

“Aşağı yukarı,” diye cevap verdi, çatlak bir sesle. “Fısıldayan ruhlar gelirse ya da babam bir görev verirse, çalışıyorum ama Marissa’nın yeğenleriyle bile genelde seks olmuyor.”

Çünkü o kızlar bakireler kadar değerli değil. Midemin bulanmasını önlemeye çalışıp sesimi sakın tutmaya özen gösterdim. “Perşembe günü burada fısıldayan ruhlar var mıydı?”

Kaidan başını öne arkaya oynattı. “Hayır.”

Çalışmıyordu. Kâğıdı elimde buruşturdum ve çamaşır makinesini doldurmaya devam ettim, yerden giysileri alıp içine tıktım.

“Anna.”

Çalıştırma düğmesine basınca makine gürültülü bir şekilde su almaya başladı. Sıvı deterjanı ölçüp çekmeceye döktüm. Elim titriyordu, iyi göremiyordum. Gözümden bir damla yaş süzüldü, omzumla sildim. Eh, anlaşılan göz pınarları gene yapacağını yapmıştı.

“Ann, lütfen. Dinle.”

Bana Ann diye hitap etmişti. Kapağı sertçe kapatıp ona döndüm. Gözyaşlarımı görünce durakladı. Parmaklarını saçlarında gezdirdi, ellerini başına koydu.

“Marna ile konuştuktan sonraydı. Sen ve Kope’u birlikte sandım, Marna aksini söylemişti gerçi. Senin ona âşık olacağından emindim. Benim için güzel günler değildi.”

Tansiyonum tavan yapmış, kan beynime sıçramıştı ama Kaidan’ın kendini nasıl hissettiğini, ben de onun başkasına âşık olduğunu sansam kendimi nasıl hissedeceğimi düşünmeye çalıştım. Kıskançlık buzdan bir kılıç gibi delip geçti beni. Gözlerimi kapatıp makineye yaslandım.

“Yattınız mı?”

“Hayır. Neredeyse. Ama hayır.” Kaidan durup “Kendime hâkim olmak, senin yanındayken olduğu kadar zor değildi,” dedi fısıltıyla.

Gözlerimi yumdum. Nefret ediyordum bundan. Başka bir Anna’nın ona sahip olabilmesi ya da neredeyse olması, benimse onu severken mesafemi korumak ve dikkatli olmak mecburiyetinde kalmam haksızlıktı. Kulağına “Anna” diye fısıldayıp benim yerime ona sarıldığını hayal edince içim parçalandı.

“Güzel batırdım, değil mi?” diye sordu. Tekrar gözlerimi açtığımda Kaidan aynı pozisyondaydı; elleri başındaydı, gözleri çaresizdi. “Çok uzun zamandır uslu duruyordum, Anna. Ne kadar uslu durduğuma inanmazsın. Neredeyse sekiz ay olmuştu. Kope beni arayınca bir haber almayı bekledim ama Marna ikide bir aranızda bir şey olmadığını tekrar edip durdu. Sevgihiler Günü’nde seni görünce her şeyi anlatacaktım. Sonra Marna’yı aradım, bir başka liayır bekliyordum ama o tereddüt etti... ve artık uğrunda uslu duracak bir şey kalmamıştı.”

Bana ömrü boyunca açılmayacağı kadar açılmıştı ve ağzından zorla çıkan her bir sözcük için büyük çaba sarf ettiğini görebiliyordum.

Öfkeden kudurmak istedim. Gönül işlerinde nasıl bu kadar aptal olabiliyorsun diye avaz avaz bağırmak istedim. Bana karşı bu kadar dikkatli, başkalarının yanında bu kadar pervasız nasıl oluyordu? Kalbimin kırıldığını anlamıştı. Çünkü bakışlarımdan onun gözlerine yansıyor. Daha ne kadar acı çekebilirdik? Daha ne kadar zaman kaybedebilirdik?

Topu topu bir gecemiz vardı. Bu anımız vardı. Elimi uzattım. Şöyle bir baktı, sonra tek elini uzatıp benimkiyle buluştu. Elini sıktım, onu kendime çektim.

“Bir daha yok,” dedim. “Bir daha yanlış tarafa sapmak yok.”

Şaşkın bir ifadeyle başını eğip gözyaşlarının çizdiği yolu öptü, sonra diğer yanağa geçip, “Bir daha yok,” dedi.

Sert yanaklarını avuçlarımdan arasına aldığım da duygularım zıvanadan çıkmıştı. “Sen bana koş,” dedim, ağzını yaklaştırıp.

Kaidan vücudunu vücuduma dayayıp beni dolu çamaşır makinesine ve kurutucuya yasladı ve tek dizini bacaklarımdan arasına soktu.

“Sana,” diye fısıldadı. Sıcacık nefesi dudaklarımdaydı. “Yemin ederim.”

Hızlı ve çılgınlar gibi öpüştük, açgözlü ellerimizle birbirimizi çektik ve Kaidan zorla ayrılıp kulağıma nefes verdi. “İzin ver seni tekrar göreyim.”

“Ne?” Arkaya çekilip suratına bakmak istedim ama beni sımsıkı tutarak dudağımın üstündeki beni öptü, tekrar o alçak sesle kulağıma fısıldadı.

“Seni soymama izin ver. Tamamen değil... Bugün Blake’lerde olduğun kadar. Lütfen. Bırak seni tekrar göreyim.”

AH.

Kalbim kulağımın içinde beş kere küt küt attı. Buna cesaret edebilir miydim? İstiyordum. Kaidan’la sınırları zorlamak istiyordum. Başımı salladım, parmaklarını askılı bluzumun altında hissettim. Kollarımı kaldırdım, o da tişörtümü üstümden çıkardı, ayaklarımızın dibine atıp beni pembe sutyenimle bıraktı. Kalbim hâlâ aşırı hızlı atıyordu. Eşitlik olsun diye ben de tişörtünün kenarını tutup kaldırdım, parmaklarımı gergin vücudunda gezdirdim. Kaidan inleyip beni yeniden öpmeye başladı; çakmaktaşı gibi birbirine sürtünen çıplak tenlerimiz, tutuştu tutuşacaktı.

Kaidan bir kez daha uzaklaştı benden, soluk soluğaydı. Bu kez, parmaklarını şortumun kenarında gezdirirken gözlerimin içine baktı; eli şortumun altına girip kalçalarımın ve karnımın hassas derisini okşamaya başladı. Soluğumu tuttum. Kaidan düğmeyi, sonra fermuarı açtı. Alev alev yanan gözlerini benden hiç ayırmıyor, adeta her tepkimi ezberliyordu.

Yere düşen şortumu ayağımla kenara ittikten sonra kendimi çırılçıplak kalmış gibi hissettim, gerçi bikinili olmaktan farkı yoktu. Kaidan birkaç santim gerileyip vücudumu seyretti. Sonra gözlerini yumup başını tavana kaldırdı. Âdemelması yukarı çıkıp indi.

Gözlerini açmadan boğazının derinlerinden mırıldandı.
 “İzin ver seni öpeyim.”

“Tamam,” diye fısıldadım.

“Hayır.” Gözleri gözlerime kilitlendi, elleri yukarıdaki kurutucudan omuzlarıma indi. “Vücudunu öpmem lazım.”

Ah... evetahevetahet...

“Tamam,” diyebildim.

“Başka bir parçanın çıkarılmasına izin verme,” diye beni uyardı, “her ne olursa olsun.”

“Tamam,” diye fısıldadım bir kez daha. Anlaşılan o sırada çıkarabildiğim tek sözcük buydu.

“Söz ver, Anna.”

“Söz,” dedim, gerçi kendimi son derece zayıf hissediyordum. Bu kez güçlü taraf ben olmak zorundaydım, farkındaydım. Otel odası olayını tekrar edemezdik.

Hemen sonrasında elleri belimi tuttu, sıcak dudakları omzuma yapıştı. Karnımı ve sırtımı sıvazlarken nefesim kesildi. Ağzıyla vücudumda bir yol çiziyordu. Belimden kalçama indi ve karşısına çıkan bütün çilleri tek tek öpüp dizlerinin üzerine çöktü. Ellerim güçlü omuzlarını kavradı.

Göbek deliğimden sallanan mavi kalp kolye ucuna uzun uzun bakarak, “Beni öldürüyorsun,” dedi. O, göbek deliğimin etrafını daire şeklinde yalarken ben nefesimi tuttum.

Çamaşırımın kenarını öperek tadıma baktı. Tenime değen dişlerini, ardından da sıcak dilini hissedince dizlerimin bağı çözülecekti. Ellerî hâlâ belimdeydi, sımsıkı ve kararlıydılar ki bu iyi bir şeydi. Çünkü içimde duyusal

elektrikten bir fırtına koptuğunu hissediyordum. Daha ne kadar dayanabilirdim, bilmiyordum. Uzun mesafe koşusu yapmış gibi nefes nefeseydim.

Kaidan'ın ellerinden biri dizimin arkasına ilerledi, dizimi kırıp bacağımı dışarı doğru çevirdi ve uyluğumun iç kısmını öptü. İnleyerek kendimi bile şaşırttım, derken tekrar dişlerini hissettim. Parmaklarımı saçlarının arasına soktum, içimdeki her şey sertleşirken sıkıca tuttum onu.

Birdenbire soğuk duş etkisi yaratan bir düşünce geldi aklıma: *Kılıç*. Acaba bu anı, “saflığıma” bir isyan olarak algılar mıydı? Fazla mı ileri gitmişim? Mesele iyilik kılıcı ve yargısı olunca çizgiyi nerede çekeceğimi kestiremiyordum.

“Kai...” dedim nefes nefese. “Ben... ben... durman lazım.”

Kaidan bir saniye içinde ayaklandı, gözlerimin içine dikkatlice baktı. Alevli bakışları suratımda gezindi, kesik soluklarımı ve kızarmış tenimi inceledi. Bir kızı nasıl çıldırtacağını iyi bilen bir erkeğin güveniyle dudaklarını dudaklarıma bastırınca inlememi zapt ederek başımı makineye yasladım. Yakınlığının zevki acı vericiydi... Ama Kaidan geri çekilmedi. Kulak mememi ısırınca ellerimle sırtına yapıştım. Vücudum hiç bu kadar çaresiz kalmamıştı.

“İzin ver sana dokunayım,” diye fısıldadı. “Sadece dışarıdan. Sana zevk vereyim.”

Ah, vay canına! Hayatımda hiçbir şeyi daha fazla arzu etmemiştim.

Bir eli karnımdan aşağı kaydı. Başımı arkaya atıp sallarken ağlamak istiyordum. “Hayır. Olmaz, yapamayız.”

“Ne oldu?” Kaidan uzaklaştı, panik ve pişmanlıkla dolmuştu yüzü. “Üzgünüm, Anna...”

“Hayır.” Eğilip yerden giysilerimi aldığım gibi üstüme geçirdim. “Üzgün olmanı istemiyorum. Ben üzgün değilim.”

Uzanıp elini tuttum ve ona sarıldım. Kaidan tereddütle sarıldı, ben de onu sıkıca kucakladım. Yanağımı çıplak göğsüne bastırdım.

“Titriyorsun,” dedi.

“Şey, evet, vücudum şu anda bana bayağı bir kızgın,” diye itiraf ettim kuru bir gülüşle. “Ama kılıcı kullanmayı riske atamam.”

Erdem kılıcının adını anmamla Kaidan kaskatı gerildi. “Sence o kadar hassas mıdır?”

“Bilmiyorum,” diye itiraf ettim. “Melekler için yapılmış, biliyor musun?”

Şu “kalbi dupduru” meselesi hâlâ yüzde yüz net değildi kafamda. Meleklerin bedeni yoktu, ama Nefler ve insanlar için ruh ve beden birçok açıdan birbirine bağlıydı, sevsek de sevmesek de. Kılıç oldukça kuralcı gibi gelmişti bana, o yüzden de Düklerden kurtulma meselesini asla şansa bırakmazdım.

“İyi misin?” diye sordum, başımı eğip suratını inceleyerek. Yanağımı okşadı, bana hâlâ şefkatle rahat rahat dokunabilmesine şaşıırıyordu sanki.

“Sen beni merak etme. Seni üzme istemedim.”

Kollarımı boynuna sardım, doğruca gözlerinin içine baktım.

“Üzmedin. Seni seviyorum. Seninle hepsini yapmak istiyorum. Belki günün birinde?”

Kaidan gözlerini kapatınca şakağındaki damarı attı; umut etmeye korktuğunu biliyordum. Parmak uçlarımda yükselip dudaklarını öptüm. Gergin havayı dağıtmak ve kendini kötü hissetmesini önlemek istedim. Ve dudaklarının vücudumun her yerinde gezişini düşünmeyi kesmek...

“Sanırım çikolataya ihtiyacım var,” deyiverdim.

Bir kahkaha patlattı Kaidan.

“Bana çikolatalı kek yapar mısın?” diye sordum.

Arkaya doğru çekilip gözlerini kıstı. “*Ben* mi?”

“Şimdi de yemek pişirmeni izleme sırası bende.”

Çok seksi bir gülüş çaktı.

“Özel kek mi?” diye sordu Kaidan.

Yüreğim hop etti. “Şakasını bile yapma.” Midesine hafif bir yumruk attım, ki yapmamalıydım çünkü duyularım hâlâ ip üstündeki cambaz gibiydi ve karın kasları iştah açıcıydı.

Tekrar elini tutup koridorda yürüdüm. Marna ve Ginger bile mutfakta iş becermeyi öğrenebilirse, Kai hayli hayli yapardı. “Kutudan çıkan bir karışım zaten. Rezil etmen imkânsız. Ben seni yönlendiririm.”

Tezgâha çıktım, çıplak ayaklarım sallanıyordu.

“Al bakalım,” dedim, yanımdaki kutuyu ona uzatıp.

Kaidan iç geçirip talimatları okudu. Ona fırını nasıl ayarlayacağını anlattım. Erkeksi elleriyle yumurtayı kırdı ama kaba düşen kabuk parçalarını topladık. Kaidan kekleri fırına verip zamanı ayarlayınca onu alkışladım.

Ocağa yaslandı. Olanlardan ötürü kendini hâlâ kötü hissettiği belliydi ama ben bunu istemiyordum. Ben de hâlâ biraz diken üstündeydim, özellikle de kılıcın kabzası beni kabul etmez korkusu yüzünden, ama birlikte geçireceğimiz geceyi zehretmek de istemiyordum.

“Ortalığı toplamanın en büyük ödülü kâsedir,” dedim.

Kâsenin içine parmağımı sokup kek karışımını yaladım. Kaidan vıcık vıcık hamura şöyle bir baktıktan sonra aynısını yaptı. İki saniye sonra da en çok hamuru kim yiyecek yarışı başladı. Birbirimizi itip kahkahalar atıyorduk. Kulağına ıslak parmağımı sokup dikkatini dağıtarak son çikolata parçasını kaptım.

“İyyy, hile yapıyorsun!” diye sızlandı Kaidan, tişörtünün koluyla kulağını silerek.

Kıkırdamaktan nefessiz kalmıştım. Savaşırken bir ara Kaidan dizlerimin arasında bulmuştu kendini. Ben tezgâhın üstünde oturduğum için gözlerimiz aynı seviyedeydi. Biraz geriye kaçmaya çalıştım ama beni durdurmak için iki elini bacaklarımın üstüne koydu.

“Sorun yok,” dedi. “Şu anda kendime hâkimim.”

Şu anda.

Kaidan ellerini yüzüme doğru uzatırken dengemi kaybetmemek için parmaklarımla tezgâhın kenarına sıkıca tutundum, burnumun üstünde parmağını gezdirdi, çenemi yokladı, dudağımın üstündeki beni okşamak için durdu. İlgi bana kendimi şahane ve capcanlı hissettiriyordu.

“Bana neler yaptığın hakkında en ufak bir fikrin yok, Anna.”

Ah, sanırım birazcık var.

İlk hamleyi kim yaptı emin değildim ama fark etmezdi zaten. Önemli olan, dudaklarımızın yumuşacık bir hareketle buluşmasıydı. Kaidan'ın hassasiyetini ve kendini tutuşunu hissettim.

“Sorun yok, Kai,” diye fısıldadım. “Dikkatli davranınız.”

“Bir daha o kadar ileri gitmem,” diye söz verdi.

Sahip olamadığımız her şeyi düşününce içime bir hayal kırıklığı çöktü ama başımla onayladım.

Öne eğilince göğüslerimiz birbirine değdi. Kollarımı boynuna sardım. Onunkiler de benim boynumdaydı. Hiç acelemiz yoktu, şefkatle birbirimizin dudaklarını oyunlarla şımarttık. Ardından dilimi Kaidan'ın alt dudağında gezdirdim, hafifçe ısırdım, tıpkı onun dönme dolapta yaptığı gibi. Boğazının dibinden tatmin edici bir hırıltıyla geldi, dudakları benimkileri esir aldı; öylesine güçlü öptü ki, tüm düşünceler yok oldu, geriye sadece duyular kaldı.

Kaidan beni tezgâhtan kaldırdı, bacaklarımı zorla beline sardı.

“Dikkatli olacağız,” deyip durdu ona söylediklerimi tekrar ederek.

“Evet,” dedim ağzının içine doğru.

Dudaklarımızı bir an bile birbirinden ayırmadan yatak odasına gittik ve birlikte yatağa uzandık.

Öpüştük, kollarımızı bacaklarımızı birbirine dolayıp yatakta yuvarlandık, birbirimize dokunabildiğimiz kadar

dokunduk. Aramızda muazzam bir enerji patlaması vardı. Zaman-mekân mevhumumu yitirdim.

İnsanlar hayattan hep bir okyanusmuş gibi söz ederdi: İhtimaller denizi, olasılıklar deryası. Ancak bir Nefil için hiç öyle değildi. Biz ağlarda tutulan balıklar gibiydik, ya köpek balıkları gibi yapardık ya da onlara yem olurduk. O derya bizim için hiç olasılık barındırmazdı. Fakat burada ve şu anda, kendimizi etrafta hiçbir köpek balığı olmayan özel bir havuzda bulmuştuk. Minik ve geçiciydi. Gamsızdık.

Durup nefes aldığımızda, birbirimize bakınca kıkır kıkır güldüm.

“Saçların,” dedim. Karman çorman olmuşlardı. Parmaklarımıla düzelttim, Kaidan da bana gülümsedi. “Seni seviyorum,” diye fısıldadım.

Gözlerini kapatıp yine ipeksi bir öpücük kondurdu dudaklarıma. Beni bu şekilde öpmeye devam ettiği sürece hiçbir sözcüğe gerek yoktu.

Yan yana yatıp bakiştık. Dizlerimden birisi onun bacaklarının arasındaydı. Saçlarımı elimle düzelttim, arkamda bir kuş yuvasına dönüşmüştü çünkü.

“Bu seni... sıkıyor mu?” diye sordum, utana sıkıla.

“Ne?” Kalçamın üstünde hareketsiz duran eli gerildi. Bozulmuş gibi baktı.

Omzundan olmayan tozları silkeledim. “Yani hani, sırf öpüşmek işte.”

“Hayatımda yaptığım her şeyden daha iyi bu.” Sesi yu-

muşacık ve içtendi. Gözlerime düşen uzun kâkülleri geri itip sıırttı.

Kahkaha atarak yüzümü omzuna gömdüm, Kaidan da güldü.

“Neden?” diye sordu, saçım la oynayarak. “Yoksa *sen* mi sıkıldın? Artık bir sürü çocukla öpüştüğüne göre?”

Aniden başımı kaldırdım. “İyyy, lafını bile duymak istemiyorum. Onlar iğrenç, beceriksiz ve...”

“Ayrıntıya girmeyelim lütfen.”

“Pekâlâ. Şuna ne dersin... Seninle sabaha kadar öpüşebilirim, Kaidan Rowe.”

“Planım bu zaten,” dedi.

Eğilip birbirimize bir santim kala durduk, koridorun öbür tarafından gelen ısrarcı bir bipleme sesi lafımızı kesti. Yüreğim ağzıma gelmişken anladım ne sesi olduğunu.

“Yatakta kek?” diye sordum. Kaidan kaskatı olup acı çeker gibi baktı.

“Ne oldu? Yoksa yatakta-asla-yemem ilken mi var?”

“Hayır. Sadece sen... şu Betty Crocker olayın la beni çok tahrik ediyorsun.”

Sanki bir şeyin hayalini kurar gibi parladı gözleri. Benim yemek pişirmemin nesi seksi olabilirdi ki?

Yastıkla ona vurunca ellerini havaya kaldırıp teslim oldu.

“Seni ıslatmak için bir bardak buzlu suya ihtiyacım olabilir,” diyerek ayağa kalktım.

“Çabuk dön,” diye seslendi Kaidan. “Ben de burada... seni üstünde sadece önlük ve fırın eldivenleriyle hayal edeceğim.”

Durumun absürtlüğü karşısında gülmeye başladım. “Çok zahmetsizsin,” diye mırıldandım.

Peşimden gelen kahkahasını içime çektim. Şu anda, denizim daha güzel olamazdı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

BENİMSİN

Kaidan'la öpüşmekten daha iyi tek şey, iki ılık kek lokması arasında onunla öpüşmektir. Artık aşkı uyuşturucuya benzetenleri daha iyi anlıyordum. Vücudum aydınlanmıştı. Genişletilmiş duyularımı kullanmıyordum ama hepsi ayaktaydı, damarlarımda akan kan sanki bana havada yüzüyormuşum hissi veriyordu. Âşık olup sevmenin tehlikesini görebiliyordum çünkü benim dünyamda, o odanın dışında hiçbir şey var olamazdı. Başka hiçbir şey önemli değildi. Ne Dükler ne fısıldayan iblisler. Ne spiritüel savaş hazırlığı. İki kişiyi böylesi sevinçle dolduran bir ilişkiye karşı gelinmesi için tek bir sebep de yoktu.

Hayır. Bunların hiçbirisi gerçek değildi. Hepsi dudaklarımızın değmesiyle, aramızda geçen her nazik sözle daha

da geriye itilen, gelip geçici, uzak kâbuslardı. Birlikteydik. *Yaşıyorduk.*

Kaidan'ın buna izin verdiğine hâlâ inanamıyordum. Dokunuşlarımla onu sevmeme izin veriyordu. Dokunuşlarıyla buna karşılık veriyordu. Doymak bilmeyen o dokunuşlarıyla.

Arada bir ben ileri gidersem ya da kendimi kaptırırsam beni uzaklaştırdığını hissediyordum. Kulak memesini yalamamdan sonra gözlerini kapatıp acı çekiyormuş gibi alnını buruşturdu.

“Özür dilerim,” dedim dudağımı ısırarak.

Normal erkekler bile çok zorlanırdı; o yüzden onun için tam bir eziyetti.

Gözlerini açıp içinde kopan fırtınaları açığa çıkardı. “İçgüdülerim bana seninle istediğimi yapmamı söyleyip duruyor.” Son derece ciddiydi. Yanaklarım ısındı. Gözlerinin içinde kıvılcımlar çakınca bakışlarımı kaçırıp yüzümü göğsüne gömdüm. “Ama bunca zaman sensiz kalmam kadar zor bir durum değil,” dedi.

Tişörtünü parmaklarımın arasında sıktım, Kaidan'la burun buruna durdum. Gözleriyle beni yiyip bitirdi.

“Bir daha kendimize bunu yapmayalım.” Kumaşı daha sıkı kavradım, ondan kopacağımı düşününce içimi bir panik kapladı. “Ciddiyim, Kai. Babam ne derse desin, ne kadar korkarsak korkalım. Güvenli olduğunda konuşabiliriz. Dikkatli oluruz. Lütfen beni kendinden uzaklaştırma...”

“Şşş,” diye fısıldayıp beni çekti.

Boynunu koklayıp teninin kokusunu içime çektim. Tedirginliği yatışırken bir elini dağınık saçlarımda gezdirdi.

“Baban seni ne sıklıkta arar?” diye sordu.

“Ayda bir ya da iki ayda bir...” Saçlarımı okşamaya devam ederken ona sokuldum.

“Peki, o zaman. Şuna ne dersin? Ne zaman senin tarafın güvenli olsa, baban o zaman arıyor. O halde seni her arayışından hemen sonra beni arayabilirsin.”

“Anlaştık,” deyip dudaklarımı boynuna yapıştırdım. Beni sımsıkı tuttu.

“Saat sekiz buçuk,” dedi istemeye istemeye. “Provaya gitmem lazım. Bana eşlik eder misin?”

Gülümsedim. Kaidan’ın davul çalmasını izlemek mi? “Elbette.”

Vay be!

Kaidan’ın davul çalışını izlemenin üstümde yarattığı etkiyi tamamen unutmuştum. Diğer çocuklar enstrümanlarını akort ederken Kaidan ısıniyordu. Daha şimdiden bir yelpazeye ihtiyacım vardı.

İçeride etrafıma bakındım, oturan ve dikilen diğer insanları süzdüm —çoğu kızdı ama birkaç çocuk da vardı. Kızlardan biri bana hafifçe gülümsedi, ben de ona gülümseyip dikkatimi solist Michael’a çevirdim.

Bas gitarist Kai’nin yanına gidince işitme duyumu açtım.

“Hatun mu getirdin?” diye fısıldadı çocuk.

“Hı hı.”

Çocuk sırtıttı. “Ne zamandır kız getirmiyordun.”

“Yani, Raj?” Kaidan davulun zilinde elini gezdirdi.

“Hiç. Bayağı seksiymiş. Çaktın mı bari?”

Tamam, artık defolabilirsin Raj.

Kaidan dövecek gibi baktı çocuğa. “El âlemin derdi seni mi gerdi?”

Raj kahkaha atıp Kai’yi parmağıyla gösterdi. “Ayrıntı vermediğine göre, bildiğin abayı yakmışsın, kanka. Sen ve Anna’yı şey sanıyordum...”

“Hayır.” Kaidan lafını kesip boğazını temizledi, derken Michael hepsine seslenince Raj onu rahat bıraktı.

Kai bana endişeli bir bakış fırlattığında dudağımı ısırıyordum. İçini rahatlatmak için hafifçe gülümsedim. Üzül-meyecektim, *o kızın* adını duymak içimi parçalasa da.

Kaidan bagetlerini baş hizasına kaldırıp ilk şarkı için tempo tuttu ama Michael onu birkaç saniye sonra durdurdu çünkü birisi akordu tutturamamıştı. Bence harika çalışıyorlardı ki buradan müzik konusundaki cehaletim ortaya çıkıyordu. Tekrar başladılar. Kai müzisyen moduna geçince vücudumun merkezi kasıldı. Düşünmeyi bırakıp kendini melodiye kaptırdığı belliydi. Acaba ben kucağında otursam çalmaya devam edebilir miydi?

Benim davulcumdu o. Benim erkeğimdi. *Benimdi*. Dudağımı ısırıp sırtıtmamı bastırdım.

Stüdyonun kapısı açıldı ve birkaç kişi yavaşça dışarı çıktı. Derken kısa sarı saçlı, tatlı bir kız girdi içeri. Duvara

yaslanıp kollarını göğsünde bağladı, ufak tefek yapısını sarı bir aura çevreliyordu. Tam dikkatimi tekrar müzik grubuna çevirecektim ki, aurasından kırmızılar fişkırdı. Gözlerini dikmiş bakıyordu.

Kaidan'a.

Bakışlarımı kaçırmalıyım ama iğrenç bir kıskançlık ve menfur bir merak sardı içimi. Diğer Anna olduğunu anladım. Başparmağının ucunu ısıırıyordu. Çok geçmeden tüm aurası kırmızıya döndü. İçimden sessiz ikna gücümü kullanarak buradan çıkmasını sağlamayı çok istedim ama yapmadım.

Git! Burayı terk et! Ona bakmayı kes! Defol, defol, defol.

Kötü cadılar içimi kemiriyordu sanki. Diğer Anna muhtemelen gayet iyi bir kızdı ama derisini yüzmek, Kaidan'a değen her bir hücrelerini yolmak istiyordum.

Şarkının sonunda alkışlayıp, "Çok iyiydi çocuklar," dedi. Grupla can ciğer kuzu sarmasıydı belli ki, onlar da övgüsüne sevindi. Kaidan hariç. Olduğu yere mihlanmış, gözlerini davullara dikmişti.

Millet kafasında taşları yerine oturtmaya başlayınca garip bir hava oluştu. Herkes bir Kaidan'a, bir iki Anna'ya bakıyordu. Gerçi diğer Anna her şeyden habersizdi, ta ki beni fark edip yeni olduğumu çakana kadar. Başı hızla Kaidan'a döndü, ardından benimle göz göze geldi. Uzun uzun bakarken aurası pis bir yeşile döndü.

Yanındaki kız bir şey fısıldasa da, Anna onu duymazdan geldi, onun yerine kot şortu ve üstüne oturan lavanta rengi

tişörtüyle Kaidan'a doğru yürüdü. Sandalyemin kenarında dimdik oturdum. Kaidan ciddi bir suratla kızı takip etti.

"Bu, o mu?" diye sordu Anna. Sessiz konuşuyordu ama ben kulak misafiriydim.

"Evet," diye cevapladı Kaidan.

"Bari o da gelecek diye beni bir uyarsaydın."

"Bugün öğrendim ben de. Ayrıca sen zaten provalara pek uğramazsın."

"Eee... Yani? Artık birden onunla mı sevgili oluverdin? Daha yeni benimle beraberken?"

"Ben hiçbir zaman seninle *beraber* değildim, Anna. Her şeyi açıkladım, sen de anlamış gibiydin. Sohbet etmek için uygun bir zaman değil."

"Güzel!" dedi öfkeyle. "Çok güzel."

Kaidan bir elini saçında gezdirdi, sabrı taşıyordu sanki.

Michael mikrofondan konuştu. "Hey, Anna. Prova yapıyoruz burada."

Anna ona kes-be dercesine bir bakış fırlattı, sonra gözlerini silip arkasına bile bakmadan kısa adımlarla odadan çıktı,

Demek Kaidan'la beraber olmak bu demekti, hı? Kaidan'ın ona karşı dürüst olduğuna inanmıştım ama kız kabul etmiş gibi yapsa bile, içten içe tekrar birleşeceklerini umduğu açıkça belliydi. Kız için üzüldüm –bizim karman çorman vaziyetimizin bir başka kurbanıydı. Yine de artık gittiği için de sevinmişim.

Odada elle tutulur bir rahatlama yaşandı. Gerçi grup sı-

radaki şarkılarına başlarken birkaç kişi fısıldaşmaya devam etti. Bu küçük dram sahnesinden sonra yeniden müziğe kapılıp gitmek kolay değildi. Prova sona erince mutlu oldum.

Müzik aletlerini topladıktan sonra Kaidan doğruca yanıma geldi. Etrafımızda bize dikilmiş gözleri görmezden geldim.

“Burada olacağını bilmiyordum,” diye fısıldadı. Yüzünü suçluluk duygusu kaplamıştı.

“Hadi eve dönelim ve bunu düşünmeyelim. Lütfen.”

Elime uzandı ve binadan çıkarken tutmaya devam etti. Ancak dışarı çıkarken içgüdüsel olarak ayrıldık, karanlık gökyüzünde öfkeli eski sevgililerden çok daha beter bir şey var mı diye bakındık.

Kaidan’ın evine dönünce de konuyu açmadık. Hatta hiçbir konu açmadık. Kapı arkamızdan kapanınca Kaidan yüzümü elleri arasına aldı, gözünün başka kimseyi görmediğini kanıtlarcasına öptü beni –sanki daha sert öpüşüp sarılırsak, diğer insanlara dair anıları zihnimizden daha rahat silerdik. Birbirimize doyamıyor, duvarlara çarpıp kayıyor, yolumuza çıkan mobilyalara takılıyorduk.

O gece uyumak gibi bir planım yoktu çünkü uyursam ona bilinçli olarak dokunamaz, onu öpemez ve onunla geçirdiğim her saniyenin tadına varamazdım.

Saatlerce öptü beni. Ben de onu öptüm.

Sabaha karşı üçte, yan yana hareketsizce yatarken bir uyku çöktü üstüme. İkimiz de uykuyla uyanıklık arasındaki yerde oyalanırken nefes alışının düzene girdiğini duydum.

Derken eli tembel tembel sırtımdan kalçama indi ve sonunda bütün gece dokunmaktan kaçındığı popomu avuçladı.

Boş ver şimdi *uykuyu muykuyu*.

Sert elleri beni kendine çekince boğazından çıkan baş döndürücü havayı soludum. Bütün gece dokunuşunun ne kadar hoşuma gittiğini gösteren sesler çıkarmamaya özen göstermişim. Her bir sesin onu ateşleyeceğinin, işini zorlaştıracağına farkındaydım. Kaidan sırtüstü yuvarlandı, beni üstüne çekti. İki eli de artık popomdaydı.

“Kaidan,” diye fısıldadım.

Yarı uykulu halde ateşli bir öpücükle susturdu beni, kalçalarımı tutup vücudunu vücuduma yapıştırdı. Ağzının içine doğru inledim.

“Tanrım şu küçük sesler yok mu,” dedi dudaklarımın üstünde. “En çok duymak istediğim o anı sana yaşattığımda bakalım ne ses çıkaracak...”

“Kai!” Resmen üstünden fırlamıştım. Yatakta doğruldu, gözleri alev alevdi, dudaklarını yalıyordu. Kesik kesik nefes alıyordu. Geçirdiğimiz uzun günden sonra o da benim kadar yorgun olmalıydı; bu yorgunluk bizi zayıf düşürüyordu. Ah, o zayıflığa kendimi bırakmayı ne çok istiyordum.

Uzağa kaçtım.

“Biraz uyusak mı acaba?” diye önerdim, gerçi uykum tamamen açılmıştı.

Tutkuyla bana baktı. “Bence üçüncü bir duşa gereksinimim olabilir,” dedi.

Gülecek gibi oldum ama Kaidan şaka yapmıyordu. Gözleri katıksız bir arzuyla doluydu.

Hafifçe öksürdüm. Kek tabaklarımız gözüme takıldı. Her şeyi toplayıp odadan alelacele çıktım, suyun aktığını duyana kadar da dönmedim.

Bir tişört ve şort seksi değildir, dedim kendi kendime kılgıma bakıp. Ancak Kaidan saçlarından sular akarak üstsüz vaziyette banyodan çıkıp beni süzdüğünde üstümde ipek bir gecelik var zannettim. Sanırım duş pek etki etmemiştii.

“Ben koltukta uyusam iyi olur,” dedim.

Lütfen olmaz de...

“Olmaz.” Beni alev alev yanan gözleriyle süzdü, sonra gözlerini kırpıştırıp yutkundu. “Sadece bir gecemiz var. Seni burada yanımda istiyorum.” Yatağın karşı tarafına doğru yürüdü. Başucumdaki lambayı kapatınca perdelerin arasından sokak lambasının ışığı sızdı içeriye. Aramızdaki boşlukta bariz bir gerginlik duruyordu. İkimiz de yavaş hareket edip yorganı kaldırdık ve altına girdik.

“Gel buraya,” diye fısıldadı Kaidan, bana uzanarak. İyi-ce sokuldum, sonunda başımız aynı yastıktaydı, vücutlarımız dokunmadan olabildiğince yakındı. Birbirimize bakıyor, aynı havayı soluyorduk. Gözlerim karanlığa alışırken yüzünü inceledim, o da benimkini.

“Artık on sekiz yaşındasın,” diye fısıldadı.

“Evet,” diye fısıldadım ben de. “Oley.”

Homurdanıp elini ıslak saçında gezdirdi. “Geçen yaz Atlanta’daki o müzik markete gelişini hatırlıyor musun ve bana ne dediğini? Tek yapman gereken söylemek...”

“Ve seninim.” Heyecandan ciyaklamamaya çalıştım. “Evet, hatırladım.”

“Ben...” Kaidan yutkundu, elimi göğsüne koydum, kalp atışlarının hızlandığını duydum. “Ben istedim ki... of ya, geri zekâlı gibi konuşuyorum. Bana ne yaptın böyle?” Boğazını temizleyip tekrar başladı, kara gözlerinde ateşli bir tutku belirdi. “Diyeceğim o ki, seni paylaşamam. Benim olman lazım. Sadece benim. Bir başkasının sana dokunduğunu düşününce...”

Sustu ve inledi –her yerimi ürperten, alçak bir ses çıkardı.

“Yoksa *o kelimeyi* mi söyleyeceksin?” dedi.

Kaidan gözlerini kapatıp güldü. Yüreğim kuş gibi havalandı.

“Benim *erkek arkadaşım* mı olmak istiyorsun?”

Ezilip büzüldü. “İyyy. O uyuz kelime.”

Kollarımı boynuna doladım. Ağzım kulaklarımdaydı. Yatağında zıplayıp şarkılar söylemek istiyordum. Aptalca bir etiketti işte ama o sahiplenici sözlerde bir güç gizliydi: *Erkek arkadaş ve kız arkadaş.*

“Eee,” dedi.

“Eee,” diye tekrar ettim, hâlâ sırtarak.

“Açıklığa kavuşturalım. Bu durumda başka insanlarla öpüşüp koklaşmak yok,” dedi bana.

“Ya da onlarla yatmak,” diye ekledim.

İkimiz de gerildik. Kaidan’ın çenesi titredi, sonra onayladı. “Ya da o, evet.”

“Tabii eğer...” Yüzünü rahatça görebilecek şekilde arkaya çekildim. “Çalışmak zorunda olduğumuzda, Kaidan...”

“Ben artık çalışmayacağım.”

Kararlı bir sesle konuşmuştu. Beni korkutan da buydu.

Babasına kafa tutacak ya da fısıldayan ruhların şüphelerini üstüne çekecek bir konumda değildi. Asla yanına kalmazdı bu.

“Ben aldatmadan saymam,” dedim yavaşça. İtiraz etmek için ağzını açsa da, hızla devam ettim. “Çalışmak istemediğini biliyorum, ben de istemiyorum. Bu kadar güçlü olduğun için seninle gurur duyuyorum ama eğer yapman icap ederse, anlayış gösteririm.”

Kaidan bakışlarını kaçırdı.

“Sanki benim çalışmamın fikri seni hiç rahatsız etmiyor gibi davranıyorsun.” Ses tonunda gizli kalmış incinmişlik kalbimi dağladı. Elini tuttum. Anlamasını istiyordum. Mideden yükselenleri zorla yutup bastırdım.

“Nefret ediyorum, Kaidan. Saçımı başımı yolasım geliyor. Diğer Anna aklıma geldikçe bir şeyleri bıçaklamak istiyorum.” Kaidan’ın kaşları kalktı. “Affedersin. Biraz psikopatça oldu. Demek istediğim, çalışman diğer seçenekten daha iyi. Eğer ölüm kalım meselesiyse, hayatı seçmene *ihtiyacım* var. Mecbur kalmadığın takdirde yapmayacağını biliyorum. Sana güveniyorum.”

“Bana güveniyorsun,” diye fısıldadı. Parmaklarını şakağımdaki saçlara doladı, yüzünde korkuyla karışık bir memnuniyet ifadesi vardı, sanki güvenim almayı hiç

beklemediği hakiki bir hediye idi ve kaybetmekten ödün patlıyordu.

“Seni hak etmiyorum.” Elini saçından çekip sırtüstü uzandı, ellerini göğsünde bağlayıp tavana dikti gözlerini. “Seni hiç hak etmedim.”

İçim daraldı. “Kai... Hak edip etmemek önemli değil. Kendini kanıtlamaya çalışmak zorunda değilsin. Ben senin kalbini okuyorum.”

“Elbette senin için söylemesi kolay çünkü şu ana dek neler yaptığımı ve hâlâ neler yapmak istediğimi bilmiyorsun. Dürtülerim...”

Parmağımı dudaklarının üzerine koydum. “Seni daha az sevmezdim. Şu anda meselemiz hayata devam edip iyileşmek. Doğrusunu istersen, ben de bu sene yaptıklarımın ve çizdiğim imajdan utanç duyuyorum –partilemek dışında dünya yansa umurumda değil sanki ama beni canlı tuttu, yaptıklarımı elimden geldiğince telafi etmeye çalıştım. Bir yalanı yaşamaktan nefret ediyorum.”

“Evet,” diye fısıldadı Kaidan.

Gözlerini kapattı. Suratına doğru eğildim. Parmağımı kirli sakalında gezdirdim. Başparmağımı uzun kara kirpiklerine sürtünce gözlerini kırıştırdı. Sırf dokunabildiğim için dokunuyordum ona. Güvensizlik hislerini görmeme izin verdiği için.

“Erkek arkadaşım çok tatlı,” diye fısıldadım. “Yakışıklı da sayılır.”

Dudaklarının köşesinde beliren gülümsemeyle bana

doğru döndü. Hemen ona sokuldum. Tüm uzuvlarımız otomatik olarak harekete geçti, haklarını istedi, birbirine ke-netlendi; az önce sessizce yaptığımız “mesafemizi koruma sözleşmemizin” esamesi okunmadı.

“Benim kız arkadaşım hem adam dövebilen hem yemek yapabilen bir parti meleği.”

Kahkaha atıp dudaklarına bir öpücük kondurdum. Suratlarımız dip dibe, o şekilde uzandık ve uykuya daldık. Birlikte.

Uyandığımda oda karanlık ve sessizdi. Uyku mahmurluğuyla saate baktım, 5.23’tü. Acaba Kaidan uykusunda mı konuşmuştu.

Derken gene duydum.

“Belial Kızı!”

Kaidan da ben de fırlayıp kalktık. Ben başucumdaki deri kılıfta duran kılıcın kabzasını kaptım.

Fısıldayan kötü ruhlardan biri kocaman kanatlarıyla tam tepemizde duruyordu. Gözlerimi kısıp kedimsi hatlarını tanıyınca bile kalbim küt küt atmaya devam etti.

Sesim titreyerek konuştum, “Azael!” Kabzayı kucağıma bırakıp nefes verdim.

“Belial bir mesaj gönderdi,” dedi Azael. *“Telefonunu aç.”*

“Ah, kahretsin!” Yataktan güçlükle kalktım, kapının yanındaki çantamın önünde diz çöktüm. Havaalanından döndükten sonra telefonumu açmayı unutmuşum! Bunca

zamandır kapalı kaldığına inanamıyordum. Elimle yoklayıp telefonu buldum ve açtım. Kaidan yanıma çömeldi.

Babamdan ve Patti'den ve sınıf arkadaşlarımdan kısa mesajlar ve sesli mesajlar yanıp söndü. Pişmanlıktan başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Patti saatler önce eve dönmemi bekliyordu. Meraktan ölmüştü kesin!

Babamdan gelen mesajlar sabrının taşmasından öfkeye doğru değişiyordu. Bıraktığı sesli mesajlar, burnundan soluma sessizliği ve telefonu çat diye kapatma sesiydi.

“Hay aksi!” diye mırıldandım. Kafamı kaldırıp kötü ruhu aradım. “Neler oluyor, Azael?”

“Gitti,” dedi Kaidan.

“Hay aksi,” diye mırıldandım yine.

İlk önce Patti'ye mesaj atıp iyi olduğumu bildirdim. Sonra babamın numarasını çevirdim. Babam ilk çalışta açtı. Sesindeki öfkeyi duyunca saç diplerim diken diken oldu. “Telefonunu. *Asla*. Kapatma.”

Ağlayayım mı, kusayım mı, konuşayım mı, kestiremedim. Çok şükür konuşma dürtüsü kazandı, gerçi sesim cılız mı cılızdı. “Bugün açmayı unutmuşum. Özür dilerim.”

“Pharzuph'un oğlunun yanındasın tahminimce,” diye homurdandı. Biraz daha dik oturdum, benimle temas kurmaması için Kaidan'ı nasıl tehdit ettiğini hatırladım.

“Evet, onunlayım,” dedim. Sesim gayet cüretkâr çıkmıştı. İyi olmuştu. Ayrıca “uslu” durduğuma yeminler etmeyecektim ona, çünkü şu ana kadar bana güvenmeyi öğrenemediyse bu onun sorunuydu.

Ben öfke patlamasını beklerken uzun bir sessizlik oldu. Ama gelmedi. Onun yerine, derin bir yorgunluk sesi çıktı.

“Biliyorsun ki, dün zirveyi yaptık.”

“Evet?” diye sordum çünkü sanki bir haberi var gibiydi. Acaba Dükler gene bir önceki zirveden sonra yaptıkları gibi beni takibe almak mı istemişti diye merak edip telaşlandım. Ya da o iğrenç iblis, Kaidan ve beni dün birlikte gördüğünü mü ispiyonlamıştı. Ah lütfen, hayır...

“Reno’dan arıyorum, Vegas’a geri dönmem lazım. Zirve bir gün uzatıldı. Nöbet değişimi yapıyoruz ama bunun için aramadım.”

Kaidan’a nöbet-değişimi olayıyla ilgili şaşkın bir bakış fırlattım, sonra açıklarım gibisinden el salladım ve tüm dikkatimi telefona yönelttim.

“Tamam,” dedim, babama devam etmesi için.

“Zania hapishanede.”

Göğsüm sıkıştı, ardından tüm iç organlarım daraldı ve üzerime bir ağırlık çöktü. Emekleye emekleye gidip sırtımı duvara yasladım, gözlerim yanıyordu.

“Şam’da mı?”

“Hayır. Daha uzak bir yerde, çok daha muhafazakâr bir bölgede çalışıyormuş. Sarhoş olduğu ve fahişe gibi davran-
dığı için tutuklanmış.”

“Peki, ona ne olacak?” Avcumu alnıma dayadım.

“Sonellion ondan ümidini kesmiş. Artık ümitsiz vaka diyor ona. Kızına istediklerini yapmasına izin vermiş. Muh-
temelen ibret olsun diye halka açık bir yerde kırbaçlanacak.

Sonrasında sessiz kalırlarsa, en çok parayı verene satabilirler onu. Yeraltı kölelik şebekesine.”

Nefil işitme duyusuyla anlatılanları dinleyen Kaidan’ın yanımda gerildiğini hissediyordum. Babası ve Madam Marissa’dan dolayı, bu onun için hassas bir konuydu.

Ayaklanıp volta atmaya başladım. “Bir şey yapmamız lazım.”

“Sen bu işe bulaşmayacaksın, Anna. Sonellion çok geçmeden oraya döner. Kızın başına gelecekleri garantilemek için durumu kontrol altına alacaktır. Orada olup, ona yapılacakları kendi gözleriyle göremeyeceği için üzgün. Senin ya da benim yapabileceğimiz bir şey yok.”

Zania’nın hapisteki görüntüsünü canlandırdım gözümde; kesinlikle dört bir yanı, en az onun onlardan nefret ettiği kadar ondan tiksinen erkeklerle dolu olmalıydı...

Ağır bir külçe gibi yatağa çöküp alnımı ovuşturdum, baş ağrısıyla gerilmeye başlamıştı. Duvara yaslanmış olan Kaidan beni seyretti.

“Bir yolu olmalı...” dedim çaresizlikle.

“Var,” diye cevap verdi babam. “Biz gidemeyiz, ama müttefiklerimizden birini kaybetmeyi de göze alamayız.”

Durdu, dikkatle bekledim, içimde bir umut filizlendi.

“Kaidan dinliyor mu?” diye sordu babam. “Bunu duyuması lazım.”

“Evet,” dedim. Kaidan’a kaşlarımı çattım, o da omuz silkti.

“Pekâlâ,” diye başladı babam. “Pharzuph’un oğlu?”

“Evet efendim?” Kai duvardan ayrıldı, sanki babam gerçekten odanın içindeydi. Keşke babam Kaidan’a adıyla hitap etseydi.

“Sanıyorum bu davada bizimle ittifak kurmayı ve gerektiği her şekilde bize yardım etmeyi kabul ettin?” diye sordu babam.

“Tabii ki, Dük Belial.”

Kaidan ve ben umut dolu gözlerle baktık.

“O zaman çantanı hazırla, evlat. Suriye’ye gidiyorsun.”

Başımı aniden Kaidan’a çevirdim, şaşkınlıktan gözleri kocaman açılmıştı. Yeterince kötü değilmiş gibi, babam bir bomba daha patlattı.

“Zirve devam ederken harekete geçmek zorundasın. Alocer’in oğluyla birlikte seyahat edeceğini de söylemek istiyorum, onu da görevlendiriyorum. Eminim senin için bir sorun teşkil etmez, değil mi?”

Of baba ya...

Kaidan yumruklarını sıkıp gevşeterek boğazını temizledi. “Hayır efendim. Sorun değil.”

Telefona bakakaldım, babamın sessiz kıkırdaması duyuluyordu. İblislere layık bir sestti. Hiç de *komik* değildi.

“Avustralya’dan Mammon’un oğlu sizinle orada buluşacak. Göze çarpmadan arkanızı kollayacak. Blake’i yollardım, ne de olsa saklaması Flynn’dan daha kolay ama babası yarın arazi motoruyla yarışının olduğunu söylemişti. Her neyse, son derece dikkatli olmak zorundasınız çünkü eminim Sonellion insan nöbetçilerini dikmiştir.” Babam

Kaidan'a nereden nereye uğacağını, temaslarıyla nerede buluşup silah alacağını ve Şam'a varınca gidecekleri yerin adresini sıraladı. "Sormak istediğin bir şey var mı?"

"Sadece bir soru, efendim," dedi Kai dik durup ciddileşerek. "Ne zaman yola çıkıyoruz?"

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

İKİ YABANCI

Babam bizimle temasa geçene kadar çoktan bombanın pimini çekmişti. Kope uçakta L.A. yolundaydı, taksiyle Kaidan'ın evine gelecekti, görevi konuşacak, sonra da birlikte gideceklerdi.

Bir makyaj uzmanı gelip çocukları Suriyeliye benzetecekti. Film çekme bahanesiyle gireceklerdi ülkeye.

Kaidan ve ben telefon çaldığından beri evin içinde dört dönüyorduk. İkimiz de duş almış, zorla iki lokma kahvaltı etmiştik. Çantasını hazırlamasına yardım ettim, neye ihtiyacı olacağını bilmediğimizden az ve öz eşya koyduk. Kaidan'ın ağzını bıçak açmıyordu sabahtan beri sessizdi.

Sonunda durup siyah deri koltukta yan yana oturduk, kapalı duran televizyon ve ses sistemine baktık. Kaidan'ın duruşu ve sessizliği yükselen bir gerginliği işaret ediyordu.

Ayaklarımı altıma alıp ona doğru döndüm, bir şekilde ona dokunup onu rahatlatmak istedim. Ağır bir hareketle gözlerine düşen dalgalı saç tutamlarını geri ittim; kulak arkasına kıvrıracak kadar uzamışlardı. Kıpırdamadı.

“Ne düşünüyorsun?” diye fısıldadım.

“Hımmm?” Yüzünü bana çevirdi ama gözleri boş bakıyordu.

“Yoksa... korkuyor musun?” diye sordum.

Gözleri netleşti. “Görevden mi? Hayır. Yapacağım için seviniyorum.”

Tekrar duvara bakmaya başladı. Başparmaklarını kışlattı. Sıcacık elini tuttum.

“Babamın Kope’u görevlendirmesine mi bozuldun? Çünkü kişisel bir durum değil. Kope, Arapça biliyor...”

“Ondan değil.”

“Neden o zaman?” Elini sıktım, çok sıkboğaz etmekten çekindim.

“Hiçbir sebepten.” Nihayet bana döndü, göz göze geldik, başparmağıyla yanağımı okşadı. “Her şey iyi olacak,” diye söz verdi.

Kollarımı ona dolayınca beni kucağına çekti; sarıldık, birbirimizi soluduk, derken bir arabanın kapısı kapatıldı. Kaidan popoma hafifçe vurdu, ufak bir ‘mmm’ sesi çıkardı ve ayağa kalktım.

Kope’u göreceğimi düşünerek kapıyı açtım fakat karşımda ufak tefek bir kadın duruyordu. Kısacık kesilmiş simsiyah saçlarıyla gotik bir tarzı vardı. Bir koluyla askı

dolusu giysiyi, diğer eliyle de devasa kahvesini taşımaya çalışıyordu. Dudaklarının arasında yanan bir sigara vardı. Dışarı koşup yardım etmek için merdivenlere indim ama kadın başını iki yana sallayıp arabayı gösterdi.

“Ön koltuktan makyaj çantamı al.” Sigaranın üstünden konuşmuştu, sesi uykusuzluktan çatlamıştı.

Yolcu koltuğunda, minik çekmeceleri olan bir plastik kutu buldum, hemen yukarı götürdüm. Kaidan içeri girince bana tek kaşını kaldırdı. Düşük bel şortunun cebine ellerini sokmuş, ayakta izliyordu. Makyöz kısa bir öksürük nöbeti ve kahve için durdu.

Bir arabanın kapısı daha kapanınca Kaidan kasıldı, ben de kapıya doğru gittim. Arada Zania olmasa, üçümüzün karşılaşmasından kaçınmak için elimden geleni ardıma koymazdım, en hafif tabiriyle çok rahatsız olacaktı çünkü. Kapıyı ardına kadar açıp Kopano’nun pürüzsüz yüzünü görünce her yanıma bir suçluluk duygusu sardı. Kai olanları biliyor diye onu uyarmak istedim ama yapamadım. Hafiften gülümsedim, Kopano da beni başıyla selamlayarak karşılık verdi. İçeri girerken ikimiz de kucaklaşma girişiminde bulunmadık. Ben kapıyı arkasından kapatırken Kope küçük çantasını yere koydu.

Kope ve Kai karşılıklı durup kesişirken ben olduğum yerde donakaldım. Kai dudaklarını büzmüştü. Kope sakın görünse de zihninde çarklıların döndüğü belliydi.

“Avustralya’dan seni aradığımda pek de açık sözlü davranmamışsın sanırım,” diye kibarca suçlama yöneltti Kopano.

“Eh, bu seni durdurmamış belli ki,” diye karşılık verdi Kai.

Kope’un sakın yüzü asıldı. “Kısmen hatalıysan, sakın kurban rolüne bürünme.”

Kai ellerini yumruk yapmıştı. Bir adım öne çıktı. Ben de öyle. Tahminimden beterdi durum.

“Kardeşim,” diye başladı Kope, sesinde inceden bir ikazla ama Kai lafını kesti.

“Ne oldu? Hayatın yeterince kusursuz değil miydi? Üniversiteye gitmek? Çalışmak zorunda olmamak? Bir şeylere daha mı ihtiyacın vardı?”

Kope gözlerini kapatıp başını iki yana salladı. Bir saniyeliğine onun elleri de yumruk oldu, sanki başka bir adamın gazabına uğrarken kendine hâkim olmaya çabalıyordu.

Kaidan’ın ihanete uğramışlık hissi kemikleşmişti ve beni korkutuyordu. Bu görevin başarılı olabilmesi için ikisinin iyi anlaşması şarttı.

Makyöz kadın kahvesini bitirip iç geçirdi, yırtık bir sesle sessizliği bozdu. “Bu sözlerinizi çekimlere saklayın, çocuklar. Hafta sonları genelde bu saatte çalışmam ve hiç havamda değilim.”

İkisi de kıpırdamayınca ben lafa girdim.

“Cidden! Yeter artık! Buna vaktimiz yok şimdi. Hadi gelin.” Kaidan’ın kolunu tutup sandalyeyi işaret ettiğimde titriyordum. Kope’a son kez bıçak gibi bir bakış atıp söylene-ni yaptı. Koltuğa oturdum, kollarımı göğsümde birleştirip bacak bacak üstüne attım. Kope duvara yaslanarak durdu.

Suratına bakmıyordum ama sakinleşmeye çalıştığının farkındaydım.

Berbat bir durumdu.

Makyöz hemen işe koyuldu, Kope'u yatak odasına yöneltti. Becerikliydi, bir erkeğin üstünde çalışırken diğerini giyinmeye yollamıştı. Koltuğa yayılıp hayretler içinde seyrettim. Kaidan'a kocaman bir sakal takınca göz göze geldik ve Kaidan bana sırtıttı. Hayranlıkla başımı salladım. Sahiden de bir yabancıya benziyordu. Yaşadığı dönüşüm beni bile korkutmuştu.

İkisine de geleneksel, uzun beyaz gömlek ve belden büzgülü bol pantolon verdi. İkisinin kafasına da beyaz örtüler örttü; örtülerin etrafına da siyah şeritler sardı. Son olarak ikisinin de kahverengi lens takması gerekiyordu. Renkli gözleri çok dikkat çekerd. Sonunda bir tek elleri, yüzleri ve ayakları görünüyordu.

"Vay canına!" dedim ikisi karşımda dikilince. Kadına döndüm. "Muhteşem bir iş çıkardınız."

Kadın omuz silkti. "Çok kolaydı. Yapımcınızın rica ettiği yedek giysiler de burada. Şeytanın bacağına kırın, çocuklar."

Hemen pılını pırtısını toplayıp bizi baş başa bıraktı. Kapı arkasından kapanır kapanmaz huzur kaçırان dalgalar yayıldı havaya.

Kaidan topladığı eşyalarını almaya odasına gidince Kope'a omzumun üstünden minicik bir gülüş fırlattım, fazla kırgın ya da üzgün değildir diye umut ettim. Cevabı

teslimiyet dolu bir anlayıştı. Ona kendi giysilerini verdim, o da çantasına yerleştirdi. Kaidan'ın döndüğünü duyunca hemen yanından uzaklaştım. Kai bir saniye için bir ona bir bana baktı. Yutkundum, çünkü hiç kendi gibi davranmıyordu. İkisi de öyle. Kıskanç. Paranoyak. Diken üstünde. *Sakallı*. Sinirlerim bozulmuştu.

Kaidan kendi giysi yığınına alıp çantasına tıktı. Saate baktım: 8.30.

“Sizi havaalanına bırakırım,” dedim. Kaidan sehpadan anahtarlarını alıp tek kelime etmeden bana fırlattı.

SUV'ye binip yola çıktığımızda içimden ne kadar yanlış bir durum diye düşünmeden edemiyordum. Kaidan ve Kopano'yu bir arada olmaya zorlamak, genç bir kadını hapisten kurtarmak için satın almak –plan neydi, tam emin değildim aslında. Babamın iki ayağı bir pabuca girmişti sanki; Kaidan'a, Kope'un ona uçakta özet geçeceğini söylemişti. Tek bildiğim, düşündükçe midemin bulanıyor olduğuydu. Düklerin ve fısıldayan ruhların Vegas'ta olacak olması tek tesellimizdi. Çocuklar hemen işe koyulursa, Suriye kırsalında sadece bir gün geçirip Zania'yı buraya, L.A.'e getirirlerdi.

Kızı L.A.'e göndermek benim fikrimdi, babam da kabul etmişti. Aklıma hemen doğduğum manastır geldi, aynı zamanda kadın sığınmaeviydi orası. Benim görevim manastır arayıp Suriyeli mülteci arkadaşımın durumunu anlatmaktı. Ona verecek bir odaları olması için dua ettim. Tabii ki sonsuza dek orada kalamazdı ama onu zamanı gelince dü-

şünürdük. Tek seferde bir dev sorunu halletmekten fazlası gelmezdi elimden.

Arabayı havaalanının girişinde durdurdum, çocuklar hemen kapının koluna uzanırken konuştum, “Arkadaşlar,” dedim. Koltuğumda dönüp onlara baktım. “Dinleyin, durum çok garip farkındayım ama lütfen Zania’yı düşünün. Ödö patlamıştır. Yaralı olabilir.” Sesim boğuklaştı. “O, erkeklerden *nefret* ediyor. Yardımınızı kolay kolay kabul etmeyebilir. Bir de kavga ederek durumu onun için iyice kötüleştirmeyin. Sadece, lütfen... şimdilik düşmanlığınızı bir kenara bırakıp ona yardım edin, tamam mı?”

Üçümüz de suskunduk, gerilim hafiften dağılmıştı. “Her şey yoluna girecek, Anna. Merak etme.” Kope’un yumuşak sözleri ilaç gibiydi. Gözlerimi kapatıp başımı salladım, ona inandım. Arabadan indi, Kaidan ve beni vedalaşmamız için baş başa bırakıp havaalanına tek başına girdi.

Kope’un hâlâ duyabileceği uzaklıkta olacağını bilerek Kaidan’a işaret yaptım: *Ona sinirlenme. Sana saygı duyuyor.*

Alaycı alaycı oflar gibi nefes verip işaret diliyle cevapladı: *Neler hissettiğimi biliyordu, yine de sana kancayı taktı.*

Gözlerimi kapatıp başımı iki yana salladım.

“Keşke seni aradığında hislerin hakkında yalan söylemeseydin,” diye fısıldadım.

Ön konsola vurdu, konuşurken parmaklarına baktı. “Belki de ikinizin kaderi birlikte olmak mı değil mi emin olmak istedim.”

Eline dokunup işaretle konuştum. *Benim için her zaman bir tek sen vardın. Sadece sen.*

Bugün ayrıldığımızda Kai'nin zihninde pozitif düşünceler kalmasını istiyordum. Elini tuttum, karşımdaki bu yabancıнын benim sevgilim olduğuna dair bir işaret aradım.

Gözleri bile başkaydı. Sonra dudaklarına döndüm. Ah, evet, işte onları tanıyordum.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadım.

Konsolun üstünden birbirimize sarıldık. Yüzünü ve boyununu kaplayan kumaşı hissetmek çok tuhaftı. Üst dudağında kalmış boş noktayı öptüm.

Sonra burnunu ve dudaklarını... Sahte sakalları çenemi gıdıkladı.

“Lütfen dikkatli olun,” diye fısıldadım. “Çılgın, lüzumsuz, tehlikeli hareketlere gerek yok. Duydun mu?”

Yayvan Georgia aksanıyla konuşunca Kaidan sırıttı. Çok sevdiğim o gülüşü, bu tanımadığım suratta görmek garip ötesiydi.

Kaidan çantasını yerden aldı. Zania ile tanışma anlarını hayal ettim.

“Bana bir iyilik yap,” dedim. “Telefonunla benim resmimi çek ve aynı tarafta olduğumuzu ona göster.” Belki o zaman ona dayak atmaya falan kalkışmazdı.

“Akıllıca,” deyip telefonunu çıkardı. Resmimi çekip şirin şirin gülümseyerek kaydetti. Sonra eğilip ikimizin bir resmini çekti.

İkimiz de kahkaha atıp baktık –tuhaf ikili. Tepemde

topladığım sarı saçlarım ve siyah askılı bluzumla ben; Ortadoğuluların kılığına bürünmüş Kaidan.

“Ona gösterdikten sonra silmen gerek,” dedim. Kaidan başıyla onayladı, fotoğrafları uzun uzun incelerken dalıp gitmişti. Telefonu tekrar çantasına attı.

İçim endişeden düğüm düğüm oluyordu. İyi olacaklar, dedim kendi kendime.

“Blake’i ara,” dedi Kaidan. “Yalnız kalmanı istemiyorum. Sana seve seve eşlik eder. Aslında...” Saate baktı. “Bugün arazide yarışı vardı. Bence çok eğlenirsin.”

“Tamam,” diye fısıldadım, endişeden içim içimi yerken. Kaidan GPS’le oynadı, sonra Motokros Outdoor Alanı’nın adresini buldu; Santa Barbara’nın en dış kısmındaydı. Beni son bir kere öpüp arabadan indi ve uzun adımlarla gitti. Zania’yı kurtarmaya.

Arkasından dua ettim...

7

YİRMİNCİ BÖLÜM

MOTOKROS SÜRPRİZİ

Direksiyonu tek elle tutuyor, diğer elimle uzatmayı başardığım tırnaklarımı yiyordum. Dibine kadar kısacık yapmanın verdiği acıyı hissetmedim bile çünkü zihnim yola odaklanmıştı, Kaidan ve Kope'un Suriye'ye gitmesi ne kadar sürecekti diye hesaplamaya çalışıyordum –aşağı yukarı on sekiz saat. Yarın akşam onlardan haber almayı umuyordum. Ondan sonra da her şey yolunda giderse eve dönmeleri bir gün daha sürerdi.

Patti ile uzun uzun sohbet etmek, aklımdakileri bir sürelğine ertelemek için birebirdi. Bana ulaşamayınca kafayı yemişti Patti. Fakat ona Kaidan'ın nasıl da peşimden geldiğini ve artık hayatımın bir parçası olacağını anlattığım zaman ağlayıp beni affetti. Hatta Zania'nın başına gelenleri, iki K'nin ve F'nin onu alıp getirme görevini üstlendiğini anlatınca daha da çok ağladı.

“İyi olacaklar,” dedi bana burnunu çekerek. “Aslında bu olay muhtemelen şükredilecek bir şey. Nihayet o gaddar babasından kurtulacak.”

“Biliyorum,” dedim ama Patti tabii ki tereddüdümü ve korkumu sesimden anlıyordu.

“Her şey yoluna girecek, şeker kız. Biliyorum. Z’yi güvenli bir yere götürdükleri zaman beni ara.”

“Söz,” dedim, bu kadar kesin konuşması beni sakinleştirmişti. “Birkaç gün daha... Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum. Seni çok özledim.”

GPS göz açıp kapayıncaya kadar beni koskocaman bir otopark alanına götürdü.

Saat sabah on biri geçerken Kaidan’ın devasa arabasından California sıcağına adımımı attım. Yarışlar başlamak üzereydi. Pistte arazi motorları vızır vızırdı; tümseklerden atlıyor, tozu dumana katıyorlardı. İzleyiciler geniş mi geniş yarış alanına yayılmıştı, bazı tipler tribünlere doluşmuştu, bazıları araba ya da otobüslerin tepesinde oturuyordu. Gruplaşmış insanlar, yakındaki bir tepede yer yer battaniyelerin üstünde sıkış tıkış oturuyordu. Parlak güneş ışığında koruyucu melekleri görmek neredeyse imkânsızdı.

Cildim yanmaya başlayınca yolda gelirken güneş kremi almadığıma pişman oldum. Genişletilmiş görüş duyumu kullanarak motorcuları taradım. Blake bir tümseğin tepesinde havalanıyordu, en baştaydı. Kazanınca tezahüratlar ve ısıklarla alkışlandı. Tepede oturan kızlardan bir kısmı

Blake'e tezahürat yapmaya başladı, kendi özel ekibini getirmişti Blake belli ki.

Yarışlara başka bir etap öncesi ara verilince kalabalık kımıldanmaya başladı. İnsanlar soğuk içecek dolaplarına ve tuvaletlere yollandı. Derimin yandığını hissediyordum. Tepeye çıkıp ponpon kızların yakınındaki bir gölgeye geçtim. Kızların bir arada kahkahalar atışını, biralarını içişini izlerken içimde bir özlem duydum. Tam güneşin altında oturmuş, zaten altın rengi bronzlaşmış tenleriyle güneş ışınlarını emiyorlardı. Kızın teki ayağa kalkmış, bir şeyler anlatırken diğerleri gözlerini kırpmadan ona bakıyordu. Grubun lideriydi. Tam bir California kıızıydı: Birkaç ton sarı gölgeli saçları, tam olması gereken yerlerde kıvrımları olan incecik bir fiziği, yanık teni ve son moda kıyafetleri vardı. Kız anlattığı hikâyeyi canlandırırken birkaç arkadaşının aurası orman yeşili tonlarıyla karardı.

Ama anlattığı hikâye değil kızın aurası benim ilgimi çekti. Herkesin dikkatini elinde tutarken koyu mor gurur rengini gördüm ama kalın bir gri tabakası da vardı. Kıza odaklandım, kızın hislerine açtım kendimi. Birisiyle yaşadığı tartışmayı yeniden canlandırırken arkadaşları gülmekten kırılıyordu. Blake'in onun arkasından sinsice yaklaştığını son anda fark ettim. Ne yapıyordu? Seyreden kızlara bakarak parmağını dudağına götürdü ve konuşan kızın beline sarıldı.

Blake tarafından gıdıklanan kız çığlıklar atarak kıkırdarken diğerleri alkış tuttu. Grubun biraz uzağında oturup kızı

öpüşünü hayretler içerisinde izlediğimi fark etmemişti Blake. Kız sürekli yaşanan sıradan bir olaymış gibi kollarını boynuna dolarken pembe çiçekler açtı çevresinde. Dönüp ne bu gürültü diye bakan erkekler ve kızlarda biraz daha kıskançlık aurası belirdi. Blake kızın dudağına son bir öpücük kondurup döndü ve birden beni gördü.

“Anna?”

Kolları hâlâ sarışın kıza dolanmış vaziyette bana şaşkın şaşkın baktı. Ben de gülümseyerek ayağa kalktım. Blake yanıma geldi, kız da dibindeydi.

“Selam,” dedim.

Bana sarılarak selam verdi. Kız da durup kollarını göğsünde birleştirdi. Bense dikkatimi Blake’e yönelttim.

“Burada ne arıyorsun? Kai nerede?”

“Seninle olanlarla ilgili konuşmam lazım ama burada olmaz.” Bizi seyreden kalabalığa şöyle bir baktım.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Blake. Başımla onayladım. Kızın rahatsızlığını sezip Blake’ten bir adım uzaklaştım. Blake’in yanından eğilip el salladım.

“Merhaba, ben Anna,” dedim. Kız kaşlarını çattı, aura rengi yeşille karışık griydi.

Blake de yana adım atıp dikkatleri topladı. “Evet, hey, Michelle, çok eski bir dostumdur. Anna, bu Michelle... kız arkadaşım.”

Kız arkadaşım? Blake suratıma bakmıyordu.

Michelle beni tepeden tırnağa süzüp tehdit teşkil etmediğime kanaat getirdi. Kollarını çözdü, Blake’in eline uzandı

ve bana ufaktan gülümseyip biraz zoraki, “Selam,” dedi. Ardından Blake’in önüne geçip dikkatini topladı. Aynı boydaydılar.

“Çok iyiydin, bebeğim.” Onu öpünce Blake güldü.

“Bir set daha var, sonra bitiyor,” dedi. “Anna da sizinle otursun, tamam mı?”

Kızın aurası sinir olarak griye dönüştüyse de, yüz ifadesi hiç değişmedi. “Tabii,” dedi Blake’e.

Blake kızı bir kere daha öpüp bana göz kırptı ve yarış alanına doğru koştu; durup insanlarla tokalaştı, yol boyunca da sırtına şaplak yedi.

Michelle bana sırtını dönüp doğruca arkadaşlarının yanına gitti. Onlar kızın aurasını okuyamıyordu ama muhtemelen, Blake’in küçük dostundan hiç hoşlanmadığını vücut dilinden çıkarıyorlardı.

“Başka içki isteyen var mı?” diye sordu Michelle. Kızlar buzdolabının etrafına toplanırken ben tozlu pisti izledim. Keşke tekrar o ağacın gölgesine sinip Blake’in bir kız arkadaşı olmasına kafa yorabilseydim. Çalışma söz konusu olduğunda, en gözde kızın hayranlığına sahip olması son derece mantıklı bir hamleydi. Ne var ki Blake’in kıza olan ilgisi gerçektir. Ve kız da onu seviyordu.

Birden Ginger adına içim üzüldü.

“Eee, Blake’le ne zamandır tanışıyorsunuz?” Michelle yanıma oturdu, ince bacağına tekini uzattı, tekini kırdı. Parlak güneş ışığında bacakları benimkilerin yanında altın sarısıydı. Biranın kapağını çevirip açtı ve çimenlere fırlattı.

“Bir süredir,” dedim, bilerek muğlak bir cevap vererek. “Siz ne zamandır birliktesiniz?”

“Bir yıl oldu,” dedi kız. Krosçuların dizildiği yere baktık, özel numaralarını sergileyecekleri bölüm başlamak üzereydi. “Koca bir sene ve senin benden haberin yok... İlginç, iyi arkadaşmışsınız ya herhalde ondan.”

Kızın kızgınlığını gizleyerek yaptığı yorum karşısında gerilip suratına baktım ama o tozlu pisti seyrediyordu. Büyük güneş gözlüğünün altından doğal olmayan derecede uzun kirpiklerini gördüm. Suratı kusursuz oval şekliydi, dudakları dolgundu.

“Aile dostuyuz,” diye açıkladım. “Bir seneden uzun zamandır onunla konuşup görüşmedim. Ben biraz ortalıktan kaybolmuştum.”

“Kaç yaşındasın?”

“On sekiz.”

“Ah. Daha küçük duruyorsun.” Koyu renk şişeden bir yudum içti. “Erkek arkadaşın var mı?”

Az daha alışkanlık gereği hayır diyecektim ki, pişmiş kelle gibi sırtıp, “Evet,” cevabını verdim.

Kız bunu duyunca rahatladı, dirseklerinin üstüne yaslanıp içkiden bir yudum daha aldı. “İster misin?” Sıcaktan pişiyordum ve soğuk içecek ilaç gibi gelirdi. Ben duraksayınca kız, “Kim kime dum duma, sorun yok,” dedi.

Güçlkle yutkundum. “Yok, sağ ol. Birazdan araba kullanacağım.”

Kız omuz silkti. Yarışmacılar akıl almaz ve etkileyici

numaralar sergilerken alkışladık. Hamleler iyi gitmediğinde kalabalık ısıklık çalıp yüzünü buruşturuyordu. Blake hiç düşmedi. Hiç korkusu yoktu ve hayranları ona deliriyordu.

Seremoninin ardından yanımıza geldi, eli kolu ödül doluydu. Blake'in etrafı tebrik eden seyircilerle dolup taşarken çaktırmadan ağaç gölgesine çekildim. Michelle yanından hiç ayrılmamıştı, Blake ve hayranlarına gülücükler saçıyordu. Kibirli aurası canımı sıktı. Mor rengi o kadar koyu ve kalındı ki, Blake'e olan sevgisinin pembesini eziyordu. Gurura her bakışında aklıma cehennem işçilerinden en tiksinilesi olan Dük Rahab geliyordu. Gerlinda'yı öldürmeden önce ona nasıl zihinsel işkence çektiğini hatırlayınca tüylerim diken diken oldu. Hava sıcaklığına rağmen ürperdim.

Kalabalık dağılmaya başlayınca Blake ve Michelle'e eşlik ettim. Blake kıza iki günlüğüne 'aile işlerini' yapması gerektiğini açıklıyordu. Kız alt dudağını sarkıttı.

"Pekâlâ," dedi iç geçirerek.

Blake kızı çenesinden tutup yüzünü kaldırıncı Michelle yavru köpek gözleriyle baktı.

"Her şey yolunda, Chelley. İki gün sonra görüşürüz."

"Seni özleyeceğim, aşkım," dedi kız.

"Ben de seni özleyeceğim."

Öğğğ.

Blake kızı, aurası kırmızı olana kadar öpünce bakışlarını kaçırmak zorunda kaldım. Michelle'le ne tarz bir oyun oynadığını kestiremesem de huzursuz olmuştum.

Blake'in peşinden eve gittim; gıcır gıcır yeni bir pikap kullanıyordu, motorunu arkasına bağlamıştı. Bir Dükün evinde olmak, her ne kadar Vegas'ta olduğunu bilsem de beni geriyordu. Zirve gün boyu uzayabilirdi fakat parano-yak içgüdülerim bitti bitecek diye endişelendiriyordu beni.

Blake çabucak duş alıp giyindi, koyu renk kot ve tersten takılmış bir beysbol şapkasıyla çıktı.

"Eee, ne var ne yok?" diye sordu.

Yalnız olmadığımı çok seviniyordum. "Planın yoksa eğer önümüzdeki iki gün bana eşlik etmen iyi gelebilir. Babam Kai'yi, Kope'la birlikte bir göreve yolladı."

"Gerçekten mi?" Kaşlarını kaldırıp hafifçe sırtıttı. "*Tuhaf* ötesi."

"Aynen," diye onayladım. "Benimle L.A.'e gelir misin? Onlar dönene kadar. Arabada giderken her şeyi anlatırım."

"Hı hı," dedi. "Tek koşulla." Kaşındaki piercingi çevirip hınzır bir ifadeyle durdu. "İstediğim şekilde kafanı dağıtırım. Bozulmak yok."

Korkutucu bir koşul öne sürmüştü. Blake'i tanıyorsam, beni paraşütten atlatabilirdi. Fakat yanımda olacağına sevinerek kabul ettim. Eve dönüp birkaç parça eşya aldı, sonra da Kaidan'ın SUV'si ile yola koyulduk.

Gözlerimi hız göstergesinden ayırmadan ona görev hakkında tüm bildiklerimi anlattım. Blake, Kaidan'dan daha korkunç bir sürücüydü. En azından tek teker üstünde gitmesi imkânsızdı.

"Bir şey olmaz, Anna," diye içimi rahatlattı. "Bence ga-

yet iyi düşünölmüş bir senaryo. Korktuğunun farkındayım ama kafanı dağıtmaya çalışacağım, tamam mı?”

Dudağımın iç kısmını ısırđım. Bu durumda olaylar kendiliğinden geliştiğı için hiçbir şey iyi hesaplanmış değildi fakat Blake’in kaygılarımı dağıtma çabalarına minnettardım. Konuşmak işe yarıyordu.

“Nöbet değişimi ne demek?” diye sordum. “Babam bu zirvede onu yapacaklarını söyledi.”

“Ah. Evet, çok mantıklı... Dükler pozisyon değiştirir, dünyanın başka bölgelerine geçer, yeni vücutları ele geçirirler.”

lyyy.

“Hepsi mi yeni vücuda girer?”

“Yok, sırf vücutları çok yaşlananlar. Babam gibi. Yakında değişeceğinden bahsetmişti. Tuhaf olacak. Yakında babamla ben aynı yaşta görüneceğiz. Hatta belki benden daha yakışıklı olur.” Kahkaha attı. Acaba benim babam da değişecek miydi?

“Taşınmak zorunda kalacak mısın?” diye sordum.

“Muhtemelen hayır. Bazı Dükler çocuklarını her yere peşinden sürükler, benim babam genelde yapmaz. Abimin Panama’da kalmasına izin verdi ve...”

Başımı aniden ona doğru çevirdim. “*Abin mi!*”

“Evet.” Şoka girmeme şaşırdı.

“Abin olduğunu bilmiyordum.”

“Kırk yaşında falan. Belçika’da da bir ablam var. O çok yaşlı mesela.”

Blake'e bakakaldım. Bunlardan nasıl haberim olmazdı?
 “Sence bizimle ittifak kurarlar mı?”

Blake surat asıp hayır anlamında başını salladı. “İmkânsız! Ablam doksan yaşında. Abim de insanlardan nefret ediyor. Eğitimim sırasında bei çalıştırmaya gelmişti. Herife tahammül edemedim.”

“Senin eğitime yardım mı etti?”

“Çoğunlukla, yakındaysa abi ablalar verir eğitimi. Eğer yaşlı bir ablaysa, genç Nefleri o büyütür. Kope'u ve abile-rini bir ablaları yetiştirmiş. Herhalde artık dinozor sınıfına girecek kadar yaşlanmıştır.”

“Başka kimin kardeşi var?”

“Kai'nin yok. En son kız kardeşi Kai çok küçükken öldü. Otuzlarındaydı. Çıktığı bir herif başına musallat olup onu öldürdü. Emin değilim ama galiba Pharzuph'un ondan önceki çocuğu da gene bir kız kardeşimizdi ve hamile kalmıştı.”

Kıza ya da bebeğine ne olduğunu sormama gerek yoktu. Düklerin zalimliğini düşününce midem düğümlendi.

Başka kardeş lafı etmedim. Benim zihnimde, aileler belli bağlara sahip olmalıydı fakat burada insan kardeşler arasındaki dinamiklerden farklı bir şeyle uğraştığımız belliydi, Marna ve Ginger hariç.

“Eee...” dedim hafifçe öksürerek. “Kız arkadaşın var, ha?”

Blake burnunu çekip direksiyonu tutan elini değiştirdi.

“Hı hı. Kai benimle taş.ak geçip duruyor.” Umurunda

değilmiş gibi konuşmaya çalışsa da sesinin hafifçe titrediğini fark etmiştim. “Bir meşgale işte, anlıyor musun?”

Meşgale. Evet.

“Onu seviyorsun?”

“Yo. Yani, iyi biri... Bazı sorunları var ama şeker bir kız. Eğleniyoruz işte.”

“İyi de... sadece çıkmak dururken? Niçin bunca zamandır tek kızla birlikte olmaya karar verdin?”

Blake şapkasını çıkardı, pırıl pırıl siyah saçlarını karıştırdı, arabayı sağ elle kullandı. “Babamın benden talep ettiği tek şeydi.” İç geçirdi, üzgün ve mağlup bir ses çıkardı. “Herkesin gözdesi bir eşe ihtiyacım varmış, dış dünyaya kusursuz görünmek zorundaymış. Bir süredir kaçıyordum ama daha fazla erteleyemedim. On sene sonra filan daha genç bir modeliyle değiştirmemi isteyecek. Abim dördüncü karısında mesela.”

Gözlerimi kapatıp başımı sağa sola çevirdim.

“Ginger’a bir şey söyleme,” dedi sessizce. “Mümkün olduğunca uzun süre saklı tutmak istiyorum.”

Bunu anlayabilirdim. Evlilik zoraki bile olsa, yine de aralarındaki her şeyi değiştirirdi. Blake’in başka bir kıza o şekilde bağ olduğunu bilmek Ginger’ı delirtirdi.

“Eh,” dedim, Blake’in havasını dağıtma ihtiyacı duyarak, “Kai bir sonraki sefere, ımmm, seninle taş.k geçtiğinde sen de ona aynısını yapabilirsin çünkü artık onun da bir kız arkadaşı var.”

Blake’in badem gözleri bir an için yuvalarından fırlaya-

cak gibi oldu. Yumruklarımızı tokuşturduk. Blake pis pis gülmeye başladı, aynı yumruğunu ağzına soktu.

“Komik olan ne?” diye sordum.

“Az önce *taş.k* dedin.”

“Kapa eneni!” Koluna vurdum. Blake koparken gülmeye çalıştım.

“Cidden ama...” dedi. “Birlikte olmanıza sevindim. Kai ne zamandır berduş takılıyor, kalbi kırık ve bombo-şşş.”

Gözlerimi devirdim. “Uff, Blake, yine mi aynı olay.”

“Terbiyeli konuşmaya çalışıyorum! Kendime meydan okuma olarak algıla.” Sırıttı. “Ayrıca sen ve Kai hakkında ciddiymdim. Dikkatli olmak zorundasınız. Mesele... şey olunca onun için endişeleniyorum.”

“Ne olunca?” diye sordum. “alışmak mı?” Ya da eksikliği... Başını salladı, çok ciddi göründü.

“Biliyorum,” diye onayladım. “Ben de.”

Rekor sürede Kaidan’ın evine ulaştık. Bir yanım yumuşacak yatağına kıvrılıp iyi bir şekerleme yapmak istiyordu ama Blake hiç oralı değildi. Hemen medya ünitesine gitti ve açma düğmesine basmasıyla beraber kulak tırmalayan şarkı sözleriyle yerimizden fırladık: “*Tüm fkeme rağmen bir sıanım hâlâ kafeste...*” Blake uzaktan kumandayla oynarken yüzümü buruşturdum. “*Sonra biri der ki kaybedenler geri gelmez...*”

Sonunda kumandanın şifresini çözerek tiz şarkıyı kesti.

“Uf be!” diye mırıldandı Blake kendi kendine, müzik kanallarını geçerken, “birisinin öfke sorunu varmış.”

Tekno ritimli bir şeyler buldu. Sesiyle beraber hemen ayakları oynamaya başladı, ardından kolları ve elleri havada kayar gibi hareket etti.

“Bu daha iyi... Dans eder misin, Anna?”

Tanrım. Dans etmeyi severdim ama Blake’in, Atlanta’daki yılbaşı partisinde dans pistinin dumanını attırdığını hatırladım. Öyle numaralar biliyordu ki, benim kalça çalkalama, kol sallama hareketli “dansım” solda sıfır kalırdı.

“Bilmem,” dedim Blake yanaşıp ellerini tutarken. Uzaklaşıp kıkır kıkır gülmek istedim. Bir uçaktan paraşütle atsam daha az rezil olurum.

Bir elini belime koyup bizi yakınlaştırdı. Kalçalarımız ve bacaklarımızın üst kısmı buluşunca, Blake böyle hareketliyken kımıldamadan durmak hiç doğal gelmiyordu bana. Bedenim şarkının ritmine uyumlu vücuduna ayak uydurmaya çalıştı. Bir de baktım dans ediyorduk. Seksiydi ama cinsel değildi. Hareket etmek iyi geldi ama Blake’in sadece arkadaşça niyetle yaklaştığını biliyordum.

“İşte bu bebek!” Beni döndürdü, sırtımı göğsüne yasladı, kollarımı yana açıp yukarı kaldırdı. “Hey, bu akşam ne yapacağımızı buldum,” dedi, birden ayrılp parmaklarını şıklatarak. Dönüp suratına baktım, yüzünde joker gülümsemesi vardı. Ellerimi belime koydum.

“Endişelenmeye başlasam mı?” diye sordum.

“Yok canım. Bayılacaksın.”

Endişelenmeye başlamalıydım.

Blake beni bir gece kulübüne götürüyordu. Şu ana dek

vaktimizi doldurma konusunda eline su dökülemezdi ve Kaidan her an zihnimin bir yanında kalsa da, endişelerim dizginlenmişti. Doğaçlama bir dans rutini öğrenmeye çalışırken kaygılanmak çok zordu. Üç saat boyunca uğraşıp hareketleri doğru yapmaya çalıştık, ayaklarım ayaklarına dolanırken ve iki seksen yere yapışırken gülme krizi geçirdim. Blake dengesini hiç kaybetmedi. Bir kere bile. Sinir bozucuydu.

“İyi dansçıymışsın ha,” dedi bana, şaşkın şaşkın. “Tempoyu hissettiğin anda içindeki o fingirdek kızı ortaya çıkar-malısın.”

Ona en iyi “*Roaa!*” kükreyişimi yaptım.

Kaşlarını çatıp dilini cık cıkladı. “Bu yapılırken gülünmez.”

Boş versene... Kollarımı salladım. Tamam, bu kadar kükreme yeter. Hareket zamanı.

Dansı kıvırdık mı, bu kez de mükemmel kıyafeti bulmaya kalkıştık. Blake nereye gideceğimizi çok iyi biliyordu –kadınlar için simli gömlekler ve erkekler için dar şortlar satan, fiyakalı bir dükkân. Sadece belli başlı erkekler bu gece kulübü görüntüsünü kendine yakıştırabilirdi ve Blake onlardan biriydi.

Akşam hava sıcaktı fakat Blake’in seçtiği, sırtı açık, boyundan bağlamalı bluzla yerin dibine girebilirdim. Düşük bel siyah pantolonu yukarı çekmeye çalışıyordum ama faydasızdı. Asla bu kadar açık saçık giyinmezdim.

“Ya bu şey açılırsa?” diye boynumdaki fiyongu göster-

dim, karanlık kaldırımında yürürken. “Yanlardan görünmeyeceğinden emin misin? Bana bunu giydirdiğine inanamıyorum.”

“Merak etme, çift düğüm attım, balkonların sağlam yerde. Ateşli görünüyorsun. Kai seni bu kılıkla sokağa çıkarttığımı duysa beni oyardı.”

Kulübe girip de kıyafetimin özel bir ilgi çekmeyeceğini anlamamla beraber utangaçlığım yok oldu. Hangar gibi salon üç katlıydı, kat kat balkonlar ortadaki dans pistine bakıyordu. Blake gümbür gümbür müziğin arasından onu duyabilmem için bağırdı.

“Binlerce gözün üstüne çevrilmesi nasıl bir histir, hiç merak etmiş miydin? Birazdan öğreneceksin de.”

Öne doğru hamle yapınca eline yapıştım, birden gözüm korkmuştu.

“Rahatla kızım.”

“Hazır değilim!”

Omzunu silkti. “Belki bir içkiye ihtiyacın vardır?”

Başımı inatla hayır anlamında çevirdim, öte yandan içimdeki o minik ses, huysuz çocuk krizi geçiriyordu.

“Bak Anna. Sana yalakalık yapmak için söylemiyorum. Bu akşam sana göz kulak olurum. İçebilirsin.”

Dudağımı ısırdım. Kendimi bırakmak çok iyi olurdu aslında ve Blake’in tek amacı beni eğlendirmektir, risk almaya hazırdı. Dünyanın en flörtöz adamı olabilirdi ama ondan en ufak bir hoşlanma ve çekim titreşimi almıyordum. Güvenliydi. Ben kendime güvenmiyordum.

“Sarhoş olmak istemiyorum,” dedim ona.

“Olmana izin vermem.”

“Bir içmeye başladım mı, daha fazlasını istiyorum. Ayrıca gözüm döner, sinsi davranırım. Daha içmeme izin vermezsen, kötüleşirim.”

“Bana gözdağı vereceğini mi sandın?” Kahkaha attı. “Senden mi korkacağım, kızım!”

“Ama...” İtirazlarımın zayıf kaldığını hissettim. “Bana senin gibi damga vurulmadı. Sahte kimliğimi kullanabiliyordum ama içki içmeyi planlamıyordum.”

“Herkes kendi havasında, kimsenin umurunda değil. Güven bana. Gel.”

İçten içe bayram ettim. Tam da bu gece yanımda olmasına ihtiyaç duyduğum dosttu.

Blake bana bir bira aldı, sonra bana asılmaya çalışan bir herifi kovaladı, en yakın arkadaşının sevgilisinden uzak durmasını söyledi. Kaidan’ın bir yakın arkadaşı olması ve o kişinin bana Kai’nin sevgilisi demesi içimi ısıttı.

İçkimi içtikten ve dans pistinin ortasına çıktıktan sonra gevşemiştim, hazırdım. Blake üstünde çalıştığımız şarkıyı istedi ve ben gülme krizi geçirmemek için uğraşırken Blake son derece ciddileşti. Kısa süre sonra kalabalık yarıldı, ortada bir boşluk açtı ve Blake ile ben senkronize hareketlerle, Kaidan’ın evinde çalıştığımızdan daha rahat bir şekilde dansımıza başladık. Kendime inanamıyordum. Veronica görse bayılırdı. İzleyici kitlemizin farkına varınca hareketlerim sertleşti ve ortada bir yerde gergin gülüşüm

çözüldü. İnsanlar alkışladıkça iyice havaya giriyordum. İlgi odağı olmak baş döndürücüydü.

Açık bıraktığım saçlarım dümdüzdü. Blake, saçlar bir kızın en önemli süsüdür demişti. Benimkiler hareketlerle sağa sola savruluyordu. Ne demek istediğini şimdi anlıyordum. İnsanlara gösteri yapmak için varımı yoğumu ortaya seriyordum. Herkes ıslık çalıyor, bağırıyordu. Şarkı sona erince kahkahalar atarak, nefes nefese Blake'e sarıldım.

Böylece gece devam etti, Blake beni belli bir tempoda tuttu, hiçbir zaman dünyanın diğer ucunda neler yaşanıyor olabileceğine kafa yorup analiz yapmama izin vermedi, hep hareket halindeydik. Kaidan'ın evine geri döndükten sonra bile Blake beni yorup bitirmeyi kafasına koymuştu. Bana bikinimi giydirdi, kendisi Kai'nin mayosunu ödünç aldı ve gecenin bir vakti yüzmeye gittik. Orada tek biz yoktuk fakat Blake havalı dalışlar ve numaralar sergileyince diğerleri evlerden çıkıp seyretmeye koyuldu. Birisi müzik açtı, içki getirdi ve resmen yıldızlar altında havuz partisi başladı. Cep telefonumu yanımda tutup ikide bir kontrol ettim ama arayan soran yoktu.

Aklıma Jay ve Veronica geldi. Babamda kaldığımı sanıyorlardı ama onlara belki Kai ile görüşürüm demiştim. Aramızdaki dinamiği, Kai ile ailemin nasıl "akraba" olduğunu anlamıyorlardı, sadece babalarımızın bir şekilde birbirine bağlı olduğunu biliyorlardı.

Sarhoş bir sırtımayla havuzdan çıktım, telefonumu elimden alıp Jay ve Veronica'ya mesaj attım.

Bilin bakalım ne haberim var? Kai ile ben artık sevgiliyiz!

Kıkırdayarak bekledim.

İki saniye sonra telefon çınladı. Veronica. Açar açmaz konuştu, “Hadi oradan, yeme bizi, *değilsiniz!*” Ben kahkahalarla gülünce konuşmaya devam etti. “Gerçekten kız arkadaş-erkek arkadaş olayı mı? Aman Tanrım! Nasıl oldu? Orada saat kaç? Uyudun mu hiç? Sabahın altısında uyandırılmaya değermiş gerçekten. Bütün ayrıntıları istiyorum ve en ufak bir detayı atlarsan, yemin ederim gözlerini oyarım. Eğer seni oyalıyorsa, herifi ölmüş bil!”

Kendini kaptırdığı bu tiradı dinlerken gülmekten karnıma sancılar girdi. Jay’dan de mesaj gelmişti:

Eğer dalga geçiyorsn, sabahn köründe uyandırdığın için başın dertte. Eve dönünce ara.

Veronica’ya her şeyi, kulağa tuhaf gelmeden mümkün olduğunca ayrıntılı bir şekilde aktarmaya çalıştım. Ciyak ciyak bağıırıyordu.

“Hadi bırakayım da uyumaya devam et,” dedim, ağzının suyu akmaya devam ederken. “Bana bir iyilik yap ve Jay’e bir mesaj ilet, olur mu?”

“Tabii,” dedi, esneyerek.

“De ki ona o şarkıyı *aynen* Kai yazmış işte. Haklıyımışım.”

“Tamamdır. Anna’dan Jay’e kapak olsun. İyi geceler, şekerim. Senin adına sevindim. Yalnız seninle oynuyorsa, onu öldürme konusunda ciddiym hâlâ.”

“Biliyorum, tatlım. Merak etme.”

Telefonu kapadık ve Blake elinde yine bir içkiyle başımdaydı. İçkiyi bitirince beni gene suya itti. Beni çevire çevire havuzda girdap etkisi yarattı ve hepimiz akıntıya kapılıp sürüklendik.

Sabaha karşı üçte karnımız acıktı ve yirmi dört saat açık bir yerden yığınla pizza söyledik. Sonrasında Blake bir çocuğu ikna edip kaykayını ödünç aldı ve bir kez daha hepimizi eğlendirdi. Tekerlekli bir şeyse, Blake kullanmayı biliyor demekti.

“Erkek arkadaşın mı?” diye sordu arkamdaki bir kız.

Blake’i seyreden kızlar grubuna döndüm. Hepsinin saçları başı yapılıydı, suya girmemişlerdi ve bikinileriyle çok hoş görünüyorlardı. Benimse ıslak saçlarım arkadan atkuyruğu yapılmıştı ve havluya sarınmışım.

“Hayır, erkek arkadaşımın en yakın arkadaşı. Erkek arkadaşım... şehir dışındayken evine göz kulak oluyoruz.”

Kai’yi düşününce bir korku saplandı içime.

“Adın ne?” diye sordu, parlatıcı sürmüş esmer bir kız.

“Anna.” Gülümsedim.

“Merhaba. Ben Jenny,” dedi. “Daniela ve Tara.”

“Merhaba,” dedim kızlara.

“Eee, demek erkek arkadaşın burada oturuyor?” diye sordu sarışın olan, Daniela. Havalı bir aksanı vardı –Avrupalıydı.

“Evet,” diye cevap verdim, Kaidan’ın evini gösterip.

Tara denen üçüncü kızın nefesi kesildi. “*Davulcu mu?*”

Başımla onaylamamla beraber hepsi huşu içinde bakıştı.

“Aman Tanrım, bunu dediğim için bana kıl olma ama...” dedi Jenny, “herif bir içim su.” Arkadaşları gülüştüler.

“Çarpıcı çalgıcı,” diye fısıldadı Tara ve Daniela oynak bir edayla onu dürtükledi.

Jenny ciddileşti. “Ama merak etme. O zaten kimseyle konuşmaz, yanımıza gelmez. Şimdi sebebini anlıyoruz.” Bana göz kırptı. “Çok şeker bir tipsin. Nerelisin?”

“Georgia.”

Karşılığında bir ağızdan, “Aaaooo,” yükseldi.

“Demek Güneylisin,” dedi Tara. “Bunu seversin.”

Bir şişe viski çıkarınca içim gitti. Parmaklarımla şişeye uzandım.

“Bir yudum alırım,” dedim.

Daniela sırtıp müziğin sesini açtı.

On beş dakika ve üç kadeh sonra, havlumu fırlatıp atmış, kızlarla dans ediyor, onları ne kadar sevdiğimi ilan ederek sarhoş kafayla, benim erkeğimle konuşmaya çalışan kızı anasından doğduğuna pişman edeceğimi söylüyordum. Daire olmuş, avazımız çıktığı kadar radyoda çalan şarkıyı söylüyorduk. Blake omzuma kolunu attı ve bizim gruba daldı. Tam ortada dans etmeye başlayınca kızlar çığlık çığlığa güldüler. Sonra yanlışlıkla boş viski şişesini devirdi.

“Pardon,” dedi, şişeyi kaldırıp. Sonra başı aniden kalkıp bana baktı. Sallanarak ona sırttım ve mırıldandı, “Hadi be! Küçük kız kafayı bulmuş.”

“Bizimle dans etsene, Blake!” dedim alkışlayarak. Yeni arkadaşlarım da bağırışıp çağırıştı.

“Hayır, küçük hanım. Senin yatma vaktin geldi.”

Elimden tuttu ama ben kıvrılıp ondan kaçtım. Kızlar grubunun arasında peşimden koştu. Ben, “Bir içkiye daha ihtiyacım var!” diye bağırırken beni yakalayıp omzunun üstüne attı.

“Gitme!” diye yalvardı Jenny.

“Kusura bakmayın,” dedi Blake ona. “Fazla sarhoş olmasına göz yummayacağıma söz verdim erkek arkadaşına. Zıvanadan çıkıp önüne gelen herifle öpüşmeye başlıyor.”

“Kapa çeneni!” diye çığlık attım, sırtını yumruklayıp. “Hiç de değil!”

En azından artık öyle değildi.

Blake popoma şaplak attı. Hem de sertçe. Gene çığlık attım, ellerimi kaldırıp arkamı kapattım ve birlikte, kahkahalar atan gruptan uzaklaştık. “Kai’ye söyleyeceğim!”

Blake merdivenleri gülerek çıktı, Kaidan’ın evine girerken balık gibi çırpınıyordum. Beni yatağa attı. Kaidan’ın yastığına sarılıp suratımı gömdüm, kokusunu içime çektim.

Blake dışarı çıktı, sonra elinde bir bardak suyla geri döndü, suyu başucuma koydu.

Elim cebimdeki telefonu aradı, Blake çıkarıp bana uzattı. Saati okuduktan sonra telefonu göğsüme bastırdım. Sabahın altısıydı.

“Seni seviyor, biliyorsun ki,” dedi Blake hiç beklemediğim bir ciddiyetle.

“Biliyorum,” diye fısıldadım. Ve bu bilginin kesinliğinden kalbim eridi.

“Güzel. Şimdi suyunu iç ve uyu.”

Kendimi zorlayarak doğruldum ve bütün bardağı kafama diktim. Blake elimden aldı.

“Teşekkür ederim, Blake.”

“Hayır,” dedi. “Asıl *ben* teşekkür ederim.”

Beni oracıkta sızmaya terk etti. Ben de kafamda tek bir düşünce bile olmaksızın uykuya daldım. Tam da Blake’in istediği gibi.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

ADA

Birkaç saat sonra tanıdık, yine de sinir bozucu bir ses gözlerimi açmaya zorladı beni. Allak bullaktım ve ağzım kupkuruydu, sanki çorap çiğnemiştım. Yutkunmaya çalıştım ve bulanık gören gözlerimi kırıştırdım. *Neredeyim?* Telefonumun üçüncü çalışında yatakta yerimden fırladım.

Ellerim titreyerek ve midem çalkalanarak açtım.

“Alo?” Sesim çatlak çatlaktı.

Hattın diğer ucu çıtırdadı. “Anna? Sen misin?”

Bir elimi kalbimin üstüne bastırdım, Kai’nin sesini duyduğum için o kadar rahatlamıştım ki. Boğazımı temizledim. “Benim.”

“Bir paket sigara içmiş gibisin.”

Gülümsedim. Şaka yapıyorsa, iyi demekti.

“Z’yi aldınız mı?” diye sordum.

“Evet.”

“Ah, şükürler olsun Tanrım!” diye fısıldadım. “Çok hızlısınız. İyi gitti mi?”

“Pek sayılmaz, gerçi Kope harikalar yarattı.” Sesinde isteksiz bir hayranlık gizliydi.

“Nasıl yani pek sayılmaz?”

“Flynn’i bulamıyoruz. Tam kızı çıkarırken bize mesaj attı. Birisi takip ediyor galiba yazmıştı. Yakında bir yerde bir arbede çıktı, bir daha da ondan haber alamadık.”

Buz gibi bir korku sancısı girdi karnıma, çarşafı sıktım.

“Babama söylediniz mi?”

“Evet. O da Flynn’den haber almamış. Bize onunla ya da onsuz, hemen havaalanına gidin dedi.”

“Ah, olamaz,” diye fısıldadım. Flynn’in dev gülüşü gözümün önünde canlandı. *Lütfen iyi olsun.* “Sence birisi sizi gördü mü?”

“Hayır. Bence bulunduğu noktada yakalanmış olsaydı, casus gibi görünürdü ama hiçbir insan aramızda bağ kurmazdı.”

“Pozitif düşünelim,” dedim, ondan çok kendimi avutmak için. “İyidir eminim. Değil mi?”

“Evet canım.” Ama pek kendinden emin değildi. “Babanın burada insan yardımcıları da var. Onlar olayın peşindedir. Biz de daima etrafı kolaçan etmeye devam ediyoruz.”

“Z iyi mi?” Zonklayan başımı tutarak ayağa kalktım ve su içmek için banyoya yürüdüm.

“Ürkek ve sus pus, gerçi artık Kope’u tanıdığı için ve

ona senin resmini gösterdiğim için şikâyet etmeden geliyor. Küçük bir hadise yaşadık ama telaşlanacak bir şey yok. Orada her şey yolunda mı?”

“Evet. Burada her şey güzel... Sadece eve dönmeni istiyorum.”

Cızırtılı bir sessizlik oldu, ardından, “Bunu söylemeni duymak çok hoşuma gidiyor.”

Ev. Şahane bir kelimeydi. “Seni seviyorum, Kai. Dikkat edin.”

“Tamam. Uçuş saatimizi mesaj atarım. Kapatmam lazım.”

Telefonu kapattıktan sonra bir bardak su içip tekrar yatağa girdim, Flynn’i düşününce gergin enerjim yükseldi. Onu indirmek kolay değildir. Yine de... ya esir alındıysa? Ya hapisteki bir Nefi kurtarmak adına diğerini feda etmişsek?

Tam tırnak etlerimi yiyerek oturuyordum ki, Blake içeri daldı. Saçının bir yanı kafasına yapışık, bir yanı havadaydı. Yatağın diğer ucuna cup diye attı kendini, yüzünde yastık izi vardı.

“Hayırdır, ayyaş?” diye sordu. “Kai mi aradı?”

“Hı hı. Kızı almışlar.”

“Güzel.” Yattığı yerden yumruğunu uzatıp tokuşturdu.

“Gördün mü? Endişelenecek bir şey yok.”

“Flynn kayıpmış.”

Blake dimdik kalktı. “Ne olmuş?”

“Bilmiyorum. Birileri tarafından izlendiğini ya da takip edildiğini düşünüyormuş, sonra da...”

“Bir şey olmaz. Üzülme.” Elime uzandı. “Hadi. Bir şeyler yiyip konuşalım.”

Blake’in götürdüğü lokantada diken üstündeydim, o yüzden sonunda yemeğimizi alıp Kai’nin evinde sessiz sakin takılmak istedik. Televizyon seyrettik, bilgisayar oyunu oynadık ama gözüm hep telefondaydı, her geçen saatle beraber iyice huysuzlaştım.

Nihayet aradılar.

“Alo?” dedim.

“Herkes sağ salim uçakta,” dedi babam. “Zirve sona erdi. Ben gene Reno’dayım. Düklerden bazıları eve dönüyor, bazıları biraz daha Vegas’ta kalacak.”

“Flynn iyi mi?” diye sordum.

“İyi.”

Derin bir nefes alıp bıraktım. “Ne olmuş?”

“İki insan onun şüpheli davranışlarını görmüş ve ispiyonlamak istemişler. Flynn yaka paça kaçmak zorunda kalmış ve o kargaşada telefonunu kaybetmiş. Ondan sonra göze çarpmamaya çalışmış ama Şam’a geri dönmüş ve başka hadise yaşamadan havaalanına girmiş.”

Nefes almaktan başka bir şey yapamadım.

“Yarın öğleden sonra L.A.’e varırlar,” dedi. “Z’yi manastıra yerleştirmen lazım, sonra Georgia’ya döneceksin. Ben de Vegas’a gidip Sonellion’a göz kulak olacağım, oradan ayrılana kadar. Z’nin tanınmayan bir alıcı tarafından satın alındığı hikâyesine kandığından emin olmalıyım. Sen iyi misin orada?”

“Evet,” diye fısıldadım. “Şimdilik iyiyim. Blake’le beraberim.”

“Güzel. Yarın gene ararım.”

Rahat bir oh çekip gülerek telefonu kapattım. Blake dinliyordu, piercingli kaşı havalanıp indi.

“Gene kulübe gitmek ister misin?” diye sordu.

“Hayatta olmaz!” dedim kahkaha atarak. Blake çılgındı.

“Tamam o zaman. Dans oyununu oynar mısın?”

İnledim. “O oyunlarda iğrencim. Bana karşı oynamak senin için hiç eğlenceli olmaz.”

“Nedenmiş? Her zaman ben kazanacağım demektir. Kazanmayı severim.”

Gene kahkaha attım. “Güzel. Ne istersen oynarım.”

Ertesi sabah, babam bir mesaj attı:

Bir şeyler dönüyor. Mammon, Flynn’i Vegas’a çağırdı.

Bağırsaklarım düğümlenir gibi oldu. Mammon’un, oğluna Avustralya’da nasıl davrandığımı hatırlayarak cevabımı yazdım: **Belki de oğlunu yanında istiyordur?**

Olabilir. Olmayabilir de. Tetikte kalın.

Aynı gün öğleden sonra dış hatlar geliş havaalanında Zania, Kope ve Kai’nin dışarı çıkmasını bekledik.

Zania hıçkırıklar içinde bana koştu.

“Artık hepsi geçti,” diye fısıldadım.

Annesine tutunan bir çocuk gibi değil, yalnız kalmaktan korkan bir kardeşin ablasına sarılması gibi sarıldı bana.

Gözlerim gökyüzünü taradı, herhangi bir sebepten ötürü Düklerin yanından ayrılmış, başıboş gezen ruhları aradım paranoyak gibi.

Boştaki elimle uzanıp Kaidan'ın pürüzsüz yüzünü okşadım, mavi gözlerini tekrar gördüğüme öyle sevinmiştim ki; o da bakışlarıyla beni içiyordu adeta. Arabaya yürürken ağırbaşlı duran Kope'a da bakış fırlattım. Herkes iyiydi. Bundan sonra her şey iyi olacaktı. Üstünde düşündükçe Mammon'un, Flynn'i eğlence maksatlı Vegas'a çağırdığına kanaat getirdim. Oğluyla caka satmayı severdi. Flynn ayrıca ona güvenlik sağlıyordu. Babam temkinli davranıyordu işte. Sebep kesin buydu.

Zania ile arka koltuğa geçince Blake ön koltuğa oturdu hemen.

Kope ve ben pencere kenarında oturuyorduk, Zania da ortamızdaydı.

"Nereye?" diye sordu Kaidan.

"Rahibe manastırına," dedim.

Zania bana sokulup titrek bir sesle fısıldadı. "Bir içkiye ihtiyacım var. Sadece bir tane. Lütfen. Çok iyi gelirdi."

Yalvarışı içimde anlayışlı bir noktayı sızlattı ama cevap vermedim. Kaidan omzunun üstünden uyarıcı bir bakış fırlattı. İçimden bir ses kızın ilk soruşu olmadığını söyledi. Zayıfça inlemesiyle kolumu omzuna sardım. Zania kucağıma çöküp tir tir titreyerek ağladı.

Kopano hüznünlü gözlerle bir süre seyretti, sonra dönüp camdan dışarı baktı.

Parmaklarımı saçlarının arasında gezdirdim, tıpkı benim bir yerim acıdığında Patti'nin bana yaptığı gibi. Umarım manastırdaki rahibeler bu durumla nasıl başa çıkılacağını biliyordu.

Tam neredeyse oraya varmıştık ki, telefonum çaldı. Babam arıyordu.

“Alo?”

“Döndüler mi?” Sinirli ve gergindi.

“Evet, buradalar.”

“Hepinizin L.A.’den çıkması lazım. Tam şu anda mümkün olduğunca uzaklaşın oradan. Anladın mı?”

Üçü de fal taşı gibi açılmış gözlerle bana döndü.

“Tamam,” dedim. Kalp atışlarım hızlanmıştı.

“Düklerden birkaçı Pharzuph’un özel uçağıyla oraya doğru yol alıyor, yanlarında Vegas’tan buldukları birkaç kadın var. Mammon ve Flynn de onlarla birlikte. Doğru düzgün cevap alamadım, herkes bir yana dağıldı. En iyi ihtimalle birkaç gün Hollywood’da âlem yapacaklar ama sizin oradan çıkmanızı istiyorum. Bana konumunuzu bildir. Geri dönmeniz uygun olunca birisiyle size haber yollarım.”

“Tamam efendim.”

Babam telefonu kapatınca arabanın içindeki havaya enişenin ağırlığı çöktü. Zania doğruldu.

“Nereye gidebiliriz?” diye sordum millete.

“Mexico yakın sayılır,” dedi Kaidan.

“Yok.” Blake başını iki yana salladı. “Sınırdaki duraklar-

da bekleyip oyalanmaya vaktimiz yok. Anakaradan uzaklaşalım. Limana çekelim.”

Blake GPS’le oynamaya başladı.

Kopano öne eğildi. “Denize gitmemizi mi öneriyorsun? Günler sürebilir.”

Kaidan gözlerini devirerek Blake’e baktı. “Adaya mı?”

“Hı hı,” diye sıırttı Blake.

“Ne adası?” diye sordum onlara.

“Channel Adaları’ndan biri Blake’in babasının,” diye açıklama yaptı Kaidan.

“Hiçbir zaman kullanmaz. Tam bir ziyan.”

Adamın adası mı vardı? Başımı iki yana salladım. Vay anasını!

“Hiç gittin mi sen?” diye sordum Kaidan’a.

“Bir kere.” Susup koltukta kıpırdandı. Blake koptu.

“Feci deniz tutmuştu! Oraya gidene kadar kusmaktan içi dışına çıkmıştı.”

Kaidan uzanıp Blake’in eline tokat attı. “Su çok dalgalıydı!”

Blake iyice kahkahalar atmaya başladı.

“Doğruya doğru ama... Orada istediğimiz kadar kalabiliriz,” dedi Blake. “Adanın tümü doğal koruma alanı, o yüzden içinde pek bir şey yok. Şu ekonomik çevreci evlerden biri var. Limana varır varmaz, bize bir tekne çağırıyorum.”

“Tamam da, ada anakaradan yeterince uzak mı?” diye sordum.

“Santa Barbara’nın yirmi beş kilometre dışında –bura-

dan daha da uzak. Dert etme. Bu bölgede olduğumuzu ruhları duymaz. Mini bir tatil gibi düşünün.”

Bir kez daha vücudunu güçlü bir titreme alınca Zania kucağıma yığıldı. Kaidan trafikte mekik dokuyup etraftaki arabalardan korna yerken kızı sıkıca tuttum. Rıhtıma varmadan önce durup birkaç gün yetecek kadar yiyecek içecek aldı. Aynı zamanda deniz tutmasını engelleyen bileklik ve ilaçlar tedarik etti. Zania ona uzatılan ilacı da suyu da içmedi. Sadece inleyip koltukta top gibi kıvrıldı. Çaresizce çocuklara baktım ama onlar da ancak anlayışlı bakışlar atmakla kaldılar.

Rıhtıma varınca Blake lüks bir hız teknesi kiraladı. Teknelerden anlamıyordum ama çevremizdekilere kıyasla bizimki büyük ve gıcır gıcırdı. Saçlarım rüzgârda dalgalandı, güneş tepemizde pırıl pırıldı. Daha iyi koşullar altında olsa, kendimi rock yıldızı gibi hissedebilirdim.

Blake tekneyle limandan ayrılırken babam aklıma geldi. Çabucak bir mesaj atıp *Melchom'un adası* yazdım. Sonra Patti'yi aradım.

“Birkaç gün daha işim uzadı, cep telefonum çekmeyecek ayrıca,” dedim ona.

“İyi misin? Alabildiler mi... arkadaşını?” Z'nin adını telaffuz etmedi.

“Evet ve evet.”

“O nasıl?”

Eğilip Z'ye baktım, tam yanımda teknenin arka tarafındaki beyaz minderli bankta, başı kucağımda yatıyordu. “Şey... biraz zorluk çekiyor.”

Patti ahizeye doğru iç geçirdi. “Zavallicık. Şu anda şefkate ihtiyacı var. Elinden gelenin en iyisini yap.”

Vedalaşırken en kısa zamanda onu arayacağıma söz verdim. Erkekler eşyaları ortadan kaldırıp denize açılırken konforlu koltuğumdan onları seyrettim. Tekne sallanıp Pasifik’in her zaman çarpıntılı olduğuna inandırdı beni. Kocaman bir dalgayla midem kalkınca gözlerimi kapadım.

Elime bir şeyin değmesiyle yerimden fırladım.

“Benim, benim,” dedi Kaidan yumuşak bir sesle.

Kaidan’ın sesini duyunca Zania iyice bana sokuldu. Kaidan dudaklarım birbirine bastırdı, bulantı giderici bilekliklerden birini elimin üstünden itip bileğime yerleştirdi.

Gökyüzü ve deniz, büyümlü bir mavilikle göz kırptıyordu; uzun uzun seyrettim. Saçlarım gözüme girdi, Kaidan elini uzatıp dolaşık saç tutamlarını kulağımın arkasına itti, sonra yanağımı avucunun içine aldı.

“Bir şeye ihtiyacın var mı?” diye fısıldadı. Hayır anlamında kafa salladım.

Kopano’nun yüksek kaptan köşkünden bizi izlediğini gördüm. Bir saniye daha gözlerimin içine baktı ve kafasını çevirdi.

Zania çok geçmeden kustu. Zar zor kucağımdan kalktı, teknenin yan tarafından aşağı eğildi. Belinden tuttum, güçlü bir sarsıntıyla aşağı düşmesinden korkuyordum. Çok kilo verdiğinden kaburgaları sayılıyordu. Birkaç sefer kuru kuru öğürdükten sonra yanağını teknenin kenarına yasladı; saçlarını arkaya taradım, gözyaşlarını hissettim.

“Alt katta bir yatak var,” dedim ona. “Gidip uzanmak ister misin?”

Rüzgâr sertleşip tekneyi sallarken inledi Zania. Bir saniyede Kopano yanımızda bitti, kızı kucağına aldı.

“Hayır,” diye itiraz etti Zania zayıfça. Gözlerini açıp ona bakınca durumun farkına vardı ve bir feryat kopardı. Kopano’yu geri itirmeye çalıştı, bacaklarıyla tekmeler attı ama Kopano onu sıkıca tutup Arapça bir şeyler mırıldandı. Elini tuttum ben de.

“Kope sana zarar vermeyecek,” diye fısıldadım kulağına. “Seni alt kata taşıyacak. Ben de yanında olacağım.”

Zania gözlerini kapadı, sessizce ağlıyor, artık debelenmiyordu.

Yanlarından geçerken Blake ve Kaidan, son derece ciddi ifadelerle seyretti. Kaidan bana bir bileklik daha uzattı.

Alt kat muntazam bir daireye benziyordu. Dar ama tertemiz ve ışıktı.

Kopano, Zania’yı köşedeki büyük yatağa yatırdı. Zania ona arkasını döndü.

“Yemek yemesi gerek,” dedi Kope bana alçak sesle. Yemek yedirmek de, onunla girilen bir başka savaş olmalı diye tahmin yürüttüm. Kope’a kafa salladım, o da çıktı.

Tek kelime etmeme kalmadan, “Lütfen Anna. Midem almıyor,” dedi. Elini yukarı kaldırdı, yanına gittim, oturup uzattığı elini tuttum. Bilekliği koluna geçirdim.

“Tamam Z, ama çok geçmeden yemen lazım. Tekneden indiğimiz zaman iki lokma yemeye çalışmanı istiyorum. Yapar mısın?”

Başıyla onayladı. “Yanımdan ayrılma yeter ki.”

Zania’nın bana daima dokunmaya ihtiyacı vardı. Onu yanımda gördüğüme minnettardım, bu zor haliyle bile.

“Dinlenmeye çalış,” diye fısıldadım. “Artık güven-desin.”

Tekne yolculuğu ne kadar sürdü, hiçbir fikrim yoktu –bir, belki iki saat. Tekne durana kadar, uyuklayan Zania’nın yanından kalkmadım. Blake başını aşağı uzatıp başparmağını kaldırarak her şey yolunda işareti verdi. Zania kımıldama çabasına bile girmedim.

“Yukarı çıkıp adayı görmek ister misin?” diye sordum.

“Hayır,” dedi. Sesi çatladı. “Sen git. Ben dinlenirim.”

Yanımdan ayrılmama izin vermesi bile bir başarıydı ben-ce ama enerjisiz kalması beni endişelendiriyordu. Hâlâ ara sıra titreme nöbeti geçiriyordu ya da tüm vücudu zangır zangır sarsılıyordu. Cebimden bir paket kraker, bir şişe su çıkarıp yanına koydum. “Bunları yemeye çalışacağına söz ver,” dedim.

İnleyince omzunu sıktım. “Söz ver. Bir şeyler yemeye çalışmak zorundasın.”

“Denerim,” diye homurdandı yastığa doğru.

Gitmek için ayaklandım, bir yerlerde saklı kalmış içki olmasın diye de bütün dolapları karıştırdım.

Yukarı çıktığımda Kaidan beni güvertede bekliyordu. Teknenin yan tarafına yaslandı, saçları rüzgârda dalgalanı-yordu. Kollarına sokuldum, beni sert rüzgârdan korudu.

Teknemiz, uzun, eprimiş bir iskelenin ucuna halatla

bağlanmıştı. İskelenin ortasında bir kayık evi yer alıyordu, Blake kapısını açıp içeri girdi. Bir motor gürültüsü çıkınca Kai ile birbirimizi bırakıp ileriye doğru baktık. Blake bir deniz motorunun üstünde son sürat yaklaşıyordu, arkasından sular fişkırta fişkırta tam yanımıza sokuldu. Üstünde sadece kısa siyah bir şort vardı.

“Bunların burada olduğunu unutmuşum,” dedi Blake. “Gidip bir tane alsana, dostum!”

“Üzerindeki don mu, abi?” diye sordu Kaidan, Blake’in iç çamaşırına bakıp başını sağa sola sallayarak.

“Hı hı. Sevgilinin gözlerini kapatsan iyi olur.” Bana göz kırptı. Blake’in, yüzünde muzip bir gülümsemeyle baktığını görünce bu kez ben kafamı iki yana salladım. “Yo, gayet rahat –değil mi Anna? Kai’ye nasıl sarhoş olduğunu ve seni hizaya getirmek için kışına şaplak atmam gerektiğini anlattın mı?”

Nefesim kesildi, suratım alev alev yandı. Bu şekilde anlatılınca kulağa ciddiye çok kötü geliyordu.

“Hiç komik değil, Blake,” dedi Kaidan. “Alırım façanı aşağı.”

Blake kahkaha atıp deniz motorunu döndürdü. “Önce beni yakalaman gerek!”

Kaidan yarı sırtarak bana döndüğünde yüreğim ağzımda atıyordu. Surat ifademi görünce kaşları çatıldı. “Seni işletiyordu, tatlım.”

Hı?

“Dalga geçiyordu yani,” diye açıkladı.

“Ah.” Bakışlarımı önüme indirdim. “Ama yani, sen yokken içki içtim. Sana söylemeye fırsatım olmadı.”

“Anna.” Kaidan çenemi tutup kaldırdı. “Sana güveniyorum. Blake de boşboğazlık edebilir ama ona da güveniyorum.”

Dudağımı ısırp kafa salladım. Kaidan’ın, Kopano ile öpüşmemize verdiği tepkiden sonra doğuştan kıskanç biri olup olmadığını kestiremiyordum.

Sanırım öyle değildi. Sadece Kope’u ciddi bir tehdit olarak algılıyordu.

“İyi misin o zaman?” diye sordu.

“Bilmem. Kendimi bir garip hissediyorum.” Kollarımı kavuşturup ilk kez adaya göz attım. Rıhtımın yanında bakir bir plaj vardı, vahşi ve el değmemişti. Keşfe çıkmak, bu deneyimin hakkını vermek istedim fakat babamın aramasından sonra üstüme bir dehşet çökmüştü.

“Sebebi...” Kaidan, Zania’nın yattığı kamarayı işaret etti.

“Kısmen,” diye itiraf ettim. Onu zihinsel ve fiziksel açıdan o kadar hasta görmek moral bozucuydu. Ben Georgia’ya döndüğüm zaman kendini terk edilmiş hissetmesini istemiyordum. Keşke gelip Patti ve benimle yaşayabilseydi ancak hepimiz için fazlasıyla tehlikeli olurdu bu. “Muhtemelen sırf Düklerin California’da olduğunu bildiğim içim, her ne kadar onlardan uzak kalsak da.”

“Endişeleri kenara bırak ve adanın tadını çıkar.”

Derin bir iç geçirdim, parmak ucuna yükselip dudakları-

nı öptüm. Uzun süren bir küçük buse bile nasıl da gözlerini kapatmasına ve yüzünde o hülyalı arzu ifadesinin oluşmasına sebep oluyordu. Bayılıyordum buna.

“Siz çocuklar gidip oynayın,” dedim ona. “Ben biraz yü-rüyüşe çıkıp kafamı toplayacağım.”

“Hadi.” Kaslı karnını dürtükledim, elimi tutup parmak ucumu öptü.

“Kulağım sende olacak, o yüzden bir şeye ihtiyacın olursa seslen.”

Tekrar öpüştük ve Kaidan uzaklaştı. Son kez Zania’yı kontrol ettim. Bir kraker yiyip azıcık su içtiğini görünce onun adına umutlarım kabardı. Artık derin uykudaydı. Parmak ucunda odadan çıktım, dağlık araziye keşfetme konusunda içim daha rahattı.

Ada, görünüşte insan eli değmemiş, tarih öncesi bir gü-zelliğe sahipti. “Plaj” denen kısım kum ve kayalardan oluşan incecik bir uzantıydı, karman çorman bitkiler bir aradaydı. Dört bir yandaki değişik değişik su kuşları, kırılğan ekosisteme hükmediyordu. Rıhtımın sonunda ağaçlara doğru giden bir yürüme yolu vardı ki tahminimce oradan, uçurumun kenarına inşa edildiği göze çarpan eve çıkılıyordu.

Bu rustik ormanın içinde kaybolma riskine girmek istemediğimden suyun kıyısından yürümeye devam ettim.

Ne kadar yürüdüm emin değildim ama bir taşın üstüne oturmuş Kopano’yla karşılaşınca hiç şaşırmadım. Kot pantolonunun paçalarını sıyırmıştı. Ufak ufak dalgalar çıplak ayaklarına vuruyordu. Göz göze gelince kalbim biraz daha

hızlı attı; Kopano yanındaki kayaya hafifçe dokundu. Taşın tepesine çıkıp bağdaş kurdum, ne diyeceğimi bilemiyordum. Kope ile baş başa bir an geçirerek Kaidan'ı üzme istemesem de o da arkadaşımdaydı. Kope'la işaret dili konuşsam mı diye düşündüm ama Kaidan'la aramda sır olsun istemiyordum. Bana güvendiğini söylemişti, benimse saklayacak bir şeyim yoktu.

“Nasılsın?” diye sordum Kope'a.

“İyiyim. Sen de iyisin gördüğüm kadarıyla. Ben... mutlu olmana seviniyorum. Çok uzun zamandır üzgündün.”

Okyanusa bakıp konuşmadan oturduk, rüzgâr sertleşti-
çe deniz dalgalanıyordu.

“Kaidan, Suriye'de harika bir iş çıkardığını söyledi.”

Kope, başını eğip ayaklarına baktı.

“O adamlar para dili konuşuyor, kızıdan kurtulduklarına seviniyorlardı. Ama hapishanenin koşullarını görünce çok sinirlendim. Kız dayak yemişti, kıyafetleri yoktu. O...”

Birdenbire durup başını sağa sola salladı, sakinleşmek için burnundan nefes verdi. Kope'un, Suriye'de Zania'ya yapılan muamele karşısında öfkesini kontrol etmeye çalışırken ne kadar korkunç görüldüğünü hayal etmeye çalıştım. O adamlar Kope'un hışmına anlam verememiştir kesin, fakat onu kızdırmamaya çalışmışlardır.

“Teşekkürler,” dedim. “Her şey için.”

Suratıma bakınca ona ne kadar değer verdiğimi anlamasını umdum –onsuz o yolculukları asla yapamazdım. Mutlu olmasını çok istiyordum.

Başıyla salladı. “Bir şey değil, Anna. Rica ederim.”

“Sence Z iyi olacak mı?” diye fısıldadım.

Durdu, tekrar suya çevirdi bakışlarını. “Bence hayatta kalmak için de Kaidan ve bana karşı direndiği gibi savaşırsa, kalır.” Kendi kendine sııttı.

Sonra başını yana kırıp dinledi. “Kımıldanıyor,” diye fısıldadı.

“Ben yanına gideyim.” Kayadan aşağı atladım ve kolunu hafifçe sıkıp tekneye dönüş yoluna koyuldum. Omzumun arkasından bakıp Kope’a el sallamak istedim fakat çoktan denize doğru bakmaya başlamıştı.

Zania kollarını kendine sarmış, teknede ayakta duruyordu. Kalkıp dolandığını görünce sevindim; gerçi beti benzi atmıştı, omuzları çöküktü.

“Nasılsın?” diye sordum.

“Açım.”

Sevinçten ağzım kulaklarıma vardı. Ellerimi çıırttım. “Hadi mutfağı istila edelim!”

Minik gemide peşimden geliyordu. Fazla bir seçeneğimiz yoktu, o yüzden fıstık ezmesi reçelli sandviç yaptım, hepimiz için koca bir tabak dolusu dizdim.

Zania çabucak yedi, yanında bir şişe gazoz içti. Midesinin bulandığı anı yüzünden şıp diye anladım.

“Uzan,” diye onu yatağı götürdüm. Kıvrılıp inledi. Günlendir midesi bozuk ve boştu, yiyecek-içecek birden çok hızlı ve çok fazla gelmişti ona. Umarım içinde tutabilirdi.

Diğer üçlü geri döndü, sandviç tabağını ve içecekleri on-

lara götürdüm. Kaidan ve Blake üstsüz, ıslak saçlı ve şort-luydu. Diğerleri konuşmakla meşgulken Kaidan'ın çıplak vücudunu çaktırmadan kestim. İşte şuradaki benim erkek arkadaşım, diye ilan ettim sessizce. Bir bakışımı yakalayıp tek kaşını kaldırdı Kaidan. Gülerek gözlerimi kaçırdım.

Zania yanımıza gelince herkes susup saygıyla baş selamı verdi ona. Zania bakışlarını öne indirdi ama dimdik ayak-taydı, tam yanımda durup elimi tuttu. O asil doğası hafif hafif geri dönüyordu. Çocuklar yemek yemeyi bitirince hep birlikte tekneden indiler tekrar. Kayık kulübesine girip üç kanoyla dışarı çıktılar ve doğruca suya gittiler. Her neden-se Kope'un da tişörtünü çıkardığını görünce şaşırdım. Üçü arasında en yapılı oydu. İkisiyle takılmasına sevinmiştim. Diğerleri kadar gürültücü değildi fakat Blake küreğiyle ona su sıçratınca güldü. İyice uzaklaşmalarından sonra Zania bana ellerini kaldırıp işaret diliyle konuştu: *Diğer erkeklerden farklı. Kopano.*

Evet, diye işaretle cevap verdim. Öyledir.

Zania tekrar dönüp onları izlerken sırtıtmamak için kendimi tuttum. Demek Kope sonunda kıza kendini kanıtlamıştı. Tahminimce daha önce hiçbir erkeğin yapmadığı bir şeydi bu.

Zania titredi fakat daha önceki sıtma nöbetlerinin yanında hafif kalırdı. Ona baktığımı görünce, "En son ne zaman içki içmeden bu kadar uzun durmuştum hatırlamıyorum," dedi.

"Nasılsın peki?" diye sordum.

“Bir garip ama daha iyi... Hâlâ canım çekiyor, fakat ilk kez bırakabileceğimi hissediyorum. *Keşke* bırakabilsem ve bir daha hiç dönmesem ama...”

“Ama zor,” diye fısıldadım. Başıyla onaylayıp kaskatı olmuş saçlarını eliyle düzeltti.

“Sanırım yıkanmak istiyorum,” dedi Zania, düzeleceğine dair umutlarımı coşturarak.

Derken gül pembesi yanaklar ve pırıl pırıl bronz teniyle canlanmış olarak geri döndü.

“İyi görünüyorsun,” dedim ona. Güldü.

Birlikte tekneden inip iskele boyunca yürüdük, yolun yarısında durup tahtaya uzandık, güneşi ve esintiyi içimize çektik.

“Âşığına bir özür borçluyum,” dedi bir süre sonra.

“Ne?” Yan tarafa dönüp başımı avucuma yasladım. “Âşığım mı?”

“Pharzuph’un oğlu,” dedi. Gözleri kapalıydı. “Bana telefonundan senin resmini gösterince sana bağh olduğunu anladım. Sürekli bakıyordu. Sonra alkol almak için yolda durmayınca Şam’da gözünü morarttım.”

“Öyle mi?” deyip kıkırdamaya başladım.

Zania gözlerini açtı, özür diler gibiydi ifadesi. “Özür dilemem lazım.”

“Merak etme, Z. Sana kin tutmamış.”

“Bana Z demen çok hoşuma gidiyor.”

“Annemle ben senden bahsederken hep bunu kullanıyoruz. Seni onunla tanıştırmak için sabırsızlanıyorum.”

Kıza gülümsedim fakat Zania'nın tebessümü titreşip kayboldu. Gözlerini ufka çevirip kıstı. Ben de tek elimi gözüme siper edip ileri baktım.

Gri bulanık bir hayalet, açık gökyüzünde çirkin bir yara gibi bize doğru kanat çırpıyordu. İkimiz de nefesimizi tuttuk.

Fısıldayan kötü ruhlardan biri... *Hayır!*

Saklanacak bir yer yoktu. Artık ikimizi de kesin görmüştü. Zania tam yanımda titremeye başladı. Ben de kesik kesik soluk alıyordum.

“Çocuklar,” dedim, yaklaştıkça ağzımı oynatmamaya çalışırken. “Bir ruh burada... Fısıldayan iblis.”

Ayak bileğime yerleşmiş kılıcın kabzası bana bir parça sahte özgüven verdi. Zania'yı kullanıp kendime kalkan ederek çaktırmadan çıkardım, görünmesin diye şortumun arkasına soktum.

Ayağa kalkıp Zania'ya *Ben hallederim* işareti yaptım, sonra dönüp iskelenin başına, teknenin durduğu noktaya kadar yürüdüm, ne diyeceğim ya da yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Fısıldayan ruh yaklaştıkça gerginliğim azaldı. Derin bir oh çektim.

“Azael'miş.”

Rahatlamam bir saniye sürdü çünkü Azael'in yüzünde feci bir ifade gördüm ve korkum yeniden canlandı. Bana doğru o kadar hızlı uçtu ki, suratımın tam dibinde durunca yüzümü ekşittim. Fısıldaması zihnimde yankılandı.

“Saklanın! Hemen! Yirmi kilometre açıktalar ve hızla

yaklaşıyorlar. Tahminimce kırk dakikanız var. Hadi!” Bu uyarıcı sözleri kulağımda çınlayarak hızla uzaklaştı.

Kalbim küt küt attı, bir an hiç ses çıkaramadım. Sonra derin bir nefes alıp, “Dükler adaya geliyor!” diye bağırdım.

Nereye gidecektik? Saklanabilir miydik? Çocuklar geri dönene kadar tekrar denize açılmak çok tehlikeli olabilirdi. Belki de Dükler teknemizi duymuştu ve adaya bu kadar yakın olan kim diye görmeye geliyorlardı?

Yanıma koşan Zania’nın adımlarından iskele sallandı. Suya vuran kürek seslerini duydum. Kanolar yaklaşıyordu. İşitme duyumu onlara doğru yaydım fakat suyu dövme sesi dışında sus pustular. Muhtemelen konuşmaya korkuyorlardı. Dükler bizi duyacak kadar yakında değildi ama yine de, konuşmak çok korkutucuydu.

“Yirmi kilometre uzaktalar,” dedim. “Kırk dakikamız var. Acele edin!”

Zania elime yapıştı. Üç erkek de son sürat kürek çekiyordu ama sanki yavaştlar. Bitmeyecek gibi gelen bir vakitten sonra kıyıya vurdular, küçük kanoları kollarının altına alıp koşarak yerine koydular. Kafa kafaya verdik, ellerimizle sessizce konuştuk, herkes aynı anda işaretler yaptığından tam dikkatimizi veremedik, pata küte gidiyorduk. Blake dikkatimizi çekmek için çılgınlar gibi el salladı. İşaret dili işkence yavaşlığımdaydı.

Teknede denize açılıp geri gelmemize yetecek kadar yakıt yok. Hangi yöne gideceğimizi bilmiyorum, çünkü hangi limandan geldiklerini bilmiyorum.

Ağaçların altına saklanabilir miyiz? diye sordu Kopano. İyi bir fikirdi. Kilometrelerce uzuyordu orman.

Peki ya... Zania ellerini salladı, sabrı taşmıştı, sonra da *t-e-k-n-e* harflerini sırasıyla çizdi.

Adanın uzak ucuna saklarız, diye işaret etti Blake. *Umarım o tarafa gitmezler.*

Teknede kalabilir miyiz? diye sordum.

Blake hayır anlamında başını salladı. *Saklansak daha iyi... Bakarsın bulurlar.*

Kaidan konuşmak için el kaldırdı. *İşe yaramaz. Babam Anna'nın kokusunu alır.*

Herkes bana bakınca gözlerimi kapadım. Rüzgâr sürekli esiyordu, Phazuph'un burnuysa çok uzaklardaki kokuları alabilecek kadar hassastı. Eğer benim o ayırt edici kokumun bir parçası bile burnuna çalınırsa...

Gözlerimi açtım, tuzağa düşmüş hayvanlar gibi birbirimize baktık. Sonra Blake'in gözleri kocaman açıldı.

Su, diye okyanusu işaret etti. *Eğer Anna denize girerse, kokusu duyulmaz.*

Dalgıç giysisiyle suyun altında olduğumu kafamda canlandırmıştım daha önce, ödümü patlatıyordu ama yapardım.

Kaidan düşündü, kafa salladı ve parmaklarını şıklatıp Blake'e aklına bir fikir gelmiş gibi işaret etti.

Birkaç dakika içinde planı kurduk ve işe koyulduk. Suya dalacaktım. *Hepimiz su altına inecektik.*

“Düşünce özgürlüğüme dokunamazsınız.”

–John Milton, *Comus*

“Karanlıklar prensi, bir asil erkektir.”

–William Shakespeare, *Kral Lear*

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

SU ALTINDA

Dalgıç giysimiz yoktu. Adanın hiçbir yanında güvenli bir şekilde suya dalabileceğimiz, gözden uzak kalıp denize sürüklenmeyeceğimiz bir nokta yoktu. Bir şeye tutunmak zorundaydık. Kaidan kayıkhaneye baktı, suya girebileceğimiz, iskelenin altından yüzüp direklere tutunabileceğimiz açık alanı işaret etti. Hepimiz en iyi şansımızın bu olduğu konusunda hemfikirdik.

Blake tekneyle uzaklaştı, Kopano da onu geri getirebilmek için deniz motoruyla arkasından gitti. Geri kalanımız sessizce kayıkhanenin içinde bekledik. Kılıcın kabzasını sımsıkı bir şekilde bileğime bağladım.

Hayatımda sadece bir kere gerginlikten ciddi anlamda midem bulanmıştı –bir buçuk sene önce, zirvede öldürüleceğimi zannettiğim zaman. Fakat bu kez daha beterdı. New

York'ta bir birey olarak hareket ediyordum. Burada adaday-sa, grup halindeydik. Bir yakalandık mı, hepimiz ölürdük. Bu olmadan önce elimden geldiğince çok kişiyi indirmeye içimden ant içtim.

Beşimiz kayıkhanenin içinde kenarda oturduk. Ayak izlerimizi saklamak için bütün iskeleyi suyla ıslatmıştık. İlk Blake daldı, arkasından Kope, sonra Zania. Dişlerini sıkıp tıslar gibi bir ses çıkardı fakat kendini kasıp sustu. Tahta parçaların altında gözden kayboldular. Hazır mı diye Kai'ye baktım ve bana tam da zirveden önce attığı o yoğun bakışla karşılaştım. Hiçbir söze gerek yoktu. Gözlerini üstünden bir saniye bile ayırmadan tek elini havaya kaldırdı. İlk başta elimi tutacak zannettim fakat yavaşça işaret etti, *Seni seviyorum*.

Kalbimi pasparlak, ıslıl ıslıl bir neşe doldurdu. Gözlerim yaşarırken ağzımı oynattım: "Ben de seni seviyorum."

Kaidan'ı kendime çektim, kokusunu soludum, her bir gözeneğimde onu hissettim, aşkının diğer her şeyi bastırmasını hissettim. Güçlü kolları beni güzelce sardı, sanki beni sıkıp içine sokacaktı. Eylemleri sevgisini göstermişti fakat açık açık söylemesi, hayata geçirmişti. Hayatında ilk kez o sözleri çıkarması çok zor olmuştu muhtemelen –tamamen kendini açıp savunmasız kalması. Olabildiğince uzun birbirimize sarıldık, sonunda biri ayağımızı çekiştirdi. Vakit gelmişti.

Son bir kez birbirimizin elini sıkıp aşağı doğru kaydık, suya sessizce girelim diye çıkıntı yapan tahtalara tutunduk.

Nefesimi tuttum, suyun sıcaklığı beni şoka soktu. Kaidan hiç şaşırmamıştı, ne de olsa sabahtan beri sudaydı fakat ben bu kadar soğuk olduğuna inanamadım. Yaz ortasında, California sahilinden biraz açıktaki bir adadaydık! Suyun daha sıcak olması gerekmiyor muydu?

Denizde süzıldük, iskele birkaç metre üstümüzdeydi. Su sıçratmaktan kaçınmak için dikkatlice hareket ettim. Üstümüzdeki tahta parçalarının bazılarının ortasında uzanıp tutunacak kadar boşluk vardı. O aralık ve çatlaklardan rıhtımı görebiliyorduk ama bizi hiç kimse göremezdi.

Adanın hafif akıntıları bizi itip çekiyor, ileri geri sallıyordu. Denizin dibine saplanmış tahta babalardan birine doğru yollandım. Bizimle beraber suyun içinde başka hangi canlılar vardı, düşünmek istemiyordum. Ellerimi kaygan direkte dolaştırdım; pürüzsüz, yosunlu dokusuna alıştım. Aralardan bir sürü kocaman çivi çıkıyordu ve onları tutabiliyordum.

Zania benden birkaç metre ilerideki direğe tutunuyordu. Kope, Kaidan ve Blake de tam karşımızdaydı, bize dönük duruyorlardı.

Deniz cidden *buz gibiydi*. Aklımdan çıkaramıyordum. Ne kadar uzun süre içinde kalmak zorundaydık? İçimi panik kapladı. *Sakinleş, Anna. Yapabilirsin. Gececek.*

Kai bana hafifçe kafa salladı, gözlerinin içinde alev alev hisler dönüyordu.

Ve beklemeye başladık.

Saatler geçti. Asırlar. Dondurucu suya alışmak çok uzun sürdü. Aklımdan coğrafya dersimiz geçti, Doğu Kıyısı bo-

yunca Körfez'den gelen akıntıların olduğu, oysaki Batı Kıyısı'nda Alaska'dan inen soğuk akıntıların geçtiğini hatırladım. Bir şekilde, durumu bilimsel açıdan incelemek, azıcık daha dayanılır kıldı. Ama sadece azıcık...

Kendimi akıntıya bıraktım; beşik gibi sallıyor, bizi kaldırıp indiriyordu. Arada bir büyük dalgalar gelip başımızın üstünden sular vuruyordu fakat adadaki dalgalar, anakaradakilere kıyasla minicikti. Düşüncelere daldım.

Belki de Dükler adaya gelmekten vazgeçmişti. Belki de L.A.'den Santa Barbara'ya giden kıyıda gezinmeye karar vermişlerdi.

Diğerlerinin kulak açmış dinlediğini anladım, ben de aynısını yaptım. İşitme duyumu okyanusun üzerinde ileriye doğru çevirdim, suların üstünde ileri geri gezdirdim. Duyularımı bu kadar geniş bir alana yaymak ve insan yapımı ses ve gürültülere maruz kalmamak çok garipti. Buradakiler huzur dolu seslerdi: Kuş cıvıltıları, rüzgâr uğultusu, suyun şıpır şıpır kıyıya vuruşu. Derken motorun derin gümbürtüsü, hemen arkasından da konuşmalar ve kahkahalar geldi.

Yüreğim ağzımdaydı. Beşimiz de bir anda taş kesildik. Kaidan'ın gözleri gözlerimdeydi. Gerçekten de gelmişlerdi.

Gözlerimi kapatıp yaklaşımlarını dinledim. Çok geçmeden genişlettiğim duyumu kullanmama gerek kalmayacak kadar dibimizdeydiler. Tekneleri küt diye rıhtıma vurunca elimle tuttuğum baba sarsıldı. Teknenin yol açtığı dalgalar bedenlerimize çarptı, gözümüzü kapatıp nefesimizi tuttuk. Sürüklenmekten kaçınmak için tutunmaya devam ettik. Su-

lar durgunlaşınca yavaşça elimi kaldırıp gözlerimi sildim.

Heyecan dolu sesler kulağımızda çınladı –dikkatlice kulağım verdim, dört kadın ve beş erkek sesi tespit ettim. Mammon ve Flynn’in Avustralya aksanlarını hemen tanıdım. Ardından Pharzuph’un koyu İngiliz aksanı, Astaroth diye tahmin ettiğim bir başka İngiliz adam ve Melchom’a ait olduğunu düşündüğüm, daha hafif bir Asyalı aksanı kulağıma çalındı. İyice suya girdim, yüzüm hariç tüm başımı dibe yatırdım. Tamamen dibe batmayı düşündüysem de, nefes almak için dışarı çıkınca ses yapmaktan korktum.

İskele adımlarıyla sarsılınca nefes bile almadım. Eve gidiyorlardı. Üstümüzden geçerlerken Pharzuph’un birden durmasını, ne zaman ben etrafta olsam söylediği gibi havadaki pis kokuyla ilgili bir yorum yapmasını bekledim. Fakat farkına bile varmadan geçip gidince rahatladım. Dokuz birden ağaçların arasına karıştığında başımı kaldırdım, gözüme giren suları itmek için öne arkaya salladım.

Odaklanmaya başladım, işitme duyumu ağaçların arasından eve kadar ittim. Kaidan ne yaptığımı anlamış olmalıydı ki, başını iki yana salladı. Bir elini sudan çıkarıp hareket yaptı. *Dinleme.*

Öf. Muhtemelen iyi bir fikirdi.

Suda öylece yüzerken ne kadar zaman geçtiğini ayırt etmek çok zordu, dibe dokunamadan bekliyorduk. Güneş ışığının süzülüşünden çıkardığım kadarıyla akşam oluyordu. Bir noktada vücudum soğuk suya alışmıştı, gerçi parmaklarım yavaş yavaş uyuşuyordu. Ayaklarım ıslak koşucu ayak-

kabıllarının içinde ağırlaşmıştı. Bu şekilde ne kadar kalabiliriz diye merak ettim. Su sıcaklığı on beşle yirmi arasında olmalıydı ve güneş batınca sıcaklık daha da düşecekti.

Zihin kafaya koydu mu, vücudun yapamayacağı yoktu. Güçlü zihinler demişken, bu Nefil grubu buna iyi bir örnekti. Zania'ya baktım. Dalıp gitmişti; dudaklarını büzmüş, duruyordu. Anlayamadım ama bence dinlemiyordu. Kope da öyle. Gözlerini kapatmış meditasyon yapıyordu. Kaidan ile Blake arada bir kaşlarını kaldırıp bakışıyor, ben de evde olan bitenler hakkında herhangi bir bilgim olmamasına sevinliyordum.

Bir elimi sudan çıkarıp işaret diliyle, *Flynn iyi mi?* diye sordum.

Kai ve Blake başıyla onaylayınca rahatladım.

Ne zaman titremeye başladım, emin değildim. Kafam saçma sapan düşüncelerle öylesine bulanmıştı ki, ne zaman karanlık çöktüğünü anlamadım. Adanın böcekleri ciyak ciyak birbirlerine bağırmaya başlamıştı. Çenem titriyordu. Dişlerimin çarpmasını önlemek için ağzımı sımsıkı kapattım. Zania'nın mavi dudaklarını görmemle tek üşüyenin ben olmadığını anladım.

Dakikalar mı? Saatler mi? Bence saatlerdir sudaydık. Hayatımda hiç bu kadar üşümemiştim. Dükler bütün gece mi adada kalacaktı acaba? Bir gece boyunca soğuk sulara kalacağımı düşününce gene panik oldum. O kadar uyuşmuştum ki, artık üşüyemiyordum. Donmak üzere olduğumu gösteren tek ipuçları kaskatı kesilen uzuvlarım ve titrememe hâkim

olamayışımı. Üç erkek bile titremeye başlamıştı. Zania kollarını ve bacaklarını kaygan direğe sarmış, gözlerini kapatıp yanağını tahtaya dayamıştı. Çenesi titriyordu. Kaidan yüzünde kaygılı bir ifadeyle süzdü beni. Gülümseyerek içini rahatlatmaya çalıştım ama vücudum, ona verdiğim buyruklara eşlik etmiyordu: Titremeyi kes. Gülümse. Yetilerimin kontrolünün bende olmayışı beni korkuttu.

Daha kaç saat? Zifiri karanlık olmuştu. Gece görüşümü kullanmak için mücadele ettim, yarım ayın ışığından faydalandım. Artık korkmuyordum. Zihnim bomboştu. İçimde korkunç bir kahkaha atma hissi yükseldi.

Pürtük pürtük bir şey bacağımanın arkasına sürtününce ciyaklayarak nefesimi tuttum, direği bırakıp bir an debelendim. Katılaşmış uzuvlarım acı doldu. Kaidan bir damla su bile sıçratmadan yanımda bitti, bir kolunu belime doladı, diğer soğuk eliyle ağzımı kapattı. Bir kez daha kıkırdayacak olunca Kaidan iyice sıkı bastırdı, beni kendine çekti. Sıcacıktı; varlığı duyularımı uyandırdı, zihnimi harekete geçirdi, az kalsın saklanma planımızı batırdığımı fark ettim. Korktuğuma sevindim. Zihnim ayık kalmalıydı. Bir kez daha direğe tutundum, Kaidan da dibimdeydi.

Daha sonra, gözlerim kapanırken, Kaidan beni daha sıkı tutunca birisinin geldiğini anladım.

İki kişinin ayak seslerini, Dük Astaroth ve bir kadının konuşmasını duydum. Kayıkhaneinin yanından geçip iskelede teknelerinin yanında dikildiler. Ne yapıyorlardı? Görememekten nefret ediyordum.

Direğin diğer tarafında tahta parçalarından birisi yamulmuştu ve kenarında kocaman bir yarık vardı. Yavaşça o direğe doğru yanaştım, Kai ne yaptığımı anlasın diye deliği gösterdim. Bana gergin bir “dikkat et” bakışı atıp belimi kavradı. Bir elimi tahtadan çıkıntı yapan kocaman bir çivide, diğer elimi Kai’nin omzunda tuttum –iki üç santim yukarı kalkmama yetti.

Doğüstü görüş yeteneğimi dürbün gibi ayarladım. Yamuk çatlağın arasında, solgun ay ışığının önündeki siluetlerini seçtim –Astaroth, sarışın bir romans kapağı modeline benziyordu, yanında da siyah saçlı bir kadın duruyordu.

“Benimle kalmak zorunda değilsin,” dedi kadın ona. “Gerçekten, bana bir şey olmaz.”

Astaroth kadına yanaştı, şefkatli bakışlarını ona dikti.

“Üzgün olduğumu görebiliyorum, tatlım. Senin için bir fark etmezse yukarıdaki günah inine dönmemeyi yeğlerim.” Kıkırdadı, sanki evin içinde olanlar onu utandırıyorlardı.

Kadın kuru bir kahkaha patlattı, kafasını sallayıp kollarını göğsünde birleştirdi. “Arkadaşlarıma ne çarptı, anlamadım. Yani, Katrina hep biraz çılgındır ama bu kadar değil.”

Astaroth omuz silkti. “Bekârlığa veda hafta sonu partisi... Son bir dağıtma olayı. Değil mi?”

“Herhalde.” Kadın kapkara okyanusa dikti gözlerini. “Ama tanımadığı adamlarla bir uçağa binmek ve bir adaya gelmek... alınma yani. Tanrım, şey demek istemedim...”

Astaroth kahkaha attı. “Alınmadım. Bence hepimiz Vegas’ta anın büyüüne kapıldık. Yakında geri döneceğiz ve

bugün bir rüya olup gidecek. Sen de tadını çıkarmaya bak.”

“Yapamam. İlk başta eğlenceliydi ama...” Sabrı taşmış gibi iç geçirdi. “Hepimizin mutlu evlilikleri var, Katrina da yakında evleniyor ve şimdi hepsi yukarıda... Hiç tarzları değil.”

“Kusura bakma canım...” diye fısıldadı Astaroth. “Ben de şoktayım.” Sustular, Astaroth bir süre kadını süzdükten sonra devam etti. “Bugün seni ilk gördüğümde umarım bana eşlik etmen şerefine nail olurum diye düşünmüştüm. Etrafta zekâlarına değer veren ve aynı zamanda da nefes kesici derecede güzel olan çok az kadın var sanki. Müsait olmadığını duyunca hayallerim suya düştü.”

Kadın kafasını kaldırıp bakınca aurasını kırmızı bir şerit sardı. Yalnızca kısmen dondurucu sıcaklıktan dolayı titremek için dişlerini sıktım. Vücudum öyle bir durumdaydı ki, acaba gerçekten bunu yaşıyor muyum diye merak ettim. Belki de kötü bir rüya ya da halüsinasyondur.

Astaroth kadına utangaç utangaç gülümsedi. “Özür dilerim... Evli bir bayana böyle şeyler söylememeliyim.”

Kadın bakışlarını öne düşürüp ondan bir adım uzaklaştı. Astaroth ise yanaşıp o tath sesiyle, sahte tutkuyla devam etti. “Sadece daha ilk andan itibaren aramızda müthiş bir kıvılcım hissettim. Açık sözlülüğümü bağışla ama senin de hissettiğini biliyorum.”

Kadın başını iki yana salladı. “Hayır. Ben –yapamam.”

“İnsan hislerine engel olamaz,” diye dudaklarını uzattı Astaroth ve kadının saçlarını okşadı.

Kaidan beni daha sıkı tutup çekti, onların tarafından uzaklaştırdı ama hâlâ seslerini duyuyordum.

“Yalan söyleyecek değilim,” dedi kadın. “Ben de bir şey hissettim ama eyleme dökmem. Kusura bakma. Kocam iyi bir adam...”

“Sen de iyi bir kadınsın. Maalesef hiçbir zaman senin gibi birini bulamamaktan korkuyorum. Yarın İngiltere’ye döndüğümde seni düşünüyor olacağım, keşke sana dokunabilseydim diyeceğim... bir kerecik. Kimsenin ruhu duymayacak. Arkadaşların. Kocan. Sadece ikimiz bileceğiz. Bir kişinin bile canı yanmayacak.”

Kadın tereddüt ederek, “Yapamam,” dedi. Gözyaşlarına boğulmasına ramak kalmıştı galiba.

Kaidan beni sıkıca tuttu ve sertçe nefes almasıyla göğsünün hareketini duydum. Kafamı tekrar tahta parçasındaki yarıktan uzattım ve Kai’nin bu tepkisine sebep olan nedir diye anlamaya çalıştım.

Astaroth kadını okşayıp tatlı dil dökmeye devam ederken iki fısıldayan iblis başına musallat olmuştu. Derken Astaroth kadını öpüyordu, kadın da karşılık veriyordu. Gözlerimi kapadım.

Normal koşullar altında olsa duyumsayacağım hisleri anlamlandıramayacak kadar uyuşmuş, donakalmıştım. Takır tukur tekneye doğru yalpaladıklarını duydum.

Dişlerim çarpmaya başladı ve artık kontrol edemiyordum. Kaidan ağır hareketlerle beni kendine çevirdi, başımı omzuna yasladı. Artık dişlerim takırdamıyordu. Fakat artık

kesik kesik aldığım nefesler kulağıma çok yüksek geliyordu. Suda bir hareket sezdim ve Blake ile Kopano'nun benimle hemen hemen aynı vaziyette olan Zania'yı sardıklarını gördüm.

Gözlerimi kapadım, zihnimi bıraktım, artık zaten düşünemeyecek kadar dağılmıştım.

Dakikalar mı? Saatler mi geçti? Bilmiyordum.

Beklemeye devam ettik, en sonunda ayak sesleri yenisinden iskeleyi salladı ve Dük Astaroth kadını eve geri götürdü. Birkaç dakika sonra dört Dük ve Flynn aşağı inip teknenin yanında dikildi. Ne yaptıklarını görmek için bakmak zorundaydım.

İskelenin altında duran dördümüzün arasındaki küçük alanda elle tutulur bir gerilim oluşmuştu. Dört Dük sımsıkı bir daire şeklinde duruyor, iki fısıldayan ruh tepede daireler çizerken fısır fısır konuşuyorlardı ama biz duyabiliyorduk. Yakınlardı. *Fazlasıyla* yakın. Flynn kollarını göğsünde kavuşturmuş, onlardan ayrı mesafede dikiliyordu.

"Hepsi yukarıda salya sümük ağlıyor," dedi Astaroth kadınlar için. "Ahlanıp vahlansınlar. Adayı iyi akıl ettin, Melchom."

"Evet," dedi Melchom. Blake'in babası diğer üç Düke göre ufak tefekti. "Keşke onlardan şimdi kurtulabilsek... Anakaraya dönmemiz ne eziyet olacak."

"Üzgün kadın kadar sıkıcı bir şey yoktur," dedi Pharzuph. "En azından ikinizin bundan sonra bir beklentiniz olur." Melchom'a bir dirsek atınca Melchom güldü.

“Bu eski vücuttan kurtulmak için sabırsızlanıyorum. Çin’de bir sürü güzel beden varmış aralarından seçebileceğimiz.”

Dinlerken tek kaşını kaldıran Blake’e baktık hepimiz.

“Nefil oğlunu da yanına alacak mısınız?” diye sordu Astaroth.

“Eh.” Melchom omuz silkti. “Burada düzeni kurdu.”

“Eee, fazla rahata alışmayın,” diye uyardı Astaroth. “Bu Nefil jenerasyonu çok tembel. Hayatlarının ne kadar kolay olduğunun farkında bile değiller.”

Flynn kasıldı ama kımıldamadı.

“Gerçek bu,” dedi Pharzuph. “Özellikle New York zirvesinden sonra. Bence Belial’in kızını öldürmeliydik, hâlâ derim.” Midem bir buz kütesine dönüştü. Kaidan belimi tuttu. “Belial amma çabuk savundu kızım, değil mi?” Diğerleri de hemen başıyla onayladılar. “Midemde ekşi bir tat bıraktı o kız. Diğerlerine de kötü örnek oluyor. Yemin ederim, oğlum o günden beri bir acayip. Eskisi gibi odaklanmıyor. Onu daha yakından takip etmeliyim. O kahrolası melekleri gördükten sonra kafayı oynattı.”

“Bizi zayıf gösterdi” dedi Astaroth suya tükürerek. “Onları ortadan kaldırmak için sabırsızlanıyorum.”

“Biliyorsunuz...” diye başladı Pharzuph; tereddütle, sesini iyice alçalttı. “Rahab’a göre, Belial’in kızı *malum Nefil*.”

Malum Nefil derken? Ciddi anlamda yavaşlamış olan kalp atışlarım şimdi göğsümü delegecek hızdaydı.

Flynn nefes bile almıyordu sanki. Diğer Dükler de sessizdi, duyduklarını sindiriyordu.

“Ah,” dedi Mammon. Altın takıları ay ışığını yansıtıp boynunda ve bileklerinde parladı. “Şu eski kehanet zırvasından mı bahsediyorsun?”

Kalbim gene üç buçuk attı, göğsüme sancı girdi.

“Maskaralık sanıyordum,” dedi Astaroth.

Pharzuph omuz silkti. “Rahab öyle düşünmüyor. Zirveden sonra Belial hakkında bir soruşturma başlattı, herif şimdiye kadar temiz.”

“Eğer bu kızın seçilmiş kişi olduğunu düşünüyorsa, *onu* soruşturmalı,” dedi Melchom.

“Kız salak bir tip.” Pharzuph’un sözleri karşısında yumruğumu sıktım. “Tehdit olarak görmek biraz zor ama nişanında bir terslik var. Bence öldürelim gitsin... ne olur ne olmaz.”

Ah, olamaz.

Derhal babamla konuşmam lazımdı. Kaidan beni o kadar sıkı tutuyordu ki, nefes alamıyordum. Gücsüz elimle kolunu çimdiklemek zorunda kaldım, yoksa hiç gevşetmeyecekti.

Flynn ayak değiştirdi, ilgisiz görünüyormuş gibi dikkatlice bakışlarını denize doğru çevirdi.

“Son günlerde bir sürü garip tesadüf yaşanıyor,” dedi Pharzuph. “Belki de Rahab, Nef ırkı tümünden ortadan kaldırılmalı derken haklıydı.”

Mammon oğluna garip bir bakış attı ama Flynn ona bakmıyordu, sonra Mammon tekrar diğer Düklere döndü.

“Benimkilerden bana gına geldi,” dedi Astaroth ikizler

için. “En basit emir için bile benimle tartışıyorlar. Nefler eskisi kadar işe yaramıyor.”

“Bir de en alakasız işlere burunlarını sokuyorlar,” dedi Mammon. “Doğru değil mi oğlum?”

Hayır... *Tanrım, hayır.*

Bütün Dükler dikkatlerini Flynn’e çevirdi. Flynn gözlerini kırıştırdı.

“Efendim?”

“Sonellion’un kızının tutulduğu hapishanenin etrafında sinsice dolaşan herifi duydun mu?”

Midemden ağzıma safra yükseldi.

Flynn başını iki yana sallayıp boğazını temizledi. Kaşlarını çatı. “Hayır, efendim.”

“Diyorlar ki, adam kavgaya girince başındaki örtü düşmüş. Kızıl saçlıymış.” Mammon oğluna doğru bir adım attı.

Flynn gene başını salladı. “Ne diyorsun, baba?”

Gerginliği görünce karanlık ruhlar Flynn ve Düklerin etrafında daire çizmeye başladı.

“Ne tesadüf diyorum, sence de öyle değil mi? Seni aradığımda bizim memlekette değil de Avrupa’da olman da büyük tesadüf?”

“Canım gezmek istedi, o kadar,” dedi Flynn. “Sonellion’un kızı denen kimse, onunla hiç karşılaşmadım.”

Teknenin içinden tüyler ürpertici bir çocuk kahkahası yükseldi. Deliğe iyice yanaşıp bakmaya çalıştım. Flynn ve Dükler kafasını kaldırıp teknenin kenarına tünemiş, ayaklarını sallayan küçük bir kıza baktılar, kız on iki yaşından

büyük değildi. Siyah saçları arkada topuz yapılmıştı ve orta kısmında küçük siyah bir nişan duruyordu. Bir Nefil kız!

Nereden çıkmıştı? Bunca zamandır teknede mi saklanıyordu?

“Yalan söylüyor,” diye şakıdı. “Son kısım haricinde. Onunla hiç tanışmamış.”

Mammon dışında bütün Dükler haince gülümsedi. Mammon öfkeden küplere binerek şaşkın şaşkın oğluna baktı. Kötü ruhlar dinlemek için iyice yaklaştı.

“Mammon’un oğlu,” dedi Pharzuph, Flynn’e, “Jezebet’in küçük kızı Caterina’yla tanışmış mıydın? Gerçeği aradığımız zamanlarda yanımızda bulunması çok işimize yarıyor.”

Jezebet... Yalan Dükü.

Mümkün olamazdı. Flynn de aynısını düşünüyor gibiydi.

“Bilmediğin şeyse,” diye fısıldadı Mammon, “Dük Sonellion’un, kendisi uzakta olduğundan kızın kime satıldığını izlemek için Dük Thamuz’un oğullarından birini tutmuş olduğu.” Kope ve Kai hayretler içinde bakışırken benim mideme bir taş oturdu. “Senin tarifine uyan, kavga edip o alandan kaçan bir Nefi takip ettiğine yemin ediyor. Ama ben sen olduğuna inanmadım. Seni savundum. Kızla hiç tanışmadın ha?” Artık bağırıyordu. “Orada ne işin vardı? Thamuz’un oğlunun dikkatini dağıttığın için kızın satıldığını göremedi! Seni Suriye’ye kim gönderdi?”

Donup kalan Flynn ağzını bile açmadı. Gözlerimin arkasında yaşlar birikti.

Mammon, Flynn'in boğazına yapıştı. "Söyle!"

Flynn hızlı bir hareketle şakağına bir tane vurarak babasını yere indirdi. Mammon sersemleyerek dizlerinin üstüne çöktü. Fısıldayan ruhlar ciyakladı.

"Yanlış hamle, Nefil," dedi Pharzuph. Pantolonunun arkasından susturuculu bir tabanca çıkarıp doğrulttu.

Hayır!

Kaidan beni dibinde, sımsıkı tuttu. Konuşmamam için yalvararak parmağını dudağıma bastırdı. Yanaklarımdan sessiz yaşlar aktı –kendi tuzlu sularım okyanusa karıştı. Flynn'i kurtaramazdım. Savaşacak vaziyette değildim, bütün Neflerin ölümüne sebep olurdum. İkna etme kabiliyetim de bir Düke işlemezdi. Tek yapabildiğim bir mucize olması için dua etmekte.

"Bekle." Astaroth bir elini Pharzuph'a uzatıp ayağıyla Mammon'u dürtükledi. Flynn'in babası şakağını tutup ayaklandı. "Bu şerefi Mammon'a bırakalım."

Pharzuph isteksizce tabancayı uzattı. Mammon bir eliyle namluyu oğluna tuttu, diğer eliyle şakağını ovuşturuyordu.

"Kim için çalışıyorsun?" diye sordu Mammon.

Flynn sırıttı. Korkunç, etkileyici bir manzaraydı. Mammon bir adım yaklaştı ama temkini elden bırakmadı. Bir kol mesafesinde durdu.

"Sana her şeyi verdim! Seni ben yarattım! Bana borcunu böyle mi ödüyorsun? Söyle çabuk kimin için çalışıyorsun!"

"Sana tek kelime etmem, ihtiyar."

"Doğru!" dedi Jezebet'in kızı tekneden.

Mammon kıza döndü. “Kapa çeneni sen!”

Sonra da deliye dönüp böğürerek oğlunu göğsünden vurdu. Flynn yarasını eliyle tutup sendeleye sendeleye yere düşerken dudaklarımı birbirine bastırdım. İskeleye çömel-di, zorla nefes alıyordu. Karanlık ruhlar tepede menfur kah-kahalarla dans edip döndü. Kaidan beni sımsıkı tuttu.

“Son şansın!” Mammon oğlunun başına dikildi, taban-cayı kafasına dayadı.

Flynn kan revan içindeki suratını kaldırıp, “Cehennem-de görüşürüz,” dedi.

Mammon tetiği bir daha çekince Flynn bir kere sıçrayıp hareketsiz kaldı. Arkadaşımızın, müttefikimizin, güçlü ve capcanlı, hayat dolu kişinin o iskeledeki iki büklüm halini ömrüm boyunca unutmayacaktım.

Titrek nefeslerle sarsıldım, sanki bünyem kesik kesik so-luk almak istiyordu da donmuş vaziyetteyken yapamıyordu.

Dükler ve fısıldayan ruhlar Flynn’in cesedini sessizce izledi. Flynn’in ruhu kabuğundan yavaşça çıkarken ben de huşu içinde seyrettim. Rahibe Ruth kadar ihtişamlı olmasa da, karanlık ya da cılız bir ruh değildi. Terk edilmiş beden in üstünde tüm heybetiyle yükselip Düklerin suratına dimdik baktı.

“Arsız bir şeymiş ha?” dedi Pharzuph, Mammon’a. Mammon ise oğlunun ruhuna pişmanlığa benzer bir ifadeyle bakakalmıştı. Pharzuph tepelerinde duran iki fısıldayan ruha işaret etti. “Alın çocuklar.”

Karanlık ruhlar aniden inip Flynn’i tuttu. Flynn’in ruhu

onlarla savaşırken bulanıklaştı. Başından sonuna kadar umut ettim. Gecenin içinde parlak bir ışığın akmasını, bir meleğin gelip durumu kurtarmasını bekledim fakat Flynn'in imdadına yetişen olmadı. Fısıldayan ruhlar, Flynn'in ruhunu dibe çekip yok olurlarken hıkırıkımı bastırdım.

"Kahretsin!" diye mırıldandı Astaroth. "ok çabuk öldürdün. Ondan hiç bilgi koparamadık."

Mammon kesik kesik nefes alıyordu, gözlerinde çılgın bir bakış kalmıştı. "Damarıma bastı."

"En azından içimizde bir hain olduğunu anlamış bulunduk," dedi Astaroth. "şimdi kim olduğunu bulmalıyız."

Mammon'un kolları iki yanında hareketsizce duruyordu, oğlunun bir zamanlar güçlü olan bedenine bakakalmıştı.

"Hadi gel," dedi Pharzuph. "şu insan paavralarını anakaraya geri götürelim. Nefilin cesedini iple denize eker atarız. Kimsecikler bulamaz. Sen de..." Nef kıza işaret etti. "Git saklan gene."

Kız yavaşça ayağa kalkıp gözden kayboldu.

"Siz cesedi bağlarken ben de kadınları çağırayım," dedi Melchom.

Dükler görevlerine odaklandı, keşke pis işleri yapması için bir Nef daha getirseydik diye söylendiler. Pharzuph ayakkabısına kan bulaşmasından şikâyet etti.

Flynn'in cesedini iskelede çekip şap diye suya bıraktıklarında kusacağım sandım. Onu bağlayıp kadınlar görmesin diye güvertenin altına ittiler. Ceset topu topu üç metre ile-

ride suda yüzüyordu. Gözlerimi yumdum, öğürmemek için mücadele ediyordum.

Birkaç dakika sonra kadınlar tekneye bindi ve tekne sular saçarak hareket etti. Ceset arkalarından sürükleniyordu. Kai beni yukarı kaldırmaya yardım etti, yoksa ağzıma su dolacaktı.

Yine bekledik, buzlu denizi taradık. Düklerin duyma mesafesinden uzaklaşmaları için bol vakit tanıdık. Sonunda dek sürdü sanki. Ardından Blake, kayıkhanenin içindeki yürüme yolunun kenarına yanaşıp kendini yukarı çekti. Yüzünü buruşturdu ama kaskatı hareketlerle yukarı tırmanmayı başardı. Sonra kolunu uzatıp Kopano'ya yardım etti, o da hafifçe suratını buruşturdu. İkisi birlikte Zania'yı yukarı çektiler. Kai bizi yüzdürüp beni belimden yukarı itti. Çocuklar eğilip kollarımdan tutarak beni sudan çıkardılar. Kollarımı kaldırmak canımı acıtıyordu ama yüzeysel bir ağrı değildi. Kasların derinliklerine işlemişti.

Vücudumu hissetmiyordum, yere yapışmamak için çaba sarf ettim. Zania acıyla bağırıp bana uzandı ve gece havasında yan yana yere yattık. Kaidan sular saçarak platforma çıktı, bir küfür savurdu. Blake kolunu çekiştirdi.

"T-t-tekneye gi-gitmeliyiz," dedi Blake takırdayan dişleriyle.

"Ben se-seninle gelirim." Kope'un sesi çatlak bir fısıltı gibi çıkmıştı.

Zar zor hareketlerle Kaidan yanımda iskeleye oturup beni kucağına çekti, sonra Zania'nın bana sokulmasına yar-

dım etti. İkimiz birlikte şiddetli titremelerle savaşıyorduk. Gözlerimi açık tutamıyordum, Kaidan neler diyordu kesti-remiyordum. Isı kaybıyla ilgili bir şeyler. Kalbim ve vücudum paramparçaydı.

Derken Zania kucağımdan kalktı ve biri beni havaya kaldırdı. Kaidan'ın nefesi şakağımı ısıttı, sürekli fısıldıyordu, "Artık i-iyi olacaksın." Ona sen de titriyorsun demek istedim ama konuşamadım.

Kendimi tekne de bir koltukta Zania'nın yanında buldum; diğerleri ortalıkta dolaşüyor, titrek seslerle birbirlerine battaniye, ısıtıcı, ıslak giysi diye sesleniyorlardı. Büyük bir çabayla kolumu Zania'nın kucağına koyup elini tuttum, ıslak ve ölü bir balık gibi soğuktu. Başımı arkaya düşürdüm, gözlerimi kapadım. Tepemizde, yani güvertede bir sürü ayak sesi gümbürdedi, bu arada birisi motoru çalıştırdı ve sıcak hava akımı odaya doldu.

"Islak giysilerimizi çıkarmamız lazım," dedi önümüzde yatıştırıcı bir ses.

Denedim. Gerçekten denedim. İşe yaramayınca ayak-kabılarımın ayağımdan çekildiğini hissettim. Islak bir küt sesiyle yere vurdular. Sonra çoraplarım ayağımdan çıkarıldı ama bileğimdeki silah kaldı. Kope, Zania'ya Arapça bir şeyler mırıldandı ama Zania cevap vermiyor, uyuyordu.

"Gerisini kendin yapabilir misin?" diye sordu bana. Şortumun düğmesine uzandım, karıncalanan parmaklarımla açmaya uğraştım, bu arada Kope, Z'nin sandaletlerini çözdü. Müthiş bir çaba göstererek fermuarımı indirdim, kalça-

mı kaldırıp şortu ittirdim. Islak kumaş tenime yapıştıyordu, en aşağı kadar itemeyecek kadar zayıftım.

“Yapamıyorum,” diye fısıldadım. Kafam yerinde olsaydı Kope’a, Zania’ya odaklanmasını söyler, ben de Kaidan ya da Blake’in gelmesini beklerdim. Fakat doğru düzgün düşünemiyordum ve o koşullar altında soyunmak, bir gereksinimdi. Başka bir şey değildi.

Kopano yataktan bir battaniye aldı. “Al,” dedi, üzerimi örterek. “Bakmayacağım. Tekrar dene.” Yanımda yere dikti gözlerini.

İnleyerek şortumu daha aşağı indirdim. Dizlerime ulaşınca Kope en altından tutup baldırlarımdan çekti, gözleri başka taraftaydı. Kapının eşiğinden bir öfke homurtusu duyuldu ve kalbim durdu.

“Çek. O. Pis Ellerini. Üstünden.”

Kope gözlerini kapatıp dişlerini sıktı, benden uzaklaşıp Kai’ye yaklaştı. Bakışlarım Kaidan ve Kopano’nun üstlerinden sular akarak burun buruna durdukları noktaya kaydı. Yanımda uyuklayan Zania’nın yükselen sese uyandığını hissettim.

“Çok kötü durumda. Islak giysilerin çıkarılması gerek...”

“Senin tarafından değil!” diye bağırdı Kaidan. “Bu durumdan bile faydalandığına inanamıyorum.”

Kope’un gözleri sinirden kocaman oldu ve bir adım Kai’ye yaklaştı. “Fazla ileri gidiyorsun, kardeş!” Titriyordu, ancak sadece üşüdüğü için değildi. Hiddetini kontrol

altına alacak kadar sakın değildi. Ellerini sımsıkı yumruk yaptı.

“Ona bir daha asla elini sürmeyeceksin,” dedi Kaidan o ölümcül derecede alçak sesiyle.

“Ç-çocuklar,” diye fısıldadım, vuran dişlerimle zavallıca. “Hepimiz sarsıldık. Yapmayın.”

Bana aldırmadılar, burun buruna, kavgaya hazırlardı. Onları durduracak halde değildim.

Blake’i çağıracak enerjiyi topladım. Merdivenlerden koşar adım indi. Nasıl bu kadar iyi durumda olabildiğini merak ettim. K’lerin arasına daldı, ikisini de geriye itti.

“Sakinleşin,” dedi onlara. “Bence bu gece yeterince zarar verildi.”

Vücudu soğğun devam eden etkisiyle titredi. Kope ve Kaidan dik dik bakışmaya devam etti fakat Kai bir adım geri attı. Üçü de zangır zangır titriyordu.

“Git,” dedi Blake, Kai’ye. “Anna’yla ilgilen.”

Bunu duyunca kıskançlık nöbetinden aniden uyandı Kaidan. Kope’a son bir pis bakış fırlatıp yanlarından geçti ve bana geldi. Zania battaniyeyi tutmaya yardım ederken gömleğimi çıkardık. Kaidan battaniyeyi bana sarıp beni kucağına aldı ve yatağa taşıdı, tam ortaya beni yatırdı, üstüme bir battaniye daha attı. İliklerime kadar her yanıma acıyordu.

Oda fazlasıyla sessizdi, o korkunç gerginlik hâlâ oradaydı. Kope’a bir bakış atmamızla sebebini anladık. Gözleri kapalı, yumrukları kaya gibi sıkılı, kesik nefes alarak, cinnet getirmek üzere gibi görünüyordu. Hepimiz gözlerimiz

yuvalarından fırlayarak birbirimize baktık. Hiçbirimiz pimi çekilmiş bu bombayı nasıl etkisiz hale getireceğimizi kestiremedik.

“Kopano Kardeş.”

Kalakaldık, afallamıştık. Kope başını öne eğik tuttu fakat ağır bir kuvvetle gözlerini açtı ve ona doğru döndü. Öfkesini zor zapt ediyordu. Kimse kıpırdamadı. Zania, Kope’un ürkütücü bakışlarına karşılık verip cesur bir sesle sordu: “Beni ısıtır mısın?”

O noktada hepimiz soluğumuzu tutmuş, bekliyorduk. Zania içerideki asabi gerginliği beklenti dolu bir havaya dönüştürmeyi başarmıştı. Kope ona bakakaldı, yüzü demir gibiydi. Dar alanda ona doğru bir adım atarken gözlerini kızdan hiç ayırmadı. Kopano, Zania’nın koltuğunun önünde durup tişörtünü kafasının üstünden çıkarırken hâlâ nefes almamıştım. İkisine gözümü dikip bakmamalıydım ama büyük bir olay yaşanıyordu ve merak içindeydim. Hepimiz öyleydik.

İkili birbirlerine baktı, emin olamadılar. Derken Zania bluzunun düğmelerini çözmeye başladı. Kope ise suratını izliyordu; o yoğun, ciddi havasıyla *gerçekten* kızı izliyordu. Zania ıslak kıyafetten kurtulmak için kıvrılırken Kopano nazikçe kollarından çekti. Ardından tek kelime etmeden raftan kızın üstünü kapatmak için bir çarşaf aldı, sonra da açık kahverengi pantolonunu çıkarmasına yardım etti. Kopano kendi ıslak kotunun düğmelerini çözerken bakışlarımı kaçırdım ama kumaşın hışırtıyla çekildiğini

duydum. Sonra Kopano kızı yatağa taşıyıp benim yanıma yatırdı. Tam yanına uzandı, battaniyeyi üstlerine çekip kaşık pozisyonunda ona sokuldu.

Kaidan'a son bir pis bakış fırlatışını gördüm, Kaidan'sa yatağın diğer ucundaydı fakat Kopano yüzünü Zania'nın boynuna koyup gözlerini kapatırken öfkesi silinmişti. Zania şaşkın şaşkın gülümseyerek bana baktı, ben de hafifçe dudaklarımı kıvırdım.

Nihayet benim kadar şaşkınlık içinde kalmış dikilen iki-liye baktım. Blake omuz silkti, tişörtünü çıkardı, şortunu indirdi. İç çamaşırıyla durdu.

“Ko-koyun koyuna yatmaya hazır mısın?” diye sordu Kaidan'a, hafif kekeleyerek.

Sadece Blake böyle bir akşamda işi şakaya vurabilirdi zaten. Kaidan başını iki yana salladı, iç çamaşırına kadar soyundu ve nihayet gevşedi.

“Yemin ederim, dostum. Eğer arkamdan dürten bir çıkıntı hissedersen...”

Blake kuru bir kahkaha attı. “Bence benim orta takım dondu, kanka, o yüzden merak etme.”

Kaidan yatakta yanıma uzandı. Sırtımı Zania'ya verdim, ona mümkün olduğunca sokuldum. Kaidan bana dönüktü. Blake de arkasına yattı.

Sıkış tıktık ama hepimiz battaniyelerin altında ten tene değiyorduk, tam da ihtiyacımız olan şeydi bu. Bir bacağımı Kaidan'ın uyluklarının arasına soktum, kesik bir nefes aldığını duydum ama sonra rahatladı. Vücut ısılarımız yavaşça yükselirken hep birlikte titredik.

Blake bir süre sonra kalktı; “Şömine mübarek,” diye Ka-

idan'dan şikâyet etti. İç termometrem dengesini bulurken uykuya dalıp dalıp uyandım. Azael'in bir ziyaretini hatırlar gibi oldum, Dükler havaalanına ulaştı, Vegas'a dönüyorlar dedi. Tekne hareket etmeye başladığında zihnim güvende olduğumuzu kaydetti. Sonrasında sızıp kalmışım.

Rüyamda "Hayalet" Flynn Frazier'ın boks maçında topukları üstünde sıçradığını gördüm. Kocaman gülüşünü. Korkusuz arkadaşımızı. Kaidan bana beni sevdiğini söylüyor, tam o sırada Rahab ve Pharzuph başımıza silah dayıyordu. Ve bütün Dükler kahkaha atıyordu.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

GERÇEK ORTAYA ÇIKIYOR

Dört battaniyeyle örtülü halde terleyerek uyandım. Üstümden katları atıp don sutyenle olduğumu fark edince çığlık attım. Çarşafı üstüme çekip etrafıma bakındım ama yatakta sadece Zania ve ben vardık. Zania da çarşaf hariç üstündeki bütün katları atmıştı. Yatakta doğruldum, kıyafetlerim sandalyelere serilmişti. Her yerim tutulmuştu ve acı dolu hareketlerle ayağa kalkıp tişörtle şortumu aldım. Hâlâ nemliydim ama yeterince kurumuş sayılırlardı, o yüzden giydim. Telefonum bir gün önce bıraktığım yerde, masada duruyordu. Babama bir mesaj gönderdim: *A911*, sonra güverteye çıktım. ~

Parlak sabah güneşinden elimi yüzüme siper ettim, Los Angeles dışındaki limana demirlemiştik, masmavi gökyüzünden ılık bir rüzgâr esiyordu. Kope ve Kai giyinmişti, gü-

vertenin farklı uçlarında dikilmiş, dışarıyı seyrediyorlardı. Kope kollarını göğsünde kavuşturmuştu, Kai ise teknenin kenarında dirseklerine yaslanmıştı. Başımı iki yana salladım, aralarının hâlâ limoni olduğunu gördüğüme üzüldüm. Bunca sıkıntıyla uğraşırken birilerinin arasının açık olması gibi bir lüksümüz yoktu.

Kai'nin yanına gidip elini tuttum, parmaklarımı parmaklarına geçirdim. Denize bakmaya devam etti. Yüzündeki o boş ifade hiç hoşuma gitmedi –kendini kapattığını gösteren o ifade yani– beni dışarıda bırakan ifade. Dün gece duyduklarımızı düşündüğünü biliyordum. Elini sıkınca bana döndü.

Yüzü yumuşayınca içim eridi.

“Saçlar harika, tatlım,” dedi, kurumuş tuzlu bir tutamı çekiştirip.

Kahkaha atıp alnımı göğsüne dayadım. Bu kez beni terk etmiyordu. Her ne olacaksa birlikte göğüs gerecektik, aramıza kaç kilometre mesafe girerse girsin. Bunu bilmek içime su serpti. Flynn'in suratı gözümün önüne gelince Kaidan'ın kazık gibi sertleşmiş tişörtüne yapıştım. Gözyaşlarım doldu, hıçkırığım göğsüme takıldı. Kai beni kendine çekip sırtımı sıvazladı. Halka açık alanda olduğumuzu ve etrafta fısıldayan ruhlar gezebileceğini fark edip hemen kendimi geri çekip gözlerimi kuruladım. Kai anlamıştı.

Titreyen telefonumda babamın numarası çıktı.

“Hâlâ L.A.'de misiniz?” diye sordu açar açmaz.

“Evet efendim.”

“Kızı götürmeniz gereken yere götür. Alocer’in oğlu, öğleden sonra uçağa binecek, seninki de bu akşam. Tam şu anda oraya geliyorum konuşmak için. Azael bir şeyler oluyor dedi.”

“Haklı.” Sesim kalınlaştı, üzüntümü ve stresimi belli etmemeye çalıştım.

Babam o sabrı taşmış iç çekişlerinden biriyle yakında görüşeceğimizi söyledi.

Zania saçlarını arkadan sımsıkı atkuyruğu yapmış vaziyette merdivenlerden yukarı çıktı, kıyafetleri biraz buruşmuştu. Ama çenesi havada, dimdik duruyordu. Kope ile kısa bir göz temasları oldu, sonra ikisi de denizi inceledi, birbirleri dışında her yere baktılar. Blake yanımıza geldi.

“Pekâlâ millet. Tekneyi iade ettik. Gitme vakti.”

Her birimize bir protein bar attı, biz de otoparka doğru yürürken mideye indirdik. Parıl parıl parlayan güneş, karmarmış ruh halimizle tam bir tezat oluşturuyordu. Rahibe manastırına gidiş yolunda arabada çıt çıkmadı. Hepimizin gözler cam gibi, kafamız bir dünyaydı.

Çakıl taşh otoparka park ettik. Bizi iki sene önceki ziyaretten tanıdığım Rahibe Emily karşıladı. Üstünde aynı çiçekli elbise olduğuna yemin edebilirdim. Kope, Kai ve Blake kapıda takılırken Zania ve ben oturma odasına yürüdük. Babamın yardımıyla Zania’yı Ortadoğu’da çok zor koşullardan kurtardığımızı ve artık mülteci olduğunu açıkladım. Zania sözü bana bıraktı, alkoliklik ve erkeklerle zorlu geçmişini anlatırken kafa sallayarak onayladı beni.

Rahibe Emily'nin renklerinin bir an bile şefkatten başka duyguya saptmaması, Zania'nın sahip olduğunu bildiğim korkuların dağılmasını sağladı.

“Sadece geçici bir süreliğine,” dedim rahibeye. “Babam ona bir ev bulmakla ilgileniyor.”

“Burada bizimle olduğun için çok mutluyum, Zania. Danışmanlık hizmeti, oda ve yemek veriyoruz. Burada güvende olursun.” Kadının gülüşü içimizi ısıttı. Z'ye dokunmaya çalışmadı fakat gözlerinin içi ihtiyacı olan herkese sıcaklık, şefkat ve sevgi barındırıyordu. “Arkadaşlarına veda edebilirsin.”

Ayağa kalkıp tekrar koridora geçtik ancak Kope orada değildi. Blake ve Kai, koridorun sonundaki açık kapıları işaret etti. Arkası bir şapeldi. Dördümüz sessiz koridorda yürüdük ve beş banklı küçük salona baktık.

Daha büyük üç rahibe bir haçın önünde diz çökmüşlerdi. Koruyucu melekleri başlarında dikiliyor, sevgiyle nöbet tutuyorlardı. Odada mum ışıkları titreşti. Kope başını öne eğmiş, üçüncü sırada oturuyordu. İçeriye bir adım atmamla beraber öylesine saf, öylesine huzurlu bir duyguyla dolup taşım ki, gözyaşlarımı zor tuttum. Dün gecedен sonra, Düklerin nefretiyle kirlenmemiş bir yeryüzü parçası bulmak inanması güç bir durumdu.

Zania yanıma gelince başımla Kope'у gösterdim. Zania yutkundu ama kafa salladı, öne doğru yürüyüp yanında banka oturdu. Ben de Zania'nın yanında bankın ucuna oturunca elimi tuttu. Arkama dönüp Kaidan ve Blake'e

bir bakış attım, ikisi de saygıyla holde duvara yaslanarak duruyordu. İçeri girmediler.

“Hayatımda hiç dua etmedim,” diye fısıldadı Zania. “Bana öğretir misin?”

Dudaklarımı bastırarak ağzımı kapattım. Her ne kadar Erdem Kılıcı’nın kullanımı ben deyse de, herhangi birisine spiritüel bir şeyler öğretme konusunda kendimi hâlâ yetersiz hissediyordum.

“Ben sadece... konuşurum,” diye açıkladım fısıldayarak. “İstersen ben konuşayım, sen de dinle. Olur mu?”

Başıyla onayladı, o da benim kadar gergindi. Fakat ben başımı öne eğince Zania da benden gördüğünü yaptı. İkimiz de anın huzuruyla kendimizi kaybettik. Sonunda yüzü ıslanmıştı. İçgüdüsel bir hareketle parmağımla sildim.

“Teşekkürler,” diye fısıldadı. “Benim için çok şey yaptın, kardeşim.”

“Bir şey değil. Burada bizimle olmana çok seviniyorum.”

Zania’ya sarılınca o da bana tek koluyla sarıldı. Şöyle bir aşağı doğru bakınca diğer elinin parmaklarının Kope’a kenetlendiğini gördüm. Aralarındaki teması ilk kim başlatmıştı bilmiyordum ama çok mutlu oldum. Zania’ya göz kırptım, o da belli belirsiz gülümseyerek dudağını ısırdı. İşte tam o anda anladım ki, kolay olmayacaktı ama Zania başaracaktı. İyi olacaktı. Kopano da öyle.

Vedalaştıktan sonra Kope’u havaalanına götürdük. Ona sarıldım, Blake’le beşlik çakıp birbirlerine omuz attılar. Kai ile tokalaşıp manalı manalı bakışmalarını görünce içimden

şükrettim. Tebessüm yoktu ama aralarında özür dilemeye benzer bir şey geçmişti.

Blake aynı gün Santa Barbara'ya araba kiralayıp dönmek için tutturdu. Bunu yapması gerektiği için kendimi kötü hissettim ancak Blake üstü açık araba alacak kadar tasasızdı. Bana sarılıp ayaklarımı yerden kaldırıncı aklıma Jay gelmişti ki birden yanağımlı yalayıp, "Evet, gerçekten tuzlusun," deyip beni yere bıraktı. Blake işte.

Kaidan, Blake'in kulağını çekip, "Dilini kendine sakla," dedi.

İkisi sarılıp sırtlarına birer şaplak indirdiler. Blake'in gidişine üzüldüm. Kaidan'ın evine kadarki yolda elini bırakmadım. Eminim benim kadar açtı, hatta belki daha açtı ama içeri girince doğruca koltuğa yürüdük, birbirimize sokulup babamı bekledik. Yemek yemeye daha sonra zaman olurdu, peki birbirimize bir daha ne zaman dokunacağımızı kim biliyordu? Babam yine bir-daha-görüşemezsiniz çıkışı yapacak diye ödüm patlıyordu. Zihinsel olarak kendimi en kötüsüne hazırlamaya çalıştım. Kaidan ve ben son derece dikkatli olmalıydık, artık eskisinden de çok. Tek bildiğim, tam şu anda bana karşı planlar yapıyor olabilirdi.

Dükler bir başka Büyük Saldırı kararı alıp yeryüzündeki tüm Nefleri silmeye kalkışabilirdi. Ama babam yanımdaydı, bağlantıları vardı, o yüzden umudumu yitirmeyi kabul etmiyordum.

Babamın yumruğu kapıyı dövünce yerimden fırladım. Kai bana son kez sevgi dolu bir bakış atıp kapıyı açmaya

gitti. İkisi birbirlerine baş selamı verdi ve babam tek kelime etmeden içeri girdi. Ayakta durdu, oturamayacak kadar sıkıntılıydı. Kai kollarım göğsünde kavuşturup kapıya yaslandı.

“Vegas’a döndükten sonra konuşmalarını duydum. Flynn ölmüş,” dedi babam.

Güçlkle yutkunup başımla onayladım.

“Dün neler oldu?” diye sordu bana.

Hızlıca konuşup hemen sadede geldim. “Kehanetten bahsettiler. Rahab benim seçilmiş kişi olduğumu biliyor. Beni öldürmek istiyorlar. Belki de hepimizi öldürecekler. Aralarında bir hain olduğunu anladılar ama Flynn hiçbir şey söylemedi.”

“Tam olarak neler söylediklerini aktar. En başından itibaren kelimesi kelimesine.”

Siyah deri koltukta yanıma oturdu, Kaidan ve benim her detayı anlatışımızı dinledi. Kai kapıya dayandığı noktadan kıpırdamadı. Babamın yüzüne gaddar bir ifade çökünce bir süre hepimiz sustuk.

“Dükleri yakın takibe alırım,” dedi babam, hâlâ düşüncelere dalmış haldeydi.

“Peki ya Jezebet ve kızı?” diye sordum. “Dükler yalan söylediğini anlamak için onları kullanabilir.” Nefesim ke-sildi, birisi boğazımı sıkıyordu sanki. “Çoktan biliyordur! Zirvede yalan söyledin!”

“Jezebet bizim tarafta.” Babamın sesi sakindi. Bakakalmıştım. Amma çok sır vardı. Kim bilir bilinmeyen daha kaç

müttefike sahiptik, babam söylemiyordu. Gerektiği kadar bilme ilkesine sadıktı.

“Ya kızı?” diye sordum, teknedeki o korkunç kızı hatırlayıp.

Babam başını salladı. “Caterina, zirve sırasında New York’ta değildi. Yaşı çok küçük... Eğitimine yeni başladı. Jezebet’in bir de büyük kızı vardır, kızı yetiştiren yaşlıca bir kadın. İkisi de müttefik olamaz.”

Titredim, Caterina’nın karanlık sevincini hatırladım.

Aklıma Flynn gelince yüreğim dağlandı. “Baba...” diye fısıldadım. Göz göze geldik, devam ettim. “Neden Flynn için kimse araya girmedi? Melekler onu kurtarmaya gelir sanıyordum ama gelmediler.”

Babam sadece baktı, o kadar üzgündü ki, cevap bile vermedi. Çünkü Nefer için durum böyleydi. İyi ya da kötü olalım, kaderimiz ölümden sonra cehennemi boylamaktı. Kafamı sağa sola salladım, yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Yanlıştı bu. Anlamıyordum. Flynn’in yeryüzünde bu kadar yürekli davrandıktan sonra şu anda neler çektiğini hayal etmek istemiyordum.

Babam bir cevap vermek için ağzını açtı, sonra tekrar kapadı. Bu konuda edeceği her yorum klişe kaçacaktı. *Günün birinde anlayacaksın. Sorgulamak bize düşmez.* Iyh! Kalbim bu cevapları kabullenmek istemiyordu.

Babam tekrar ağzını açtığı anda konuyu değiştirdi. “Taşınmak zorundasın, Anna. Artık Atlanta’da kalmana izin veremem.”

Hayatım boyunca bildiğim tek evden ve arkadaşlarımdan ayrılacağımı düşününce içime bir sıkıntı oturdu ama başımla onayladım. Pharzuph'tan daha uzakta olmak beni rahatlatırdı.

“Ben göçebe hayatı sürmeye devam edeceğim, ancak zirvede bana Washington, DC civarında senin eğitime yoğunlaşmamı söylediler. Muhtemelen oraya taşınırsın.”

“Peki Patti?” diye sordum.

Babam kuru avuçlarıyla yüzünü ovuşturdu. “Bilmiyorum, bebeğim. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama senin için ayak bağı olabilir. Ne kadar yakın olduğunuzu çakarlarsa, sana karşı kullanabilirler.”

Gözlerim nemlendi. Güçlü olmak istiyordum ama Patti benim *evimdi*. Onsuz bir hayat düşünemiyordum.

“Ben tüm ayrıntıları ayarlayana kadar onunla biraz vakit geçirirsin.” Dizime yavaşça vurunca burnumu çektim. Babam duygusallaşınca sesi de kalınlaşıp sertleşiyordu. “Yaptığım her şey seni korumak için Anna... Bunu bilmen lazım... O gece fısıldayan iblisleri başına musallat etmem, iki çocukla olan bu olay, taşınmanı istemem, tümü. Seni mutsuz görmekten nefret ediyorum ama hepsi iyiliğin için.”

“İki çocukla olan *hangi* olay?”

Babam suratıma dümdüz baktı. “Şey...” Kaidan'a bakış attı, Kaidan'sa manalı manalı gözlerini haliya dikmiş, parmaklarını kıtlatıyordu. Babam tekrar bana döndü, gözlerinin içindeki pişmanlığı görünce midem kalktı. “Sana söyler sanmıştım.”

“Neyi?”

“Dinle,” dedi babam, avuçlarını yukarı doğru açarak. “Sakinleş, tamam mı? Alocer’in oğlu, Dükler tarafından gözetlenmeyen tek Nef. Belki ikiniz birlikte olursunuz diye düşünmüştüm. Sen de mutlu ve güvende olursun...”

Sesi cılızlaşarak beni izledi, tepkimi bekledi.

“Kope’a bunu söyledin mi?” diye fısıldadım, çizdiği resim, o çirkin yapbozun parçaları kafamda yerine otururken.

Babam kafasını iki yana salladı. “Hayır.”

“Ama benden uzak durmasını emrederken Kai’ye söyledin, değil mi?” Utançtan yerin dibine giriyordum.

“Evet. Pharzuph’un oğluna dedim ki...”

“*Kaidan*,” diye lafını kestim. “Onun adı *Kaidan*.”

“*Kaidan*’a dedim işte. O da senin iyiliğin için en iyisi bu diye hemfikir oldu.”

Babamın, *Kaidan*’a, benim Kopano ile daha iyi olacağını söyleyişini hayal etmeye çalıştım. Yüreğim boğazıma kadar çıkarak fısıldadım, “Ya ne diyecekti? Sen Düksün!”

“Hayır, Anna,” dedi *Kaidan* sessizce.

Babamla ben ona döndük. “O sırada onunla aynı fikir-deydim.”

“Evet ve ikiniz de yanıliyordunuz,” deyip babama döndüm tekrar. “Lütfen bana bunun ne kadar yanlış olduğunu fark ettiğini söyle.”

Babam savunmaya geçercesine ellerini havaya kaldırdı. “İyi bir çocuğa âşık olacağını umut etmek mi yanııştı? Amacım seni kırmak değildi. Yalnızca sana yardım edecek

ve aynı zamanda iki kişiyi mutlu edecek koşullar yaratmaktı. Bu çocuk ortaya çıkmasaydı, işe yarayabilirdi.” Kaidan’ı başparmağıyla işaret etti ve yanaklarım yanmaya başladı.

“Ama *ortadaydı* işte, baba. Hâlâ da öyle... Tam da bu yüzden yanlış ya! Sonuçta üçümüz de kırıldık.”

Dimdik oturup güçlkle yutkundum, babam başını ovuşturdu, gözlerini yere dikmişti.

Hepimiz diğer Düklerin elinde birer kuklaydık işte, fakat babamın niyeti ne kadar “iyi” olursa olsun, bize böyle davranmasına katlanamazdım.

“Baba,” diye başladım, “lütfen bundan sonra bana karşı hep dürüst ol. Başka sır ya da dolap çevirme, olmaz mı?”

“Pekâlâ,” dedi babam.

“Ciddiyim. İlişkilerim konusunda güvende ve dikkatli olmam gerektiğini biliyorum ama beni sevdiğim insanlardan ayıramazsın.”

“Özür dilerim, tamam mı? Ben bu babalık meselesinde iyi değilim. Kimsenin canı yansın istememiştim. Sizin aranızdaki gelip geçici bir şeydir sandım. Kope’la uyuşamayacağınızı anlayınca sana bilet alıp buraya gelmeni sağladım. Durumu düzeltmek için daha ne yapabilirim bilmiyorum. Kızgın olduğumu biliyorum ama hayattasın ve her ne pahasına olursa olsun, seni güvende tutacağım.”

Koltukta kamburumu çıkardım, babamla arama mesafe koydum.

Kaidan nihayet bana baktı fakat yüz ifadesi korunaklıydı. Ellerini cebine sokmuştu. Bakışlarımla özür dilemeye

çalıştım. Kendimden çok onun adına üzölmüştüm zaten. Bunu çekmeye zorlandığına inanamıyordum. Ve buna izin vermişti. Beni arayıp babamın aptalca umutlarından bahsedebilir ya da Marna'nın kulağına çıtlatabilirdi. Ama yapmamıştı. Çünkü babama hak vermişti.

Güçlölkle yutkundum, sıcak yaşlarımı gözlerimi kırıştıtırarak geri ittim. Babam tereddütlü bir anda elime uzandı. Tuttu, başparmağı parmak boğumlarımı okşadı. Beni sevdiğini biliyordum ama yöntemleri beni çileden çıkarıyordu.

“Artık her şey değışecek. İkinizin iletişiminize engel olmaya çalışmayacağım ama şunu söyleyeceğim.” Önce Kaidan’a sonra bana baktı. “Sadece size güvenli olduğunu söylediğim zaman konuşacak ve görüşeceksiniz. Bu tek koşulum ve yerine getirilmeli. Şu anda eskisinden de büyük tehlike altındayız. Anlıyor musunuz?”

“Evet efendim,” dedik aynı anda.

Tek önemli olan, Kaidan ve ben, bir noktada görüşüp konuşabilecektik. Belki çok sık olmayacaktı ama bu da bir şeydi. O arada da tek yapmamız gereken, hayatta kalmaktı.

Babam her zamanki gibi hayatta kalmamızı düşünüyordu. Kaidan’a parmağını doğrulttu.

“Bir süredir gözüm üstünde. Son bir yıldır herhalde babandan daha çok takip etmişimdir seni.” Kaidan da babama baktı. “Sana da aynen Anna’ya söylediklerimi söyleyeceğim. En azından çalışıyormuş gibi görünmek zorundasın. Kös kös evde oturamazsın. Haftada üç dört gün partilere ve

barlara git. Rahata alışma. Mecbursan çalış. Anna anlayış gösterir. Değil mi Anna?" diye sordu imalı imalı.

"Evet," dedim. "Ben de söylemiştim zaten."

"Dışarıya karşı bu görünüşü koruyabilir misin, oğlum?"

Kaidan, "Evet, efendim," diye cevap verdi.

"Senin için de aynısı geçerli, kızım," dedi şimdi de bana dönerek. "Seni üniversiteye kaydettirmeliyiz. Hemen ortamlara dalıp nam salmanı bekliyorum. Eğer gevşeyecek olursan, Flynn'in başına gelenleri hatırla." Gözlerimi öne indirdim. "Boş yere ölmüş olmasın. Bu size bir uyarı olsun hep. Anladın mı?"

"Evet," diye fısıldadım.

"Güzel. Dışarıdan bakıldığında öyle görünelim, bu arada müttefik listemizi arttırmaya devam ediyoruz. Şu anda Shax'in oğlunu araştırıyorum. Henüz emin değilim ama çok iyi bir kazanım olurdu."

Shax. Hırsızlık Dükü.

Babam ayağa kalktı. "Sizi vedalaşmak üzere baş başa bırakayım. Bir saat sonra dönüp seni havaalanına götüreceğim." Alnımdan öptü, ardından Kaidan'a yürüdü, o da başı önde duruyordu. Babam elini Kai'nin omzuna koyup sıktı, Kai de kafasını kaldırıp ona baktı. "Kötü bir çocuk değilsin. Artık anladım." Kaidan'ın omzuna sertçe bir şaplak atıp evden çıktı.

Ne diyeceğimizi bilemeyerek, karşılıklı durduk, sonra Kaidan'ın yanına gidip parmak uçlarını tuttum. Başı öne eğikti. İkimizin de konuşmaya hazır olduğunu sanmıyor-

dum. Onun yerine Kaidan'ı mutfğa götürdüm. Son bir kere onun için yemek yapmak istedim.

Bir tabureye oturdu, üzgün bir ifadeyle süt dökmüş kedi gibi beni seyretti. Makarna haşlarken ve spagetti sosunu ısıtırken acısını hissediyordum. Buzdolabına ve buzuğa göz attım.

“Yakında taze süte ihtiyacın olacak,” dedim. “Muhtemelen yumurtaya da... Yumurta yapmak kolaydır. Bütün bu yemeklerin pişirme şekli yanında yazıyor. Sana nasıl göstermişim, hatırlarsın...”

“Anna.”

Buzdolabına bakmaya devam ettim, ağlamak istemiyordum. Kaidan ayağa kalktı, parmaklarımı kapının kolundan çekip dolabı kapattı, beni kendine çevirdi ve kollarını dolağı. Yüzümü göğsüne gömdüm.

“Bunları çektiğin için çok üzgünüm,” dedim.

“Sen beni merak etme. Hiçbirisi senin suçun değıl.”

“Bilmeliydim. Bir terslik vardı ama aklımın ucundan bile geçmedi babamın...” Derin bir nefes alıp yutkundum.

“Bu kez farklı olacak. İdare edebiliriz.” Başımın tepesini öptü, beni bırakmadı.

Artık birbirimize açıldığımız, birbirimizi karşılıklı sevdiğimiz için hayat bundan sonra çok daha farklı olacaktı. Kimse ve hiçbir şey bunu bizden alamazdı –ne Dükler ne bizi ayıran mesafeler. İblislerin akıl edemeyeceğı, gizli bir bilgiye sahiptik. Onlar sevgiyi bir zaafiyet olarak görüyordu ama yanıılıyorlardı. Sevgi bizi yaşama bağlayacaktı. Sevgi bizi güçlü tutacaktı.

Kaidan'ı kendime çekip içimde yükselen o tatlı umudu beslerken titrer gibi oldum.

Mutfak saatinin çalmasıyla Kaidan beni bıraktı, lavaboya doğru yürüyüp pencereden dışarı baktı.

Ben de derin bir iç geçirip ocağa gittim. Birlikte kırk dakikamız kalmıştı ve son anlarımızın güzel olmasını istedim.

“Acıktın mı?” diye sordum.

Dönüp bana gülümsedi. “Gerçekten sorman şart mı?”

Tabaklarımızı hazırladım ve ellerimizi kenetleyerek spagettileri tek elle yemeyi başardık. Sonrasında son derece hızlı bir duş aldım, gereğinden uzun süre ondan ayrı kalmak istemedim. Geriye kalan vaktimiz boyunca koltukta yan yana uzandık, bakiştık, dokunduk, birbirimizi ezberledik.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadım.

“Ben seni daha uzun süre sevdim,” dedi.

Hoş bir karıncalanma hissi duydum. Şaşkınlıkla geri çekildim, kaşlarımı çattım.

Kaidan kıkırdadı, gene parmaklarımızı doladı. “Doğru ama.”

“Sana inanmıyorum,” dedim.

Suratını saçımla boynuma gömdü, konuşurken bana bakmıyordu. “Tanışmamızdan sonra seni bir türlü kafamdan atamadım. Masum bir Nef kız görmenin olağandışı yapısından dedim ama fazlasıydı. Sen herkesin en iyi yanını görüyorsun.” Durup kulak mememi öptü. “O yolculukta beni delirttin, küçük Ann. Senden hoşlandığım anda kendimden ne kadar korktuğumu sana anlatamam.

Sonra Hollywood’da o evsiz kadına bütün paranı verdin ya, tamamıdı. İşim bitmişti.”

İyice geri çekilip dikkatlice yüzüne baktım. Hatırladığı anki ifadesi ve gözleri şahaneydi, hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Babam dinliyorsa da dinliyordu, umrumda değildi. Parmaklarımı Kaidan’ın tuzlu saçlarına dolayıp onu kendime çektim. Kaidan da tepkisiz kalmadı ve bir bacağımı kalçasına atıp ona sokuldum. Daha önceki birçok öpüşmemiz gibi çaresizlik öpüşü değildi. İstendiğimizi ve birbirimize ihtiyaç duyduğumuzu bilmenin verdiği mutluluk öpüşmesiydi. Keşke zamanı durdurup kendimi bu anın içine sarmalayabilseydim.

Kaidan’ın elleri vücudumda dolaştı, daha da yaklaştım, onu o kadar çok istiyordum ki. Son birkaç gündür iyice Kaidan’a âşık olmuştum. Tehlikeyle burun buruna gelme hevesine tanık olmak –cesareti ve baskı altındaki gücü– hayatımda gördüğüm her şeyden daha seksiydi.

Gelecek bizim için ne saklıyordu bilmiyorum ama birlikte göğüs gereceğimizden emindim. Bugün ayrılmak, bizi koparmayacaktı. Kokusunu içime çektim, feromonlarının ve doğal erkek kokusunun tatlılığını ciğerlerime doldurdum. Yumuşacık dudaklarını hissettim, bana doğru bastırıp tam da istediğim yöne hareket ediyorlardı. Kaidan’ı uzun uzun süzdüm, köşeli suratına düşen dalgalı saçlarını ve bana bakarken gözlerinde beliren tutkuyu...

Aynen şimdiki gibi...

Bunların her birini, hatırlamak ve gelecekte sevinmek için hafızama kaydettim.

“İyi olacağız,” diye fısıldadım öpüşmelerin arasında.

“İyiden de öte,” diye sıırttı Kaidan. Sonra beni tekrar öptü, ben de onu kendime çekince üstüme yuvarlandı.

“Beni de yanına almanı istiyorum,” dedim.

“Beni her gün delirtebilesin diye mi?”

Dalga mı geçiyordu? Asıl *beni* delirten kendisiydi.

“Sanırım birisi merdivenlerden çıkıyor,” diye fısıldadı Kaidan ve kulağımı öptü.

“Hayır. Henüz değil.” Ona doğru sokulup sımsıkı tuttum.

Babam kapıyı yumrukladığında ikimiz de nefes nefeseydik. Donakaldık, dudaklarımızın arasında bir santim boşluk vardı. Kıkır kıkır güldüm.

Muhtemelen husumet dolu Nefler ve kindar canı Dükleri arayarak dünyanın çevresinde dolaşmak, Kaidan Rowe’un kollarında uslu bir kız olmaya çalışmaya kıyasla çocuk oyuncagıydı.

Tanrım bana güç versin!

.

DÜK İSİMLERİ VE GÖREV TANIMLARI

Dük İsmi- Görev Tanımı-Çocukları

(*Tatlı Tehlike*'de Adı Geçen Nefiller)

Alocer (Al-ō-sehr): Öfke. Sevgiyi küçümseme, yıkım getirme, çabuk sinirlenme, bağışlamama: Kopano (Kō-pah-nō).

Astaroth (As-tı-roth): *Zina*. Evlenirken verilen sözleri bozmak, eşini aldatmak: Ginger ve Marna.

Belial: (Beh-leel): *Madde bağımlılığı*. Başta uyuşturucu ve alkol olmak üzere fiziksel bağımlılıklar: Anna.

Jezebet (Je-zı-bet): *Yalan*: Sahtekârlık ve yalancılık.

Kobal (Kō-bal): *Oburluk*. Kişinin bedeninin istediğinden veya ihtiyaç duyduğundan fazla tüketme ayrıca Tembellik, fiziksel veya ruhani görevlerden kaçınma, miskinlik, ilgisizlik: Gerlinda.

Mammon (Ma-mun): *Açgözlülük*. Dünyevi kazançlara duyulan arzu, para hırsı, bencilce ihtiraslar: Flynn.

Melchom (Mel-kom): *Kıskançlık*. Başkalarının özelliklerine,

statülerine, yeteneklerine veya konumlarına sahip olma arzusu; kıskançlık, özenme: Blake.

Pharzuph (Far-zuf): Şehvet. Bedensel zevklere duyulan arzu, evlilik dışı cinsel ilişki isteği: Kaidan (Ky-den).

Rahab (Rā-hab): *Kibir:* Kendi yeteneklerine duyulan aşırı güven, yersiz gurur, diğer günahları doğuran bir günah.

Shax (Shaks) *Hırsızlık.* Çalmak.

Sonnelion (Sō-nee-lee-un) *Nefret.* Önyargıları teşvik etme, başkalarına karşı kötü niyet besleme, düşmanlık.

Thamuz (Thā-muz): *Cinayet.* Başkasının canını almak.

